JO

NESBØ

OMUL DE ZĂPADĂ

ÎNGROZITOR DE COMPLEX
ȘI ÎNSPĂIMÂNTĂTOR DE METICULOS

JO NESBØ

OMUL DE ZĂPADĂ

Traducere din limba engleză
BOGDAN NICOLAE MARCHIDANU

editura rao

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a Bibliotecii Naționale a României

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sect. 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JO NESBØ
Snømannen
copyright © Jo Nesbø, 2007

Toate drepturile rezervate
Publicată prin înțelegere cu Salomonsson Agency

© Editura RAO, 2012
pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-522-8

Pentru Kirsten Hammervoll Nesbø

PARTEA ÎNTÂI

1

Miercuri, 5 noiembrie 1980

Omul de zăpadă

A fost ziua când a venit zăpada. La ora unsprezece dimineața, fulgi mari și-au făcut apariția dintr-un cer lipsit de culoare și au invadat câmpurile, grădinile și pajiștile din Romerike ca o armată cotropitoare din spațiul extraterestru. La ora două au intrat în acțiune plugurile în Lillestrøm, iar la ora două și jumătate, când Sara Kvinesland își manevra încet și cu atenție mașina ei Toyota Corolla SR5 printre casele despărțite de spații mari din Kolloveien, ninsoarea de noiembrie se așternuse ca o pătură groasă peste peisajul vălurit.

Își spunea că acele case arătau altfel la lumina zilei. Atât de diferit, încât aproape că rată aleea de la casa lui. Apăsă frâna și mașina derapă, apoi Sara auzi un mormăit de pe bancheta din spate. În oglinda retrovizoare zări chipul nemulțumit al fiului ei.

– Nu va dura mult, iubire, rosti ea.

În fața garajului se vedea un petic mare de asfalt negru înconjurat de zăpadă, iar Sara își dădu seama că pe acolo trecuse camionul pentru marfă. Simți un nod în gât. Spera să nu fi ajuns prea târziu.

– Cine locuiește aici? se auzi de pe bancheta din spate.

– Un cunoscut, răspunse Sara, verificându-și automat coafura în oglindă. Zece minute, iubire. O să las cheia în contact ca să poți asculta radioul.

Ieși fără să mai aștepte vreun răspuns și parcurse cu pantofii ei alunecoși cărarea către ușa prin care mai trecuse de atâtea ori, dar niciodată ca acum, în miezul zilei, în văzul vecinilor bârfitori. Nu că vizitele de noapte ar fi părut mai nevinovate, dar, din cine știe ce motiv, i se părea mai potrivit să-și facă apariția după lăsarea întunericului.

Auzi bâzâitul soneriei înăuntrul casei, ca un bondar prins într-un borcan. Într-o clipă de disperare, aruncă o privire spre ferestrele caselor învecinate. Acestea nu lăsau să se vadă nimic, ci doar reflectau imaginea trunchiurilor negre ale merilor, a cerului cenușiu și a solului de un alb lăptos. Apoi, în sfârșit, auzi pași îndărătul ușii și scoase un oftat de ușurare. În clipa următoare era înăuntru, în brațele lui.

– Nu pleca, dragule, rosti ea, simțind cum nodul deja îi întinde corzile vocale.

– Trebuie, răspunse el pe un ton sec, sugerând un refren exersat îndelung, de care el însuși obosise.

Mâinile lui umblau deja pe cărări familiare, de care nu păreau să se plictisească niciodată.

– Nu, nu trebuie, șopti ea la urechea lui. Dar tu vrei asta. Nu mai vrei să îndrăznești.

– N-are nimic de-a face cu tine și cu mine.

Sara auzea iritarea insinuându-se în glasul lui, în același timp în care mâna lui, aceeași mână puternică, dar blândă, aluneca în josul coloanei ei și înăuntrul centurii de la fustă, pe sub ciorapi. Erau amândoi ca o pereche de dansatori experimentați, care știau fiecare mișcare, pas, respirație și ritm al partenerului. Mai întâi, actul de dragoste albă. Cea bună. Apoi cea neagră. Durerea.

Mâna lui îi mângâie haina, căutând sfârcul pe sub materialul gros. Era mereu fascinat de sfârcurile ei; revenea întotdeauna la ele. Poate din cauză că el n-avea așa ceva.

– Ai oprit în fața garajului? întrebă el cu o strângere fermă a degetelor.

Ea încuviință și simți durerea săgetându-i creierul ca o săgeată a plăcerii. Sexul ei se deschisese deja pentru degetele care aveau în curând să ajungă acolo.

– Fiul meu mă așteaptă în mașină.

Mâna lui se opri brusc.

– Nu are habar de nimic, gemu ea, simțind cum mâna lui ezită.

– Și soțul tău? Unde e acum?

– Unde crezi? La lucru, evident.

Acum ea părea iritată. Atât din pricină că el îl adusese în discuție pe soțul ei, iar Sarei îi venea greu să spună ceva despre acesta fără să devină iritată, cât și pentru că trupul ei avea nevoie de el, și încă repede. Sara Kvinesland îi desfăcu fermoarul.

– Nu... începu el, prinzând-o de încheietura mâinii.

Ea îl plesni dur cu cealaltă mână. El o privi uluit, în vreme ce o pată roșie i se aprinse pe obraz. Sara zâmbi, îl prinse de chica deasă de păr negru și îi trase fața în jos spre ea.

– Poți să pleci, șuieră ea. Dar mai întâi trebuie să mă regulezi. S-a înțeles?

Îi simțea respirația lui pe față. Gâfâia acum. Îl plesni din nou cu mîna liberă, în vreme ce membrul lui se întărea ținut de cealaltă mână.

Se opintea, un pic mai tare de fiecare dată, dar se terminase totul. Sara era amorțită, magia dispăruse, tensiunea se evaporase și nu-i mai rămăsese intactă decât disperarea. Avea să îl piardă. Îl pierduse chiar acum, în vreme ce stătea întinsă. Toți acei ani în care ea tânjise, toate lacrimile pe care ea le vărsase, lucrurile disperate pe care el o pusese să le facă. Fără a da ceva vreodată înapoi. Cu excepția unui lucru.

El stătea la marginea patului și o pătrundea cu ochii închiși. Sara se uita fix la pieptul lui. Socotise totul o bizarerie, dar cu vremea începuse să-i placă priveliștea pielii albe și netede de pe mușchii pectorali. Îi amintea de o statuie veche, dăltuită fără sfârcuri, care fuseseră omise din considerație pentru modestia publicului.

Gemetele lui deveneau tot mai puternice. Sara știa că în curând el va scoate un adevărat răcnet. Iubise acel muget. Expresia mereu de surprindere, de extaz, aproape de durere, ca și cum orgasmul depășea de fiecare dată cele mai nebunești așteptări ale lui. Acum ea aștepta acea manifestare finală, un rămas-bun tunător pentru boxa înghețată și plină de poze, draperii și carpete, care ținea loc de dormitor. După aceea el avea să se îmbrace și să plece către o altă zonă a țării, unde îi spusese că primise o slujbă pe care nu o putea refuza. Însă putea refuza ce avea acum sub el. Putea refuza așa ceva. Și cu toate astea avea să scoată un răcnet de plăcere.

Închise ochii. Însă răcnetul nu veni. El se oprise din mișcare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, deschizând ochii.

Trăsăturile lui erau contorsionate, așa cum ar fi și trebuit. Dar nu de plăcere.

– Un chip, șopti el.

Ea tresări.

– Unde?

– Dincolo de geam.

Fereastra se găsea la celălalt capăt al patului, chiar deasupra capului ei. Își răsuci corpul, simți cum el alunecă din ea, deja moale. De unde era întinsă, fereastra de deasupra capului era montată prea sus pe perete ca ea să poată vedea ceva afară. Și prea înaltă ca să stea cineva afară și să se zgâiască înăuntru. Din pricina luminii deja în scădere a zilei, Sara nu putea zări altceva decât reflexia dublă a lămpii din tavan.

– Te-ai văzut pe tine, rosti ea, aproape rugătoare.

– Așa am crezut la început, mărturisi el, continuând să se uite fix la fereastră.

Sara se ridică pe genunchi. Se sculă cu totul de pe pat și privi în grădina de afară. Atunci văzu chipul.

Ușurată, scoase un hohot de râs. Chipul era alb, cu ochi și o gură făcute cu pietre negre, probabil luate de pe alee. Iar brațele erau închipuite de crengi de măr.

– Cerule, icni ea. E doar un om de zăpadă.

Apoi râsul ei se transformă în lacrimi; oftă neajutorată până ce simți brațele lui înconjurând-o.

– Trebuie să plec acum, zise ea.

– Mai stai puțin, replică el.

Iar ea mai stătu puțin.

Când se apropie de garaj, Sara constată că trecuseră aproape patruzeci de minute.

El promisese să o sune din când în când. Știuse mereu să mintă frumos, însă măcar de data asta ea se bucura. Văzu fața palidă a fiului ei holbându-se la ea chiar dinainte de a ajunge la mașină. Trase de portieră și descoperi, uluită, că era încuiată. Se zgâi la băiat prin geamurile aburite. Copilul îi deschise abia după ce ea ciocăni în geam.

Sara se așeză pe scaunul șoferului. Radioul era mort, iar interiorul mașinii era rece ca gheața. Cheia de contact zăcea pe scaunul pasagerului. Se întoarse spre băiat. Fiul ei era palid, iar buza inferioară îi tremura.

– S-a întâmplat ceva? se interesă ea.

– Da. L-am văzut.

Din vocea lui răzbătea un ton subțire și ascuțit de groază, pe care Sara nu-și amintea să-l mai fi auzit din vremea când el era doar un băiețel înghesuit pe canapea, între ea și soțul ei, în fața televizorului, cu palmele peste ochi. Iar acum vocea lui se schimba, el încetase să o mai îmbrățișeze de noapte bună și începuse să fie interesat de motoare de mașini și de fete. Iar într-o bună zi avea să se urce într-o mașină cu una dintre aceste fete și să o părăsească și el.

– Cum adică? continuă ea, introducând cheia în contact și răsucind volanul.

– Omul de zăpadă...

Motorul nu răspunse comenzii. Panica o cuprinse fără niciun avertisment. Habar n-avea de ce anume era înfricoșată. Privi afară prin parbriz și răsuci din nou cheia. Oare murise bateria?

– Și cum arăta acest om de zăpadă? întrebă ea, apăsând pedala de accelerație până la podea și răsucind de cheie cu atâta disperare, încât avea impresia că o s-o rupă.

Băiatul răspunse, dar răspunsul lui se pierdu în huruitul motorului trezit la viață.

Sara băgă maneta în viteză și dădu drumul ambreiajului, ca și cum s-ar fi grăbit brusc să plece de acolo. Roțile patinară în zăpada moale și noroioasă. Acceleră și mai tare, dar spatele mașinii derapă în lateral. Între timp, cauciucurile ajunseseră la asfalt, așa că mașina țâșni în față și ieși alunecând pe șosea.

– Ne așteaptă tati, rosti ea. Va trebui să ne grăbim.

Porni radioul și mări volumul ca să umple interiorul rece cu alte sunete în afara propriei voci. Un crainic anunța pentru a suta oară în acea zi că Ronald Reagan îl învinsese pe Jimmy Carter în alegerile prezidențiale americane.

Băiatul spuse iarăși ceva, iar Sara îi aruncă o privire prin oglinda retrovizoare.

– Ce ai zis? întrebă ea cu glas tare.

El repetă, însă ea continua să nu-l audă. Lăsă radioul mai încet și se îndreptă spre șoseaua principală și spre râu, cele două tăind peisajul de țară ca două dungi negre. Tresări când își dădu seama că băiatul se lăsase în față printre cele două scaune frontale. Vocea lui răsună ca o șoaptă uscată în urechea ei. Ca și cum ar fi fost important ca nimeni altcineva să nu audă.

– O să murim.

2

2 noiembrie 2004. Ziua 1

Ochi de piatră

Harry Hole tresări și deschise larg ochii. Era îngrozitor de frig, și din întuneric răzbătea sunetul vocii care îl trezise. Vocea anunța că poporul american avea să decidă astăzi dacă președintele lui pe următorii patru ani urma să fie din nou George Walker Bush. Noiembrie. Harry își spunea că în mod cert aveau să vină vremuri întunecate. Dădu pilota la o parte și își coborî picioarele pe podea. Linoleumul era atât de rece, încât îl ardea. Lăsă știrile să curgă din radioul de la ceasul cu alarmă și se duse la baie. Se privi în oglindă. Era noiembrie și acolo: tras la față, chip palid-cenușiu, mohorât. Ca de obicei, ochii îi erau injectați, iar porii de pe nas semănau cu niște cratere mari și negre. Pungile de sub ochi, cu nuanțele lor albăstrii din pricina alcoolului, aveau să dispară după ce el își spăla fața cu apă fierbinte, se ștergea cu un prosop și lua micul dejun. Adică presupunea că se va întâmpla așa. Harry nu mai era deloc sigur cum se comporta fața lui pe parcursul zilei, acum că trecuse de patruzeci de ani. Dacă ridurile aveau să se netezească și pacea avea să înlocuiască expresia chinuită cu care se scula din pat, după nopți întregi în care era bântuit de coșmaruri. Adică în cele mai multe cazuri. Căci evitase oglinzile după ce plecase din micul lui apartament spartan de la poarta Sofies ca să

devină inspectorul Hole de la divizia Omucideri a brigăzii centrale de poliție din Oslo. După aceea începuse să privească fețele celorlalți ca să le descopere acestora durerile, slăbiciunile, coșmarurile, motivele și cauzele dezamăgirii de sine, ascultându-le minciunile obositoare și încercând să descopere un sens în ceea ce făcea: închiderea după gratii a unor oameni care se închiseseră deja ei înșiși. Prizonieri ai urii și ai disprețului de sine pe care el le recunoștea prea bine. Își trecu o mână prin șuvițele rare de păr blond care creșteau exact la 192 de centimetri deasupra tălpilor înghețate ale picioarelor. Clavicula i se vedea pe sub piele ca un umeraș de haine. Se antrenase mult după ultimul caz. Unii susțineau că se antrena ca un nebun. Pe lângă pedalat, începuse să ridice greutăți în sala de fitness a poliției. Îi plăceau durerile arzătoare și gândurile reprimate. Cu toate astea, nu reușise decât să slăbească. Grăsimea dispăruse, iar mușchii i se profilau acum între piele și oase. Iar în vreme ce înainte avusese umeri lați și fusese ceea ce Rakel numea un atlet înnăscut, acum începuse să semene cu fotografia pe care o văzuse odată cu un urs polar jupuit: un prădător musculos, dar șocant de slab. Mai simplu spus, se topea. Nu că ar fi contat. Harry oftă. Noiembrie. Avea să devină și mai întunecat afară.

Se duse în bucătărie, unde bău un pahar cu apă ca să își mai potolească durerea de cap și se zgâi surprins pe geamul ferestrei. Acoperișul blocului de pe partea cealaltă a porții Sofies era alb, iar lumina reflectată cu putere îi rănea ochii. În cursul nopții căzuse prima zăpadă. Se gândi la scrisoare. Din când în când primea astfel de scrisori, dar aceasta fusese specială. În ea era menționată Toowoomba.

La radio începuse o emisiune despre natură și o voce entuziastă declama niște fraze teatrale despre foci. „În fiecare vară, focile Berhaus se adună în strâmtoarea Bering ca să se împerecheze. Cum masculii sunt în majoritate, competiția pentru femele este atât de aprigă, încât acei masculi care au reușit să-și procure o femelă vor sta cu ea până la sfârșitul perioadei de împerechere. Masculul va avea grijă de partenera lui până la nașterea puiului și după aceea, până ce puiul se

poate descurca singur. Nu face asta din dragoste pentru femelă, ci din dragoste pentru propriile gene și pentru propriul material ereditar. Teoria darwinistă ar susține că selecția naturală, și nu moralitatea, este cea care transformă foca Berhaus într-o ființă monogamă."

„Mă întreb dacă așa o fi", își zise Harry.

Vocea de la radio aproape că ajunsese în zona sunetelor de falset din pricina emoției. „Dar înainte ca focile să plece din strâmtoarea Bering pe marea deschisă în căutare de hrană, masculul va încerca să omoare femela. De ce? Deoarece o femelă de focă Berhaus nu se va împerechea niciodată de două ori cu același mascul! În cazul ei este vorba de diseminarea riscului biologic al materialului ereditar, la fel cum se întâmplă lucrurile pe piața de capital. În cazul femelei, are sens biologic să fie promiscuă, iar masculul știe asta. Omorând-o, el vrea să împiedice ca puii altor foci să concureze cu propria progenitură pentru aceeași hrană."

„Pășim aici pe ape darwiniene, așa că de ce oamenii nu gândesc la fel ca focile?" întrebă o altă voce.

„Dar o fac! Societatea noastră nu este nici pe departe atât de monogamă precum pare. Nu a fost niciodată. Un studiu suedez a demonstrat recent că între cincisprezece și douăzeci la sută din toți copiii nou-născuți au un alt tată decât cel declarat în acte. Douăzeci la sută! Asta înseamnă unul din cinci copii! Trăim în minciună. Și ne asigurăm diversitatea biologică."

Harry umblă la butonul radiolui ca să găsească un post cu muzică mai digerabilă. Se opri când dădu peste versiunea veche *Desperado* interpretată de Johnny Cash.

Se auzi o bătaie fermă în ușă.

Harry se duse în dormitor, își trase pe el blugii, apoi reveni în hol și deschise ușa.

– Harry Hole?

Bărbatul din fața ușii purta un costum albastru și îl privea pe Harry prin niște lentile groase. Ochii individului erau limpezi ca ai unui copil.

Harry încuviință.

– Aveți ciuperci?

Omul rostise întrebarea cu o expresie serioasă pe chip. O șuviță lungă de păr îi traversa fruntea și rămăsese lipită acolo. Sub braț ținea o mapă de plastic, pe care se vedea o foaie tipărită cu multe însemne.

Harry așteptă ca individul să explice mai departe, dar din gura lui nu mai ieșea nimic. Doar acea întrebare limpede și deschisă.

– Așa ceva, replică Harry, reprezintă o chestiune privată, în sensul strict al cuvântului.

Omul schiță vag un zâmbet, ca un răspuns la o glumă pe care o auzise de atâtea ori, că se săturase.

– Ciuperci în apartament. Mucegai.

– Nu există niciun motiv să cred că am așa ceva, replică Harry.

– Păi asta e problema cu mucegaiul. Arareori oferă cuiva vreun motiv de suspiciune că ar exista acolo.

Individul își supse buzele, apoi începu să se legene pe călcâie.

– Dar? întrebă Harry.

– Dar el e acolo.

– Ce vă face să credeți asta?

– Vecinul dumneavoastră are.

– Îh-îhî? Și credeți că e posibil să se fi răspândit?

– Mucegaiul obișnuit nu se răspândește. Mucegaiul uscat, da.

– Deci...?

– Există o eroare de construcție la sistemul de ventilație din zidurile acestui bloc. Permite înmulțirea mucegaiului uscat. Îmi permiteți să arunc o privire în bucătăria dumneavoastră?

Harry se dădu într-o parte. Omul intră hotărât în bucătărie, unde imediat lipi de perete un aparat ca un uscător portocaliu de păr. Aparatul țiui de două ori.

– Detector de umezeală, explică omul, studiind ceva ce semăna evident cu un indicator. Exact așa cum credeam. Sigur n-ați simțit sau mirosit ceva dubios?

Harry nu pricepea prea bine ce ar putea însemna așa ceva.

– Un iz ca de pâine veche, continuă individul. Miros de mucegai.

Harry clătină din cap.

– V-au usturat vreodată ochii? întrebă omul. V-ați simțit obosit? Ați avut dureri de cap?

Harry ridică din umeri.

– Bineînțeles. Am așa ceva de când mă știu.

– Vreți să spuneți de când v-ați mutat aici?

– Poate. Ascultați...

Însă individul nu-l mai asculta; scosese deja un cuțit de la centură. Harry se dădu înapoi și urmări mâna care manevra cuțitul cum se ridică și lovește cu putere. Se auzi un sunet ca un geamăt când lama spintecă placa de gips cartonat din spatele tapetului. Omul scoase cuțitul, îl înfipse din nou, apoi trase de marginea unei bucăți sfărâmicioase de gips, lăsând o gaură mare în perete. După aceea își scoase o lanternă de buzunar și o introduse în gaură. Pe deasupra ochelarilor lui supradimensionați se formă o cută adâncă. Apoi individul își vârî nasul în cavitate și adulmecă.

– Corect, zise el. Hei, salut, băieți.

– Salut pe cine? se miră Harry, venind mai aproape.

– *Aspergillus*, răspunse individul. Un soi de mucegai. Avem trei sau patru sute de specii între care să alegem și e greu de spus care anume este acesta, deoarece înmulțirea pe astfel de suprafețe dure se face atât de greu, încât mucegaiul este aproape invizibil. Însă mirosul n-are cum să dea greș.

– Asta înseamnă necazuri, nu-i așa? întrebă Harry, încercând să-și amintească suma pe care o mai avea în cont după ce el și tatăl lui sponsorizaseră o excursie în Spania pentru Sis, sora lui mai mică, care suferea de ceea ce ea denumea „o ușoară atingere a sindromului Down".

– Nu e ca mucegaiul uscat. Blocul nu se va prăbuși din asta, replică omul. Dar dumneavoastră puteți s-o pățiți.

– Eu?

– Dacă sunteți sensibil. Unii oameni se îmbolnăvesc respirând aerul cu mucegaiuri. Suferă așa ani întregi și evident că sunt acuzați de ipohondrie atunci când nu li se descoperă nimic, iar ceilalți locatari din locuință n-au nimic. După care mucegaiul începe să mănânce tapetul și tencuiala.

– Mmm. Ce propuneți?

– Să elimin sursa de infecție.

– Și prin asta și economiile mele cumva?

– Acțiunea e acoperită prin asigurarea clădirii, așa că nu vă va costa nici măcar o coroană. Nu am nevoie decât de acces la apartamentul dumneavoastră pentru câteva zile.

Harry găsi setul de chei de rezervă al locuinței într-un sertar din bucătărie și i le dădu individului.

– O să vin doar eu, continuă omul. Trebuie să menționez și chestia asta. Se petrec o groază de chestii ciudate pe afară.

– Chiar așa?

Harry zâmbi trist, privind afară prin fereastră.

– Cum?

– Nimic, răspunse Harry. Oricum nu e nimic de furat pe aici. Acum eu o să plec.

Atârnând jos pe cerul dimineții, soarele făcea să scânteieze toate ferestrele sediului central al poliției din Oslo, amplasat acolo unde se aflase și cu treizeci de ani înainte, în vârful pantei de pe strada principală, Grønlandsleiret. Din acel loc, poliția putea ajunge extrem de rapid în zonele cu criminalitate ridicată din estul orașului Oslo – deși această situație nu apăruse ca urmare a unui act intenționat –, iar cea mai apropiată clădire învecinată era chiar închisoarea orașului, găzduită de clădirea vechii fabrici de bere. Sediul poliției era înconjurat de o pajiște maronie, veștejită, dar și de arțari și tei, peste care se așternuse în timpul nopții un strat subțire de zăpadă alb-cenușie,

fapt care făcea parcul să arate ca locuința cu bunuri învelite în lințolii a unei persoane decedate.

Harry urcă banda neagră de asfalt către intrarea principală și pătrunse în holul central, unde fântâna decorativă de perete, din porțelan, semnată Kari Christensen, își șopotea necontenit secretele eterne. Îl salută cu un gest al capului pe paznicul de la recepție, apoi urcă până la divizia Omuciderii de la etajul șase. Deși trecuseră aproape șase luni de când îi dăduseră un birou propriu, în zona roșie, Harry urca adesea către vechiul lui birou înghesuit și neluminat pe care îl împărțise cu ofițerul de poliție Jack Halvorsen. Acum acolo lucra Magnus Skarre. Iar Jack Halvorsen fusese transferat pe vecie în solul din cimitirul Vestre Aker. La început, părinții lui ar fi vrut ca fiul lor să fie îngropat în orașul lor natal, Steinkjaer, căci Jack și Beatte Lønn, șefa Krimteknisk, serviciul medico-legal, nu fuseseră căsătoriți și nici măcar nu locuiseră împreună. Însă după ce aflaseră că Beatte era însărcinată, iar copilul lui Jack urma să se nască în acea vară, părinții căzuseră de acord ca mormântul acestuia să fie în Oslo.

Harry intră în noul lui birou. Un termen despre care el știa că va rămâne neschimbat, așa cum terenul vechi de cincizeci de ani al echipei de fotbal Barcelona continua să fie numit Camp Nou, expresie catalană pentru stadion nou. Se lăsă să cadă pe scaunul lui, dădu drumul la radio și înclină din cap în semn de salut spre fotografiile înghesuite pe dulap și proptite de perete. Într-o bună zi dintr-un viitor incert, dacă va ține minte să cumpere niște pioneze, fotografiile vor ajunge să stea pe perete. Ellen Gjelten, Jack Halvorsen și Bjarne Møller. Erau acolo cu toții, în ordine cronologică. Societatea Polițiștilor Morți.

La radio, politicienii norvegieni și experții în științe sociale își dădeau cu părerea în legătură cu alegerile prezidențiale americane. Harry recunoscu vocea lui Arve Støp, proprietarul revistei de succes *Liberal*, un om devenit celebru pentru că știa multe, era arogant și se întreținea cu formatorii de opinie din țară. Harry dădu volumul mai tare, până ce vocile ajunseră să ricoșeze din zidurile de cărămidă,

după care luă cătușele Peerless care zăceau pe noul lui birou. Exersă punerea lor rapidă pe piciorul biroului, deja ferfeniţit ca urmare a acestui prost obicei pe care el îl căpătase cu ocazia cursurilor urmate la sediul FBI din Chicago şi pe care îl perfecţionase pe parcursul nopţilor singuratice petrecute în adăpostul mizer din Cabrini Green, când fusese acompaniat doar de urletele vecinilor iritaţi şi de sticla de Jim Beam. Ideea era să prindă cătușele de încheietura arestatului de o asemenea manieră, încât braţul acţionat de arc al cătuşei să se închidă în jurul încheieturii, iar încuietoarea să se blocheze de cealaltă parte, cu un ţăcănit. Prin exercitarea forţei în mod optim şi operând cu precizie, poliţistul se putea prinde de arestat cu o singură mişcare, înainte ca acesta să aibă ocazia de a reacţiona. Harry nu folosea această practică în mod curent, apelase la ea doar o singură dată pentru celălalt lucru pe care îl învăţase în Chicago: cum să prindă un criminal în serie. Cătușele pocniră în jurul piciorului biroului, în vreme ce vocile de la radio continuau dezbaterea.

– Arve Støp, de ce credeţi că norvegienii sunt atât de sceptici în privinţa lui George Bush?

– Deoarece suntem o naţiune superprotejată, care n-a luptat niciodată în vreun război. Am fost fericiţi să-i lăsăm pe alţii să se bată pentru noi: Anglia, Uniunea Sovietică şi America. Da, încă din vremea războaielor lui Napoleon noi ne-am ascuns în spatele fraţilor noştri mai vârstnici. Norvegia şi-a bazat securitatea prin asumarea responsabilităţii de către alţii atunci când vremurile au devenit grele. Povestea asta durează de atâta amar de vreme, că noi am ajuns să ne pierdem sentimentul realităţii şi credem că planeta asta este în esenţă populată de oameni care ne vor nouă – cea mai bogată ţară din lume – binele. Ei bine, Norvegia, o blondă cu creier cât bobul de mazăre, care îndrugă aiureli şi se pierde pe o străduţă din Bronx şi acum se supără că garda ei de corp este atât de brutală cu tâlharii.

Harry formă numărul lui Rakel. În afară de numărul lui Sis, cel al lui Rakel era singurul pe care îl ştia pe de rost. Când era doar un

tânăr lipsit de experiență, credea că memoria slabă reprezintă un handicap pentru un detectiv. Între timp învățase mai multe.

– Iar gărzile de corp sunt Bush și SUA? întrebă gazda emisiunii.

– Da. Odată, Lyndon B. Johnson a spus că Statele Unite nu și-au ales acest rol, dar și-au dat seama că nu exista nimeni dornic pentru așa ceva, și avea dreptate. Garda noastră de corp este un creștin renăscut cu complexul Oedip, cu o problemă cu alcoolul, cu limite intelectuale și fără suficientă coloană vertebrală ca să-și facă serviciul militar cu onoare. Pe scurt, un tip față de care ar trebui să fim mulțumiți că va fi reales președinte astăzi.

– Presupun că ați menționat toate astea la modul ironic?

– Absolut deloc. Un astfel de președinte slab își ascultă consilierii, iar Casa Albă are cei mai buni consilieri, credeți-mă. Chiar dacă în urma serialului ăla de tot hazul despre Biroul Oval omul simplu și-ar putea forma impresia că democrații dețin un monopol asupra inteligenței, partea surprinzătoare vine dinspre extrema de dreapta republicană, unde pot fi descoperite cele mai ascuțite minți cu putință. Securitatea Norvegiei se află pe cele mai bune mâini posibile.

– O prietenă a unei prietene s-a regulat cu tine.

– Zău? se miră Harry.

– Nu cu tine, zise Rakel. Vorbesc cu celălalt tip, Støp.

– Scuze, rosti Harry, lăsând radioul mai încet.

– După un discurs în Trondheim. El a invitat-o în camera lui. Ea era interesată, dar i-a atras atenția că suferise o mastectomie. El a spus că se mai gândește și s-a dus la bar. După care s-a întors și a luat-o cu el.

– Mm. Sper că așteptările au fost împlinite.

– Nimic nu împlinește așteptările.

– Nu, replică Harry, întrebându-se despre ce naiba vorbeau ei acolo.

– Cum rămâne cu seara asta? întrebă Rakel.

– E foarte bine la opt la Palace Grill. Dar ce e cu prostia aia că nu se pot rezerva mese înainte?

– Presupun că face locul mai atractiv.

Hotărâră să se întâlnească înainte în barul învecinat. După ce încheiară convorbirea, Harry căzu pe gânduri. Ea păruse mulțumită. Sau strălucitoare. Strălucitoare și veselă. Încercă să-și dea seama dacă reușise să se facă plăcut, mulțumit fiind că femeia pe care o iubise atât de mult era fericită cu un alt bărbat. Rakel și el petrecuseră multe clipe bune împreună, iar Harry avusese o șansă. Pe care o irosise. Așa că de ce să nu fie mulțumit că ea era bine, de ce să nu renunțe la ideea că lucrurile ar fi putut sta altfel, de ce să nu-și vadă mai departe de viața lui? Își promise să încerce ceva mai mult.

Ședința de dimineață luă repede sfârșit. În calitate de șef al diviziei Omucideri, *Politioverbetjent* – POB pe scurt –, Gunnar Hagen parcurse toate cazurile la care lucrau acum. Care nu erau prea multe, deoarece deocamdată nu existau anchete privind cazuri noi de crimă, iar crimele reprezentau singurele cazuri de interes pentru divizie. Era prezent acolo și Thomas Helle, ofițer în cadrul unității pentru persoane dispărute din cadrul poliției în uniformă, iar acesta le oferi un raport despre o femeie care dispăruse de un an de acasă. Nicio urmă de violență, nicio urmă a infractorului și nicio urmă a victimei. Era o gospodină și fusese văzută ultima oară la grădinița unde își lăsase, în dimineața zilei cu pricina, fiul și fiica. Soțul ei și toată lumea din cercul ei de cunoștințe aveau alibiuri și fuseseră scoși de pe lista suspecților. Polițiștii căzuseră de acord ca de caz să se ocupe mai departe divizia Omucideri.

Magnus Skarre le transmise salutări de la Ståle Aune – psihologul diviziei –, căruia îi efectuase o vizită la spitalul Ullevål. Harry simți o strângere de inimă. Ståle Aune nu era doar consilierul lui în cazurile de crimă, ci și susținătorul lui personal în lupta cu alcoolul și cel mai apropiat om de pe lume de statutul de confident. Trecuse mai bine de o săptămână de când Aune fusese internat cu un diagnostic imprecis, însă Harry tot nu reușise să-și depășească temerea de a intra în spitale. „Mâine", își zise Harry. „Sau joi".

– Avem un ofițer nou, anunță Gunnar Hagen. Katrine Bratt.

De pe primul rând sări în picioare o femeie tânără, fără să schițeze vreun zâmbet. Era foarte atrăgătoare. „Atrăgătoare fără să încerce să fie așa", gândi Harry. Părul subțire, aproape rar îi atârna lipsit de viață de ambele părți laterale ale feței fin sculptate, palide și caracterizate de aceleași trăsături serioase și de îngrijorare, pe care Harry le mai văzuse și la alte femei atractive devenite atât de obișnuite să fie studiate, încât încetaseră să le mai pese în vreun fel. Katrine Bratt era îmbrăcată cu un costum albastru care îi scotea în evidență feminitatea, dar colanții groși și negri care se vedeau pe sub tivul fustei și bocancii practici, de iarnă, din picioare anulau orice suspiciune posibilă legată de ideea că femeia s-ar fi putut folosi de atributele specifice sexului. Stătea acolo în picioare, plimbându-și privirea peste adunare, ca și cum s-ar fi ridicat din proprie curiozitate ca să-i vadă pe ceilalți și nu ar fi fost strigată mai întâi. Harry bănuia că femeia își planificase atât îmbrăcămintea, cât și apariția din prima zi de lucru de la sediul poliției.

– Katrine a lucrat timp de patru ani la sediul poliției din Bergen, unde s-a ocupat în principal cu cazurile de abuz sexual, însă a efectuat un stagiu și la divizia Omucideri, continuă Hagen, uitându-se pe o foaie de hârtie despre care Harry o bănuia că era CV-ul femeii. Absolventă de drept la Universitatea din Bergen în 1999, Academia de Poliție, iar acum este ofițer aici. Deocamdată nu are copii, dar e măritată.

Una dintre sprâncenele subțiri ale lui Katrine Bratt se ridică abia perceptibil și Hagen, fie că prinse de veste, fie că își spuse că ultima parte a informării era superfluă, se grăbi se adauge:

– Asta pentru cei care ar putea fi interesați...

În pauza apăsătoare care urmă, Hagen păru să creadă că înrăutățise situația, așa că tuși tare de două ori, și spuse că aceia care nu-și confirmaseră prezența la petrecerea de Crăciun ar trebui să o facă până miercurea următoare.

Scaunele scârțâiră pe podea și Harry se grăbi să iasă. Ajunsese deja pe coridor când auzi o voce în spatele lui.

– Se pare că îți aparțin ție.

Harry se întoarse și se uită la chipul lui Katrine Bratt, întrebându-se cât de atrăgătoare ca femeie ar putea fi în realitate dacă ar depune un mic efort.

– Sau tu mie, continuă ea, dezvelind un șir de dinți regulați, dar fără să lase zâmbetul să-i cuprindă și ochii. E același lucru oricum ai lua-o.

Tânăra vorbea norvegiana cu accent standard de Bergen, scoțând niște „r"-uri ușor rostogolite între dinți, ceea ce sugera, în opinia lui Harry, că era de origine din Fana, Kalfaret sau un alt district cu o clasă mijlocie solidă.

Harry își continuă drumul, iar tânăra se grăbi să îl ajungă din urmă.

– Se pare că *politioverbetjent* a uitat să te informeze.

Femeia pronunță lungul cuvânt cu un accent ușor exagerat pe toate silabele.

– Dar ar trebui să-mi arăți ce e prin jur și să ai grijă de mine următoarele câteva zile. Până ce mă pun pe picioare. Crezi că poți face asta?

Harry încetini puțin pasul. Până acum îi plăcea de ea, dar evident că putea să-și schimbe părerea oricând. Harry era întotdeauna dispus să dea oamenilor o nouă șansă de a urca mai sus pe lista lui neagră.

– Nu știu, răspunse el, oprindu-se în dreptul automatului de cafea. Hai să începem cu așa ceva.

– Nu beau cafea.

– Nu contează. Lucrurile vin de la sine. Ca majoritatea chestiilor de pe aici. Ce gândești despre cazul femii dispărute?

Harry apăsă butonul pentru cafea Americano, care, la acest automat, furniza o cafea la fel de americană precum cea crescută pe meleagurile norvegiene.

– Ce-i cu el? întrebă Bratt.

– Crezi că ea mai trăiește?

Harry încercă să pună întrebarea cu nonșalanță, ca ea să nu-și dea seama că era un test.

– Mă crezi proastă? ripostă tânăra, urmărind cu o repulsie fățișă cum mașinăria tușește și apoi scuipă ceva negru într-o ceașcă de

plastic. Nu l-ai auzit pe *politioverbetjent* spunând că am lucrat patru ani la unitatea Ofense Sexuale?

– Mmm, făcu Harry. Deci e moartă?

– Praful s-a ales de ea, răspunse Katrine Bratt.

Harry ridică încet ceașca albă. Cântări în minte ideea că îi fusese alocată o colegă pe care ar putea începe chiar să o aprecieze.

Mergând pe jos înspre casă în acea după-amiază, Harry observă că zăpada dispăruse de pe trotuare și de pe străzi, iar fulgii ușori și mici de omăt care se zvârcoleau prin aer erau absorbiți de asfaltul ud imediat ce atingeau solul. Intră în obișnuitul lui magazin de muzică din Akersgata și-și cumpără ultimul album al lui Neil Young, deși bănuia că era un album slab.

Imediat ce descuie broasca ușii de la apartament constată că se schimbase ceva. Era ceva legat de sunet. Sau poate de miros. Se opri brusc în pragul bucătăriei. Un întreg perete dispăruse. Mai exact, acolo unde dis-de-dimineață văzuse tapet strălucitor și înflorat montat pe tencuială, acum vedea cărămizi ruginii, mortar cenușiu și finisaje gri-gălbui pline de găuri de cuie. Pe podea se găsea cutia cu scule a individului cu mucegaiul, iar pe tăblia dulapului de vase se vedea un bilet în care omul îl anunța că avea să revină a doua zi.

Se duse în living, strecură în aparat CD-ul cu Neil Young, pe care îl scoase iritat după un sfert de oră, și introduse în loc un disc cu Ryan Adams. Din senin îi veni ideea de a bea ceva. Harry închise ochii și se holbă cu ochii minții la tiparul mișcător al sângelui și orbirii complete. Își aminti iarăși de scrisoare. Prima zăpadă. Toowoomba.

Țârâitul telefonului întrerupse piesa *Shakedown on 9th Street* a lui Ryan Adams.

La telefon era o femeie, care se prezentă drept Oda și îi spuse că suna de la *Bosse* și că se bucura să vorbească din nou cu el. Harry nu-și amintea de ea, dar își amintea de programul TV. Cei de acolo doriseră ca el să vorbească despre ucigași în serie, deoarece era

singurul ofițer de poliție norvegian cu stagii de studiu la FBI și, mai mult decât atât, vânase el însuși un criminal în serie autentic. Harry fusese suficient de idiot să accepte. Își spusese că o făcea pentru a spune ceva important și destul de competent despre oamenii care ucid, nu ca să fie văzut la cel mai popular talk-show al națiunii. Însă nu acesta fusese cel mai rău lucru. Colac peste pupăză, băuse înainte de a intra în emisie. Harry era convins că dăduse peste cap un singur pahar. Însă în timpul emisiunii se comportase ca și cum ar fi băut cinci. Vorbise cu o dicție clară; întotdeauna avea o dicție clară. Însă ochii lui erau sticloși, analizele făcute fuseseră stângace, iar el nu reușise să tragă nicio concluzie, așa că gazda emisiunii fusese obligată să prezinte mai devreme un oaspete care devenise noul campion european la aranjatul florilor. Harry nu spusese nimic, dar limbajul corpului său arătase clar ce credea el despre discuția legată de flori. Când gazda întrebase, cu un zâmbet răutăcios, ce părere are un anchetator de crime față de aranjamentele florale, Harry spusese că jerbele de la ceremoniile funerare norvegiene cu siguranță respectau înaltele standarde internaționale. Poate că stilul ușor confuz și nonșalant al lui Harry fusese cel care stârnise râsul publicului din studio și bătăi pe spate din partea oamenilor de la televiziune după terminarea emisiunii. Îi spuseseră că „livrase marfa". Ulterior plecase cu o parte din acei oameni la Kunstnernes Hus, unde primise băutură din belșug, și se trezise a doua zi cu fiecare fibră din corp țipând și implorând după mai mult alcool. Cum era vineri, continuase să bea tot weekendul. Luase loc la Schrøder's și ajunsese să țipe după bere chiar și după ce cei de acolo începuseră să stingă și să aprindă luminile, sugerându-le clienților să plece acasă la ei, iar Rita, chelnerița, venise la Harry și îl înștiințase că i se va interzice să mai intre acolo dacă nu pleca în acel moment, preferabil la culcare. Luni dimineață Harry se prezentase la lucru la ora opt fix. Nu reușise să contribuie cu nimic la munca departamentului în acea zi, vărsase în chiuvetă după ședința de dimineață, se agățase de scaunul de la birou, băuse cafea, fumase

și apoi vomitase din nou, dar de această dată la toaletă. Aceea fusese ultima dată când mai cedase viciului; de atunci nu se mai atinsese nici măcar de o picătură de alcool.

Iar acum ei doreau ca el să revină la televizor.

Femeia îl informă că subiectul era legat de terorism în țările arabe și de ceea ce transforma oameni bine educați din clasa mijlocie în mașini de ucis. Harry o întrerupse înainte ca ea să termine ce avea de spus.

– Nu.

– Dar ne-ar plăcea enorm să vă avem. Sunteți așa de... de... *rock'n' roll!*

Femeia izbucni în râs, cu un entuziasm destul de ambiguu, însă acum el îi recunoscu vocea. Femeia fusese cu ei la Kunstnernes Hus în acea noapte. Arăta bine, de o manieră tinerească și plictisitoare, vorbise de o manieră tinerească și plictisitoare și se uitase la Harry cu ochi înfometați, ca și cum el era un fel de mâncare exotică pe care ea se gândea să o înfulece: oare era el *prea* exotic?

– Încercați cu altcineva, rosti Harry și închise.

După care închise ochii și îl auzi pe Ryan Adams cum se întreabă: *Oh, baby, why do I miss you like I do – O, de ce îmi este atât de dor de tine?*

* * *

Băiatul își ridică privirea spre bărbatul care stătea alături de el în dreptul blatului din bucătărie. Lumina dinspre grădina acoperită cu zăpadă cădea direct pe chelia de pe scalpul masiv al tatălui său. Mami spusese că tati avea un cap așa de mare deoarece era un creier mare. O întrebase de ce ea spusese că el *era* un creier și nu că *avea* un creier, iar ea izbucnise în râs, îl mângâiase pe frunte și zisese că așa se petreceau lucrurile cu profesorii de fizică. Acum însă, acel creier spăla cartofi sub jetul de apă și îi punea direct într-o tigaie.

– Nu ai de gând să cojești cartofii, tati? De obicei, mami...

– Mama ta nu e aici, Jonas. Așa că o s-o facem așa cum știu eu.

Tatăl nu ridicase vocea, însă în tonul lui răzbătuse o iritare care îl făcuse pe Jonas să se facă mic. Niciodată nu știuse ce îl poate face

pe tatăl lui să devină atât de furios. Sau, uneori, *dacă* era furios. Asta până ce vedea chipul mamei lui, cu colțurile gurii curios de lăsate în jos, fapt care părea să-l irite și mai tare pe tatăl lui. Spera doar ca ea să vină cât mai repede.

– Nu le folosim pe farfurii, tati?

Tatăl lui trânti ușița cuptorului, și Jonas își mușcă buza inferioară. Fața tatălui lui se apropie de fața lui. Ochelarii pătrați și subțiri ca o foaie de hârtie luciră.

– Se spune *nu folosim farfuriile,* rosti tatăl lui. De câte ori trebuie să-ți spun, Jonas?

– Dar mami spune...

– Mami nu vorbește cum trebuie. Pricepi? Mami provine dintr-un loc și dintr-o familie unde limbajul nu reprezintă o prioritate.

Răsuflarea tatălui său mirosea sărat, a alge de mare putrezite.

Se auzi ușa de la intrare deschizându-se cu zgomot.

– Bună, rosti ea cântat din hol.

Jonas vru să fugă spre ea, dar tatăl lui îl prinse de umăr și îi arătă masa nearanjată.

– Ce tari sunteți!

Jonas putea deslușI zâmbetul din vocea ei, așa cum stătea în ușa bucătăriei, în spatele lui, în vreme ce el aranja pahare și tacâmuri cât putea de repede.

– Și ce om mare de zăpadă ai făcut!

Jonas se întoarse surprins către mama lui, care își descheia haina. Era atât de atrăgătoare. Piele închisă la culoare, păr negru, exact ca și el, dar și ochii ăia blânzi, blânzi pe care aproape că îi avusese dintotdeauna. Aproape. Nu mai era la fel de zveltă ca în fotografiile din vremea când ea și tati se căsătoriseră, însă observase el prea bine că bărbații continuau să o privească lung de câte ori ieșeau la o plimbare prin oraș.

– Nu am făcut un om de zăpadă, replică Jonas.

– Nu?

Mama lui se încruntă în vreme ce își desfăcea fularul mare și roz pe care el i-l făcuse cadou de Crăciun.

Tati se duse la fereastră.

– Probabil că băieții vecinilor l-au făcut, rosti el.

Jonas se sui pe un scaun de bucătărie și se zgâi afară. Da, categoric se vedea un om de zăpadă pe pajiștea din fața casei. Era mare, așa cum spusese mama lui. Ochii și gura îi erau făcute cu pietre, iar nasul era un morcov. Omul de zăpadă nu avea pălărie, scufie sau fular, ci doar un braț, o creangă subțire despre care Jonas bănuia că fusese smulsă din gardul viu. În orice caz, era ceva ciudat la acest om de zăpadă. Stătea cu fața în direcție greșită. Nu știa nici el de ce, dar omul de zăpadă ar fi trebuit să stea cu fața spre drum, înspre spațiul deschis.

– De ce? începu Jonas, dar fu întrerupt de tatăl lui.

– O să vorbesc cu ei.

– De ce? întrebă mami din hol, acolo unde Jonas o auzea cum își desface fermoarul de la cizmele ei negre din piele. Nu are importanță.

– Nu am chef ca un astfel de lucru să stea pe proprietatea noastră. O s-o fac când mă întorc.

– De ce nu se uită spre drum? întrebă Jonas.

Mama lui oftă din hol.

– Și când te întorci, iubire?

– Mâine cândva.

– Pe la ce oră?

– De ce? Ai vreo întâlnire?

În tonul vocii tatălui său se putea citi un soi de ușurătate care îi produse un fior băiatului.

– Mă gândeam să fie cina gata, zise mami, intrând în bucătărie, ducându-se la cuptor ca să verifice cratițele și ridicând temperatura la două dintre ochiuri.

– Tu doar pregătește-o, rosti tatăl lui, întorcându-se spre vraful de ziare de pe blat. O să ajung acasă la un moment dat.

– Bine. Mama se duse în spatele tatălui și îl înconjură cu brațele. Dar chiar trebuie să pleci la Bergen în noaptea asta?

– Cursul meu începe la ora opt mâine-dimineață, răspunse tatăl. Îmi ia o oră să ajung la universitate din momentul în care aterizează avionul, așa că nu ajung dacă iau cursa de dimineață.

După tresărirea mușchilor de pe gâtul tatălui său, Jonas își dădea seama că acesta se relaxează, că încă o dată mami reușise să găsească vorbele potrivite.

– De ce se uită omul de zăpadă la casa noastră? întrebă Jonas.

– Du-te și spală-te pe mâini, zise mami.

Mâncară în tăcere, liniștea fiind întreruptă doar de întrebările scurte ale mamei despre școală și de răspunsurile scurte și vagi ale lui Jonas. Băiatul știa că niște răspunsuri detaliate puteau genera întrebări neplăcute din partea tatălui în legătură cu ceea ce învățau ei – sau nu învățau – sub „pretextul școlii". Sau o interogație fulgerătoare despre câte cineva menționat de Jonas ca fiind un partener de joacă, despre ocupațiile părinților respectivului și despre originea acestora. Întrebări la care Jonas nu era niciodată în stare să dea răspunsuri care să-l mulțumească pe tatălui lui.

După ce ajunse în pat, Jonas auzi la etajul de dedesubt cum tatăl lui își ia la revedere de la mama lui, apoi o ușă închizându-se și mașina pornind afară și îndepărtându-se. Erau din nou singuri. Mama lui dădu drumul la televizor. Se gândi la ceva ce-l întrebase ea. De ce nu prea își mai aducea prietenii acasă ca să se joace cu ei. Nu știuse ce să-i răspundă; nu dorise ca ea să se întristeze. Însă acum devenea el trist în schimb. Își prinse cu dinții interiorul obrazului, simțind cum durerea dulce-amăruie se întinde până la urechi, și se uită fix la tuburile de metal ale clopoțelului de vânt atârnat de tavan. Se dădu jos din pat și se apropie tiptil de fereastră.

Zăpada din grădină reflecta suficientă lumină ca el să întrezărească silueta omului de zăpadă de dedesubt. Părea tare singur. Cineva ar fi trebuit să-i dea o pălărie și un fular. Și poate o coadă de mătură de

care să se țină. În acel moment se ivi luna de după un nor. Băiatul văzu șirul negru de dinți al omului de zăpadă. Și ochii. Instinctiv, Jonas își ținu respirația și se dădu doi pași înapoi. Ochii din pietricele luceau. Și nu se uitau spre casă. Priveau în sus. Chiar spre băiat. Jonas trase draperiile și se urcă înapoi în pat.

3

Ziua 1

Carmin

Harry ședea pe un scaun de bar din Palace Grill și citea mesajele de pe ziduri, niște inscripții făcute cu intenții bune, care aminteau clienților barului să nu ceară de băut pe datorie, să nu-l împuște pe pianist și să fie cuminți sau altfel să plece. Seara era la început și singurii clienți din bar în afara lui erau două fete care ședeau la o masă și tastau cu frenezie butoanele telefoanelor lor mobile, precum și doi băieți care jucau darts cu gesturi studiate de postură și țintire, dar cu rezultate slabe. Dolly Parton, despre care Harry știa că fusese adusă înapoi din uitare de către arbitrii muzicii country and western de bună calitate, se văita la difuzoare cu accentul ei nazal de sudistă. Harry își verifică din nou ceasul și puse pariu cu el însuși că Rakel Fauke avea să se găsească la ușă la exact opt și șapte minute. Simți iarăși acea tensiune pe care o simțea atunci când o revedea. Își spuse că e vorba doar de un răspuns condiționat, așa cum câinii lui Pavlov începeau să saliveze când auzeau clopoțelul de anunțare a hranei, chiar dacă nu exista hrană. Iar în acea seară ei doi n-aveau să ia masa împreună. Mai exact, aveau să mănânce ceva, dar avea să fie vorba *doar* de mâncare. Și despre o discuție lejeră despre viața fiecăruia. Sau, ca lucrurile să fie și mai precise: despre viața ei. Și despre Oleg, fiul pe care ea îl avusese

cu fostul ei soț rus, din vremea când ea lucra la ambasada Norvegiei de la Moscova. Băiatul cu acea fire închisă, arțăgoasă, pe care Harry o înțelegea. Băiatul cu care Harry dezvoltase treptat legături care din multe puncte de vedere erau mai strânse decât cele dintre băiat și propriul tată. Iar când, într-un târziu, Rakel nu mai fusese în stare să tolereze situația și plecase, Harry nu-și putuse da seama a cui fusese mai mare pierderea. Însă acum știa. Căci acum se făcuse opt și șapte minute și ea stătea la ușă cu ținuta ei dreaptă, cu spatele arcuit pe care el încă îl mai simțea sub degetele lui și cu pomeții înalți ai obrajilor de sub pielea lucioasă pe care încă o mai simțea lipită de pielea lui. Sperase doar ca ea să nu arate așa de bine. Așa de *fericită*.

Rakel veni spre el. Își atinseră obrajii. El forță primul despărțirea.

– La ce te uiți? întrebă ea, descheindu-se la haină.

– Știi tu, răspunse Harry, dându-și seama că ar fi trebuit mai întâi să-și dreagă glasul.

Ea chicoti, iar râsul avu asupra lui același efect ca o primă dușcă de Jim Beam; îl încălzi și îl relaxă.

– Nu, zise ea.

Harry știa foarte bine ce însemna acel „nu". Nu începe, nu deveni stânjenitor, nu vrem așa ceva. Ea rostise moale cuvântul, practic de neauzit, și totuși pe el îl arsese ca o palmă.

– Ai slăbit, zise ea.

– Așa spune lumea.

– Masa...

– Va veni chelnerul să ne conducă.

Ea se așeză pe un scaun în fața lui și comandă un aperitiv. Un Campari, în mod subînțeles. Harry obișnuia să-i spună ei Carmin după pigmentul natural care conferea vinului roșu dulce și aromat culoarea caracteristică. Deoarece ei îi plăcea să se îmbrace în roșu strălucitor. Rakel însăși susținuse că folosea acea culoare ca pe un avertisment, așa cum animalele folosesc culori tari ca să avertizeze alte animale să mențină distanța.

Harry ceru încă o cola.

– De ce ai slăbit așa de mult? se interesă ea.

– Mucegai.

– Cum?

– Se pare că mă mănâncă de viu. Creierul, ochii, plămânii, concentrarea. Îmi fură culoarea și amintirile. Mucegaiul se dezvoltă, eu dispar. El se transformă în mine, eu mă transform în el.

– Ce naiba tot aiurezi acolo? exclamă ea cu o grimasă menită să-i arate dezgustul, însă Harry îi zări zâmbetul din privire.

Lui Rakel îi plăcea să-l audă vorbind, chiar dacă el rostea doar prostii. Îi povesti despre ciupercile care apăruseră în apartamentul lui.

– Tu ce mai faci? întrebă Harry.

– Bine. Mi-e bine. Și Oleg e bine. Dar îi e dor de tine.

– A spus el asta?

– Știi prea bine că da. Ar trebui să stai mai aproape de el.

– Eu? Harry se uită nedumerit la ea. Nu a fost decizia mea.

– Și ce-i cu asta? ripostă ea, luând băutura din mâna barmanului. Doar pentru că tu și cu mine nu suntem împreună nu înseamnă că tu și Oleg nu aveți o relație importantă. Pentru amândoi. Niciunul din voi nu vă angajați lesne față de oameni, așa că ar trebui să te îngrijești de relațiile pe care le ai.

Harry sorbi din sucul lui.

– Cum se înțelege Oleg cu doctorul tău?

– Numele lui e Mathias, replică Rakel cu un oftat. Lucrează amândoi la asta. Sunt... diferiți. Mathias încearcă din răsputeri, dar Oleg nu prea îi ușurează misiunea.

Harry simți un ușor fior de satisfacție.

– Și Mathias muncește până târziu.

– Credeam că nu-ți place ca bărbații din viața ta să muncească, zise Harry, regretând imediat ceea ce spusese.

Însă în loc de a se înfuria, Rakel oftă cu tristețe.

– Nu era vorba despre orele lungi de muncă, Harry. Tu erai obsedat. Tu *ești* una cu munca ta, iar ceea ce te mână de la spate nu este dragostea sau vreun sentiment de răspundere. Nu te mână nici măcar ambiția personală. Te mână furia. Și dorința de răzbunare. Iar asta nu e bine, Harry, căci n-ar trebui ca lucrurile să fie așa. Știi prea bine ce s-a întâmplat.

Da, își spuse Harry. Am permis maladiei să pătrundă și în casa ta.

Harry își drese glasul.

– Dar doctorul tău este mânat atunci de... chestii corecte?

– Mathias încă face gărzi de noapte la Urgențe. Voluntar. În același timp ține cursuri la Departamentul de Anatomie, lucând cu normă întreagă.

– Și e donator de sânge și membru al Amnesty International.

Ea oftă.

– B negativ este o grupă de sânge rară, Harry. Și tu sprijini Amnesty, știu sigur asta.

Rakel își amestecă băutura cu un băț portocaliu de plastic, care avea un căluț în vârf. Amestecul roșu se învârti în jurul cuburilor de gheață. Carmin.

– Harry? făcu ea.

Ceva din inflexiunea vocii ei îl determină să se încordeze.

– Mathias se va muta la mine. De Crăciun.

– Așa de repede? Harry își plimbă limba peste cerul gurii, încercând să descopere un pic de umezeală acolo. Nu vă cunoașteți de prea multă vreme.

– Ne știm de destulă vreme. Intenționăm să ne căsătorim la vară.

Magnus Skarre se uită la apa fierbinte care curgea peste mâinile lui și se scurgea în chiuvetă. Acolo unde dispărea. Nu. Nimic nu dispare. Doar ajunge altundeva. Ca și oamenii aceia în legătură cu care petrecuse ultimele săptămâni colectând informații. Deoarece Harry îl rugase asta. Harry spusese că ar putea da peste ceva acolo. Și dorise

raportul lui Magnus până la sfârșitul săptămânii. Ceea ce însemnase că el fusese obligat să muncească ore suplimentare. Chiar dacă știa că Harry le dădea astfel de treburi ca să-i țină ocupați în astfel de vremuri, când oamenii stăteau cu picioarele pe birouri. Micuța Unitate de Persoane Dispărute a diviziei, compusă din trei persoane în uniformă, refuza să se ocupe de cazuri vechi; cei de acolo erau ocupați până peste cap cu cazurile noi.

Pe drumul înapoi către birou, în coridorul pustiu, Magnus observă că ușa era întredeschisă. Știa că o închisese, iar ceasul era trecut de ora nouă, așa că oamenii de la curățenie își terminaseră de mult treburile. Cu doi ani înainte, avuseseră oarece probleme cu furturile din birouri. Magnus Skarre împinse ușa cu forță.

Katrine Bratt stătea în mijlocul încăperii și se uita la el încruntată, ca și cum el fusese cel care dăduse buzna în biroul ei. Femeia îi întoarse spatele.

– Am vrut doar să văd, rosti ea, aruncându-și privirile peste ziduri.

– Ce să vezi?

Skarre privi în jur. Biroul lui era la fel cu celelalte, cu excepția faptului că n-avea fereastră.

– Ăsta a fost biroul lui? Nu-i așa?

Skarre se încruntă.

– La ce te referi?

– Biroul lui Hole. Ăsta a fost biroul lui în anii aceia. Chiar dacă el investiga crimele în serie în Australia?

Skarre ridică din umeri.

– Cred că da. De ce?

Femeia își plimbă palma peste tăblia biroului.

– De ce și-a schimbat biroul?

Magnus trecu pe lângă ea și se lăsă să cadă pe scaunul rotativ.

– Nu are ferestre.

– Și a împărțit biroul, mai întâi cu Ellen Gjelten, apoi cu Jack Halvorsen, zise ea. Și amândoi au fost uciși.

Magnus Skarre își duse mâinile la ceafă. Acest ofițer nou avea stil. Era cu o clasă sau două peste el. Putea pune pariu că soțul ei era șef undeva sau ceva de genul ăsta și dispunea de bani. Costumul ei părea scump. Însă, când o privi mai îndeaproape, văzu că lucrurile nu stăteau chiar așa de bine. Era ceva acolo, ceva imposibil de precizat.

– Crezi că a auzit vocile lor? De asta s-a mutat? întrebă Bratt, cercetând cu privirea o hartă de perete a Norvegiei, pe care Skarre încercuise orașele natale ale tuturor persoanelor dispărute din Østland, estul Norvegiei, începând cu anul 1980.

Skarre izbucni în râs, dar nu răspunse. Mijlocul femeii era zvelt, iar spatele curbat. Skarre știa că ea simțea că o măsoară cu privirea.

– Cum e el, de fapt? întrebă ea.

– De ce întrebi?

– Presupun că așa procedează oricine are un șef nou, nu?

Avea dreptate. Doar că el nu se gândise niciodată la Harry Hole ca la un șef, oricum nu de o asemenea manieră. Bun, le dădea tuturor sarcini de executat și conducea anchete, dar dincolo de toate astea, el nu le cerea tuturor decât să nu îi stea în cale.

– Așa cum probabil știi deja, are niște vicii, răspunse Skarre.

Ea ridică din umeri.

– Am auzit despre problema cu alcoolismul. Și că și-a raportat colegii. Și că toți superiorii l-au vrut dat afară, dar șeful de dinainte și-a întins aripa protectoare asupra lui.

– Se numea Bjarne Møller, zise Skarre, uitându-se la hartă și la cercul din jurul orașului Bergen.

Acolo fusese Møller văzut ultima dată înainte de dispariție.

– Și că oamenilor de la sediul central nu le place că presa îl transformă într-un soi de idol al populației.

Skarre își mușcă buza inferioară.

– E un detectiv al naibii de bun. Mie asta îmi ajunge.

– Îți place de el? întrebă Bratt.

Skarre zâmbi. Se răsuci pe călcâie și se uită drept în ochii femeii.

– Îmi place, nu-mi place, răspunse el. Nu cred că aș putea alege vreuna din posibilități cu fermitate.

Bărbatul își dădu scaunul în spate, își puse picioarele pe birou, își întinse mădularele și scoase un soi de căscat.

– La ce lucrezi atât de târziu noaptea?

Era o tentativă de a se pune într-o postură de superioritate. În definitiv, ea era doar un detectiv de rang inferior. Și nouă pe acolo.

Însă Katrine Bratt se mulțumi să zâmbească, de parcă el ar fi rostit ceva amuzant, după care ieși pe ușă și se făcu nevăzută.

Dispăruse. Și apropo de dispariții... Skarre trase o înjurătură, se îndreptă pe scaun și reveni la computerul lui.

Harry se trezi și rămase întins pe spate, holbându-se la tavan. Oare cât dormise? Se răsuci și se uită la ceasul de pe noptieră. Patru fără un sfert. Cina se transformase într-un chin. Privise gura lui Rakel vorbind, bând vin, mestecând carne și terminându-l pe el în vreme ce îi povestea cum ea și Mathias plecau în Botswana pentru câțiva ani, deoarece guvernul de acolo luase măsuri pentru lupta contra virusului HIV, dar se ducea lipsă de doctori. Îl întrebase dacă cunoscuse și el pe cineva. Iar el îi răspunsese că se întâlnise cu amicii lui din copilărie, Øystein și Tresko. Primul ajunsese alcoolic și era un șofer de taxi maniac după computere; al doilea ajunsese un cartofor alcoolic, care ar fi putut ajunge campionul mondial la poker dacă s-ar fi priceput la fel de bine să-și păstreze intact o față de pokerist precum reușea să citească fețele altora. Se pornise chiar să-i povestească lui Rakel despre catastrofala înfrângere suferită de Tresko la campionatele mondiale din Las Vegas, dar își amintise că îi mai povestise asta. Și nu era adevărat că se întâlnise cu cei doi. Nu se întâlnise cu nimeni.

Îl văzuse pe chelner cum toarnă băutură în paharele de la masa alăturată și pentru o clipă de nebunie fusese pe punctul de a sări să smulgă sticla din mâinile omului pentru a o duce la gură. În loc de asta, fusese de acord să-l ducă pe Oleg la un concert pentru care băiatul

o implorase pe Rakel să îl lase să meargă. Slipknot. Harry omisese să-i dezvăluie ce soi de trupă era aceea la care ea își lăsa băiatul să meargă, căci lui însuși îi plăcea Slipknot. Chiar dacă trupele cu litanii despre moarte, simboluri sataniste și tobe electronice îl făceau, de obicei, să râdă, Slipknot era, de fapt, o trupă interesantă.

Harry aruncă plapuma de pe el și se duse la bucătărie, unde lăsă apa rece de la robinet să curgă, apoi își făcu palmele căuș și bău. Socotise dintotdeauna că apa avea un gust mai bun așa, băută din propriile mâini, de pe propria piele. Apoi brusc lăsă apa să curgă iarăși în gol și se holbă la zidul negru. Oare zărise ceva? Ceva mișcându-se? Nu, nu mișca nimic, ci era vorba doar de mișcarea în sine, ca o undă invizibilă pe sub suprafața apei mângâind algele de pe fund. Mângâind fibrele moarte, cu degete atât de subțiri încât nu pot fi văzute, spori care se ridică la cea mai mică mișcare a aerului ca să se așeze în alte zone, unde să înceapă să mânânce și să sugă. Harry dădu drumul radioului din living. Se cunoștea rezultatul alegerilor. George W. Bush primise un nou mandat la Casa Albă.

Harry reveni în pat și trase plapuma peste cap.

Jonas fu trezit de un sunet și își ridică plapuma de pe față. Crezuse cel puțin că fusese un sunet. Un pârâit, ca atunci când zdrobești zăpada sub talpa piciorului în liniștea dintre case într-o dimineață de duminică. Probabil că visase. Însă somnul nu voia să revină, nici măcar atunci când închise ochii. În schimb, în minte îi reveniră fragmente de vis. Tati stătea nemișcat și tăcut în fața lui, cu o lumină care i se reflecta în ochelari și care le dădea acestora aerul unei suprafețe impenetrabile, ca de gheață.

Probabil că fusese un coșmar, deoarece Jonas era speriat. Deschise ochii la loc și văzu că tuburile de metal ale clopoțeilor de vânt care atârnau de tavan se mișcau. Sări din pat, deschise ușa și o luă la fugă pe coridor. În capul scărilor către parter reuși să se oprească doar ca să se uite în întunericul de dedesubt, dar apoi nu se mai opri până

ce nu ajunse în fața ușii de la dormitorul părinților lui, unde apăsă clanța cu o grijă deosebită. Apoi își aduse aminte că tatăl lui era plecat și că avea să-și trezească mama oricum ar fi procedat. Se strecură înăuntru. Un pătrat alb de lumină a lunii de afară se întindea pe podea, până la patul dublu nedesfăcut. Cifrele de la ceasul digital de alarmă arătau ora: 01.11. Pentru o clipă, Jonas rămase locului, uluit.

După aceea reveni pe coridor. Se duse către scară. Întunericul de pe trepte îl aștepta, ca un abis larg căscat. De jos nu se auzea niciun sunet.

– Mami!

Regretă strigătul chiar în clipa în care își auzi propria groază în ecoul scurt și ascuțit. Căci acum aflase și *el*. Întunericul.

Nu primi niciun răspuns.

Jonas înghiți în sec. Apoi începu să coboare scara în vârful picioarelor.

La al treilea pas simți ceva umed sub tălpi. La fel la pasul șase. Și la pasul opt. Ca și cum cineva ar fi mers pe acolo cu pantofi uzi. Sau picioare ude.

Lumina din living era aprinsă, dar mami nu se vedea nicăieri. Se duse până la fereastră ca să se uite la casa familiei Bendiksen. Uneori mami se ducea acolo ca s-o vadă pe Ebba. Însă toate ferestrele erau întunecate.

Se duse în bucătărie, înspre telefon, reușind să-și stăpânească gândurile și să nu lase întunericul în sufletul lui. Formă numărul de mobil al mamei lui. Simți un fior de fericire când auzi vocea ei moale. Însă era doar un mesaj înregistrat, care îl ruga să-și lase numele și care îi dorea o zi bună.

Iar acum nu era zi, ci noapte.

Pe verandă își puse o pereche de pantofi largi ai tatălui său, îmbrăcă o geacă peste pijama și ieși afară. Mami spusese că zăpada avea să dispară până a doua zi, dar afară încă era rece, iar o adiere slabă de vânt făcea stejarul de la poartă să șoptească și să mormăie. Nu erau mai mult de o sută de metri până la casa familiei Bendiksen și, din

fericire, până acolo se găseau două felinare stradale. Mami trebuia să fie acolo. Se uită înspre stânga, apoi înspre dreapta ca să se asigure că nu era nimeni care să-l oprească. Apoi zări omul de zăpadă. Sătea acolo ca și înainte, nemișcat, cu fața spre casă, îmbăiat în lumina rece a lunii. Cu toate astea, era ceva diferit la el, ceva aproape uman, ceva familiar. Jonas privi casa familiei Bendiksen. Hotărî să o ia la fugă. Însă n-o făcu. În schimb rămase pironit locului, simțind aerul rece ca gheața străpungându-l. Se răsuci încet către omul de zăpadă. Acum își dădea seama ce anume îl făcea pe acel om de zăpadă atât de familiar. Purta o eșarfă. Un fular roz. Fularul pe care Jonas i-l dăruise mamei lui de Crăciun.

4

Ziua 2

Dispariția

Până la miezul zilei zăpada se topise în centrul orașului Oslo. Însă în Hoff petice de omăt încă rezistau prin grădinile de pe ambele laturi ale șoselei pe care o străbăteau Harry Hole și Katrine Bratt la bordul unei mașini. La radio, Michael Stipe cânta despre o senzație de scufundare, despre ceea ce însemna asta, știind că ceva mersese prost și despre băiatul din puț. În mijlocul unei proprietăți liniștite de pe o stradă și mai liniștită, Harry arătă spre o mașină Toyota Corolla strălucitoare parcată lângă gard.

– Mașina lui Skarre. Parchează în spatele lui.

Casa era mare și galbenă. „Prea mare pentru o familie de trei persoane", își zise Harry, în vreme ce mergeau amândoi pe aleea pietruită. Totul în jurul lor picura și ofta. În grădină se vedea un om de zăpadă cu un băț scurt și speranțe slabe de viață.

Skarre le deschise ușa. Harry se aplecă și studie broasca.

– Niciun semn de pătrundere prin efracție pe undeva, zise Skarre.

Îi conduse în living, unde un băiat ședea pe podea cu spatele la ei și urmărea un canal de desene animate la televizor. O femeie se ridică de pe canapea, îi strânse mâna lui Harry și se prezentă drept Ebba Bendiksen, o vecină.

– Birte n-a mai făcut niciodată așa ceva, zise ea. Nu de când o cunosc eu.

– Și cât de multă vreme înseamnă asta? întrebă Harry, privind în jurul lui.

În fața televizorului se găseau câteva piese de mobilier greu din piele și o măsuță octogonală de cafea, din sticlă fumurie. Scaunele din oțel tubular din jurul mesei de sufragerie erau ușoare și elegante, așa cum i-ar fi plăcut lui Rakel. Două picturi atârnau pe pereți, ambele fiind portrete ale unor bărbați cu alură de directori de bancă, uitându-se fix la el cu solemnitate și autoritate. Lângă ele se găseau exemplare de artă modernistă abstractă, genul de artă care devenise demodată cu mare succes și prin asta se remodernizase.

– Zece ani, răspunse Ebba Bendiksen. Noi ne-am mutat în casa de peste drum în ziua în care s-a născut Jonas.

Femeia dădu din cap înspre băiat, care continua să stea nemișcat, uitându-se fix la păsări care goneau și lupi care săreau în aer.

– Înțeleg că dumneavoastră ați sunat la poliție azi-noapte?

– Da, așa e.

– Băiatul a sunat la sonerie aproximativ la ora unu și un sfert, zise Skarre, privindu-și însemnările. Poliția a fost apelată la ora unu și treizeci de minute.

– Soțul meu și cu mine ne-am dus înapoi cu Jonas ca să căutăm mai întâi în casă, explică Ebba Bendiksen.

– Unde ați căutat? se interesă Harry.

– În pivniță. În dormitoare. În garaj. Peste tot. E foarte ciudat ca să o ia la fugă cineva în felul ăsta.

– Să o ia la fugă?

– Să dispară. Să nu mai fie. Polițistul cu care am discutat la telefon întreba dacă putem noi să avem grijă de Jonas și a spus că ar trebui să sunăm toți cunoscuții lui Birte, poate e la cineva. Iar apoi să așteptăm până de dimineață ca să aflăm dacă Birte a ajuns la lucru. Ne-a

explicat că în opt din zece cazuri persoana dispărută reapare după câteva ore. Am încercat să dăm de Filip...

– Soțul, interveni Skarre. Se găsea în Bergen, unde avea un curs. Este profesor de ceva.

– Fizică. Ebba Bendiksen zâmbi. În orice caz, mobilul lui era închis. Iar noi nu știam numele hotelului unde stă.

– S-a luat legătura cu el în Bergen de dimineață, spuse Skarre. Ar trebui să apară în curând.

– Da, slavă Domnului, replică Ebba. Așa că, atunci când am sunat la locul de muncă al lui Birte, de dimineață, și am aflat că nu a apărut la ora obișnuită, v-am sunat pe voi din nou.

Skarre încuviință din cap. Harry îi făcu semn lui Skarre să continue conversația cu Ebba Bendiksen, apoi se duse la televizor și se așeză pe podea lângă băiat. Pe ecran, un lup aprindea fitilul unui baton de dinamită.

– Bună, Jonas. Numele meu este Harry. Ți-a spus celălalt polițist că astfel de lucruri aproape întotdeauna se termină cu bine? Că oamenii dispar și apoi reapar din proprie voință?

Băiatul clătină din cap.

– Dar așa e, insistă Harry. Dacă ar fi să ghicești, unde crezi că s-ar afla mama ta acum?

Băiatul ridică din umeri.

– Nu știu unde e.

– Știu că nu știi, Jonas. Niciunul dintre noi nu știe în clipa asta. Dar care ar fi primul loc care ți-ar trece prin minte dacă ea n-ar fi aici sau la lucru? Nu te gândi unde ar fi mai probabil să se găsească sau nu.

Băiatul nu răspunse, ci se uită fix la lupul de pe ecran care încerca disperat să arunce batonul de dinamită care i se lipise de labă.

– Există vreo cabană sau ceva asemănător unde obișnuiți să mergeți?

Jonas clătină din cap.

– Vreun loc special unde ei îi place să se ducă dacă vrea să fie singură?

– Dar nu vrea să fie singură, ripostă Jonas. Vrea să fie cu mine.

– Doar cu tine?

Băiatul se întoarse și se uită la Harry. Jonas avea ochi căprui, ca și Oleg. Iar în acei ochi căprui el zări groaza la care se așteptase și furia la care nu se așteptase.

– De ce au plecat? întrebă băiatul. Cei care se întorc?

„Aceiași ochi", își zise Harry. Aceleași întrebări. Cele importante.

– Din tot felul de motive, răspunse Harry cu voce tare. Unii se rătăcesc. Sunt diverse moduri să te rătăcești. Iar alții au doar nevoie de o pauză și pleacă pentru a găsi un pic de liniște.

În acea clipă se trânti ușa de la intrare și Harry îl văzu pe băiat tresărind.

Tot în aceeași clipă, dinamita explodă în laba lupului, iar în spatele lor se deschise ușa livingului.

– Bună, rosti o voce, tăioasă și în același timp controlată. Care sunt ultimele noutăți?

Harry se întoarse la timp ca să vadă un bărbat de circa cincizeci de ani, îmbrăcat în costum, îndreptându-se spre măsuța de cafea ca să ridice telecomanda. În clipa următoare, ecranul televizorului se transformă într-un mic punct alb, iar aparatul sâsâi ca protest că fusese închis.

– Mai ții minte ce ți-am spus în legătură cu uitatul la televizor în cursul zilei, Jonas, zise individul pe un ton resemnat, ca și cum le-ar fi mărturisit celorlalți din încăpere ce efort irosit însemna creșterea unui copil în prezent.

Harry se ridică și îi prezentă bărbatului echipa compusă din sine, Magnus Skarre și Katrine Bratt, care până atunci se mulțumise să stea lângă ușă și să observe desfășurarea lucrurilor.

– Filip Becker, se prezentă bărbatul, împingându-și ochelarii în sus, deși aceștia stăteau deja pe o poziție ridicată pe nas.

Harry încercă să-i prindă privirea, ca să-și formeze prima impresie crucială despre un suspect potențial, dacă era să se ajungă la așa

ceva. Însă ochii individului erau ascunși de reflexia luminii din lentilele ochelarilor.

– Mi-am petrecut timpul sunând pe toată lumea cu care ea ar fi putut lua legătura, dar nimeni nu știe nimic, continuă Filip Becker. Dumneavoastră ce știți?

– Nimic, răspunse Harry. Însă primul lucru pe care îl puteți face ca să ne ajutați este să descoperiți dacă lipsesc valize, rucsacuri sau haine, astfel încât să ne putem face o părere. Harry îl studie pe Becker înainte de a continua: În legătură cu faptul că această dispariție este spontană sau planificată.

Becker susținu privirea scrutătoare a lui Harry, apoi încuviință din cap și urcă scara către primul etaj.

Harry se ghemui la loc lângă Jonas, care continua să se holbeze la ecranul negru al televizorului.

– Deci îți plac fugarii, nu? întrebă Harry.

Băiatul clătină mut din cap.

– De ce nu?

Jonas vorbi cu o șoaptă greu de auzit:

– Îmi pare rău pentru Wile E. Coyote.

Cinci minute mai târziu, Becker reveni jos și spuse că nu lipsea nimic, nici genți de călătorie, nici haine, în afară de ce purta ea la plecarea lui, plus haina, cizmele și fularul.

– Mm. Harry își scărpină bărbia nerasă și aruncă o privire spre Ebba Bendiksen. Am putea merge amândoi în bucătărie, domnule Becker?

Becker o luă înainte, iar Harry îi făcu semn lui Katrine să vină cu ei. În bucătărie, profesorul începu imediat să pună cafea într-un filtru și să toarne apă în aparat. Katrine rămase lângă ușă, în vreme ce Harry se duse la fereastră și privi afară. Capul omului de zăpadă se scufundase între umeri.

– Când ați plecat azi-noapte și ce zbor ați luat până la Bergen? întrebă Harry.

– Am plecat pe la ora nouă și jumătate, răspunse Becker imediat și fără ezitări. Avionul a decolat la unsprezece și cinci minute.

– Ați luat contact cu Birte după plecarea de acasă?

– Nu.

– Ce credeți să s-ar fi putut întâmpla?

– Habar n-am, domnule inspector. Zău că n-am.

– Mmm.

Harry aruncă o privire pe stradă. De când ajunseseră acolo nu se auzise nici măcar o singură mașină trecând. Un cartier cu adevărat liniștit. Probabil că în acea zonă a orașului doar pacea și liniștea erau în stare să coste o jumătate de milion.

– Ce fel de căsnicie aveți împreună cu soția dumneavoastră?

Harry îl auzi pe Filip Becker oprindu-se din ce făcea, așa că adăugă:

– Trebuie să întreb așa ceva, deoarece se mai întâmplă ca unii soți să-și ia pur și simplu picioarele la spinare și să plece.

Filip Becker își drese glasul.

– Vă pot garanta că soția mea și cu mine avem un mariaj foarte bun.

– V-ați gândit că este posibil ca ea să fi avut o relație necunoscută dumneavoastră?

– Nici nu se pune problema.

– E o afirmație cam dură, domnule Becker. Iar relațiile extraconjugale sunt destul de banale.

Filip Becker schiță un zâmbet.

– Nu sunt un naiv, inspectore. Birte este o femeie atrăgătoare și mai tânără cu mult ca mine. În plus, trebuie spus că provine dintr-o familie destul de liberală. Însă nu e genul, iar eu am o imagine destul de bună a activităților ei, dacă mă pot exprima așa.

Aparatul de cafea gâlgâi amenințător. Harry deschise gura ca să-și continue direcția interogării, însă se răzgândi.

– Ați observat vreo schimbare de stare sufletească la soția dumneavoastră?

– Birte nu e deprimată, inspectore. Nu a dispărut în pădure ca să se spânzure sau ca să se arunce în vreun lac. E undeva acolo și e vie. Am citit că oamenii dispar mereu și că reapar cu o explicație firească și destul de banală. Nu-i așa?

Harry încuviință încet din cap.

– Vă deranjează dacă arunc o privire pe aici?

– De ce?

Iritarea din tonul ripostei lui Filip Becker îl determină pe Harry să considere că avea de-a face cu un individ obișnuit să dețină controlul. Să fie informat. Iar așa ceva contrazicea ipoteza ca nevasta lui să fi plecat fără să-i spună nimic. Idee pe care, de fapt, Harry deja o exclusese din calcule. Mamele sănătoase mintal și cu o poziție economică bună nu-și abandonează copiii de zece ani în toiul nopții. Pe urmă existau și celelalte indicii. De obicei, într-un stadiu atât de timpuriu al unui caz de persoană dispărută, se foloseau resurse minimale, în afara situației în care indiciile sugerau o acțiune criminală sau dramatică. Tocmai „toate celelalte indicii" îl determinaseră pe Harry să conducă el însuși de dimineață până la locul dispariției.

– Uneori nu știi ce cauți până ce nu găsești, răspunse Harry. Este vorba de metodologie.

Surprinse acum privirea lui Becker din spatele ochelarilor. Spre deosebire de cei ai fiului, ochii bărbatului erau albastru-deschis și emanau o sclipire intensă și limpede.

– Cum doriți, răspunse Becker. Dați-i drumul.

Dormitorul era răcoros, lipsit de mirosuri și ordonat. Pe patul dublu se vedea o cuvertură tricotată. Pe una dintre noptiere găsea o fotografie a unei femei mai în vârstă. Asemănarea chipurilor îl conduse pe Harry la presupunerea că acea parte a patului aparținea lui Filip Becker. Pe cealaltă măsuță de noapte se găsea o fotografie cu Jonas. În partea de garderobă unde stăteau haine de femeie se simțea un vag miros de parfum. Harry verifică astfel colțurile umerașelor de

haine, dacă atârnau la distanță egală unele de altele, așa cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi stat nederanjate de nimeni pentru o vreme. Rochii negre cu crăpătură, bluze sport cu motive roz și sclipici. În partea de jos a garderobei se găsea o secțiune de sertare. Harry trase de cel de sus. Lenjerie. Neagră și roșie. Următorul sertar. Ciorapi și jartiere. Al treilea sertar. Bijuterii puse în scobituri din fetru roșu aprins. Observă un inel mare cu pietre prețioase care luceau și scânteiau. Totul de acolo aducea un pic cu Las Vegasul. Nu existau scobituri goale în suportul din fetru.

Dormitorul avea o ușă care ducea într-o baie de curând decorată, cu saună și două chiuvete din inox.

În camera lui Jonas, Harry se așeză pe un scaun mic, la un birou mic. Pe birou se găsea un calculator cu o serie de funcții matematice avansate. Părea nou și nefolosit. Deasupra biroului se găsea un poster cu o imagine cu șapte delfini în interiorul unui val oceanic și un calendar pentru întregul an. Mai multe date erau încercuite și aveau atașate bilețele mici pentru aducere aminte. Harry observă zilele de naștere ale mamei și bunicului, vacanța în Danemarca, dentistul la ora zece dimineața și două date din iulie cu „doctor" deasupra lor. Însă nu văzu niciun meci de fotbal, nicio excursie la cinema sau petreceri de zile de naștere. Observă cu coada ochiului un fular roz care zăcea pe pat. O culoare pe care niciun băiat de vârsta lui Jonas nu ar purta-o nici mort. Harry ridică fularul. Era umed, dar încă mai emana aroma distinctă de piele, păr și parfum de femeie. Același parfum ca în garderobă.

Coborî la parter. Se opri la ușa bucătăriei și-l ascultă pe Skarre vorbind despre procedurile parcurse în cazurile de persoane dispărute. Se auzea clinchet de cești de cafea dinăuntru. Canapeaua din living părea enormă, poate din pricina micii făpturi care ședea acolo citind o carte. Harry se apropie și zări o poză cu Charles Chaplin în plină desfășurare. Harry se așeză alături de Jonas.

– Știai că Chaplin era sir? întrebă el. Sir Charles Chaplin.

Jonas încuviință.

– Dar l-au dat afară din SUA.

Jonas răsfoi prin carte.

– Ai fost bolnav vara asta, Jonas?

– Nu.

– Dar te-ai dus la doctor. De două ori.

– Mami a vrut să mă examineze. Mami...

Vocea băiatului se stinse brusc.

– O să vină în curând, ai să vezi, zise Harry, așezându-și palma pe umerii înguști ai băiatului. Nu și-a luat și fularul cu ea, nu-i așa? Cel roz de pe pat.

– Cineva l-a pus în jurul gâtului omului de zăpadă, răspunse Jonas. Eu l-am adus în casă.

– Deci mama ta nu voia ca omul de zăpadă să înghețe.

– Nu și-ar fi dăruit niciodată fularul ei favorit omului de zăpadă.

– Atunci trebuie să fi fost tatăl tău.

– Nu, a făcut-o cineva după ce el a plecat. Noaptea trecută. Persoana care a luat-o pe mami.

Harry încuviință încet din cap.

– Cine a făcut omul de zăpadă, Jonas?

– Nu știu.

Harry se uită pe fereastră spre grădină. Ăla era clar motivul pentru care venise acolo. Un fior rece ca gheața păru că străbate zidul și pătrunde în încăpere.

Harry și Katrine mergeau cu mașina pe Sørkedalsveien înspre Majorstuen.

– Care a fost primul lucru care te-a izbit când am intrat? întrebă Harry.

– Că soții care locuiau acolo nu sunt chiar suflete-pereche, răspunse Katrine, trecând pe lângă automatul de taxare fără să frâneze. E posibil să fi fost un mariaj nefericit, iar dacă așa stau lucrurile, atunci ea e cea care a suferit cel mai mult.

– Mmm. Ce te-a făcut să crezi asta?

– Dar e evident. Katrine zâmbi și aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Gusturi complet diferite.

– Explică.

– N-ai văzut canapeaua groaznică și măsuța de cafea? Stilul tipic al anilor '80 cumpărat de bărbați în anii '90. În vreme ce ea a ales o masă de sufragerie din stejar alb lăcuit cu picioare de aluminiu. Și Vitra.

– Vitra?

– Scaunele de sufragerie. Elvețiene. Scumpe. Atât de scumpe, încât cu ce ar fi economisit cumpărând niște copii cu un preț mai rezonabil ar fi putut schimba toată nenorocita aia de mobilă.

Harry observă că termenul „nenorocita" nu sunase ca o înjurătură obișnuită în gura colegei lui, ci mai degrabă ca un argument lingvistic ce sublinia apartenența ei de clasă.

– Adică?

– Casa aia mare, la acea adresă din Oslo, înseamnă că nu banii sunt problema. Soția *nu are voie* să schimbe canapeaua și măsuța. Iar când face așa ceva un bărbat fără gust sau care nu pare să fie interesat de designul interior, asta îmi spune ceva despre cine domină pe cine.

Harry încuviință din cap, mai mult pentru sine. Prima ei impresie nu fusese deloc greșită. Katrine Bratt era bună.

– Spune-mi ce crezi *tu*, zise ea. Eu sunt cea care ar trebui să învăț aici.

Harry privi pe geamul mașinii la vechea și tradiționala, deși niciodată venerata în mod special cafenea Lepsvik.

– Nu cred că Birte Becker a părăsit casa din propria voință, răspunse el.

– De ce nu? Nu există indicii de violență.

– Deoarece totul a fost bine planificat.

– Și cine e vinovatul? Soțul? Întotdeauna e soțul, nu-i așa?

– Da, replică Harry, conștient că mintea lui deja umbla prin alte părți. Întotdeauna e soțul.

– Doar că acesta a plecat la Bergen.

– Așa se pare, da.

– Cu ultimul avion, așa că nu putea să se fi întors și să reușească să mai și prindă prima oră de curs. Katrine acceleră și traversă pe galben intersecția Majorstuen. Dacă Filip Becker e vinovatul, ar fi mușcat momeala pe care i-ai pus-o.

– Momeală?

– Da. Chestia cu schimbările ei de dispoziție sufletească. I-ai sugerat lui Becker că bănuiești o sinucidere.

– Și ce-i cu asta?

Katrine izbucni în râs.

– Haide, Harry. Toată lumea, inclusiv Becker, știe că poliția nu alocă resurse unui caz care pare o sinucidere. Pe scurt, i-ai oferit ocazia de a scorni o teorie care, în cazul în care ar fi fost vinovat, i-ar fi rezolvat multe dintre probleme. Oricum, el a replicat că ea era fericită ca o rândunică.

– Mmm. Deci tu crezi că întrebarea a fost un test?

– Tu testezi mereu oamenii, Harry. Inclusiv pe mine.

Harry nu-i răspunse până ce nu ajunseră pe Bogstadveien.

– Oamenii sunt adesea mai inteligenți decât crezi tu, zise el, după care nu mai spuse nimic până ce ajunseră în parcarea sediului poliției.

– Am de lucru pentru restul zilei.

Spusese asta deoarece se gândise la fularul roz și ajunsese la o concluzie. Anume aceea că trebuia urgent să parcurgă raportul lui Skarre cu persoane dispărute ca să i se confirme la fel de urgent suspiciunea care îl chinuia. Iar dacă era vorba despre ceea ce se temea el, atunci avea să fie nevoit să se ducă la șeful Gunnar Hagen cu scrisoarea. Cu blestemata aia de scrisoare.

5

4 noiembrie 1992

STÂLPUL TOTEM

La data de 19 august 1946, când William Jefferson Blythe III venise pe lume în micul orășel Hope din Arkansas, trecuseră exact trei luni de la moartea tatălui său într-un accident de circulație. Patru ani mai târziu, mama lui William se remărita și băiatul primea numele de familie al noului lui tată. Iar patruzeci și șase de ani mai târziu, într-o noapte de noiembrie din 1992, un nor de confetti alb cădea ca o pătură de zăpadă pe străzile din Hope pentru sărbătorirea propriilor speranțe ale locuitorilor orașului și pentru sărbătorirea orășeanului lor de vază, William – sau doar Bill – Clinton, după ce acesta fusese ales ca al patruzeci și doilea președinte al SUA. Omătul care cădea peste Bergen în aceeași noapte nu ajungea să atingă străzile, ci se topea în aer, ca de obicei, și se transforma într-o ploaie abătută peste oraș, un eveniment care se petrecea într-o asemenea manieră încă de la mijlocul lui septembrie. Însă în zorii zilei următoare, peste vârfurile celor șapte culmi muntoase care străjuiau acest frumos oraș se vedea o pudră superbă albă, ca de zahăr. Iar inspectorul Gert Rafto ajunsese deja la acea oră pe cea mai înaltă dintre culmi, Ulriken. Inspectorul inspira aerul de munte, înfiorându-se și strângând din umeri; omul avea fața atât de încreștită de riduri, încât părea că fusese brăzdată de cuțit.

Telecabina galbenă care îi adusese pe el și pe trei ofițeri criminaliști de la sediul poliției din Bergen la o înălțime de 642 de metri deasupra orașului se legăna ușor pe cablurile din oțel masiv, așteptând. Serviciile de transport public fuseseră oprite imediat ce primii turiști care urcaseră pe populara culme muntoasă în acea dimineață dăduseră alarma.

– *Out and about,* lăsă să-i scape unul dintre ofițeri.

Sloganul turistic al orașului devenise atât de parodiat de norvegieni când venea vorba de Bergen, încât locuitorii orașului aproape că încetaseră să-l mai folosească. Însă în situații în care frica era atotprezentă, limbajul adânc înrădăcinat în memorie ajunge adesea să preia controlul.

– Da, *out and about,* repetă sarcastic Rafto, cu ochii strălucitori pe sub pleoapele ridate.

Cadavrul care zăcea în zăpadă fusese ciopârțit în atâtea fragmente, încât polițiștii fuseseră capabili să determine sexul victimei doar mulțumită unui sân gol. Resturile trupului îi aduceau lui Rafto aminte de un accident de circulație petrecut cu un an înainte în Eidvågneset, când un camion care luase prea rapid o curbă își pierduse încărcătura din piese de aluminiu și făcuse literalmente bucăți o mașină care venea din sens opus.

– Ucigașul a omorât-o și a tranșat-o chiar aici, rosti unul dintre ofițerii de poliție.

Lui Rafto informația i se păru cumva superfluă, întrucât omătul din preajma cadavrului era mânjit cu sânge, iar șiroaiele ruginii care se scurseseră indicau faptul că măcar o arteră fusese secționată în vreme ce inima încă bătea. Își notă în minte să afle când încetase ninsoarea în noaptea precedentă. Ultima telecabină plecase la ora cinci după-amiaza. Evident, era posibil ca victima și ucigașul să fi urcat pe cărarea care șerpuia pe sub funicular. Sau ar fi putut lua funicularul Fløyen până la Fjelltoppen, de unde puteau să fi venit pe

jos. Însă astfel de drumuri erau dificile și instinctul îi spunea clar că victima și ucigașul folosiseră telecabina.

În zăpadă se vedeau două șiruri de urme. Urmele mai mici aparțineau fără îndoială femeii, chiar dacă încălțămintea ei nu se vedea nicăieri. Iar celelalte aparțineau în mod cert ucigașului. Urmele se îndreptau spre cărare.

– Bocanci mari, zise tânărul tehnician, un om al coastei cu obrajii supți, de loc din Sotra. Cel puțin măsura 48. Tipul trebuie să fi fost destul de masiv.

– Nu neapărat, replică Rafto, adulmecând aerul. Urmele sunt inegale și totuși solul de aici este plat. Asta sugerează că piciorul individului este mai mic decât bocancul. Poate că a încercat să ne păcălească.

Rafto simți privirile tuturor ațintite asupra lui. Știa la ce se gândeau ceilalți. Iar începea ăsta, încercând să amețească pe toată lumea, vedeta unor timpuri apuse, omul adorat de mass-media: mare panglicar, chip împietrit și energie debordantă pe măsură. Pe scurt, un individ menit să facă titluri mari în presă. Însă la un moment dat el devenise prea mare pentru ei, pentru toți, atât pentru presă, cât și pentru colegi. Începuseră să circule zvonuri că Gert Rafto se gândea doar la sine și la locul lui în lumina reflectoarelor, despre faptul că egoismul îl împingea să calce pe prea multe picioare și peste mult prea multe cadavre. Însă el nu luase aminte la nimic. Nimeni nu-l putea avea la mână cu ceva. Oricum, nu cu ceva serios. Fleacuri dispăruseră de la locurile crimelor. O bijuterie ieftină sau un ceas aparținând defunctului, lucruri despre care era de presupus că nu le-ar fi simțit nimeni lipsa. Însă într-o bună zi unul dintre colegii lui Rafto căuta un pix și deschisese un sertar al biroului său. Cel puțin așa susținuse omul. Și găsise acolo trei inele. Rafto fusese convocat la conducere ca să dea explicații și i se ceruse să-și țină gura închisă și degetele lipite de trup. Asta fusese tot. Însă începuseră zvonurile. Chiar și mass-media prinsese de veste. Așa că poate nu mai era deloc surprinzător faptul că un singur polițist fusese descoperit ca vinovat

cu probe atunci când poliția fusese acuzată de comportament brutal. Polițistul perfect pentru a da apă la moară mass-mediei..

Gert Rafto era vinovat de acele acuzații; nimeni nu se îndoia de asta. Însă toată lumea știa că inspectorul fusese transformat în țap ispășitor pentru un mod de lucru care se infiltrase de ani întregi în sânul poliției din Bergen. Asta doar pentru că el, și nu altcineva, semnase mai multe rapoarte despre deținuți – cei mai mulți dintre aceștia agresori de copii și traficanți de droguri – care căzuseră pe treptele scărilor din fier vechi în drum spre celulele lor și se răniseră ici și colo.

Ziarele nu cunoscuseră mila. Porecla cu care îl gratulaseră, Iron în loc de Gert, nu era originală, dar potrivită. Un ziarist intervievase mai mulți dușmani vechi de-ai lui din ambele tabere ale legii și evident că aceștia folosiseră ocazia ca să își regleze conturile cu el. Ca atare, atunci când fata lui Rafto venise plângând acasă de la școală că este luată peste picior de colegi, nevasta lui pusese piciorul în prag și îi spusese lui Rafto că el nu se poate aștepta de la ea să stea și să aștepte în vreme ce întreaga ei familie este târâtă prin noroi. Ca de atâtea ori înainte, el își pierduse calmul. După aceea ea o luase pe fată și plecase de acasă fără să se mai întoarcă vreodată.

Traversase o perioadă grea, dar nu uitase niciodată cine e el. Era Iron Rafto. Iar după încheierea perioadei de carantină își răscumpărase numele, muncind zi și noapte ca să recupereze terenul pierdut. Însă nimeni nu era dispus să ierte, căci rănile erau prea adânci, și el observa rezistența celorlalți față de posibilul lui succes. Evident că nimeni nu își dorea ca el să strălucească din nou și să le amintească, lor și mass-mediei, de ceea ce cu toții încercau cu disperare să uite. Fotografii cu trupuri învinețite în cătușe. Însă avea el să le arate ce poate. Avea să le arate că Gert Rafto nu era omul care să se lase îngropat înainte de vreme. Că orașul de dedesubt îi aparținea lui, nu activiștilor sociali, nu răzgâiaților din elite, nu bârfitorilor care ședeau în birourile lor cu limbile scoase afară de un cot ca să lingă atât dosurile puturoase ale politicienilor locali, cât și pe cele ale ziariștilor plătiți.

– Ia câteva cadre și obține-mi o identitate, îi ceru Rafto tehnicianului cu aparatul foto.

– Și cine ar putea identifica așa ceva? replică tânărul, arătând spre scena masacrului.

Lui Rafto nu-i păsa de tonul tânărului.

– Cineva a raportat sau va raporta curând dispariția acestei femei. Tu fă-ți doar treaba, juniorule.

Rafto urcă până în vârful pantei și se uită înapoi peste ceea ce locuitorii Bergenului numeau *vidden* – platoul. Privirea lui mătură peisajul rural și se opri la un deal și la ceea ce părea a fi o persoană în vârful lui. Însă persoana respectivă nu se mișca. Să fi fost un monument funerar din pietre? Rafto miji ochii. Probabil că fusese acolo de sute de ori, plimbându-se cu soția și fiica lui, însă nu-și amintea de niciun monument funerar. Coborî spre telecabină, vorbi cu operatorul mijlocului de transport și împrumută de la acesta binoclul. Cincisprezece secunde mai târziu decise că nu era un monument funerar, ci doar trei bulgări mari de zăpadă pe care cineva probabil îi așezase unul peste celălalt.

Lui Rafto nu-i plăcea cartierul în pantă din oraș cunoscut sub numele de Fjellsiden, cu căsuțele lui de lemn picturale, dar învechite și neizolate, cu scări interioare și pivnițe, situate pe alei înguste, pe care soarele nu le vedea niciodată. Progeniturile răsfățate ale bogătașilor plăteau adesea milioane ca să intre în posesia unei case autentice din Bergen, după care o modificau în asemenea hal, că nu mai rămânea nici măcar o scândură originală în ea. Aici nu se mai auzeau sunetele pașilor de copii fugind pe străzile pietruite; prețurile împinseseră cu mult timp în urmă familiile de tineri din Bergen în suburbiile aflate de cealaltă parte a muntelui. Cu toate astea, acolo era liniște și pustiu ca într-un șir de magazine goale. În ciuda acestui fapt, Rafto avu impresia că este urmărit atunci când se opri pe o treaptă din piatră și sună la o sonerie.

După o vreme, ușa se deschise și în cadrul ei se ivi chipul palid și iritat al unei femei, care se uită la Rafto cu o expresie uluită.

– Onny Hetland? întrebă Rafto, ridicându-și legitimația. E vorba despre prietena dumneavoastră, Laila Aasen.

Apartamentul era micuț, iar amenajarea lui năucitoare; baia era situată în spatele bucătăriei și între dormitor și living. Lângă tapetul roșu închis cu model din living, Onny Hetland abia reușise să înghesuie o canapea și un fotoliu verde cu portocaliu, iar pe restul de podea rămasă liberă stăteau stivuite o grămadă de reviste săptămânale și teancuri de cărți și CD-uri. Rafto păși peste un castron de apă răsturnat și peste o pisică pentru a ajunge la canapea. Onny Hetland se așeză pe fotoliu și începu să se joace nervoasă cu colierul de la gât. Piatra neagră din pandantiv avea o crăpătură. Poate o greșeală de execuție. Sau poate așa trebuia să fie montura.

Onny Hetland aflase de moartea prietenei ei în acea dimineață, de la soțul Lailei, Bastian. Cu toate astea, pe chipul ei se văzură mai multe schimbări dramatice pe măsură ce Rafto îi oferi detalii, fără niciun pic de milă.

– Groaznic, șopti femeia. Bastian nu mi-a povestit nimic despre toate astea.

– Asta deoarece nu ne-am dorit niciun fel de publicitate, replică Rafto. Bastian mi-a spus că ați fost cea mai bună prietenă a Lailei.

Onny încuviință.

– Știți cumva ce căuta Laila tocmai sus pe Ulriken? Vedeți dumneavoastră, soțul ei habar n-are. El se afla ieri în Florø, la mama lui, împreună cu copiii.

Onny clătină din cap. Era un gest ferm. Unul care nu ar fi trebuit să lase loc îndoielii. Însă nu acel gest constituia problema, ci sutimea de secundă întârziere cu care începuse. Iar această sutime de secundă era tot de ce avea nevoie Gert Rafto.

– Acesta este un caz de crimă, *frøken* Hetland. Sper că apreciați gravitatea situației și riscul pe care vi-l asumați dacă nu îmi spuneți tot ce știți.

Femeia îi aruncă polițistului cu față de buldog o privire perplexă. Rafto simți miros de sânge.

– Dacă aveți impresia că așa îi protejați familia, aveți o părere greșită. Lucrurile astea se vor afla oricum.

Femeia înghiți în sec. Părea înfricoșată, arătase speriată deja de când deschisese ușa. Așa că Rafto îi dădu ultimul ghiont, amenințarea destul de șubredă care încă funcționa atât de bine deopotrivă cu nevinovații și cu vinovații.

– Îmi puteți spune acum sau veniți la secție pentru interogatoriu.

În ochii femeii apărură lacrimi, iar de undeva din fundul gâtului ei abia se auzi o voce.

– Se întâlnea cu cineva acolo.

– Cu cine?

Onny Hetland inspiră tremurând.

– Laila mi-a dezvăluit doar prenumele și profesia. Și că era un secret; nu trebuia să afle nimeni. În special Bastian.

Rafto privi înspre carnețelul lui de însemnări ca să-și ascundă emoția.

– Și care erau acest prenume și această profesie?

Își notă cu atenție ce îi spunea Onny. Apoi se uită la carnețel. Numele era relativ comun. La fel și profesia. Însă cum Bergen era un oraș relativ mic, se gândi că a aflat îndeajuns. Știa cu toată ființa lui că se afla pe pista bună. Iar prin „toată ființa lui" Gert Rafto se referea la treizeci de ani de muncă de polițist și la cunoașterea caracterului omenesc prin prisma mizantropului.

– Promiteți-mi un lucru, zise Rafto. Nu mai spuneți nimănui ceea ce tocmai mi-ați spus mie. Nimănui din familie. Nimănui de la presă. Nici măcar altor ofițeri de poliție cu care ați putea discuta. Ați înțeles?

– Nici... ofițerilor de poliție?

– În mod clar, nu. Eu conduc ancheta și trebuie să dețin controlul deplin asupra acestei informații. Până nu vă voi spune altceva, nu aveți nici cea mai vagă idee.

„În sfârșit", își spuse Rafto, ajuns înapoi pe treapta de piatră de afară. Un geam luci când o fereastră se deschise undeva mai încolo pe alee, dându-i lui din nou senzația că e urmărit. Și ce dacă? Răzbunarea îi aparținea. Doar lui. Gert Rafto își încheie haina, abia observând ploaia măruntă, și păși, triumfând în tăcere în sinea lui, pe străzile alunecoase către centrul orașului Bergen.

Ceasul arăta ora cinci după-amiaza și ploaia curgea peste Bergen din cerul care părea o sită imensă. Pe biroul din fața lui Gert Rafto se găsea o listă de nume pe care el o ceruse de la organizația profesională de profil. Începuse să caute candidați cu prenumele potrivit. Doar trei indivizi până acum. Trecuseră doar două ore de când fusese la Onny Hetland, și Rafto se gândea deja că în curând va afla cine a ucis-o pe Laila Aasen. Un caz rezolvat în mai puțin de douăsprezece ore. Și nimeni nu-i putea răpi satisfacția, căci onoarea îi aparținea lui și numai lui. Asta deoarece avea de gând să informeze personal mass-media. Principalele canale media din țară trecuseră deja munții în zbor și deja asediau sediul poliției. Șeful dăduse ordin să nu fie dezvăluit niciun amănunt despre cadavru, însă vulturii adulmecaseră deja o baie de sânge.

– Probabil că a existat o scurgere de informații, spusese șeful, uitându-se înspre Rafto, care nu răspunsese și nici nu lăsase vreun rânjet să răzbată la suprafață.

Căci vulturii ședeau deja afară și erau pregătiți să își scrie relatările. Iar în curând Gert Rafto avea să redevină regele sediului poliției din Bergen.

Lăsă mai încet volumul radioului unde Whitney Houston insistase toată toamna că avea să iubească pe vecie pe cineva, însă, înainte să apuce telefonul, acesta sună.

– Rafto, rosti el iritat și nerăbdător să treacă la acțiune.

– Pe mine mă cauți.

Acea voce îi spuse imediat detectivului căzut în dizgrație că nu era vorba de o farsă sau o glumă proastă. Era o voce rece și calculată, cu o pronunție clară, gen om de afaceri, care excludea obișnuiții lunatici sau beți. Însă acea voce mai avea ceva în ea, ceva impalpabil.

Rafto tuși de două ori cu glas tare. Își lua răgazul necesar, ca pentru a demonstra că nu fusese surprins.

– Cu cine vorbesc?

– Știi tu.

Rafto închise ochii și trase în gând o înjurătură porcoasă. La naiba, la naiba, la naiba, ucigașul avea de gând să se predea. Iar așa ceva nu ar fi avut nici pe departe același impact ca în cazul în care el, Rafto, l-ar fi arestat pe infractor.

– Ce te face să crezi că pe tine te caut? întrebă polițistul printre dinții încleștați.

– Pur și simplu știu, răspunse vocea. Iar dacă procedăm așa cum vreau eu, vei obține ce îți dorești.

– Și ce îmi doresc?

– Vrei să mă arestezi. Și o vei putea face. Singur. Acum mă asculți, Rafto?

Ofițerul de poliție încuviință din cap înainte de a se putea aduna ca să spună da.

– Ne întâlnim la stâlpul totemic din parcul Nordnes, continuă vocea. În exact zece minute.

Rafto încercă să gândească. Parcul Nordnes se găsea lângă Aquarium; putea ajunge acolo în mai puțin de zece minute. Dar de ce să se întâlnească acolo, dintre toate locurile posibile, într-un parc aflat la capătul unei limbi deschise de pământ?

– Ca să te văd venind singur, zise vocea, ca și cum ar fi răspuns gândurilor lui. Dacă văd vreun alt polițist sau întârzii, dispar. Pentru totdeauna.

Mintea lui Rafto procesa cu rapiditate. Ajunse la o concluzie. Nu putea organiza o echipă de arestare în timp util. Avea să fie nevoit să

explice în raport de ce fusese obligat să procedeze la arestare de unul singur. Era perfect.

– Bine, acceptă Rafto. Și acum ce urmează?

– Îți voi spune totul și îți voi da condițiile mele de predare.

– Ce gen de condiții?

– Nu vreau să port cătușe la proces. Presa nu va avea voie înăuntru. Și îmi voi ispăși pedeapsa undeva unde să nu fiu nevoit să mă amestec printre alți deținuți.

Rafto aproape că se înecă.

– Bine, rosti el, uitându-se la ceas.

– Stai, mai sunt condiții. Televizor în celulă și toate cărțile pe care mi le-aș putea dori.

– Se aranjează, zise Rafto.

– După ce semnezi acordul cu condițiile mele, merg cu tine.

– Cum rămâne cu...? începu Rafto, însă un sunet ritmic îi spuse că interlocutorul lui închisese.

Rafto își parcă mașina lângă șantierul naval din Bergen. Nu era cea mai scurtă rută, însă îi permitea să aibă o vedere mai bună asupra parcului la intrare. Marele parc se găsea pe un teren vălurit, cu alei bine demarcate și zone cu iarbă gălbuie și veștejită. Copacii arătau cu degetele lor lemnoase și înnegrite spre cer și spre norii grei care se vălătuceau dinspre mare, din spatele insulei Askøy. Un bărbat mergea grăbit în spatele unui Rottweiler nervos, ținut în lesă. Rafto își pipăi revolverul Smith & Wesson ascuns în buzunarul hainei. Trecu de bazinul cu apă sărată din Nordnes: bazinul alb și acuma gol arăta ca o cadă de baie supradimensionată zăcând la marginea mării.

După curbă zări silueta înaltă de zece metri a stâlpului totemic, un cadou în două nuanțe de culoare din partea orașului Seattle cu ocazia sărbătorii a nouă sute de ani de existență ai orașului norvegian. Își auzea propria respirație și lipăitul frunzelor ude călcate de picioarele

lui. Începuse iar să plouă. Picături mici, ca niște ace, care îl izbeau drept în față.

O siluetă singuratică aștepta lângă stâlp, cu fața spre Rafto, ca și cum individul respectiv ar fi știut că polițistul urma să apară din acea direcție, și nu din altă parte.

Rafto mângâie revolverul și parcurse ultimii metri despărțitori. Ajuns la doi metri depărtare, se opri. Miji ochii împotriva ploii. Nu putea fi adevărat.

– Surprins? rosti vocea pe care el o putea identifica limpede abia acum.

Rafto nu răspunse. Mintea lui reîncepuse să proceseze.

– Credeai că mă cunoști, zise vocea. Însă doar eu te cunoșteam pe tine. Așa am ghicit că vei încerca să rezolvi chestia asta singur.

Rafto privea țintă.

– E un joc, continuă vocea.

Rafto își drese glasul.

– Un joc?

– Da. Îți place să joci jocuri.

Rafto închise palma mâinii în jurul patului revolverului, ținându-l de asemenea manieră, încât să fie sigur că acesta nu se încurcă în materialul buzunarului dacă avea să fie obligat să îl scoată cu iuțeală la vedere.

– De ce eu anume? întrebă el.

– Deoarece erai cel mai bun. Iar eu joc doar împotriva celor mai buni.

– Ești nebun, șopti Rafto, regretând imediat cele spuse.

– În privința asta, zise cealaltă persoană schițând un rânjet, nu mai încape nicio îndoială. Dar și tu ești nebun, omule. Cu toții suntem nebuni. Suntem niște spirite agitate, care nu-și găsesc drumul spre casă. Întotdeauna a fost așa. Ai idee de ce au confecționat indienii chestiile astea?

Persoana din fața lui Rafto bătu cu degetele în lemnul totemului; figurile sculptate suprapunându-le una peste cealaltă priveau dincolo de fiord cu ochi negri, mari și orbi.

– Ca să păzească spiritele, continuă persoana. Ca acestea să nu se rătăcească. Însă un stâlp totemic putrezește. Și ar trebui să putrezească, aici e cheia. Iar când dispare, spiritul trebuie să găsească o nouă cale spre casă. Poate într-o mască. Poate într-o oglindă. Sau poate într-un copil nou-născut.

Dinspre Aquarium se auziră țipete răgușite de pinguini.

– Vrei să-mi spui de ce ai ucis-o? întrebă Rafto, observând că răgușise și el.

– Păcat că jocul a luat sfârșit, Rafto. A fost distractiv.

– Și cum ai descoperit că sunt pe urmele tale?

Cealaltă persoană ridică o mână și Rafto se dădu instinctiv un pas înapoi. De mână atârna ceva. Un colier. Care la capăt avea o piatră verde, în formă de lacrimă, cu o crăpătură neagră. Rafto simți că-i bate inima mai tare.

– De fapt, la început Onny Hetland n-a vrut să spună nimic. Însă și-a permis să... cum să spun mai bine?... să fie convinsă.

– Minți, zise Rafto cu respirația tăiată și fără convingere.

– Spunea că ai instruit-o să nu le zică nimic colegilor tăi. Atunci am știut că vei accepta oferta mea și vei veni aici singur. Deoarece ai gândit că asta va reprezenta noul cămin pentru spiritul tău, învierea ta. Nu-i așa?

Ploaia rece și măruntă se așeza ca un strat de sudoare pe fața lui Rafto. Polițistul își pusese degetul pe trăgaciul revolverului și se concentra să vorbească lent și cu ezitări.

– Ți-ai ales greșit locul. Stai cu spatele la mare și pe toate drumurile care pleacă de aici sunt mașini de poliție. Nimeni nu poate scăpa.

Persoana din fața lui adulmecă aerul.

– Poți mirosi asta, Gert?

– Ce anume?

– Frica. Adrenalina emană un miros distinct. Dar tu știi totul despre asta. Sunt sigur că o miroși la deținuții pe care îi bați. Și Laila mirosea așa. Mai ales când a dat cu ochii de instrumentele pe care aveam să le folosesc. Onny mirosea și mai tare. Probabil deoarece i-ai povestit tu despre Laila, așa că știa ce o să pățească. E un miros destul de stimulativ, nu crezi? Am citit că este mirosul folosit de unele carnivore ca să-și găsească prada. Imaginează-ți victima tremurând de frică și încercând să se ascundă, dar știind că mirosul propriei frici o va ucide.

Rafto văzu mîinile înmănușate ale persoanei atârnând în jos, goale. Era plină zi, în apropiere de centrul celui de-al doilea oraș ca mărime al Norvegiei. În ciuda vârstei lui, după ultimii ani petrecuți fără a pune gura pe alcool, Rafto se simțea într-o bună formă fizică. Avea reflexele încă rapide, iar tehnicile lui de luptă rămăseseră mai mult sau mai puțin intacte. Scoaterea revolverului ar fi durat o fracțiune de secundă. Așa că de ce era atât de înspăimântat încât dinții îi clănțăneau în gură?

6

Ziua 2

Telefonul celular

Ofițerul de poliție Magnus Skarre se lăsă pe spătarul scaunului său rotativ și închise ochii. Iar imaginea care îi apăru imediat în fața ochilor purta un costum și stătea cu fața îndreptată în partea opusă lui. Deschise instantaneu ochii la loc și se uită la ceas. Ora șase. Hotărî că merita o pauză de vreme ce parcursese procedura standard de reperare a persoanelor dispărute. Sunase pe la toate spitalele ca să afle dacă vreunul dintre ele internase o anume Birte Becker. Contactase două firme de taxi, Norgestaxi și Oslotaxi, și verificase cursele efectuate de mașinile celor două firme cu o noapte înainte în apropiere de acea adresă din Hoff. Vorbise la banca femeii și primise confirmarea că ea nu retrăsese sume mari din cont anterior dispariției și nu existau nici retrageri înregistrate pentru seara precedentă sau pentru ziua curentă. Poliția de la aeroportul Gardemoen primise aprobarea de a verifica lista pasagerilor pentru noaptea precedentă, însă singurul pasager cu numele Becker găsit era soțul femeii, Filip, venit cu cursa de Bergen. Skarre mai vorbise și cu companiile de transport naval care navigau spre Danemarca și Anglia, deși era greu de crezut că femeia ar fi putut pleca în Anglia câtă vreme soțul ei îi păstra pașaportul, pe care îl arătase polițiștilor.

Ambițiosul ofițer trimisese faxurile obișnuite de alertă de securitate la toate hotelurile din Oslo și Akershus, iar în final instruise toate unitățile operative din Oslo, inclusiv pe cele de patrulă rutieră, să fie cu ochii în patru.

Singurul lucru care îi mai rămăsese de rezolvat era chestiunea telefonului mobil.

Magnus îl sună pe Harry și îl puse la curent cu situația. Inspectorul gâfâia, iar în fundal Skarre auzi țipete ascuțite de păsări. Harry puse câteva întrebări despre telefonul mobil înainte de a închide. Apoi Skarre se ridică și ieși pe coridor. Ușa de la biroul lui Katrine Bratt era deschisă și lumina dinăuntru aprinsă, dar înăuntru nu se vedea nimeni. Skarre urcă treptele până la bufetul de la etajul superior.

Nu se vedea niciun fel de mâncare, însă mai exista ceva cafea călduță într-un termos și pâine prăjită și gem pe o tavă de lângă ușă. În încăpere se găseau doar patru persoane, iar una dintre acestea era Katrine Bratt, care ședea la o masă de lângă perete. Femeia citea niște documente legate într-un dosar. În fața ei se odihnea un pahar cu apă și o caserolă de prânz cu două sendvișuri neambalate. Katrine purta ochelari. Rame subțiri, lentile subțiri, abia vizibile pe fața ei.

Skarre își turnă niște cafea și se duse la masa ei.

– Ți-ai planificat să faci ore suplimentare, nu-i așa? întrebă el, așezându-se pe un scaun.

Magnus Skarre avu impresia că aude un oftat înainte ca ea să-și ridice privirea de pe foaia de hârtie pe care o citea.

– Cum am ghicit? zâmbi el. După sendvișurile pregătite de acasă. Știai înainte de a pleca de acasă că bufetul se închide la ora cinci și că ai de lucru până târziu. Scuze, dar așa ajungi când ești detectiv.

– Nu zău? făcu ea fără să-i tresară niciun mușchi și încercând să revină la paginile din dosarul ei.

– Da, confirmă Skarre, sorbind din cafea și folosind ocazia ca să se uite mai bine la tânără.

Katrine stătea aplecată în față și el putea zări dantela sutienului în partea din față a bluzei.

– Să luăm cazul persoanei dispărute de azi, continuă el. Nu am nicio informație pe care să n-o dețină și alții. Cu toate astea, stau aici și mă gândesc că ea ar putea să se afle încă în Hoff. Poate că zace sub zăpadă sau sub niște crengi pe undeva. Sau poate într-unul dintre multele lacuri și pâraie de pe aici.

Katrine Bratt nu-i răspunse.

– Și știi de ce cred asta?

– Nu, replică ea pe un ton monoton, fără să-și ridice privirea de pe foaie.

Skarre se întinse peste masă și puse un telefon mobil chiar în fața tinerei. Katrine își ridică fața, cu o expresie de resemnare întipărită pe ea.

– Ăsta e un telefon mobil, zise el. Tu crezi, presupun, că e o invenție destul de nouă. Însă ea datează tocmai din aprilie 1973, când părintele telefoniei mobile, Martin Cooper, a avut prima conversație cu un asemenea dispozitiv, cu soția lui care era acasă. Și, evident, el n-avea nici cea mai vagă idee despre faptul că invenția lui avea să devină una dintre cele mai importante modalități prin care noi, polițiștii, putem da de urma persoanelor dispărute. Dacă vrei să devii un detectiv bun, va trebui să asculți și să înveți astfel de lucruri, Bratt.

Katrine își dădu ochelarii jos și se uită la Skarre cu un început de zâmbet care lui îi plăcu, dar pe care nu-l putea interpreta.

– Sunt numai urechi.

– Bine, rosti Skarre. Deoarece Birte Becker este deținătoarea unui telefon mobil. Iar un telefon mobil emite semnale care pot fi depistate de stațiile de bază din zona unde e localizat. Nu doar atunci când telefonul sună, ci și atunci când este doar purtat de deținător. De aceea, americanii l-au denumit telefon celular încă de la începuturi. Deoarece el este acoperit de stații de bază pe zone mici, cu alte cuvinte de celule. Am verificat la Telenor, iar stația de bază care acoperă

zona Hoff primește încă semnal de la telefonul lui Birte. Însă noi am cercetat întreaga casă și n-am găsit niciun telefon. Și cum se poate crede că ea l-a pierdut pe lângă casă, ar fi coincidența prea mare. Ca atare... Skarre își ridică mâinile ca un scamator căruia i-a reușit o șmecherie. După ce beau cafeaua asta, o să îi contactez pe cei de la Incidente și o să trimit o echipă de căutare.

– Mult noroc, zise Katrine, dându-i lui Skarre mobilul înapoi și întorcând pagina.

– Ăla e unul dintre cazurile lui Hole, nu-i așa? se interesă Skarre.

– Da, așa e.

– Credea că e un criminal în serie care acționează liber.

– Știu.

– Chiar așa? Atunci poate că știi și că s-a înșelat? Și nu a fost pentru prima dată. Este obsedat în mod morbid de criminali în serie. La Hole mă refer. Crede că suntem în Statele Unite ale Americii. Însă el încă nu și-a găsit criminalul în serie în țara asta.

– Sunt mai mulți criminali în serie în Suedia. Thomas Quick. John Asonius. Tore Hedin...

Magnus Skarre izbucni în râs.

– Ți-ai făcut temele. Dar, dacă vrei să înveți câteva lucruri despre adevărata muncă de detectiv, aș sugera ca noi doi să mergem la o bere.

– Mulțumesc, eu nu...

– Și poate să mâncăm ceva. N-ai avut un pachet de prânz prea mare.

Skarre reuși să-i prindă privirea și i-o susținu. Ochii ei aveau o lucire ciudată, ca și cum undeva în străfundul lor mocnea un foc. El nu mai văzuse niciodată o astfel de lucire. Își zise că el era responsabil pentru asta; aprinsese focul și prin intermediul discuției ajunsese la un nivel respectabil de apreciere.

– Ai putea socoti totul drept... începu el, apoi pretinse că încearcă să găsească un cuvânt potrivit. Drept instruire.

Ea zâmbi. Un zâmbet larg.

Skarre simți cum i se ridică pulsul; se încinsese deja, socotind că deja poate simți trupul ei lipit de trupul lui, genunchiul acoperit de ciorap sub degetele lui, apoi foșnetul pe măsură ce mâna lui urca.

– Ce vrei, Skarre? Să testezi cea mai nouă fustă din unitate? Zâmbetul ei se lăți și mai mult și lucirea din ochi deveni mai aprinsă. Ca s-o regulezi de îndată ce poți, așa cum băieții scuipă pe cele mai mari felii de tort ca să se bucure în liniște de ele înaintea celorlalți?

Magnus Skarre simți că îi cade falca.

– Dă-mi voie să-ți ofer câteva ponturi bine intenționate, Skarre. Ferește-te de femeile de la locul de muncă. Nu-ți irosi vremea bând cafea la bufet dacă tu crezi că ai indicii urgente de urmat. Și nu încerca să mă îmbrobodești că ești în stare să îi suni pe cei de la Incidente. L-ai sunat pe inspectorul Hole, și el e cel care decide dacă se formează o echipă de căutare sau nu. După care el e cel care sună la Centrul de Operațiuni Urgente, unde există oameni gata pregătiți de așa ceva, nu doar o simplă echipă de aici.

Katrine făcu ghem șervețelul de pe masă pe care îl folosise și îl aruncă înspre coșul de gunoi din spatele lui Skarre. Acesta nici măcar nu avu nevoie să se răsucească pentru a-și da seama că ea nu ratase ținta. Katrine își strânse dosarul și se ridică, însă până atunci Skarre reușise să-și revină oarecum în fire.

– Nu știu ce-ți închipui, Bratt. Ești o târfă măritată care poate nu primește îndeajuns ce are nevoie acasă și așa că speră că un tip ca mine poate fi deranjat să... poate fi deranjat să... Nu-și găsea cuvintele. La naiba, nu reușea să-și găsească cuvintele. Eu doar m-am oferit să te învăț câteva lucruri, curvă ce ești.

Ceva se întâmplă cu fața ei – ca o cortină care se trage într-o parte ca să-i permită lui să vadă incendiul din spate. Pentru o clipă el fu convins că ea îl va plesni. Însă nu se petrecu nimic. Iar când ea vorbi din nou, Skarre își dădu seama că totul se petrecuse doar în privirea ei, căci Katrine nu ridicase niciun deget, iar vocea era menținută perfect sub control.

– Îți cer scuze dacă te-am înțeles greșit, rosti ea, deși expresia de pe chipul ei sugera cu totul altceva. Apropo, Martin Cooper nu și-a sunat soția; l-a sunat pe rivalul lui, Joel Engel de la Laboratoarele Bell. Crezi că a făcut asta ca să-l învețe câteva lucruri, Skarre? Sau ca să se laude?

Skarre o urmări cum pleacă, se uită cum costumul ei se freca de spate în vreme ce ea păși către ușa bufetului. La naiba, femeia aia își depășise limitele! Simți nevoia să se ridice și să arunce cu ceva după ea. Însă știa că o să rateze. În plus, nu avea chef să se miște; se temea că erecția lui era încă vizibilă.

Harry își simți plămânii apăsând cutia toracică. Respirația începea să i se liniștească. Însă nu și inima, care continua să-i bată nebunește în piept. Îmbrăcămintea sport era deja grea de sudoare, în vreme ce el stătea la marginea pădurii de lângă restaurantul Ekeberg. Proiectat pe principiul funcționalismului, restaurantul construit între cele două războaie fusese pe vremuri mândria și motivul de bucurie al capitalei Oslo, tronând deasupra orașului pe creasta abruptă care stătea cu fața spre est. Însă clienții încetaseră să mai parcurgă lungul drum din centrul orașului până în pădure, așa că localul devenise neprofitabil, intrase în declin și ajunsese o dărăpănătură bună doar pentru petreceri dansante demodate, beți de vârstă mijlocie și suflete singuratice în căutarea altor suflete singuratice. În cele din urmă, restaurantul fusese închis. Lui Harry îi plăcuse mereu să vină cu mașina până acolo sus, deasupra stratului de smog galben emanat de oraș, ca să străbată în fugă cărările de pe terenul în pantă accentuată, efort care constituia o provocare și-i ardea acidul lactic acumulat în mușchi. Îi plăcuse mereu să se oprească puțin lângă frumosul restaurant în declin, ca să stea pe terasa supradimensionată și udată de ploaie, cu vedere spre orașul care pe vremuri îi aparținuse, însă care acum ajunsese falimentar din punct de vedere emoțional, pierzându-și pentru el părțile bune, ca un fost amant care îndrăgise pe altcineva.

Orașul se întindea dedesubt într-un soi de căldare cu margini ascuțite în fiecare parte și o singură cale de retragere prin fiord. Geologii spuneau că Oslo este de fapt un crater de vulcan stins. Iar în seri precum aceasta Harry își putea imagina luminile orașului ca pe niște simple găuri în suprafața solului, cu lava strălucind prin ele. Hary își plimbă privirea peste pârtia de sărituri cu schiurile Holmenkollen, care se vedea ca o virgulă albă plină de lumină pe creasta din cealaltă parte a orașului, încercând să depisteze unde se găsea casa lui Rakel.

Se gândi la scrisoare. Și la apelul telefonic pe care abia îl primise de la Skarre în legătură cu semnalele transmise de telefonul lipsă al lui Birte. Inima îi bătea mai lent acum, împingând sânge în organism și transmițând semnale calme și regulate creierului că se afla încă în viață. Ca un telefon mobil către stația de bază. „Inima", își spuse Harry. Semnal. Scrisoarea. Era un gând cumplit. Așa că de ce nu îl alungase deja din mintea lui? De ce deja calcula cât i-ar trebui ca să alerge până la mașină, să conducă până în Hoff și să verifice care dintre ei era mai bolnav?

Rakel stătea la fereastra din bucătărie și se uita dincolo de proprietatea ei către pinii norvegieni care o împiedicau să-și vadă vecinii. La o întâlnire a rezidenților din partea locului ea sugerase tăierea unora dintre copaci pentru a permite pătrunderea luminii, însă lipsa de entuziasm cu care fusese întâmpinată propunerea ei fusese atât de evidentă, încât ea nici măcar nu mai ceruse supunerea la vot. Pinii împiedicau oamenii să privească înăuntru și celor din Holemnkollen Ridge așa le plăcea. Zăpada continua să se odihnească pe sol sus, deasupra orașului, unde oameni la volanul mașinilor BMW și Volvo își croiau încet drum pe alei către casă și către porțile acționate electric ale garajelor, dar și către cine deja așezate pe mese și preparate de soții care își păstrau silueta în centre de fitness și făceau o pauză în carieră pentru a-și crește copiii cu un minimum de ajutor din partea bonelor.

Rakel putea auzi muzica din camera lui Oleg de la primul etaj chiar și prin podeaua solidă a casei de lemn moștenite de la tatăl ei. Led Zeppelin și The Who. Când ea avea unsprezece ani, era de neînchipuit să asculte muzică aparținând generației părinților ei. Însă Oleg primise acele CD-uri de la Harry și le asculta cu adevărată plăcere.

Rakel se gândi cât de mult slăbise Harry, cum parcă se retrăsese în sine. La fel ca și amintirile ei legate de el. Era aproape înfricoșător dacă te gândeai cum se putea estompa și dispărea cineva cu care ai avut relații intime. Sau poate că tocmai de aceea; fuseseră atât de apropiați încât după aceea, când n-au mai fost, totul a devenit ireal, ca un vis care este rapid uitat pentru că a avut loc doar în minte. Poate că de aceea avusese un șoc când îl revăzuse. Să îl îmbrățișeze, să-i simtă mirosul, să-i audă vocea, nu la telefon, ci rostită de o gură cu acele buze ciudat de moi de pe fața lui dură și cu trăsăturile parcă mai înăsprite. Să privească în acei ochi albaștri cu lucirea lor care varia în intensitate în funcție de ce spunea. Exact ca înainte.

Cu toate astea, se bucura că totul se terminase, că ea reușise să lase totul în urmă. Că acel om devenise o persoană cu care ea n-avea să-și mai împartă viitorul, o persoană care nu mai putea să aducă propria realitate înfiorătoare în viețile lor.

Era mai bine acum. Mult mai bine. Se uită la ceas. El avea să vină în curând. Căci, spre deosebire de Harry, avea obiceiul să ajungă la timp.

Mathias apăruse brusc într-o bună zi. La o petrecere organizată de Asociația Rezidenților din Holmenkollen. El nici măcar nu locuia în acel cartier. Fusese invitat de niște prieteni, iar el și Rakel stătuseră de vorbă întreaga seară. În cea mai mare parte a timpului vorbiseră despre ea. Iar el ascultase cu atenție, un pic așa cum fac doctorii, sau cel puțin așa crezuse ea. Însă după aceea o sunase două zile mai târziu și o întrebase dacă i-ar plăcea să vadă o expoziție la centrul artistic Henie-Onstad Art Centre din Høvikodden. Oleg era bine-venit să-i însoțească, deoarece avea să fie o expoziție și pentru copii. Vremea se dovedise mizerabilă, operele artistice expuse cel mult mediocre,

iar Oleg nesuferit. Însă Mathias reușise să ridice moralul general cu umorul lui și cu comentariile acide legate de talentul artistului. Iar după aceea îi condusese acasă cu mașina, se scuzase pentru ideea lui și promisese zâmbind să nu-i mai scoată nicăieri niciodată. În afară de cazul că îl rugau ei, evident. După aceea Mathias plecase în Botswana timp de o săptămână. Și o sunase pe ea în seara în care ajunsese acasă, ca s-o întrebe dacă poate să o revadă.

Auzi mașina care încetinea ca să atace panta abruptă. Mathias conducea o mașină Honda Accord de fabricație mai veche. Habar n-avea de ce, dar lui Rakel îi plăcea ideea. El parca întotdeauna în fața garajului și niciodată înăuntru. Și asta îi plăcea. Îi mai plăcea și faptul că el venea cu un schimb de lenjerie și o gentuță cu ustensile de toaletă pe care le lua înapoi cu el a doua zi. Îi plăcea când el o întreba când mai dorea să îl vadă și nu socotea nimic ca stabilit dinainte. Chestia asta s-ar fi putut schimba în curând, evident, dar ea era pregătită de schimbare.

Mathias coborî din mașină. Era înalt, aproape la fel de înalt ca Harry. Zâmbi înspre fereastra bucătăriei cu chipul lui deschis, băiețesc, chiar dacă era probabil obosit mort după garda inuman de îndelungată pe care o făcuse. Da, ea era pregătită. Pentru un bărbat care era prezent, care o iubea și care punea micul lor trio înaintea oricărui alt lucru. Auzi o cheie răsucită în broasca de la intrare. Cheia pe care ea i-o dăduse cu o săptămână înainte. La început, Mathias păruse personificare unui imens semn de întrebare, ca un copil care tocmai a primise un bilet de intrare într-o fabrică de ciocolată.

Ușa se deschise, el intră și ea se trezi în brațele lui. Rakel își zise că până și haina lui din lână mirosea bine. Lipit de obrazul ei, materialul părea moale și rece ca o toamnă, însă căldura trupului adăpostit înăuntru începea deja să radieze spre trupul ei.

– Ce e? râse el în părul ei.

– Așteptam asta de atâta vreme, șopti ea.

Rakel închise ochii. Rămaseră amândoi așa o vreme.

După aceea ea îi dădu drumul și se uită la chipul lui zâmbitor. Era un bărbat chipeș. Mai chipeș decât Harry.

Mathias se eliberă, își descheie haina, o atârnă în cuier, apoi se îndreptă spre chiuveta din toaleta de serviciu unde se spălă pe mâini. Proceda mereu așa atunci când venea de la secția de anatomie, unde manevrau cadavre reale în timpul cursurilor. Așa cum procedase și Harry mereu atunci când venea acasă direct de la cazurile de omucidere. Mathias deschise dulăpiorul de sub chiuvetă, scoase niște cartofi din pungă, pe care îi puse în chiuvetă, după care dădu drumul la robinetul de apă.

– Cum a fost ziua ta, iubito?

Rakel își spuse că cei mai mulți bărbați ar fi întrebat de noaptea precedentă; în definitiv, el știa de întâlnirea dintre ea și Harry. Ea îl plăcea și din acest motiv. Îi povesti în vreme ce continua să privească afară pe fereastră. Privirea ei trecu de pini spre orașul de sub ei, unde luminile începuseră să clipească. Acum el era undeva acolo. Antrenat într-o vânătoare disperată a ceva ce nu găsise niciodată și nici nu avea să găsească. Îi părea rău pentru el. Nu mai rămăsese altceva decât simpatia. Într-adevăr, existase un moment în noaptea precedentă când tăceau amândoi și privirile li se întâlniseră, incapabile să se desprindă imediat una de cealaltă. Avusese senzația unui șoc electric, dar îi trecuse într-o clipită. Îi trecuse complet. Fără vreo rămășiță de magie în urmă. Ea luase decizia. Se duse în spatele lui Mathias, îl înconjură cu brațele și își puse capul pe spatele lui lat.

Simțea mușchii și articulațiile pe sub cămașa lui în vreme ce el cojea cartofii și îi punea în tigaie.

– Ne-ar prinde bine încă vreo doi, rosti el.

Ea conștientiză o mișcare la ușa bucătăriei și se răsuci pe călcâie.

Oleg se uita la ei.

– Poți să aduci niște cartofi din pivniță? îl rugă ea pe Oleg, văzând imediat cum privirea băiatului se întunecă.

Mathias se întoarse. Oleg continua să stea pe loc.

– Mă pot duce eu, se oferi Mathias, luând găleata goală de sub chiuvetă.

– Nu, rosti Oleg, făcând doi pași înainte. Mă duc eu.

Luă găleata de la Mathias, se răsuci pe călcâie și ieși pe ușă.

– Ce a fost chestia asta? întrebă Mathias.

– Se cam teme de întuneric, oftă Rakel.

– Așa am zis și eu, dar de ce s-a dus atunci?

– Pentru că Harry i-a spus că așa ar trebui să procedeze.

– Cum adică?

Rakel clătină din cap.

– Cu lucrurile de care se teme. Și de care nu vrea să-i fie frică. Când era aici, Harry obișnuia să-l trimită pe Oleg mereu în pivniță.

Mathias se încruntă.

Rakel zâmbi cu tristețe.

– Harry nu e tocmai un psiholog de copii. Iar Oleg nu asculta de mine dacă Harry apuca să-și spună primul părerea. Pe de altă parte, nu există monștri acolo jos.

Mathias răsuci un buton la aragaz și rosti cu voce joasă:

– Cum poți fi sigură de asta?

– Mathias? izbucni Rakel în râs. *Ție* ți-a fost teamă de întuneric?

– Cine spune că *mi-a fost*? rânji răutăcios Mathias.

Da, ei îi plăcea de el. Acum era mai bine. O viață mai bună. Îi plăcea de el, chiar așa, îi plăcea de el.

Harry parcă în fața casei familiei Becker. Rămase în mașină uitându-se cum lumina gălbuie dinăuntru se revarsă în grădină prin ferestre. Omul de zăpadă se micșorase la dimensiuni de pitic. Însă umbra lui continua să se întindă înspre copaci și apoi spre gardul de nuiele.

Harry se dădu jos. Scârțâitul porții de fier îl făcu să se strâmbe. Știa că ar fi trebuit să sune mai întâi; o grădină însemna o proprietate la fel de privată ca și o casă. Numai că el nu avea răbdare și nici chef să discute ceva cu profesorul Becker.

Solul umed era elastic. Se lăsă pe vine. Lumina era reflectată de omul de zăpadă ca și cum acesta ar fi fost făcut din sticlă mată. Căldura din cursul zilei făcuse micile cristale de zăpadă să se unească în cristale mai mari, însă acum temperatura scăzuse din nou, vaporii de apă se condensaseră și înghețaseră formând alte cristale. Ca rezultat, omătul atât de fin, de alb și de luminos din cursul dimineții devenise acum alb-cenușiu, dens și dur.

Harry ridică mâna dreaptă. Închise pumnul. Și izbi.

Capul lovit al omului de zăpadă se rostogoli de pe umeri și căzu pe iarba maronie.

Harry izbi din nou, de această dată de sus în jos, prin gât. Degetele lui formară o gheară și își croiră drum prin zăpadă, găsind în cele din urmă ceea ce căutau.

Harry își trase mâna afară și o ridică triumfător în fața omului de zăpadă, așa cum ar fi procedat Bruce Lee, ca să-i arate dușmanului inima pe care tocmai i-o smulsese din piept.

Era un telefon mobil Nokia, roșu cu argintiu. Aparatul era încă pornit.

Însă senzația de triumf se atenuase. Căci el știa deja că descoperirea nu reprezenta un capăt de drum în anchetă, ci doar un episod minor dintr-un teatru de păpuși unde altcineva trăgea de sforile invizibile. Fusese prea simplu. Telefonul fusese lăsat special acolo ca să fie găsit.

Harry se duse la ușa de la intrare și sună la sonerie. Îi deschise Filip Becker. Părul bărbatului era ciufulit, iar cravata de la gât îi stătea strâmb. Individul clipi tare de câteva ori, ca și cum ar fi fost trezit din somn.

– Da, răspunse el la întrebarea lui Harry. Ăsta e tipul de telefon pe care îl avea și ea.

– Vă pot cere să sunați la numărul ei?

Filip Becker dispăru în casă și Harry se puse pe așteptat. Brusc, Jonas își iți chipul afară pe ușa verandei. Harry vru să-l salute, dar în acea clipă telefonul roșu începu să cânte o melodie de copii: „*Blåmann,*

blåmann, bukken min.“ Iar Harry își aminti de următorul vers din cartea lui de cântece de la școală: *Tenk på vesle gutten din.* Gândește-te la băiețelul tău.

Văzu chipul lui Jonas cum se luminează. Observă procesul inexorabil de procesare a informațiilor din creierul băiatului, uluiala, apoi cum bucuria de a auzi sunetul de apel al mamei se transformă într-o frică intensă și nedisimulată. Harry înghiți în sec. Era o senzație de frică pe care o cunoștea prea bine.

Când intră în apartament, Harry simți miros de gips și praf. Tencuiala de pe pereții coridorului fusese dată jos și zăcea adunată pe podea. Pe zidul de cărămidă rămas gol se vedeau niște pete luminoase. Harry își înmuie degetul în substanța albă care alunecase pe podeaua din parchet. Își duse degetul la buze. Substanța avea gust sărat. Oare mucegaiul avea un asemenea gust? Sau erau doar urme de sudoare sărată, ca o transpirație a structurii clădirii? Harry aprinse o lanternă și se apropie de perete. Nimic de mirosit, nimic de văzut.

După ce ajunse în pat și rămase întins holbându-se în gol în bezna ermetic sigilată a încăperii, se gândi la Jonas. Și la propria lui mamă. La mirosul bolii și la chipul ei topindu-se încet în albeața pernei. Zile și săptămâni la rând se jucase doar cu sora lui, iar tatăl lui devenise tot mai tăcut și toată lumea încercase să se comporte ca și cum nu se petrecea nimic. Crezu că aude un foșnet slab afară, pe coridor. Ca și cum sforile invizibile de păpuși se multiplicau, se alungeau și se prelingeau în jur, hrănindu-se cu întuneric și formând o sclipire vagă, care tremura și tresălta.

7

Ziua 3

Statistici ascunse

Lumina palidă a dimineții se strecura printre jaluzele în biroul șefului poliției, învăluind chipurile celor doi bărbați de dinăuntru într-o nuanță cenușie. Șeful Hagen îl asculta pe Harry încruntat și gânditor, cu sprâncenele stufoase și negre împreunate. Pe biroul lui imens se găsea un suport micuț conținând un os alb de la încheietura degetului care, conform inscripției, aparținuse comandantului japonez de batalion Yoshito Yasuda. În anii petrecuți la Academia Militară, Hagen citise despre acest deget mic pe care Yasuda și-l retezase de disperare în fața propriilor oameni, în timpul retragerii din Birmania în anul 1944. Trecuse doar un an de când Hagen fusese adus înapoi la vechiul lui angajator, poliția, ca să conducă divizia Omuciderii și, cum între timp se petrecuseră atâtea, acum îl asculta cu o răbdare relativă pe inspectorul lui veteran cum îi vorbește despre „persoanele dispărute".

– În fiecare an sunt raportate doar în Oslo peste șase sute de persoane dispărute. După câteva ore de la dispariția lor, doar câteva dintre acestea nu sunt găsite. Aproape niciuna nu rămâne cu statutul de „dispărută" mai mult de câteva zile.

Hagen își trecu un deget peste șaua nasului, unde i se împreunau sprâncenele. Trebuia să se pregătească pentru ședința de buget din biroul contabilului-șef. Tema ședinței se referea la reducerile de costuri.

– Cele mai multe persoane dispărute sunt evadate din sanatoriile de boli psihice sau oameni în vârstă care suferă de demență, continuă Harry. Însă sunt găsiți și acei lunatici care reușesc să fugă până la Copenhaga sau se sinucid. Numele lor apar pe liste de pasageri sau ei retrag bani gheață de la ATM-uri, sau apar pe o plajă undeva.

– Unde vrei să ajungi? întrebă Gunnar Hagen, uitându-se la ceas.

– La asta, zise Harry, aruncând un dosar galben care aterizează pe biroul șefului cu un plesnet.

Hagen se aplecă în față și se apucă să răsfoiască documentele ștampilate.

– Doamne, Harry! Nu ești deloc genul omului care a învățat să scrie rapoarte.

– Este munca lui Skarre, replică Harry fără să mai irosească alte cuvinte. Însă concluzia îmi aparține și ți-o împărtășesc și ție acum, pe cale orală.

– Fă-o succint, te rog.

Harry își privi mâinile, pe care le lăsase să se odihnească în poală. Stătea cu picioarele lui lungi întinse în fața scaunului. Inspiră adânc. Știa că, odată ce rostea totul cu voce tare, n-avea cum să mai dea înapoi.

– Au dispărut prea mulți oameni, zise el.

Jumătatea dreaptă a sprâncenei lui Hagen tresări.

– Explică.

– Vei găsi totul la pagina șase. O listă cu femei dispărute, cu vârste cuprinse între douăzeci și cinci și cincizeci de ani, începând cu 1994 și până astăzi. Femei care n-au mai fost descoperite în ultimii zece ani. Am discutat despre asta cu cei de la unitatea Persoane Dispărute, și ei sunt de acord cu mine. Pur și simplu sunt prea mulți oameni lipsă.

– Prea mulți în comparație cu ce anume?

– În comparație cu ceea ce era înainte. În comparație cu Danemarca și Suedia. Și în comparație cu alte grupuri demografice. Femeile măritate sau aflate în concubinaj reprezintă cel mai mare grup.

– Femeile sunt astăzi mai independente decât erau pe vremuri, replică Hagen. Unele merg pe drumul propriu, se rup de familie, poate pleacă în străinătate alături de un bărbat. Așa ceva are influență asupra statisticilor. Așadar?

– Au devenit mai independente și în Danemarca și Suedia. Dar acolo ele sunt regăsite.

Hagen oftă.

– Dacă cifrele se abat așa de mult de la normal, cum susții tu, de ce n-a descoperit nimeni chestia asta până acum?

– Deoarece cifrele lui Skarre sunt valabile pentru întreaga țară și polițiștii se uită de obicei doar la persoanele dispărute din raza lor de acțiune. Există însă un registru național cu persoane dispărute la Kripos, unde apar 1800 de nume, dar este pe ultimii cincizeci de ani și include naufragii navale și dezastre precum platforma petrolieră Alexander Kielland. Ideea e că nimeni nu a căutat vreun tipar național. Cel puțin nu până acum.

– Bun, dar noi nu avem responsabilitatea întregii țări, Harry. Noi suntem răspunzători doar pentru districtul de poliție Oslo.

Hagen își plesni palmele una de cealaltă ca să arate că audiența luase sfârșit.

– Problema, insistă Harry, frecându-și bărbia, este că s-a ajuns la Oslo.

– Cum adică *s-a ajuns*?

– Noaptea trecută am dat de telefonul mobil al lui Birte Becker într-un om de zăpadă. Nu prea știu ce înseamnă acest *s-a ajuns*, șefu'. Dar cred că trebuie să aflăm. Și repede.

– Interesante statisticile astea, zise Hagen, luând cu mintea în altă parte degetul comandantului de batalion Yasuda și apăsându-l cu propriul deget mare. Și mai apreciez și faptul că această ultimă

dispariție constituie un temei de îngrijorare. Însă nu e suficient. Ca atare, spune-mi: ce te-a determinat, de fapt, să-i ceri lui Skarre să scrie acest raport?

Harry se uită la Hagen. După aceea scoase la iveală un plic din buzunarul interior și i-l pasă lui Hagen.

– Am găsit asta în cutia mea poștală după ce am realizat emisiunea aia la televiziune la începutul lui septembrie. Până acum am crezut că este opera unui nebun.

Hagen scoase scrisoarea, iar după ce citi primele șase propoziții, începu să clatine din cap în direcția lui Harry.

– Omul de zăpadă? Și ce este sau ce sunt Murri?

– Asta e și ideea, răspunse Harry. Mă tem că asta este *chestia*.

Șeful îi aruncă o privire confuză.

– Sper să mă înșel, continuă Harry, dar cred că ne așteaptă niște zile de iad.

Hagen oftă.

– Ce vrei, Harry?

– Vreau o echipă de investigație.

Hagen îl măsură pe Harry cu privirea. La fel ca majoritatea ofițerilor de la sediul central al poliției, îl socotea pe Harry doar un alcoolic impulsiv, arogant, certăreț și instabil. Cu toate astea, se bucura că erau de aceeași parte a baricadei și că un astfel de om nu ajunsese să-l muște de glezne.

– Câți oameni? întrebă el într-un târziu. Și pentru cât timp?

– Zece detectivi. Două luni.

– Două săptămâni? se miră Magnus Skarre. Și patru oameni? Și *asta* se presupune a fi o anchetă criminalistică?

Se uită dezaprobator în jur la ceilalți trei oameni înghesuiți în biroul lui Harry: Katrine Bratt, Harry Hole și Bjørn Holm de la Krimteknisk, unitatea de Medicină Legală.

– Atât mi-a dat Hagen, zise Harry, lăsându-se pe spătarul scaunului. Și nu vorbim de o anchetă criminalistică. Deocamdată.

– Și atunci despre ce vorbim? întrebă Katrine Bratt. Deocamdată?

– Un caz de persoane dispărute, răspunse Harry. Dar unul care are similitudini certe cu alte cazuri recente.

– Gospodine care își iau picioarele la spinare brusc într-o bună zi de la sfârșitul toamnei? interveni Bjørn Holm.

Omul vorbise cu o urmă de dialect rural din Toten, pe care îl adăugase bunurilor pe care le luase din satul Skreia, alături de o colecție de CD-uri cu muzică de Elvis, Sex Pistols, Jason & the Scorchers, de trei costume cusute manual din Nashville, de o biblie americană, de un pat-canapea ușor supradimensionat și de un set de mobilier de sufragerie care fusese folosit de trei generații Holm. Toate aceste obiecte strânse pe o platformă cu roți și tractate în capitală de ultimul model de automobil Amazon care ieșise în 1970 de pe banda de asamblare a uzinelor Volvo. Omul cumpărase mașina cu 1200 de coroane, dar încă de atunci nimeni nu știa câți kilometri are la bord, întrucât acul se oprise la cifra 100 000. În orice caz, acea mașină întruchipa tot ce era Bjørn Holm și tot ce însemna credința acestuia; mirosea mai bine decât orice altceva, un amestec de imitație de piele, metal, ulei de motor, huse decolorate de soare, uzină Volvo și scaune impregnate de „transpirație personalizată", expresie prin care Bjørn Holm explica faptul că nu era vorba de o sudoare umană obișnuită, ci de un iz select compus din sufletele, karma, obiceiurile alimentare și stilurile de viață ale tuturor proprietarilor anteriori ai mașinii. Zarurile ponosite care atârnau de oglinda retrovizoare erau la origine zaruri Fuzzy Dice, exprimând un amestec optim de afecțiune autentică și distanțare ironică față de o cultură americană dispărută și față de un simț estetic potrivit unui fiu de fermier norvegian care crescuse cu Jim Reeves într-o ureche, the Ramones în cealaltă, și îi iubise pe toți. Acum el ședea în biroul lui Harry cu o pălărie pe cap care îl făcea să arate mai degrabă a polițist sub acoperire de la Narcotice decât a ofițer specialist

în investigații medico-legale. De sub pălărie se iveau doi favoriți imenși, roșii ca focul, care încadrau fața rotundă și bucălată a individului. În plus, Holm avea niște ochi ușor exoftalmici, care îi confereau o expresie de minunare perpetuă. Era singura persoană pentru care Harry insistase să o primească în mica lui echipă de investigație.

– Mai e ceva, anunță Harry, întinzând mâna printre mormanele de hârtii de pe birou ca să pornească proiectorul.

Magnus Skarre înjură și își acoperi ochii când un scris înceţoşat apăru brusc pe chipul lui. Se mișcă de pe locul lui și auzi vocea lui Harry din spatele proiectorului.

– Scrisoarea asta a aterizat în căsuța mea poștală exact în urmă cu două luni. Nicio adresă, pusă la poștă în Oslo. Scrisă pe hârtie standard de imprimantă inkjet.

Înainte ca Harry să ceară asta, Katrine Bratt stinsese comutatorul de lumină de lângă ușă, cufundând încăperea în întuneric. Un pătrat de lumină apăru sus pe peretele alb.

Citiră cu toții în tăcere.

> În curând va veni prima zăpadă. Și atunci el va reapărea. Omul de zăpadă. Iar când zăpada va dispărea, el va fi luat pe altcineva. Ce ar trebui să te întrebi singur este asta: „Cine a făcut omul de zăpadă? Cine face oameni de zăpadă? Cine a dat naștere la Murri? Deoarece omul de zăpadă nu știe.

– Poetic, mormăi Bjørn Holm.

– Ce înseamnă Murri? întrebă Skarre.

Îi răspunse doar fornăitul monoton al ventilatorului proiectorului.

– Cea mai interesantă parte e cine e omul de zăpadă, zise Katrine Bratt.

– În mod evident cineva care are nevoie de un control la cap, replică Bjørn Holm.

Hohotul singuratic de râs al lui Skarre fu curmat brusc.

– Murri era porecla unei persoane care acum e moartă, răspunse Harry din întuneric. Un murri este un aborigen din statul australian Queensland. Câtă vreme acest murri a trăit, a omorât femei în întreaga Australie. Nimeni nu cunoaște cu siguranță numărul lor. Numele lui adevărat era Robin Toowoomba.

Ventilatorul zbârnâi.

– Asasinul în serie, zise Bjørn Holm. Cel omorât de tine.

Harry încuviință.

– Asta înseamnă că tu crezi că avem acum de-a face cu unul ca ăla?

– Ca și rezultat al acestei scrisori, nu putem elimina această posibilitate.

– Hopa. Stai un pic! Skarre își ridică palmele în aer. De câte ori ai strigat „lupul" de când ai devenit o celebritate din pricina chestiei din Australia, Harry?

– De trei ori, răspunse Harry. Cel puțin.

– Și noi încă nu avem niciun criminal în serie în Norvegia. Skarre aruncă o privire înspre Bratt, ca pentru a se asigura că ea îl urmărește. Să fie din pricina cursului ăla FBI despre criminali în serie? Asta te face să-i vezi pretutindeni?

– Poate, răspunse Harry.

– Dă-mi voie să-ți amintesc că în afară de asistentul ăla medical care a făcut injecții unui cuplu de poponari bătrâni, care oricum stăteau să dea colțul, n-am avut niciodată un criminal în serie în Norvegia. Niciodată. Tipii ăștia există în SUA, dar chiar și acolo sunt mai obișnuiți prin filme.

– Greșit, interveni Katrine Bratt.

Ceilalți se întoarseră cu fața spre ea. Tânăra își înăbuși un căscat.

– Suedia, Franța, Belgia, Marea Britanie, Italia, Olanda, Danemarca, Rusia și Finlanda. Și vorbim aici doar de cazurile rezolvate. Nimeni nu scoate vreo vorbă despre statisticile secrete.

Harry nu vedea chipul îmbujorat al lui Skarre în întuneric, ci doar profilul bărbiei lui împins agresiv înainte în direcția lui Bratt.

– Nici măcar nu avem un cadavru, iar eu vă pot arăta un dulap plin cu scrisori ca asta. Oameni care sunt mult mai țăcăniți decât acest... acest... individ de zăpadă.

– Diferența, rosti Harry, ridicându-se și ducându-se spre fereastră, este că acest țăcănit este meticulos. Numele de Murri n-a fost niciodată menționat în ziarele epocii. Era porecla folosită de Robin Toowoomba în perioada cât a fost boxer la un circ călător.

Afară se iviră ultimele raze ale zilei printr-o spărtură în pătura de nori. Harry se uită la ceas. Oleg insistase să meargă mai devreme ca să prindă și concertul Slayer.

– Deci de unde începem? mormăi Bjørn Holm.

– Cum? făcu Skarre.

– Deci de unde începem? repetă Holm cu o pronunție exagerată.

Harry reveni la birou.

– Holm se duce la casa Becker ca la locul unei crime. Verifică în special telefonul mobil și fularul. Skarre, tu întocmești o listă cu foști ucigași, violatori, suspecți din...

– ... Cazurile asemănătoare și alți nemernici aflați în libertate, completă Skarre imediat.

– Bratt, tu parcurgi rapoartele despre persoane dispărute ca să vezi dacă depistezi vreun tipar.

Harry așteptă întrebarea inevitabilă: Ce gen de tipar? Însă aceasta nu veni. Katrine Bratt se mulțumi să dea scurt din cap.

– Bun, rosti Harry. La treabă.

– Și tu? întrebă Bratt.

– Eu mă duc la un concert, răspunse Harry.

După ce ceilalți ieșiră din biroul lui, Harry se uită la carnetul lui de însemnări. Și la singurele cuvinte pe care le scrisese acolo. *Statistici ascunse.*

Sylvia alerga cât de tare putea. Alerga spre copacii din zona unde creșteau cel mai dens, prin întunericul care se lăsa mai abitir. Alerga ca să-și salveze viața.

Nu-și legase bocancii, și acum aceștia erau plini de zăpadă. Ținea mica secure în fața ei, în vreme ce trecea de strat după strat de crengi joase, fără frunze. Lama securei era roșie și lipicioasă din pricina sângelui.

Știa că zăpada care căzuse cu o zi înainte se topise în oraș, dar chiar dacă Sollihøgda se găsea la doar o jumătate de oră de mers cu mașina distanță, acolo sus zăpada putea rămâne pe sol până la primăvară. Iar în acea clipă își dorea ca ei să nu se fi mutat niciodată în acest loc uitat de Dumnezeu, în această zonă de sălbăticie din apropiere de oraș. Își dorea să fi alergat pe asfalt negru, într-un oraș unde zgomotul atenua sunetele tentativei ei de evadare și unde ea s-ar fi putut ascunde în mulțimea de oameni. Însă acolo sus era cu totul singură.

Nu.

Nu chiar cu totul.

8

Ziua 3

Gât de lebădă

Sylvia alergă în pădure. Afară se lăsa noaptea. De obicei ea ura rapiditatea cu care se lăsa seara în luna noiembrie, dar acum își zicea că noaptea venea prea lent. Căuta întunericul în adâncul codrului, întunericul care să-i șteargă urmele de picioare în zăpadă și care să o ascundă. Știa foarte bine unde se află; își putea găsi reperele astfel încât să nu se trezească alergând înapoi spre fermă, drept în... brațele *chestiei*. Problema era că zăpada schimbase peste noapte peisajul, acoperind potecile, pietrele cunoscute și nivelând contururile. Iar amurgul... totul era distorsionat și desfigurat de către întuneric. Și de către panica ei.

Se opri ca să asculte. Respirația ei șuierătoare tulbura liniștea; suna ca și cum ea ar fi rupt hârtia plină de grăsime înfășurată în jurul sendvișurilor fetelor ei. Reuși să-și aducă respirația sub control. Nu auzea decât inima bătându-i cu putere în timpane și susurul leneș al unui pârâu. Pârâul! Urmau de obicei cursul apei când se duceau la cules de fructe de pădure, când așezau capcane sau își căutau puii rătăciți, în sufletele lor știind că acei pui fuseseră răpiți de câte o vulpe. Pârâul cobora până la un drum cu pietriș, pe care mai devreme sau mai târziu avea să treacă și o mașină.

Nu mai auzea sunete de pași. Nicio ramură care să plesnească, niciun petic de zăpadă călcat sub tălpi. Poate că reușise să scape? Cu corpul aplecat, Sylvia se deplasă tăcută înspre sunetele apei.

Pârâul arăta ca și cum ar fi curs peste un cearceaf alb de pat.

Sylvia păși drept în șuvoiul curgător. Apa, care îi ajungea până la genunchi, îi pătrunse rapid în cizme. Era atât de rece, încât îi înghețau mușchii picioarelor. Începu din nou să alerge. În aceeași direcție cu curgerea șuvoiului de apă. Scotea plescăituri sonore când își ridica sus picioarele pentru a face salturi mari, care îi economiseau timp. „Fără să las urme", își zise ea triumfătoare. Pulsul îi încetini, chiar dacă ea continua să alerge.

Asta trebuia să se datoreze orelor îndelungate petrecute cu un an înainte pe banda de alergat de la centrul de fitness. Slăbise șase kilograme acolo și se aventurase să declare că era în formă mai bună decât cei mai mulți oameni de treizeci și cinci de ani. Oricum, asta era ceea ce susținea el, Yngve, cel pe care îl întâlnise pentru prima dată la așa-numitul seminar inspirațional din anul anterior. Acolo unde ea se dovedise prea inspirată. Oh, dacă ar fi putut da ceasul înapoi. Cu zece ani. Câte lucruri nu ar fi făcut altfel! Nu s-ar fi măritat cu Rolf. Nu ar fi făcut un avort. Da, evident, un astfel de gând era imposibil acum, că pe lume apăruseră gemenele. Însă înainte de nașterea lor, înainte de a le avea pe Emma și pe Olga, totul ar fi fost posibil, iar ea n-ar fi ajuns în această închisoare pe care singură și-o construise în jurul ei cu atât de multă grijă.

Îndepărtă crengile care atârnau deasupra pârâului și cu coada ochiului zări ceva, un animal, reacționând cu o mișcare de surprindere și dispărând în adâncul cenușiu al codrului.

Îi trecu prin minte că trebuia să aibă grijă cu datul din mâini ca să nu se lovească la picior cu securea. Trecuseră câteva minute, dar ea resimțea ca pe o eternitate timpul de când stătea acolo, în șopron, omorând pui pentru cină. Retezase două capete și era pe punctul de a-l reteza pe al treilea când auzise ușa șopronului scârțâind în spatele

ei. Evident că se alarmase; era singură și nu auzise pași sau vreo mașină în curte. Primul lucru pe care îl observase fusese instrumentul ciudat, o buclă subțire de metal atașată de mâner. Semăna cu capcanele pe care le foloseau ei pentru a prinde vulpi. Iar când deținătorul acelui instrument începuse să vorbească, Sylvia conștientizase treptat că ea era prada, că ea era cea care avea să moară.

I se spusese clar de ce.

Iar ascultase acea logică bolnavă, dar clară în vreme ce sângele îi curgea mai încet prin vene, ca și cum ar fi început deja să se coaguleze. După aceea i se explicase și procedura. În amănunt. Iar bucla aia metalică începuse să licăre, mai întâi roșie, apoi albă. Atunci ea întinsese îngrozită brațele, simțise cum securea recent ascuțită trece prin materialul de sub brațul ridicat, văzuse haina și puloverul despicându-se ca și cum ea le-ar fi tras fermoarele, apoi zărise oțelul trăgând o linie roșie pe pielea goală. În vreme ce silueta se dăduse înapoi și căzuse pe podeaua alunecoasă din pricina sângelui puilor tăiați, ea o luase la goană spre ușa din spatele șopronului. În întunericul de afară.

Amorțeala i se răspândise deasupra genunchilor, iar hainele i se îmbibaseră cu apă până la nivelul mijlocului. Însă știa că în curând avea să ajungă la drumul cu pietriș. Iar de acolo nu mai avea de alergat decât cel mult un sfert de oră până la ferma cea mai apropiată. Pârâul coti. Piciorul ei stâng lovi ceva ieșit din apă. Se auzi o pocnitură, avu senzația că cineva îi prinde piciorul, apoi, în clipa următoare, Sylvia Ottersen căzu cu fața în jos. Aterizã pe burtă, înghiți apă cu gust de pământ, după care se forță să se ridice în genunchi. Imediat ce își dădu seama că era în continuare singură și primii fiori de panică încetară, descoperi că avea piciorul prins în capcană. Cotrobăi cu mâna pe sub unda apei așteptându-se să descopere niște rădăcini de copac încolăcite în jurul piciorului ei, însă degetele ei dădură peste ceva neted și tare. Metal. Un inel metalic. Privirea Sylviei rătăci prin preajmă căutând obiectul de care se împiedicase. Îl zări acolo, pe malul acoperit cu zăpadă. Avea ochi, pene și o creastă roșie de cocoș. Simți

cum o cuprinde iarăși panica. Era un cap retezat de pui. Nu unul din cele abia retezate de ea, ci unul din cele folosite de Rolf. Ca momeală. După ce le scriseseră celor de la consiliul local că o vulpe le omorâse șaisprezece pui cu un an înainte, primiseră permisiunea să fixeze un număr limitat de capcane de vulpi – așa-numite gâturi de lebădă – pe o anumită rază în jurul fermei, la distanță de potecile bătătorite. Cel mai bun loc de ascuns capcana era sub apă, cu momeala ridicată deasupra. După ce vulpea înșfăca momeala, capcana se închidea fulgerător, rupând gâtul animalului și ucigându-l instantaneu. Asta teoretic, cel puțin. Sylvia pipăi în jur cu mâna. Când cumpăraseră capcanele de la Jaktdepotet, în Drammen, cei de acolo le spuseseră că arcurile sunt atât de puternice, încât fălcile capcanei puteau rupe piciorul unui adult, însă Sylvia nu resimțea nicio durere în piciorul amorțit. Degetele ei găsiră cablul subțire de oțel atașat gâtului de lebădă. Nu era în stare să forțeze deschiderea acelei capcane fără un levier, o unealtă care se găsea în hambarul cu unelte de la fermă, și oricum ei legau de obicei gâtul de lebădă de un copac cu sârmă de oțel, astfel ca vulpea pe jumătate moartă, sau oricare alt animal ar fi fost, să nu poată fugi de acolo cu dispozitivul scump. Mâna ei pipăi sârma prin apă înspre mal. Găsi semnul metalic cu numele lor înscrise pe el, așa cum cereau regulile.

Înțepeni. Auzise o ramură plesnind undeva? Își simți din nou inima bătându-i cu putere în vreme ce scruta întunericul adânc.

Degetele amorțite urmăriră prin zăpadă sârma care urca pe malul pârâului. Sârma era legată de trunchiul unui mesteacăn tânăr și solid. Căută și descoperi îmbinarea sub zăpadă. Metalul înghețase într-o umflătură țeapănă și înverșunată. Trebuia să o desfacă, trebuia să scape de acolo.

O altă creangă plesni. Mai aproape de data asta.

Se sprijini de copac, pe partea opusă direcției de unde auzise sunetul. Își spuse să nu intre în panică, își spuse că legătura avea să cedeze după ce trăgea un pic de ea, că piciorul ei era intact, că sunetele pe

care le auzea apropiindu-se proveneau de la o căprioară. Încercă să tragă de un capăt al legăturii și nu simți durere cînd i se rupse o unghie chiar de la mijloc. În zadar. Se aplecă și dinții i se strepeziră mușcând de oțel. La naiba! Auzea deja pași ușori și tăcuți apropiindu-se prin zăpadă. Își ținu respirația. Pașii se opriră undeva, de cealaltă parte a copacului. Poate că își imaginase ea tot felul de lucruri, dar avu impresia că aude ceva adulmecând aerul, inhalând mirosul. Rămase complet nemișcată. Apoi acel ceva sau cineva se puse din nou în mișcare. Sunetele erau mai slabe. Se îndepărta.

Inspiră adânc, tremurând. Acum trebuia să se elibereze. Hainele ei erau îmbibate și cu siguranță că ar fi înghețat în acea noapte dacă nu era găsită de nimeni. În acea clipă își aminti. Securea! Uitase de secure. Sârma era subțire. O putea așeza pe o piatră, câteva lovituri bine țintite și avea să se elibereze. Probabil că securea căzuse în pârâu. Se târî înapoi în apa neagră, își lăsă mâinile jos și pipăi pietrișul de pe fundul albiei.

Nimic.

Disperată, se lăsă în genunchi și cercetă zăpada de pe ambele maluri. Atunci zări securea ivindu-se din apă la doi metri depărtare de ea. Și își dădu seama, înainte de a simți sârma tresăltând, înainte de a cădea în apă cu zăpada topită gâlgâind în jurul ei, atât de rece încât ea avu impresia că i se va opri inima, în vreme ce se întindea după secure ca un cerșetor disperat, își dădu seama că se găsea cu o jumătate de metru prea departe. Degetele ei strânseră aerul la cincizeci de centimetri de mâner. În ochi îi apărură lacrimi, dar se forță să le reprime; putea plânge după aceea.

– Asta cauți?

Nu auzise și nu văzuse nimic. Însă în fața ei ședea, ghemuită, o siluetă. *Acel cineva.* Sylvia se dădu înapoi, însă silueta o urmă cu securea întinsă spre ea.

– Ia-o.

Sylvia se ridică în genunchi și luă securea.

– Ce-o să faci cu ea? întrebă vocea.

Sylvia simți că o cuprinde furia, acea furie care însoțește mereu frica, iar rezultatul este întotdeauna feroce. Se alungi înainte cu securea ridicată și lovi în jos cu brațul întins. Însă sârma o opri, astfel că securea tăie aerul, iar în clipa următoare ea zăcea din nou în apă.

Vocea chicoti.

Sylvia se răsuci pe o parte.

– Pleacă, gemu ea, scuipând pietricele din gură.

– Vreau să mănânci zăpadă, rosti silueta, ridicându-se și acoperind scurt porțiunea de haină sfâșiată de secure.

– Cum? exclamă Sylvia fără să vrea.

– Vreau să mănânci zăpadă până ce te pișii pe tine. Silueta se postă puțin în afara razei de acțiune a sârmei de oțel, își înălță capul și se uită la Sylvia. Până ce burta ta ajunge atât de înghețată și de plină, încât nu mai poate topi zăpada. Până ce va fi gheață înăuntru. Până ce devii ceea ce ești. Ceva care nu poate simți.

Creierul Sylviei percepu cuvintele, dar nu le putu absorbi semnificația.

– Niciodată! urlă ea.

Un sunet veni dinspre siluetă și se amestecă astfel cu șopotul apei.

– Acum e momentul să urli, dragă Sylvia. Căci nimeni nu te va mai auzi vreodată. Crede-mă.

Sylvia văzu silueta ridicând ceva. Ceva care se aprinse. O buclă forma conturul unei lacrimi roșii, lucitoare, pe fundalul întunericului. Chestia aia sfârâi și fumegă la contactul cu suprafața apei.

– Vei alege să mănânci zăpadă. Crede-mă.

Sylvia își dădu seama cu o certitudine paralizantă că îi sosise ceasul. Îi rămăsese o singură opțiune. În ultimele minute noaptea se lăsase rapid, însă ea încercă să-și concentreze privirea pe silueta dintre copaci, cântărind securea în mână. Sângele îi pulsa în degete, părând să știe și el că asta era ultima șansă. Împreună cu gemenele exersase de multe ori mișcarea. Pe zidul șopronului. Și de fiecare dată ea aruncase și una dintre fete trăsese securea afară din ținta în formă de vulpe, după care

ambele fete exclamau fericite: „Ai omorât bestia, mami! Ai omorât bestia!“ Sylvia îți puse un picior ușor în fața celuilalt. Un elan de un singur pas, acesta reprezenta optimul pentru a obține combinația corectă de forță și acuratețe.

– Ești nebun, șopti ea.

– În privința asta... rosti silueta, determinând-o pe Sylvia să creadă că poate discerne un început de zâmbet... nu încape nicio îndoială.

Securea vâjâi prin întunericul dens, aproape tangibil. Sylvia rămase perfect echilibrată, cu brațul drept întins înainte, și urmări arma mortală. Urmări cum aceasta șuieră printre copaci. O auzi retezând o creangă mică. O urmări dispărând în beznă și auzi zgomotul înfundat al armei care se îngroapă în zăpadă undeva, adânc în codru.

Se sprijini cu spatele de trunchiul copacului și alunecă încet spre sol. Simți cum țâșnesc lacrimile fără să mai încerce de data asta să le oprească. Deoarece acum știa. Nu avea să mai existe vreun „după aceea“.

– Să începem? rosti moale vocea.

9

Ziua 3

Groapa

– Nu a fost *minunat?*

Vocea entuziastă a lui Oleg acoperi sfârâitul grăsimii din magazinul cu kebap plin cu oameni veniți acolo după concertul de la sala Spektrum. Harry dădu din cap înspre Oleg, care stătea acolo, încă transpirat, încă mișcându-se în ritmul muzicii, vorbind despre membrii trupei Slipknot și rostindu-i pe fiecare după nume, nume pe care Harry nu le cunoștea deloc de vreme ce CD-urile trupei nu conțineau date personale, iar revistele de muzică precum *MOJO* și *Uncut* nu scriau nimic despre astfel de trupe. Harry comandă hamburgeri și se uită la ceas. Rakel spusese că va aștepta afară la ora zece. Harry îl privi din nou pe Oleg. Băiatul vorbea neîncetat. Când se întâmplase? Când făcuse acel băiat unsprezece ani și hotărâse că îi place muzica despre diferite etape ale morții, alienării, înghețului și în general ale dezastrului? Poate că asta ar fi trebuit să-l îngrijoreze pe Harry, dar lucrurile nu stăteau așa. Era un punct de început, o curiozitate care trebuia satisfăcută, haine pe care băiatul trebuia să le încerce ca să vadă dacă i se potriveau. Aveau să apară alte lucruri. Lucruri mai bune. Sau mai rele.

– Ți-a plăcut și ție, nu-i așa, Harry?

Harry încuviință. Nu-l răbda inima să-i spună că pentru el concertul însemnase ceva dezamăgitor. Nu putea defini exact despre ce fusese vorba; poate că asta nu era noaptea lui. Imediat ce se alăturaseră mulțimii din Spektrum, el simțise acea paranoia care acompania constant starea de beție, însă care pe el îl apucase în ultimul an în vreme ce era treaz. Și în loc să intre în atmosfera de acolo, el avusese senzația că e urmărit și se ridicase ca să cerceteze publicul, studiind zidul de fețe din jurul lor.

– Slipknot sunt cei mai tari, zise Oleg. Iar măștile au fost supermișto. Mai ales aia cu nasul lung și subțire. Arăta ca... un soi de...

Harry asculta cu jumătate de ureche doar, sperând ca Rakel să apară în scurt timp. Aerul din interiorul localului i se părea brusc dens și irespirabil, ca o peliculă subțire de grăsime care ți se așază pe piele și peste gură. Încercă să evite următorul gând. Dar acesta era pe cale să apară oricum și deja-i dădea târcoale. Ideea unei băuturi.

– Este o mască mortuară indiană, rosti o voce de femeie din spatele lor. Iar Slayer au fost mai buni decât Slipknot.

Harry se răsuci surprins pe călcâie.

– O mulțime de vedetisme la Slipknot, nu-i așa? continuă ea. Idei reciclate și gesturi lipsite de conținut.

Tânăra purta o haină neagră sclipitoare, strânsă pe corp, lungă până la glezne și încheiată până la gât. Sub acea haină nu se vedea decât o pereche de cizme. Tânăra avea chipul palid și ochii machiați.

– N-aș fi crezut niciodată, zise Harry. Ca ție să-ți placă genul ăsta de muzică.

Katrine Bratt schiță un zâmbet scurt.

– Presupun că eu aș spune contrariul.

Nu-i mai oferi nicio altă explicație lui Harry și îi făcu semn omului din spatele tejghelei că dorește o apă minerală Farris.

– Slayer sunt nașpa, mormăi Oleg printre dinți.

Katrine se întoarse către el.

– Tu trebuie să fii Oleg.

– Da, răspunse îmbufnat băiatul, trăgându-și în sus pantalonii militărești și arătând ca și cum atenția primită din partea acestei femei mature i-ar fi plăcut și displăcut în același timp. De un' știi tu?

Katrine zâmbi.

– De un' știi? Cineva care locuiește în Holmekollen Ridge ca tine n-ar trebui să vorbească așa, cu „De un' știi?". Harry te învață obiceiurile proaste?

Oleg se îmbujoră ca focul.

Katrine râse încetișor și-l bătu pe umăr pe băiat.

– Scuze, eram doar curioasă.

Fața băiatului se înroși atât de tare, încât albul ochilor începu să-i strălucească.

– Și eu sunt curios, zise Harry, dându-i un hamburger lui Oleg. Presupun că ai descoperit tiparul pe care ți l-am cerut, Bratt. De vreme ce ai timp de distracție.

Harry se uită la ea cu o privire care o avertiza să nu-l mai tachineze pe băiat.

– Am descoperit ceva, răspunse Katrine, răsucind capacul de plastic al sticlei de apă minerală. Dar ești ocupat, așa că putem rezolva mâine.

– Nu sunt *atât* de ocupat, replică Harry.

Uitase deja de pelicula de grăsime și de senzația de sufocare.

– E o chestiune confidențială și aici sunt mulți oameni, zise Katrine. Dar îți pot șopti la ureche câteva cuvinte-cheie.

Tânăra se apropie. Mai presus de mirosul de grăsime, el adulmecă aroma aproape masculină de parfum și simți răsuflarea ei caldă la ureche.

– Un Volkswagen Passat argintiu tocmai a parcat pe trotuar afară. Înăuntru e o femeie care încearcă să-ți atragă atenția. Aș crede că e mama lui Oleg...

Harry se îndreptă cu o tresărire și privi afară pe fereastra mare înspre mașină. Rakel lăsase geamul în jos și se zgâia la ei.

– Să nu faci mizerie, rosti Rakel în vreme ce Oleg sărea pe bancheta din spatele mașinii cu hamburgerul în mână.

Harry rămase în picioare lângă geamul deschis. Rakel purta un pulover simplu, albastru-deschis. Cunoștea prea bine acel pulover. Știa cum miroase, ce senzație lasă pe palma mâinii și pe obraz.

– V-ați distrat bine? întrebă ea.

– Întreabă-l pe Oleg.

– De fapt despre ce trupă a fost vorba? Rakel se uită la Oleg în oglinda retrovizoare. Oamenii ăia de afară sunt cam ciudat îmbrăcați.

– Cântece pașnice despre iubire și așa mai departe, răspunse Oleg, făcându-i cu ochiul lui Harry atunci când privirea mamei lui nu mai era ațintită în oglinda retrovizoare.

– Mulțumesc, Harry, zise ea.

– A fost plăcerea mea. Să conduci cu atenție.

– Cine era femeia aia dinăuntru?

– O colegă. E nouă.

– Da? Mi s-a părut că voi doi vă cunoașteți deja destul de bine.

– De unde și până unde?

– Tu...

Rakel se opri în mijlocul propoziției. Apoi clătină încet din cap și izbucni în râs. Un râs profund și gutural. Plin de încredere și totodată lipsit de griji. Râsul care odinioară îl făcuse pe el să se îndrăgostească.

– Îmi cer scuze, Harry. Noapte bună.

Geamul alunecă în sus; mașina argintie porni.

Harry o luă pe străduța Brugata, pe lângă baruri cu muzică răsunând tare prin ușile deschise. Se gândi să bea o cafea la Teddy's Softbar, dar își dădu seama că ar fi fost o idee proastă. Așa că decise să treacă pe lângă ispită.

– Cafea? repetă tipul din spatele tejghelei nevenindu-i să-și creadă urechilor.

La tonomatul muzical de la Teddy's se auzea Johnny Cash, iar Harry își trecu un deget peste buza de sus.

– Ai dumneata o sugestie mai bună?

Harry auzi vocea care ieșise din propria gură; era în același timp cunoscută și necunoscută.

– Păi, zise tipul, trecându-și o mână prin părul grăsos și lucitor, cafeaua nu e tocmai proaspătă la mașină, așa că v-aș propune o bere proaspăt preparată?

Johnny Cash cânta despre Dumnezeu, baptism și promisiuni noi.

– Bine, acceptă Harry.

Omul din spatele tejghelei zâmbi.

În acea clipă, Harry simți cum îi vibrează telefonul mobil în buzunarul hainei. Îl scoase repede cu un gest avid, ca și cum ar fi fost un apel așteptat.

Era Skarre.

– Tocmai am primit un apel de persoană dispărută care se potrivește. Femeie măritată, cu copii. Acum câteva ore, când soțul și copiii au revenit acasă, ea nu era acolo. Locuiesc departe, în pădurea din Sollihøgda. N-a văzut-o niciunul dintre vecini, și ea nu putea pleca cu mașina deoarece aceasta era la soțul ei. Iar pe alee nu există urme de pași.

– Urme?

– Acolo e încă zăpadă.

Berea ajunse în fața lui Harry.

– Harry? Mai ești acolo?

– Există vreun om de zăpadă pe acolo?

– Cum?

– Om de zăpadă.

– De unde să știu?

– Atunci să mergem și să aflăm. Ia mașina și vino să mă iei din fața Galeriilor Gunerius, din Storgata.

– N-am putea face asta mâine, Harry? Pentru noaptea asta am câte ceva de făcut, iar femeia asta e doar dispărută, așa că nu e grabă mare.

Harry urmări cum spuma berii își croiește drum în exteriorul halbei ca un șarpe alb.

– De fapt... zise Harry... graba e foarte mare.

Uluit, barmanul se uită la berea neatinsă, la bancnota de cincizeci de coroane de pe tejghea și la umerii largi care își croiau drum pe ușă pe ultimele versuri ale lui Johnny Cash.

– Sylvia n-ar fi plecat niciodată așa, pur și simplu, rosti Rolf Otthersen.

Individul era slab. Sau, mai exact, era doar piele și os. Cămașa din flanelă îi era încheiată până sus, iar din ea se ivea un gât descărnat și un cap care îi aminteau lui Harry de o barză. Din mânecile cămășii ieșea o pereche de mâini scheletice, cu degete lungi și noduroase care se răsuceau, se curbau și fluturau continuu. Unghiile de la mâna dreaptă fuseseră lăsate să crească lungi și ascuțite, ca niște gheare. În spatele ochelarilor cu lentilă groasă și rame simple și rotunde, de genul ramelor populare printre radicaliștii anilor '70, ochii păreau nefiresc de mari. Un poster de pe peretele de culoarea mustarului arăta niște indieni care cărau un șarpe anaconda. Harry recunoscu coperta unui album al lui Joni Mitchell din perioada hippiotă. Alături atârna o reproducere a unui binecunoscut autoportret semnat Frida Kahlo. „O femeie care suferea", își zise Harry. O poză aleasă de o femeie. Podeaua era din pin negeluit, iar încăperea era luminată de o combinație de lămpi cu parafină, de modă veche, și lămpi maronii din argilă, care păreau să fi fost confecționate artizanal. De perete, în colț, se sprijinea o chitară cu corzi din nailon, pe care Harry o socoti imediat ca fiind motivul unghiilor lungi ale lui Rolf Ottersen.

– Ce vreți să spuneți prin „n-ar fi plecat niciodată"? întrebă Harry.

În fața lui, pe masa din sufragerie, Rolf Ottersen pusese o fotografie cu soția lui și cele două fete gemene, Olga și Emma, ambele în vârstă de zece ani. Sylvia Ottersen avea ochi mari, somnoroși, ca o persoană care purtase ochelari toată viața, după care începuse să

poarte lentile de contact sau își făcuse operație la ochi cu laserul. Gemenele aveau ochii mamei.

– Ar fi spus, răspunse Olaf Pettersen. Ar fi lăsat un mesaj. Ceva trebuie să se fi întâmplat.

În ciuda disperării, vocea individului era slabă și delicată. Rolf Ottersen scoase o batistă din buzunarul de la pantaloni și și-o duse la față. Nasul lui părea anormal de mare pentru acea față îngustă și palidă. Omul își suflă nasul o dată, cu zgomot ca de trompetă.

Skarre își vârî capul pe ușă.

– A venit și patrula cu câini. Au cu ei un câine specializat în găsirea cadavrelor.

– Să mergem atunci, zise Harry. Ai discutat cu toți vecinii?

– Da. Încă nimic.

Skarre închise ușa și Harry văzu că ochii lui Ottersen deveniseră și mai mari în spatele lentilelor.

– Câine pentru cadavre? șopti Ottersen.

– E doar un termen generic, răspunse Harry, notându-și în minte ideea că va trebui să-i dea lui Skarre câteva indicii despre modul în care trebuia să se exprime.

– Așadar, îi folosiți ca să caute și oameni în viață?

După intonație, soțul părea deja să implore.

– Da, bineînțeles, minți Harry, în loc să-i spună că patrupedele specializate în cadavre adulmecau locuri unde zăcuseră trupuri lipsite de viață.

Câinii nu erau folosiți pentru droguri, proprietăți personale pierdute sau oameni în viață. Erau folosiți pentru crime. Atât și nimic mai mult.

– Așadar ați văzut-o ultima dată azi pe la patru, zise Harry, privindu-și însemnările. Înainte de a pleca împreună cu fetele în oraș. Ce ați făcut acolo?

– Eu am avut grijă de magazin, în vreme ce fetele și-au luat lecțiile de vioară.

– Magazin?

– Avem un magazin mic în Majorstuen unde vindem produse artizanale africane. Artă, mobilă, țesături, haine, diverse. Sunt importate direct de la artizani, care sunt plătiți cum se cuvine. Sylvia este cea care stă acolo majoritatea timpului, însă joia deschidem târziu, așa că ea vine înapoi acasă cu mașina și eu plec acolo cu fetele. Eu stau la magazin în vreme ce ele iau lecții de vioară la Institutul de Muzică Barrat Due de la ora cinci la ora șapte. Apoi le iau și venim acasă. Am ajuns acasă la puțin timp după ora șapte și jumătate.

– Mmm. Cine mai lucrează la magazin?

– Nimeni.

– Asta înseamnă că faceți o pauză joia. De circa o oră?

Rolf Ottersen zâmbi amar.

– E un magazin foarte mic. Nu avem mulți clienți. Ca să fiu sincer, aproape nimeni nu ne trece pragul până în preajma Crăciunului.

– Cum...?

– NORAD. Ei sprijină magazinele și furnizorii noștri ca parte a programului comercial al guvernului cu țările din lumea a treia. Ottersen tuși încet. Mesajul exprimat de magazin e mai important decât banii și câștigurile imediate, nu-i așa?

Harry încuviință din cap, chiar dacă nu se gândea la ajutorul în vederea dezvoltării și la comerțul echitabil cu Africa, ci la ceas și la timpul de parcurgere a distanței dintre Oslo și adresa indicată. Din bucătărie, unde gemenele luau o gustare târzie, se auzea un radio. Harry nu văzuse niciun televizor prin casă.

– Vă mulțumesc. O să vă ținem la curent.

Harry se ridică și ieși afară.

În curte erau parcate trei mașini. Una era Volvo-ul Amazon al lui Bjørn Holm, revopsit în negru, cu un desen în formă de tablă de șah pe acoperiș și capotă. Harry își ridică privirea spre cerul senin și înstelat care se arcuia peste mica fermă din luminișul din pădure. Inspiră adânc aerul. Aer cu aromă de fum de lemn și pini. Dinspre liziera pădurii auzi gâfâiala unui câine și strigătele de încurajare ale polițiștilor.

Ca să ajungă în șopron, Harry parcurse un arc de cerc fixat de polițiști pentru a nu se distruge niciun indiciu care se putea dovedi util. Dinspre ușa deschisă se auzeau voci. Harry se lăsă pe vine și studie urmele de pași din zăpadă la lumina lămpii exterioare a casei. După aceea se ridică, se sprijini de cadrul ușii și scoase un pachet de țigări.

– Arată ca un loc al unei crime, zise el. Sânge, cadavre și mobilă răsturnată.

Bjørn Holm și Magnus Skarre tăcură, se răsuciră pe călcâie și se uitară în direcția privirii lui Harry. Încăperea mare și deschisă era luminată de un singur bec care atârna de un cablu înfășurat în jurul unei bârne. La un capăt al clădirii se găsea un strung manual și, în spatele acestuia, un banc de lucru cu instrumentele alături: ciocane, fierăstraie, clești, burghie. Niciun fel de dispozitive acționate electric. La celălalt capăt se găsea un gard de sârmă, iar în spatele acestuia puii stăteau pe rafturi montate în zid sau se plimbau, cu picioare țepene, pe paiele de peste sol. În mijlocul încăperii zăceau trei trupuri de păsări decapitate, pe niște plăci cenușii și pătate de sânge. Harry își băgă o țigară între buze fără să o aprindă, intră în încăpere, având grijă să nu pășească pe petele de sânge, și se aplecă deasupra tăietorului ca să cerceteze capetele puilor morți. Lumina de la lanterna lui de buzunar sclipi în ochii negri și mați ai păsărilor. Mai întâi ridică o jumătate de pană albă care părea înnegrită prin ardere pe margine, apoi studie tăietura curată de pe gâturile puilor. Sângele se coagulase și se înnegrise. Harry știa că un astfel de proces este rapid și nu durează mai mult de o jumătate de oră.

– Vezi ceva interesant? întrebă Holm.

– Defect profesional, Holm. În clipa asta creierul meu analizează cadavre de pui.

Skarre izbucni în râs și zugrăvi cu degetele niște titluri mari de ziar în aer: „Triplă crimă sălbatică asupra puilor. Experiment voodoo. Harry Hole însărcinat cu rezolvarea."

– E mai interesant ce nu văd, zise Harry.

Skarre privi sceptic spre ei.

– Anume?

– Arma crimei, răspunse Harry.

– O secure, interveni Holm. Singura modalitate de bun-simț ca să ucizi pui de găină.

Skarre pufni.

– Dacă femeia a comis crimele, probabil că a pus securea înapoi la locul ei. Fermierilor ăstora le place ordinea.

– Sunt de acord, zise Harry, ascultând cârâielile puilor, care păreau să vină de pretutindeni. De-asta este interesant că tăietorul este cu fundul în sus, iar trupurile puilor sunt împrăștiate prin jur. Iar securea nu este la locul ei.

– Locul ei?

Skarre se întoarse spre Holm și își dădu ochii peste cap.

– Dacă te-ai deranja puțin ca să arunci o privire, Skarre, replică Harry fără să se miște.

Skarre continua să se uite la Holm, care îi făcu semn cu capul înspre panoul din spatele strungului manual.

– La naiba, exclamă Skarre.

În spațiul gol dintre un ciocan și un fierăstrău ruginit se vedea conturul unei urme de secure mică.

Dinafară se auzi un lătrat de câine, apoi un scâncet, apoi strigătul puternic al polițistului, care nu mai aducea deloc cu o încurajare.

Harry își frecă bărbia.

– Am cercetat întreaga încăpere, așa că deocamdată se pare că Sylvia Ottersen a plecat de aici în timp ce îți tranșa puii, luând și securea cu ea. Holm, poți lua temperatura corpului acestor pui ca să estimezi ora morții?

– Da.

– Ce? făcu Skarre.

– Vreau să aflu când a fugit ea de aici, replică Harry. Îți spun ceva de la urmele de afară, Holm?

Polițistul clătină din cap.

– Prea întortocheate, și am nevoie de mai multă lumină. Am dat peste mai multe din urmele de bocanci ale lui Rolf Ottersen. Plus altele care *vin* spre șopron, dar niciuna *dinspre* șopron. Poate că a fost cărată afară?

– Mmm. Atunci urmele celui care a cărat-o ar fi fost mai adânci. Ce păcat că nimeni nu a călcat în petele de sânge.

Harry se zgâi la pereții întunecați din afara razei de acțiune a becului. Dinspre curte auziră scâncetul mizerabil al unui câine și înjurăturile furioase ale unui polițist.

– Du-te să vezi ce se întâmplă, Skarre, comandă Harry.

Skarre ieși, iar Harry își reaprinse lanterna și se duse către zid. Își plimbă mâna de-a lungul peretelui netencuit.

– Ce...? începu Holm, care însă se opri brusc atunci când cizma lui Harry lovi peretele cu un zgomot sec.

În raza lor vizuală apăru cerul înstelat.

– Ușa din spate, zise Harry, uitându-se la pădurea neagră și la siluetele mestecenilor profilate pe fundalul de lumină galben-murdar al orașului din depărtare. Îndreptă lanterna spre zăpadă. Raza luminoasă descoperi imediat urmele.

– Doi oameni, rosti Harry.

– E vorba de câine, anunță Skarre la întoarcere. Nu vrea să se miște din loc.

– Nu vrea să se miște?

Harry lumină dâra de urme. Zăpada reflecta lumina, dar dâra se pierdea în bezna de sub copaci.

– Cel care ține câinele nu pricepe. El spune că animalul pare încremenit. În orice caz, refuză să intre în pădure.

– Poate că îi miroase a vulpe, zise Holm. Sunt o mulțime de vulpi în codrul ăsta.

– Vulpi? pufni Skarre. Câinelui ăluia imens n-are cum să-i fie frică de vulpi.

– Poate că n-a văzut niciodată vreo vulpe, interveni Harry. Dar știe când a dat peste un prădător. E cât se poate de logic să-ți fie frică de ceea ce nu cunoști. Câinele căruia nu-i este frică de așa ceva nu trăiește mult.

Harry simțea că i se accelerează pulsul. Știa de ce. Pădurea. Întunericul. Genul de teroare complet irațională. Genul de groază care trebuia înfrântă.

– Locul ăsta trebuie socotit scenă a unei crime până la noi ordine, rosti Harry. Începeți lucrul. Eu verific încotro duce această urmă.

– Bine.

Harry înghiți în sec înainte de a păși pe ușa din spate a șopronului. Povestea se întâmplase cu mai bine de treizeci de ani înainte. Însă corpul lui tremura și acum amintindu-și.

Stătuse la casa bunicului său din Åndalsnes în timpul vacanței de toamnă. Ferma se întindea pe o pantă muntoasă, cu impresionantul masiv Romsdal tronând deasupra ei. Harry avea zece ani și se dusese în pădure ca să se uite după vițica pe care o căuta bunicul lui. Dorea să o găsească înaintea bunicului, înaintea tuturor. Așa că se grăbea. Alergase ca nebunul peste dealuri pline cu tufișuri de afine moi și mesteceni pitici, amuzant de cocârjați. Potecile se întretăiau în vreme ce el alerga în linie dreaptă către talanga pe care credea că o auzise printre copaci. Și iată că o auzise din nou, un pic mai departe și mai la dreapta. Sărise peste un pârâu, se tupilase pe sub un copac, iar bocancii lui clefăiseră printr-o mlaștină, în vreme ce un nor mare de ploaie se îndrepta spre el. Putea vedea vălul picăturilor de apă împroșcând panta abruptă a muntelui.

Iar ploaia aia era atât de fină, încât el nu observase întunericul coborând; bezna se furișase afară din mlaștină, se strecurase printre copaci, se alungise printre umbrele muntelui ca o vopsea neagră și se strânsese pe fundul văii. El își ridicase privirea către o pasăre mare care rotea pe sus, atât de sus, încât el putuse zări vârful muntelui în spatele ei. Și atunci un bocanc i se împiedicase de ceva și el căzuse. Cu fața în jos și fără să se poată prinde de ceva. Totul se întunecase în jur, iar gura și nasul i se umpluseră de gustul mlaștinii, putreziciunii și întunericului. Timp de câteva secunde, cât zăcuse sub

apă, putuse *gusta* întunericul. După care revenise la suprafață și descoperise că lumina dispăruse complet. Se dusese dincolo de muntele care se înălța deasupra lui în maiestuozitatea lui tăcută și greoaie și care ajunsese să-i șoptească lui că habar n-are unde se află, că nu știuse niciodată. Fără să-și dea seama că pierduse un bocanc, se ridicase și o luase la fugă. Trebuia să găsească ceva cunoscut în scurt timp. Însă piesajul părea vrăjit; stâncile deveniseră capete ale unor creaturi crescute direct din pământ, tufișurile erau degete care îi zgâriau picioarele, iar mestecenii pitici erau vrăjitori îndoiți de spate din pricina râsetelor, arătând drumul, încoace și încolo, drumul spre casă sau drumul spre neant, drumul spre casa bunicii lui sau drumul spre Groapă. Deoarece adulții îi povestiseră despre Groapă. Mlaștina fără fund unde vitele, oamenii și căruțe întregi dispăreau fără să se mai întoarcă vreodată.

Aproape că se făcuse noapte când Harry intrase în bucătărie și bunica lui îl îmbrățișase și îi spusese că tatăl lui, bunicul lui și toți adulții de la ferma învecinată îl căutau pe el. Unde fusese?

În pădure.

Dar nu le auzise strigătele? Îl strigaseră pe Harry, ea îi auzise cum îl strigă neîncetat.

Nu-și mai amintise singur, dar de multe ori după aceea i se spusese că rămăsese acolo, tremurând de frig, pe lada de lemn din fața sobei, privind fix în depărtare cu o expresie apatică pe față și răspunzând: „N-am crezut că ei strigau."

„Și atunci cine credeai că strigă?"

„Ceilalți. Știai că întunericul are *gust,* bunico?"

Harry abia ce pătrunse câțiva metri în pădure când fu copleșit de o liniște intensă, aproape nefirească. Îndreptă lanterna în jos, în fața lui, deoarece de fiecare dată când o îndrepta spre pădure umbrele începeau să alerge printre copaci asemenea unor spirite poznașe în negrul ca smoala. Izolarea de întuneric printr-un cerc de lumină nu-i

conferea niciun sentiment de siguranță. Ba chiar dimpotrivă. Certitudinea că devenise cea mai vizibilă țintă care se deplasează prin pădure îl făcea să se simtă gol și vulnerabil. Crengile îi zgâriau fața, ca degetele unui orb care încearcă să identifice un străin.

Urmele duceau către un pârâu al cărui șopot estompa sunetele scoase de propria respirație gâfâită. Una din urme dispărea, în vreme ce cealaltă continua pe sol, pe lângă pârâu.

Harry merse mai departe. Pârâul șerpuia șuierând și vâjâind, însă el nu se temea că s-ar putea rătăci; în astfel de situație nu avea decât să se întoarcă pe propriile urme.

O bufniță, care probabil că se găsea în apropiere, scoase un sunet de avertizare. Ceasul de la mâna lui licărea verde și îi spunea că mergea deja de cincisprezece minute. Venise vremea să se întoarcă și să trimită echipa dotată cu încălțăminte adecvată, echipamente și un câine care nu se temea de vulpi.

Harry simți că îi stă inima în loc.

Trecuse chiar pe lângă fața lui. Fără zgomot și atât de repede, încât el nu văzuse nimic. Însă curentul de aer trădase mișcarea. Harry auzi aripile bufniței bătând în zăpadă și chițăitul jalnic al unei rozătoare mici care tocmai devenise prada răpitorului.

Răsuflă încet. Îndreptă pentru ultima dată raza lanternei spre trunchiurile copacilor din fața lui și se răsuci pe călcâie ca să se întoarcă. Făcu un pas, apoi se opri. Vru să mai facă un pas, doi, să iasă de acolo. În schimb, făcu ce trebuia. Lumină iarăși în spatele lui. Și zări lucirea din nou. Un licăr, o reflexie luminoasă care nu ar fi trebuit să existe acolo, în mijlocul codrului negru. Se apropie. Privi înapoi și încercă să fixeze mental locul. Era cam la cincisprezece metri depărtare de pârâu. Se lăsă pe vine. Din zăpadă se ivea doar oțelul lamei, însă n-avea nevoie să îndepărteze zăpada depusă ca să știe ce era acel obiect. O secure. Sângele depus după omorârea puilor dispăruse acum. În jurul securei nu se vedeau urme de pași. Harry aprinse lanterna și văzu o

creangă ruptă pe zăpadă la câțiva metri depărtare. Cineva probabil că aruncase securea acolo cu o forță enormă.

În acel moment, Harry avu din nou acea senzație. Senzația pe care o mai avusese la Spektrum, ceva mai devreme în cursul serii. Senzația că era urmărit. Stinse instinctiv lanterna și întunericul îl învălui ca o pătură. Își ținu respirația și ascultă. „N-o face", își zise el. „Nu lăsa să se întâmple din nou. Răul nu este un lucru, nu te poate lua în posesie. Din contră, este un vid, o absență a binelui. Singurul lucru de care te poți teme aici este propria ta ființă."

Harry aprinse din nou lanterna și o îndreptă înspre luminiș.

Ea era. Sătea dreaptă și imobilă între copaci, uitându-se la el fără să clipească, cu aceiași ochi largi și somnoroși ca în fotografie. Primul gând al lui Harry fu că ea era îmbrăcată ca o mireasă, în alb, că stătea la altar, aici, în mijlocul pădurii. Lumina o făcea să lucească. Harry inspiră tremurând și scoase telefonul mobil din buzunarul hainei. Bjørn Holm îi răspunse la al doilea apel.

– Încercuiți întreaga zonă, ceru Harry. Își simțea gâtul uscat și aspru. Chem trupele de intervenție.

– Ce s-a întâmplat?

– E un om de zăpadă aici.

– Și?

Harry îi explică.

– N-am prins ultima parte, strigă Holm. Semnalul e slab aici...

– Capul, repetă Harry. Îi aparține Sylviei Ottersen.

La celălalt capăt al liniei se lăsă liniștea.

Apoi Harry îi spuse lui Holm să se ia după urme și închise.

Se sprijini de un copac, își încheie haina până la gât și stinse lanterna ca să economisească bateria câtă vreme aștepta. Gândindu-se că aproape uitase ce gust are întunericul.

PARTEA A DOUA

10

Ziua 4

Creta

Ceasul arăta trei și jumătate dimineața când Harry descuie, epuizat, ușa de la apartamentul lui. Se dezbrăcă și se duse direct la duș. Încercă să nu se gândească la nimic în vreme ce lăsa jetul de apă fierbinte să-i amorțească pielea, să-i maseze mușchii înțepeniți și să redea viața trupului înghețat. Discutaseră cu Rolf Ottersen, însă interogatoriul oficial trebuia să aștepte până dimineață. La Sollihøgda terminaseră repede cu interogarea din ușă în ușă a vecinilor; nici nu erau multe întrebări de pus. Însă polițiștii și câinii se găseau încă la locul crimei și aveau să facă cercetări toată noaptea. Dispuneau de o fereastră îngustă de timp înainte ca probele să fie contaminate, topite sau acoperite de zăpadă. Opri dușul. Aerul devenise cenușiu din pricina aburului, iar când șterse oglinda, imediat pe aceasta se depuse un nou strat de condens. Aburul îi distorsiona detaliile feței și îi estompa conturul trupului gol.

Harry se spăla pe dinți când sună telefonul.

– Harry.

– Stormann, omul cu mucegaiul.

– Te-ai trezit târziu, zise surprins Harry.

– Mi-am zis că ești la lucru.

– Da?

– A apărut la știrile de noapte. Femeia din Sollihøgda. Te-am văzut în fundal. Am primit rezultatele.

– Și?

– Ai o ciupercă. Una flămândă rău. *Aspergillus versicolor.*

– Care înseamnă?

– Că poate avea orice culoare. Dacă și atunci când se vede. În afară de asta, înseamnă că va trebui să-ți mai dau jos niște pereți.

– Mmm.

Harry simțea cumva că ar fi trebuit să arate un interes mai mare, o preocupare mai mare sau cel puțin să pună mai multe întrebări. Însă nu avea chef să se deranjeze. Nu la o asemenea oră.

– Fă cum vrei.

Harry puse receptorul în furcă și închise ochii. Aștepta fantomele, aștepta inevitabilul, câtă vreme reușea să evite singurul leac pe care îl cunoștea contra fantomelor. Poate că de această dată avea să fie o cunoștință nouă. O aștepta să iasă din codru, călcând apăsat în direcția lui cu corpul imens și alb fără picioare, ca o bilă uriașă de bowling, deformată și cu cap, cu orbite negre și corbi ciugulind ultimele rămășițe ale globilor oculari, cu dinții dezgoliți după ce vulpile se ospătaseră cu carnea moale a buzelor. Greu de știut dacă vedenia avea să apară, căci subconștientul este imprevizibil. Atât de imprevizibil, încât, atunci când adormi, Harry visă că zăcea într-o cadă de baie cu capul sub apă, ascultând gâlgâitul bulelor de aer și râsete de femei. Alge marine creșteau pe emailul alb al căzii, întinzându-se către el ca niște degete verzi ale unei mâini albe care căuta mâna lui.

Razele dimineții aruncau dreptunghiuri de lumină peste ziarele care zăceau pe biroul șefului Gunnar Hagen. Ele dezvăluiau zâmbetul Sylviei Ottersen și titlurile de o șchioapă de pe prima pagină. UCISĂ ȘI DECAPITATĂ, DECAPITATĂ ÎN PĂDURE și – cel mai scurt și probabil cel mai bun – DECAPITATĂ.

Pe Harry îl luase durerea de cap imediat după ce se trezise. Acum își sprijinea capul în mâini, gândindu-se că ar fi putut la fel de bine să bea ceva în noaptea precedentă, căci durerea nu ar fi fost mai puțin intensă. Ar fi vrut să închidă ochii, dar Hagen se uita fix la el. Harry observă că gura lui Hagen se deschidea încontinuu, se strâmba și se închidea la loc – pe scurt că el formula niște cuvinte care ajungeau la Harry pe o frecvență cu totul nepotrivită.

– Concluzia... zise Hagen, iar Harry își dădu seama că venise vremea să își ascută auzul... este că acest caz are maximă prioritate de acum înainte. Iar asta înseamnă, evident, că vom crește numărul de membri ai echipei tale de investigație și...

– Nu sunt de acord, îl întrerupse Harry. Articularea fie și a unui singur cuvânt îl făcea să simtă că materia cenușie din interiorul țestei lui stă să explodeze. Vom apela la mai mulți oameni dacă și când vom avea nevoie, dar deocamdată nu vreau pe nimeni altcineva la ședințele operative. Patru oameni ajung.

Gunnar Hagen păru descumpănit. În cazurile de crimă, chiar și în cele mai evidente, echipele de investigație erau întotdeauna compuse din cel puțin o duzină de oameni.

– Gândirea liberă funcționează cel mai bine în grupuri mici, explică Harry.

– Gândire? sări Hagen în sus. Dar ce zici de ceva muncă standard de poliție? Urmărirea dovezilor anatomopatologice, interogatorii, verificarea ponturilor? Și cum rămâne cu coordonarea informațiilor? Un total de...

Harry ridică o mână pentru a stăvili șuvoiul de cuvinte.

– Tocmai asta e și ideea. Nu vreau să ne afundăm în toate astea.

– Afundăm? Hagen îl privi pe Harry fără să-și creadă urechilor. Atunci poate ar fi mai bine să dau cazul cuiva care poate înota.

Harry își masă tâmplele. Hagen știa că în acel moment, în afară de inspectorul Hole, nu exista altcineva din divizia Omucideri în stare să conducă un asemenea caz de crimă, iar Harry era conștient de asta.

De asemenea, Harry mai știa că transmiterea cazului către biroul central de investigații, Kripos, ar fi însemnat o asemenea pierdere de prestigiu pentru noul șef al poliției, încât acesta ar fi preferat mai degrabă să-și taie brațul drept, cel păros.

Harry oftă.

– Echipele de investigație obișnuite se luptă să supraviețuiască șuvoiului de informații. Iar asta se petrece când e vorba de un caz *standard*. Cazurile de decapitare, pe prima pagină a ziarelor... Harry clătină din cap. Oamenii au înnebunit. Am primit peste o sută de apeluri telefonice imediat după ce s-a răspândit vestea despre crimă, azi-noapte. Știi tu, bețivi incoerenți și lunaticii obișnuiți, plus câțiva noi. Oameni care îți spun că omorul a fost descris în Cartea Apocalipsei, genul ăsta de lucruri. Astăzi am primit, până acum, alte două sute de apeluri. Și stai să vezi ce se va întâmpla când se va afla că e posibil să fie mai multe cadavre. Să spunem că putem aloca douăzeci de oameni care să aibă grijă de apeluri. Le verifică și scriu rapoarte. Să spunem că șeful echipei trebuie să cheltuie zilnic două ore ca să parcurgă fizic datele strânse, alte două ore ca să le coordoneze și alte două ore ca să organizeze toată lumea pe grupuri, să pună oamenii la curent cu noutățile și să răspundă la întrebările lor și jumătate de oră ca să sintetizeze informațiile care pot fi date publicității la conferințele de presă. Care durează cam trei sferturi de oră. Iar partea cea mai proastă... Harry își duse degetele la mușchii dureroși ai mandibulei și făcu o grimasă... este aceea că la un caz standard de crimă aceasta reprezintă, presupun, o utilizare judicioasă a resurselor. Deoarece vor exista întotdeauna oameni care știu ceva, care au auzit sau au văzut ceva. Informații pe care cu mare trudă noi să le putem pune cap la cap sau care să ne permită să rezolvăm întregul caz ca prin magie.

– Exact, rosti Hagen. De aceea...

– Problema e, continuă Harry, că acest caz nu e standard. Nu vorbim de genul ăla de ucigaș. Această persoană nu s-a confesat vreunui prieten și nici nu și-a arătat fața prin preajma locului crimei. Nimeni

nu știe nimic, așa că apelurile care vin nu ne ajută la nimic, ci doar ne întârzie. Și orice urme posibile pe care le dezgropăm au fost lăsate acolo ca să ne inducă în eroare. Pe scurt, vorbim aici de un alt gen de joc.

Hagen se lăsase pe spatele scaunului, își lipise degetele unele de altele și, cufundat în gânduri, îl observa acum pe Harry. Clipi din ochi ca o șopârlă leneșă, apoi întrebă:

– Deci tu vezi chestia asta ca pe un joc?

În vreme ce încuviința, Harry se întrebă unde voia Hagen să ajungă.

– Ce fel de joc? Șah?

– Poate șah jucat legat la ochi, răspunse Harry.

Hagen încuviință din cap.

– Deci tu ai în vedere un criminal în serie clasic, un asasin cu sânge-rece, cu inteligență superioară și înclinații către distracție, jocuri și provocări?

Acum Harry își dădea seama încotro bătea Hagen.

– Un om desprins din crimele în serie pe care le-ai studiat la cursul ăla de la FBI? Și un criminal de tipul celui pe care l-ai întâlnit în Australia? O persoană care... șeful poliției plesni din buze ca și cum ar fi gustat cuvintele... reprezintă în esență un dușman pe potriva cuiva cu trecutul tău.

Harry oftă.

– Nu așa cred eu, șefule.

– Nu? Amintește-ți că am predat la Academia Militară, Harry. La ce crezi tu că vizează aspiranții la rangul de general când le povestesc cum strategii militari au schimbat personal cursul istoriei lumii? Crezi că visează să stea cuminți în speranța păcii, să le spună nepoților că ei doar *au trăit,* că nimeni nu va ști vreodată de ce ar fi fost ei în stare? Or spune ei că își doresc pacea, dar în sinea lor visează, Harry. Visează să prindă o ocazie. Imboldul social din om de a *fi nevoie de el* este extrem de puternic, Harry. De aceea generalii de la Pentagon descriu cele mai sinistre scenarii imediat ce izbucnește un

foc de artificii undeva prin lume. Cred că tu *îți dorești* ca acest caz să fie unul special, Harry. Ți-o dorești atât de mult, încât în mintea ta se petrec cele mai sinistre scenarii.

– Omul de zăpadă, șefu'. Ții minte scrisoarea pe care ți-am arătat-o?

Hagen oftă.

– Țin minte un nebun, Harry.

Harry își dădu seama că venise clipa să cedeze. Să înainteze propunerea de compromis pe care o concepuse deja. Să-i acorde lui Hagen această mică victorie. În loc de asta, ridică din umeri.

– Vreau ca grupul meu să rămână așa cum e, șefu'.

Chipul lui Hagen se înăspri.

– Nu te pot lăsa să faci așa ceva, Harry.

– *Nu poți?*

Harry îl privi țintă pe Hagen, și atunci se întâmplă. Hagen clipi și privirea lui se îndreptă altundeva. Doar pentru o fracțiune de secundă, dar fusese suficient.

– Există și alte lucruri de luat în considerare, zise Hagen.

Harry încercă să-și păstreze o expresie de inocență în vreme ce răsucea cuțitul în rană.

– Ce fel de lucruri, șefu'?

Hagen își privi mâinile.

– Ce crezi? Șefii mei. Presa. Politicienii. Dacă după trei luni nu vom avea criminalul, cine crezi că va trebui să facă față întrebărilor despre prioritățile acestei unități? Cine va trebui să explice de ce alocăm patru oameni la acest caz din pricină că grupurile mici de anchetatori sunt mai bine potrivite ca să... Hagen scuipă cuvintele ca pe niște creveți stricați... gândească liber și să joace șah? Te-ai gândit la toate astea, Harry?

– Nu, răspunse Harry, încrucișându-și brațele la piept. M-am gândit cum îl vom prinde pe acest individ, nu la cum va trebui să justific neprinderea lui.

Harry știa că era o lovitură sub centură, dar vorbele lui își atinseră ținta. Hagen clipi de două ori. Deschise gura și o închise la loc, iar Harry se simți imediat rușinat. De ce trebuia el oare să stârnească mereu astfel de întreceri copilărești și lipsite de sens, doar ca să aibă satisfacția de a arăta cuiva – oricui – degetul mijlociu? Rakel îi spusese odată că el își dorea să se fi născut cu un deget mijlociu în plus doar ca să-l țină permanent ridicat.

– La Kripos există un om pe nume Espen Lepsvik, zise Harry. Se pricepe la coordonarea anchetelor de mari dimensiuni. Pot să-i cer să formeze un grup care să îmi raporteze direct mie. Grupurile vor lucra în paralel și independent. Tu și superintendentul-șef vă veți îngriji de conferințele de presă. Cum ți se pare, șefu'?

Harry nu avea nevoie să aștepte un răspuns. Zărea recunoștința în ochii lui Hagen. Și mai știa că învinsese în nenorocita aia de întrecere.

Când reveni la biroul lui, Harry îl sună în primul rând pe Bjørn Holm.

– Hagen a spus da, o să fie așa cum am cerut eu. Ședință la mine în birou peste jumătate de oră. Vrei să-i suni tu pe Skarre și pe Bratt?

Puse receptorul în furcă. Se gândi la ce spusese Hagen despre vulturii care își doreau un război al lor. Și trase de sertarul biroului, căutând zadarnic o aspirină.

– În afară de urmele de pași, nu am dat nici măcar de vreun indiciu al făptașului la ceea ce presupunem că ar fi locul crimei, zise Magnus Skarre. Ce e și mai greu de priceput este cum de n-am găsit nicio urmă a cadavrului. În definitiv, făptașul a decapitat femeia, deci trebuia să fi lăsat tone de dovezi în urma lui. Însă n-am găsit nimic. Câinii nici măcar n-au reacționat! E un mister.

– A ucis și a decapitat femeia în pârâu, rosti Katrine. Urmele ei de pași se sfârșesc mai sus pe albia pârâului. A alergat prin apă ca să nu lase urme, dar el a prins-o din urmă.

– Ce a folosit criminalul? întrebă Harry.

– O secure sau un fierăstrău, ce altceva?

– Cum rămâne cu urmele de arsură de pe pielea din jurul tăieturii?

Katrine se uită la Skarre și amândoi ridicară din umeri.

– Bine, Holm, verifică tu, ceru Harry. Și după aceea?

– După aceea poate că a cărat-o prin albia pârâului până la șosea, zise Skarre. Omul dormise doar două ore, și-și îmbrăcase puloverul pe dos, însă nimeni nu avea chef să-l atenționeze. Spun *poate* deoarece n-am găsit nimic nici acolo. Și ar fi trebuit să găsim. Un pic de sânge pe un trunchi de copac, o bucată de carne pe vreo creangă sau un fir de țesătură. Însă am dat peste urmele lui de pași acolo unde pârâul continuă să curgă pe sub șosea. Iar lângă șosea se găseau urme în zăpadă din ceea ce ar fi putut să fie un cadavru. Însă, pentru numele lui Dumnezeu, câinii n-au mirosit nimic! Nici măcar nenorocitul de animal dresat pentru cadavre! E un...

– Mister, repetă Harry, frecându-și bărbia. Nu e destul de nepotrivit să tai capul cuiva în vreme ce stai în picioare pe albia unui pârâu? E un amărât de șanț îngust. N-ar fi avut suficient loc ca să se învârtă. De ce a făcut-o?

– E evident, zise Skarre. Apa șterge dovezile.

– Nu e deloc evident, ripostă Harry. A lăsat în urmă capul ei, așa că nu e îngrijorat în privința urmelor lăsate. De ce nu există nicio urmă a ei pe drumul către șosea...

– Sac pentru cadavre! sări Katrine. Tocmai mă întrebam cum a reușit să o care pe o asemenea distanță pe terenul ăla. În Irak se foloseau saci pentru cadavre, cu legături de prindere ca de rucsac.

– Mmm, făcu Harry. Asta ar explica de ce câinele pentru cadavre nu a mirosit nimic până la șosea.

– Și de ce el și-a permis riscul de a lăsa cadavrul să zacă acolo, completă Katrine.

– Să zacă acolo? se miră Skarre.

– Amprenta unui cadavru în zăpadă. A lăsat cadavrul acolo câtă vreme s-a dus să-și aducă mașina. Care probabil era parcată undeva

în apropiere de ferma Ottersen. I-ar fi luat o jumătate de oră ca să rezolve treaba, nu credeți?

Skarre mormăi „ceva de genul ăsta" în barbă.

– Sacii sunt negri, arată ca sacii de gunoi pentru cineva aflat în trecere într-o mașină.

– Nimeni n-a trecut pe acolo, zise Skarre cu supărare în voce, înăbușindu-și un căscat. Am vorbit cu toată lumea de până în pădurea aia nenorocită.

Harry încuviință din cap.

– Cum ar trebui să socotim declarația lui Rolf Ottersen cum că a stat în magazinul lui între orele cinci și șapte?

– Alibiul nu e bun de nimic dacă nu au existat și clienți care să-l confirme, zise Skarre.

– Putea să fi condus până acolo și înapoi în vreme ce gemenele erau la lecția lor de vioară, adăugă Katrine.

– Dar nu e genul, reveni Skarre, lăsându-se pe spătarul scaunului și înclinând din cap, ca pentru a-și întări propria concluzie.

Harry era tentat să facă o afirmație mușcătoare despre percepția generală a polițiștilor legată de abilitatea lor de a depista un criminal atunci când dădeau ochii cu el, dar acum era etapa în care oricine putea spune ce gândea fără teama de a fi contrazis. Din experiență, cele mai bune idei își aveau originea în schimburile de replici, bâj-bâieli, supoziții și raționamente eronate, rapide.

Se deschise ușa.

– Sal'tare! se auzi vocea cântată a lui Bjørn Holm. C'uze tuturor, dar am fost pe urmele armei crimei.

Își scoase impermeabilul și îl atârnă de cuierul din biroul lui Harry, care se clătină periculos. Pe dedesubt, Holm purta o cămașă roz cu broderie galbenă și un text pe spate care proclama că Hank Williams – în ciuda certificatului de deces emis în iarna anului 1953 – încă trăia. După aceea, Holm se trânti pe ultimul scaun liber și se uită la chipurile serioase ale celorlalți.

– Ce e? zâmbi el, făcându-l pe Harry să aștepte replica favorită a lui Holm. Care nu întârzie să apară. A murit cineva?

– Arma crimei, rosti Harry. Haide.

Holm zâmbi și își frecă palmele una de alta.

– Mă întrebam, evident, de unde provin urmele de arsură de pe gâtul Sylviei Ottersen. Specialistul medico-legal habar n-avea. Spunea că arterele mici de sânge au fost cauterizate, la fel cum se procedează la amputații, că să se oprească sângerările. Înainte de tăierea unui picior. Iar când a menționat tăierea, în mintea mea a apărut un gând. După cum știți, eu am crescut la o fermă...

Bjørn Holm se aplecă în față, cu ochii scânteind, amintindu-i lui Harry de un tată care e pe cale să deschidă un cadou de Crăciun, un set mare de trenulețe cumpărat pentru fiul lui nou-născut.

– Dacă o vacă era pe cale să fete, iar vițelul era deja mort înăuntru, uneori cadavrul era prea mare ca mama să îl expulzeze fără ajutor. Iar dacă, în plus, vițelul mai era și întors, nu puteam să-l scoatem de acolo fără să riscăm rănirea mamei. În acel caz, medicul veterinar era obligat să folosească un fierăstrău.

Skarre se strâmbă.

– Este un tip de fierăstrău foarte subțire, cu lamă flexibilă, care poate fi introdus într-o vacă gestantă, în jurul fătului, ca un laț. După aceea lama se trage și se împinge înapoi și înainte, ca să taie corpul vițelului. Holm demonstră mișcarea cu propriile mâini. Asta până ce vițelul e tăiat în două și se poate scoate afară jumătate din carcasă. De obicei, după aceea problema e rezolvată. De obicei. Asta din pricină că lama uneori taie și mama pe măsură ce este manevrată în interiorul ei, așa că ea ajunge să sângereze până moare. Ca atare, cu câțiva ani în urmă, câțiva fermieri francezi au venit cu ideea unui dispozitiv practic, care rezolvă problema. Un filament electric în formă de buclă, care pătrunde în carne prin ardere. E vorba de un mâner din plastic simplu, cu o sârmă subțire și superrezistentă agățată la fiecare capăt al mânerului, formând un laț care se poate

așeza în jurul a orice trebuie tăiat. După aceea comuți pe căldură. În cincisprezece secunde, metalul devine fierbinte și alb, apoi se apasă un buton de pe mâner, și lațul începe să se strângă și să taie carnea. Nu există mișcări laterale și deci scad enorm șansele de a tăia animalul gestant. Iar dacă e să fie rănit în proces, există alte două avantaje...

– Încerci cumva să ne vinzi nouă instrumentul ăsta? întrebă Skarre cu un rânjet, uitându-se la Harry după o reacție.

– Din cauza temperaturii de lucru, sârma este perfect sterilă, continuă Holm. Nu transmite bacterii sau sânge infectat de la fătul mort. Iar căldura cauterizează micile vase de sânge și diminuează sângerarea.

– Bun, rosti Harry. Știi sigur că a fost folosit un astfel de instrument?

– Nu, răspunse Holm. Aș fi putut testa unul dacă reușeam să pun mâna pe așa ceva, dar medicul veterinar cu care am discutat spune că laturile electrice de tăiere nu au fost încă aprobate de Ministerul Agriculturii din Norvegia.

Se uită la Harry cu o expresie de profund și sincer regret.

– Păi atunci, reveni Harry, dacă nu aceasta este arma crimei, cel puțin așa s-ar explica însă cum a fost posibilă secționarea capului victimei în vreme ce călăul stătea în picioare în pârâu. Voi ce credeți?

– Franța, rosti Katrine Bratt. Mai întâi ghilotina, acum chestia asta.

Skarre își țuguie buzele și clătină din cap.

– Sună prea ciudat. Oricum, de unde naiba a făcut el rost de lațul ăsta minune? Adică, din moment ce nu e aprobat...

– Putem începe căutarea din acest punct, zise Harry. Vrei să verifici tu, Skarre?

– Am spus că eu nu cred toată povestea asta.

– Scuze, nu m-am făcut bine înțeles. Am vrut să spun așa: Skarre, verifică pista. Altceva, Holm?

– Nu. Probabil că sângele a curs șiroaie la locul crimei, dar singurele urme de sânge găsite de noi au fost în șopron după omorârea puilor de găină. Că am adus vorba despre pui, după temperatura cadavrelor și a încăperii, puii au fost omorâți în jurul orei șase și

jumătate. Nu este foarte exactă această oră, deoarece unul din pui era mai cald decât ceilalți.

– Probabil că avea febră, râse Skarre.

– Și omul de zăpadă? întrebă Harry.

– Nu se pot găsi amprente pe grămezi de cristale de zăpadă care se modifică de la o oră la alta, dar ar trebui să existe fragmente de piele, căci acele cristale sunt ascuțite. Poate chiar fire textile de la mănuși sau fular dacă purta așa ceva. Însă nu am găsit nimic.

– Mănuși de cauciuc, zise Katrine.

– Altfel absolut nimic, încheie Holm.

– Bun. Cel puțin avem un capăt de unde să pornim. Ai verificat dinții...?

Harry fu întrerupt de Holm, care se îndreptase pe scaun cu o expresie de jignire pe față.

– După urme lăsate pe dinții ei? Pe părul ei? Urme de degete pe gât? Alte chestii la care specialiștii medico-legali nici nu le trece prin minte să se gândească?

Harry înclină din cap în chip de scuze și se uită la ceas.

– Skarre, chiar dacă tu nu crezi că Rolf Ottersen este genul, află unde era și ce făcea la momentul dispariției lui Birte Becker. Eu o să am o mică discuție cu Filip Becker. Katrine, treci în revistă toate cazurile de persoane dispărute, inclusiv acestea două, și caută potriviri.

– Bine, rosti tânăra.

– Compară totul, o instrui Harry. Ora morții, faza lunii, ce se transmitea la televizor, culoarea părului victimelor, dacă împrumutaseră aceleași cărți de la bibliotecă, dacă participaseră la același seminar, suma cifrelor de la numerele lor de telefon. Trebuie să aflăm cum le selectează.

– Stai așa o clipă, interveni Skarre. Am decis deja că există o legătură? N-ar trebui să rămânem deschiși la orice posibilitate?

– Tu poți rămâne cât naiba de deschis vrei, i-o reteză Harry, ridicându-se de pe scaun și asigurându-se că are cheile de la mașină

în buzunar. Câtă vreme execuți ce îți cere șeful tău. Ultimul care iese stinge lumina.

Harry aștepta la lift când auzi pe cineva apropiindu-se. Pașii se opriră chiar în spatele lui.

– De dimineață am discutat cu una dintre gemene într-o pauză la școală.

– O, da?

Harry se întoarse către Katrine Bratt.

– Am întrebat-o ce au făcut marți.

– Marți?

– Ziua în care a dispărut Birte Becker.

– Corect.

– Ea era în oraș, împreună cu sora și mama ei. Și-a amintit asta deoarece au fost la Muzeul Kon-Tiki ca să caute o jucărie după o vizită la doctor. Și și-au petrecut noaptea la o mătușă, în vreme ce mama lor s-a dus în vizită la o prietenă. Tatăl a rămas acasă ca să supravegheze proprietatea. Singur.

Katrine stătea atât de aproape, încât Harry îi putea simți parfumul. Nu semăna cu nimic din ceea ce știa el că folosesc femeile. Foarte condimentat, fără niciun pic de dulceață.

– Mmm. Cu care geamănă ai discutat?

Katrine Bratt îi susținu privirea.

– Habar n-am. Contează?

Un sunet care se auzi îl anunță pe Harry că liftul ajunsese la etajul lor.

Jonas desena un om de zăpadă. Ideea era să facă omul să zâmbească și să cânte, să-l facă fericit. Însă nu-i ieșea deloc; omul de zăpadă se uita înapoi la el fără nicio expresie din imensa foaie albă de desen. În jurul lui, în amfiteatrul mare, abia dacă se auzea vreun sunet, în afară de scârțâitul cretei mânuite de tatăl lui pe tablă, din când în când câte un pocnet pe un pupitru din fața lui și fâșâitul

pixurilor pe hârtii. Lui Jonas nu-i plăceau pixurile. Dacă foloseai așa ceva nu mai puteai șterge și nu mai puteai schimba nimic din desen. Ce desenai rămânea acolo pentru totdeauna. Se trezise de dimineață gândindu-se că mama lui se întorsese, că totul era bine din nou, așa că alergase spre dormitorul ei. Însă acolo era tatăl lui, care se îmbrăca și care îi spusese lui Jonas să se îmbrace și el, deoarece avea de gând să-l ia cu el la universitate în acea zi. Pixuri.

Încăperea cobora spre locul unde stătea tatăl lui și semăna cu o sală mare de teatru. Tatăl lui nu le spusese nimic studenților, nici măcar atunci când intrase în amfiteatru însoțit de Jonas. Se mulțumise să-i salute din cap, îi arătase lui Jonas ce loc să ocupe, după care se dusese drept la tablă și începuse să scrie. Iar studenții erau în mod cert obișnuiți cu așa ceva, deoarece îl așteptaseră pregătiți și începuseră imediat să-și ia notițe. Tablele erau acoperite cu numere și litere mici, precum și cu câteva caractere ciudate pe care Jonas nu le recunoștea. Odată, tatăl lui îi explicase că fizica avea un limbaj propriu, limbaj pe care el îl folosea ca să spună povești. Când Jonas întrebase dacă erau povești despre aventuri, tatăl lui izbucnise în râs și spusese că fizica nu poate fi folosită decât la explicarea unor lucruri adevărate, că era vorba de un limbaj care nu putea minți.

Unele caractere erau amuzante. Și foarte elegante.

Pe umerii tatălui lui se depusese praf de cretă. Un strat alb și fin i se așezase ca omătul pe haină. Jonas privi spatele tatălui său și încercă să-l deseneze. Însă nici acesta nu se dovedi un om de zăpadă fericit. Brusc, în amfiteatru se lăsă o tăcere mormântală. Pixurile încetară să mai fâșâie. Deoarece bucata de cretă își încetase mișcarea. Rămăsese nemișcată în partea de sus a tablei, atât de sus încât tatăl lui era obligat să întindă mâna deasupra capului ca să ajungă. Iar acum bucata de cretă părea înțepenită, iar tatăl lui părea că atârnă de tablă, așa cum atârnase Wile E. Coyote de o creangă subțire pe o creastă, având sub el un hău imens, imens în care să se prăbușească. Apoi umerii tatălui său începură să tremure, și Jonas își zise că el

încerca să elibereze bucata de cretă, să o facă să se miște din nou, însă nu era așa. Un freamăt străbătu amfiteatrul, ca și cum toți studenții ar fi căscat gurile și și-ar fi ținut respirația în aceeași clipă. Apoi tatăl lui eliberă în sfârșit bucata de cretă și porni spre ieșire fără să se mai întoarcă, după care dispăru. „Se duce să mai ia niște cretă", își zise Jonas. Rumoarea vocilor studenților se intensifică treptat în jurul lui. Prinse din zbor două cuvinte: „soție" și „dispărută". Se uită la tablă, aproape complet acoperită cu semne. Tatăl lui încercase să scrie că ea era moartă, dar bucata de cretă putea rosti doar adevărul, așa că se înțepenise. Jonas încercă să-și șteargă omul de zăpadă de pe foaie. În jurul lui, tinerii își strângeau lucrurile, iar scaunele se lipeau cu zgomot de tăblii când ei se ridicau și plecau.

O umbră acoperi omul de zăpadă nereușit de pe foaia de hârtie, așa că Jonas își ridică privirea.

Era polițistul, cel înalt cu față urâtă și ochi blânzi.

– Vrei să vii cu mine ca să vedem dacă îl găsim pe tatăl tău? întrebă polițistul.

Harry bătu cu grijă în ușa biroului pe care stătea scris *Prof. Filip Becker*.

Cum dinăuntru nu primi răspuns, deschise ușa.

Omul din spatele biroului își înălță capul din palme.

– Am spus eu că poți intra...?

Se opri când îl văzu pe Harry. După care își mută privirea spre băiatul care stătea alături.

– Jonas! exclamă Filip Becker, cu un ton între uimire și dojană. Profesorul avea ochii înroșiți. Nu ți-am spus că trebuie să aștepți în liniște?

– L-am adus cu mine, zise Harry.

– Cum?

Becker se uită la ceas și se ridică.

– Studenții dumitale au plecat, anunță Harry.

– Da? Becker se prăbuși înapoi pe scaun. Eu... eu doar am vrut să le dau o pauză.

– Am fost acolo, rosti Harry.

– Ați fost? De ce...?

– Avem nevoie cu toții de o pauză din când în când. Putem avea o mică discuție?

– N-am vrut să se ducă la școală, explică Becker după ce îl trimise pe Jonas la bufet cu instrucțiunea clară să stea și să aștepte acolo. Toate întrebările și speculațiile alea, pur și simplu, nu mi le-am dorit. În fine, sunt convins că înțelegeți.

– Da. Harry scoase un pachet de țigări, îi aruncă lui Becker o privire întrebătoare și îl puse înapoi în buzunar când profesorul clătină ferm din cap. Asta este în mod sigur mai ușor de înțeles decât ce scria pe tablă.

– E vorba de fizică cuantică.

– Sună bizar.

– Universul atomilor este bizar.

– În ce fel?

– Atomii încalcă cele mai fundamentale legi ale fizicii. Precum cea care spune că un obiect nu este capabil să se afle în două locuri simultan. Niels Bohr a spus odată că, dacă nu ești profund șocat de fizica cuantică, atunci n-ai înțeles nimic din ea.

– Dar dumneavoastră o înțelegeți?

– Nu... ați înnebunit? Este haos pur. Însă prefer acel haos acestui haos.

– Care?

Becker oftă.

– Generația noastră s-a tranformat în servitori și secretari ai copiilor noștri. Mă tem că asta se aplică și la Birte. Există atât de multe întâlniri, zile de naștere, mâncăruri favorite și jocuri de fotbal, încât simt că o iau razna. Astăzi m-a sunat cineva de la un cabinet medical din Bygdøy deoarece Jonas nu a apărut la ora programată. Iar în

această după-amiază are antrenament Dumnezeu știe unde, iar generația lui n-a auzit niciodată de posibilitatea de a folosi autobuzul.

– Ce nu este în regulă cu Jonas?

Harry își scoase carnețelul în care nu scria niciodată nimic, dar care, din experiența lui, părea să-i ajute pe oameni la concentrarea gândurilor.

– Nimic. Nimic neobișnuit, presupun. Becker făcu un semn de lehamite cu mâna. Și presupun că vă aflați aici din cu totul alt motiv?

– Da, răspunse Harry. Vreau să aflu unde ați fost ieri după-amiază și aseară.

– Cum?

– Asta e procedura, Becker.

– Chestia asta are ceva de-a face cu... cu...?

Becker dădu din cap înspre ziarul *Dagbladet* care zăcea deasupra unui teanc de ziare.

– Nu știm, zise Harry. Răspundeți-mi, vă rog.

– Spuneți-mi, ați luat-o razna cu toții?

Harry își privi tăcut ceasul.

Becker gemu.

– Bine, vreau să vă ajut. Noaptea trecută am stat aici ca să lucrez la un articol despre lungimile de undă ale hidrogenului, pe care sper să îl văd publicat.

– Există colegi care să vă susțină afirmația?

– Motivul pentru care cercetarea norvegiană contribuie cu atât de puțin la binele omenirii este acela că autosatisfacția academicienilor norvegieni este întrecută doar de indolența lor. Am fost, ca de obicei, singur cuc.

– Și Jonas?

– Și-a făcut singur ceva de mâncare și a stat să se uite la televizor până când am ajuns acasă.

– Cam la ce oră?

– Cred că pe la nouă.

– Mmm. Harry pretinse că își ia notițe. Ați apucat să cercetați lucrurile lui Birte?

– Da.

– Ați găsit ceva?

Filip Becker își mângâie colțul gurii cu un deget și clătină din cap. Harry se uită țintă la el, folosind tăcerea ca armă. Însă Becker încheiase ce avea de spus.

– Mulțumesc pentru ajutor, rosti Harry, înghesuindu-și carnețelul în buzunar și ridicându-se. Îi spun eu lui Jonas că poate veni.

– Lăsați-mă câteva clipe singur, vă rog.

Harry găsi bufetul unde Jonas ședea și desena, cu vârful limbii scos afară din gură. Polițistul rămase în picioare lângă băiat, zgâindu-se la foaia de hârtie pe care, deocamdată, se găseau două cercuri inegale.

– Un om de zăpadă.

– Da, replică Jonas, ridicându-și privirea. Cum de ți-ai dat seama?

– De ce te ducea mama ta la doctor, Jonas?

– Nu știu.

Jonas desenă capul omului de zăpadă.

– Cum îl cheamă pe doctor?

– Nu știu.

– Unde se găsea?

– Nu am voie să spun nimănui. Nici măcar lui tati.

Jonas se aplecă asupra hârtiei și desenă păr pe capul omului de zăpadă. Păr lung.

– Sunt polițist, Jonas. Încerc să o găsesc pe mama ta.

Creionul desena tot mai accentuat, iar părul devenea tot mai negru.

– Nu știu cum se cheamă acel loc.

– Îți amintești de ceva remarcabil din apropiere?

– Vacile regelui.

– Vacile regelui?

Jonas încuviință.

– Femeia care stă în spatele ferestrei se cheamă Borghild. Am primit o acadea pentru că am lăsat-o să-mi ia sânge cu un ac.

– Desenezi ceva anume? se interesă Harry.

– Nu, răspunse Jonas, concentrându-se asupra genelor omului.

Filip Becker se postă la fereastră și îl urmări pe Harry Hole cum traversează parcarea. Pierdut în gânduri, plesnea micul carnețel negru de palma mâinii. Se întreba facă Hole îl crezuse atunci când pretinsese că habar n-avea că polițistul participase la cursul lui. Sau când spusese că nu descoperise nimic printre lucrurile lui Birte. Sau când afirmase că lucrase la un articol în seara precedentă. Carnețelul negru se găsise în sertarul noptierei ei; ea nici măcar nu încercase să îl ascundă. Și ce era scris acolo...

Aproape că ar fi trebuit să râdă. Tâmpita crezuse că îl poate păcăli pe el.

11

Ziua 4

Masca mortuară

Katrine Bratt stătea aplecată peste computerul ei când Harry își vârî capul pe ușă.

– Ai găsit vreo potrivire?

– Nu prea, răspunse Katrine. Toate femeile aveau ochi albaștri. În afară de asta, erau destul de diferite ca aspect. Toate aveau soți și copii.

– Am eu un punct de plecare, zise Harry. Birte Becker l-a dus pe Jonas la un doctor în apropiere de vacile regale. Asta trebuie să fie proprietatea regală Kongsgården din Bygdøy. Iar tu ai spus că gemenele au fost la muzeul Kon-Tiki după o vizită la doctor. Tot în Bygdøy. Filip Becker nu știa nimic despre doctor, însă Rolf Ottersen ar putea ști.

– Îl sun.

– Pe urmă vino la mine.

Ajuns în birou, Harry luă cătușele, își închise una în jurul încheieturii mâinii și prinzând-o pe cealaltă cu un pocnet în jurul piciorului mesei, în timp ce asculta mesajele telefonice. Rakel îl informa că Oleg se ducea cu un prieten la Valle Hovin. Mesajul era superfluu. Harry știa că era, de fapt, un soi de aducere aminte mascată, în caz că Harry uitase de întreaga poveste. Până în acel moment, Harry nu uitase

niciodată de vreo promisiune făcută lui Oleg, însă accepta astfel de mici împunsături, pe care alții le-ar fi putut lua drept o declarație de neîncredere. Lui însă îi *plăceau* astfel de lucruri. Deoarece ele spuneau câte ceva despre ce gen de mamă era ea. Și deoarece ea masca aducerea aminte, astfel încât să nu-l jignească pe el.

Katrine intră fără să bată la ușă.

– Pervers, rosti ea, arătând înspre piciorul de masă de care era legat Harry. Dar îmi place.

– Încătușare rapidă cu o singură mână, explică Harry zâmbind. O chestie de doi bani pe care am deprins-o în Statele Unite.

– Ar trebui să încerci noile cătușe rapide Hiatt. Nici măcar nu e nevoie să calculezi dacă trebuie să te apropii din stânga sau din dreapta, căci cătușa se va închide oricum în jurul încheieturii tale câtă vreme lovitura e precisă. Iar după aceea exersezi cu două seturi de cătușe, câte una în jurul fiecărei încheieturi, ca să ai două încercări de prindere.

– Mmm. Harry desfăcu cătușele. Ce-ți trece prin minte?

– Rolf Ottersen n-a auzit de niciun fel de programare la doctor și nici de vreun doctor din Bygdøy. De fapt, medicul lor de familie este în Bærum. Le-aș putea întreba pe gemene dacă își aduce vreuna din ele aminte de acel doctor sau putem suna la cabinetele medicale din Bygdøy ca să verificăm noi înșine. Sunt doar patru. Uite.

Tânăra puse un post-it galben pe biroul lui.

– N-au voie să dezvăluie numele clienților lor, rosti el.

– O să discut cu gemenele când se întorc de la școală.

– Așteaptă, zise Harry, apucând telefonul și formând primul număr.

Îi răspunse o voce nazală, care rosti numele cabinetului.

– Borghild este acolo? întrebă Harry.

Nu exista nicio Borghild.

La al doilea număr, un robot telefonic cu o voce la fel de nazală îi comunică faptul că acel cabinet primea apeluri telefonice doar într-o

perioadă restricționată la două ore, iar acea perioadă se încheiase de ceva vreme.

În fine, la cea de-a patra tentativă, o voce veselă îi oferi informațiile la care el spera.

– Da, eu sunt.

– Bună, Borghild, aici este inspectorul Harry Hole de la Poliția din Oslo.

– Data nașterii?

– Cândva primăvara. Sun în legătură cu un caz de crimă. Presupun că ai citit ziarele de azi. Ce vreau eu să aflu este dacă ai văzut-o pe Sylvia Ottersen săptămâna trecută?

La celălalt capăt al liniei se lăsă tăcerea.

– O clipă, rosti femeia într-un târziu.

Harry o auzi ridicându-se de pe scaun, apoi așteptă. Femeia se întoarse.

– Îmi pare rău, domnule Hole. Informațiile despre pacienți sunt confidențiale. Și cred că poliția știe asta.

– Da, știm. Dar dacă nu cumva greșesc, pacientele sunt fetele, nu Sylvia.

– N-are de-a face. Cereți informații care în mod indirect ar putea dezvălui identitatea pacienților noștri.

– Ți-aș putea aduce aminte că vorbim aici de o anchetă criminalistică.

– Iar eu v-aș aduce aminte că puteți veni la noi cu un mandat de percheziție. Om fi noi poate mai precauți cu informațiile despre pacienți decât alte cabinete, dar asta e natura muncii noastre.

– Natura muncii?

– Domeniul nostru de specialitate.

– Anume?

– Chirurgie plastică și operații specializate. Căutați pe site-ul nostru web – www.kirklinikk.no

– Mulțumesc, dar cred că am aflat suficient deocamdată.

– Dacă așa spuneți dumneavoastră.

Femeia puse telefonul în furcă.

– Ei bine? întrebă Katrine.

– Jonas și gemenele au fost la același doctor, răspunse Harry, lăsându-se pe spătarul scaunului. Iar asta înseamnă că avem treabă.

Harry simțea fiorul de adrenalină, tremurul interior care apărea întotdeauna atunci când adulmeca primul iz al brutei umane. Iar după acel fior urma Marea Obsesie. Care însemna totul deodată: iubire și intoxicare, orbire și clarviziune, rațiune și nebunie. Colegii vorbeau din când în când despre entuziasm, dar aici era vorba despre altceva, ceva special. Nu povestise nimănui despre Obsesie și nici nu încercase să o analizeze. Nu îndrăznise. Știa doar că ea îl ajuta, îl mâna de la spate, îi dădea energie pentru a-și îndeplini misiunea pentru care fusese numit. Nu voia să știe mai multe. Chiar nu voia.

– Și acum? întrebă Katrine.

Harry deschise ochii și sări de pe scaun.

– Acum mergem la cumpărături.

Magazinul Gustul Africii era amplasat în apropiere de Bogstadveien, cea mai aglomerată stradă din Majorstuen. Din nefericire, localizarea lui la paisprezece metri depărtare pe o străduță laterală însemna că se găsea, de fapt, tot doar la periferie.

Când Katrine și Harry intrară în magazin, sună un clopoțel. În lumina difuză – sau mai exact în lipsa de lumină de dinăuntru – Harry zări carpete cu țesătură aspră în culori puternice, țesături de tip sarong, perne mari cu motive vest-africane, măsuțe mici de cafea care arătau ca și cum ar fi fost direct sculptate în lemnul copacilor tropicali și statuete înalte și zvelte reprezentând membri ai tribului Masai și o selecție din cele mai cunoscute animale ale savanei. Totul părea atent planificat și executat: nu se vedeau etichete de preț, culorile se complementau una pe cealaltă, iar produsele erau amplasate în perechi, ca într-o arcă a lui Noe. Pe scurt, locul semăna mai degrabă a

expoziție decât a magazin. O expoziție cumva prăfuită. Impresia era întărită de o nemișcare aproape nefirească după ce ușa se închise în urma lor și clopoțelul încetă să mai sune.

– Da? se auzi o voce dinăuntrul magazinului.

Harry porni în direcția sunetului. În bezna din fundul magazinului, în spatele unei girafe enorme, iluminat de un singur bec, zări spatele unei femei care stătea în picioare pe un scaun. Femeia atârna o mască zâmbitoare din lemn negru pe perete.

– Ce e? întrebă ea fără să se întoarcă.

Femeia lăsa impresia că se așteaptă la tot ce e neașteptat, însă nu și la potențiali clienți.

– Suntem de la poliție.

– A, da.

Femeia se întoarse și lumina becului îi căzu chiar pe față. Harry simți că-i stă inima în loc și făcu din instinct un pas înapoi. Era Sylvia Ottersen.

– S-a întâmplat ceva? întrebă femeia cu o încruntătură între lentilele ochelarilor.

– Cine... sunteți?

– Ane Pedersen, rosti ea, dându-și instantaneu seama care era motivul evident al perplexității de pe chipul lui Harry. Sunt sora Sylviei. Suntem gemene.

Harry începu să tușească.

– Dânsul este inspectorul Harry Hole, o auzi Harry pe Katrine făcând prezentările din spatele lui. Iar eu sunt Katrine Bratt. Speram să îl găsim pe Rolf aici.

– E la capela mortuară.

Ane Pedersen se opri, iar în acel moment toți trei conștientizară la ce se gândeau cu toții: cum naiba se putea îngropa doar un cap?

– Iar dumneavoastră acoperiți breșa? reveni Katrine.

Ane Pedersen schiță un zâmbet.

– Da.

Se dădu jos de pe scaun cu grijă, continuând să țină masca de lemn în mână.

– E o mască de ceremonie sau spirituală? întrebă Katrine.

– De ceremonie, răspunse femeia. Hutu. Congo de Est.

Harry își privi ceasul.

– Și când se întoarce?

– Nu știu.

– Ați putea ghici?

– Așa cum am spus, nu...

– E o mască frumoasă cu adevărat, o întrerupse Katrine. Ați fost în Congo ca s-o aduceți chiar dumneavoastră, nu-i așa?

Ane îi aruncă o privire uimită.

– De unde ați știut?

– Îmi dau seama după cum o țineți, fără să-i acoperiți ochii sau gura. Respectați spiritele.

– Vă interesează măștile?

– Se poate spune și așa, răspunse Katrine, arătând înspre o mască neagră cu brațe mici în lateral și picioare care atârnau dedesubt. Chipul era pe jumătate uman, pe jumătate animalic. Aia e o mască Kpelie, nu-i așa?

– Da, din Coasta de Fildeș. Senufo.

– O mască de putere?

Katrine își plimbă mâna peste părul țeapăn și grăsos de animal care atârna de nuca de cocos din vârful măștii.

– Uau, dar știți multe, exclamă Ane.

– Ce e o mască de putere? întrebă Harry.

– E ceea ce sugerează și numele, răspunse Ane. În Africa, astfel de măști nu sunt simple simboluri. O persoană care poartă o astfel de mască în comunitatea Lo devine automat deținătorul întregii puteri executive și judecătorești. Nimeni nu pune la îndoială autoritatea deținătorului; masca îți conferă putere.

– Am zărit două măști mortuare atârnând de ușă, zise Katrine. Foarte frumoase.

Ane îi răspunse cu un zâmbet.

– Am mai multe. Sunt din Lesotho.

– Pot să arunc o privire?

– Bineînțeles. Așteptați aici o secundă.

După plecarea femeii, Harry se uită lung la Katrine.

– Mi-am zis că ar fi bine să am o conversație cu ea, explică tânăra ca răspuns la întrebarea lui nerostită. Ca să verific dacă există secrete de familie, înțelegi?

– Înțeleg. Și ai face bine să exersezi așa ceva pe cont propriu.

– Tu ai altceva de făcut?

– O să fiu la birou. Dacă apare Rolf Ottersen, amintește-ți să obții o declarație scrisă prin care renunță la confidențialitatea pacientelor.

La ușă, în vreme ce ieșea, Harry aruncă o privire la chipurile umane, micșorate, cu pielea încrețită și încremenite într-un strigăt. Presupuse că erau doar niște imitații.

Eli Kvale trăgea de căruciorul ei de cumpărături printre rafturile supermarketului ICA de la stadionul Ullevål. Era un magazin imens. Un pic mai scump decât alte supermarketuri, dar cu o selecție de produse mult mai bună. Eli nu venea zilnic aici, ci doar când avea chef să pregătească ceva drăguț. Iar în seara asta fiul ei, Trygve, se întorcea acasă din Statele Unite. Băiatul era student în anul trei la economie la o universitate din Montana, dar în toamna asta nu avea examene și-și propusese să studieze acasă până în ianuarie. Andreas avea să conducă direct de la slujba de la biserică pentru a-l lua de la aeroportul Gardemoen. Iar ea știa că până la ora la care cei doi aveau să ajungă acasă aveau să se cufunde într-o conversație despre pescuitul la muscă și excursii cu canoele.

Se sprijini de un congelator și simți răceala acestuia în vreme ce pe lângă ea trecu o umbră. Fără a-și ridica privirea, știu că e aceeași

umbră care trecuse pe lângă ea atunci când stătea la vitrina cu alimente proaspete, dar și în parcare, când ea încuia mașina. Nu însemna nimic. Era doar o chestiune veche care reapărea la suprafață. Ajunsese să se împace cu ideea că temerile ei nu vor dispărea niciodată, chiar dacă întâmplarea se petrecuse la distanță de o jumătate de viață de om. La ieșire alese cea mai lungă coadă; din experiența ei, de obicei cea mai lungă coadă era și cea mai rapidă. Andreas credea că ea se înșală. Cineva se așeză la coadă în spatele ei. Ca atare, existau și alți oameni care se înșelau, își spuse ea. Nu se întoarse, crezând doar că persoana respectivă trebuia să fi cărat produse congelate: putea simți răceala pe spatele ei.

Însă atunci când se întoarse, acolo nu mai era nimeni. Vru să cerceteze cu privirea celelalte cozi. „Nu începe", își zise ea. „Nu începe iarăși cu chestia asta".

Ajunsă afară, se forță să meargă încet până la mașină, să nu privească în jur, să descuie mașina, să pună înăuntru cumpărăturile, să se așeze la volan și să plece de acolo. Iar în vreme ce mașina Toyota străbătea încet dealurile alungite către apartamentul duplex din Nordberg, gândurile ei se îndreptară spre Trygve și la cina care trebuia să fie gata în momentul în care el și Andreas intrau pe ușă.

Harry îl asculta la telefon pe Espen Lepsvik și privea fotografiile colegilor decedați. Lepsvik formase deja o echipă și acum îi cerea lui Harry accesul la toate informațiile relevante.

– O să primești o parolă de la șeful nostru IT, răspunse Harry. Apoi intri în fișierul denumit „Omul de zăpadă" din rețeaua diviziei Omucideri.

– Omul de zăpadă?

– Trebuia să fie botezat cumva.

– Bine. Mersi, Hole. Cât de des vrei rapoarte de la mine?

– Doar atunci când ai ceva. Și Lepsvik?

– Da?

– Ține-te departe de teritoriul nostru.

– Și care e mai exact teritoriul nostru?

– Te concentrezi pe ponturi, martori și foști deținuți care ar putea fi criminali în serie. Cam pe acolo se află esența muncii tale.

Harry știa prea bine ce gândea experimentatul detectiv Kripos: adică treburile de rahat.

Lepsvik își drese glasul:

– Deci suntem de acord că există o legătură între dispariții?

– Nu trebuie să fim de acord. Tu urmează-ți instinctul.

– Bine.

Harry închise și se uită la ecranul din fața lui. Căutase site-ul recomandat de Borghild și văzuse fotografii cu frumuseți feminine și modele masculine, cu linii punctate pe chipuri și trupuri care sugerau că înfățișarea lor perfectă putea fi – dacă se dorea – ajustată. Idar Vetlesen însuși îi zâmbea dintr-o astfel de fotografie, greu de deosebit dintre celelalte modele masculine.

Sub poza lui Idar Vetlesen se găsea un rezumat al diplomelor și cursurilor cu nume lungi în franceză și engleză care, din câte știa Harry, puteau fi completate în doar două luni, dar care încă ofereau dreptul de a adăuga noi abrevieri în latină la doctoratul deținut. Căutase pe Google numele Idar Vetlesen și obținuse o listă cu rezultate din ceea ce el credea a fi concursuri de curling, ca și un site mai vechi, al unuia dintre foștii lui patroni, clinica Marienlyst. Abia când văzu numele de sub cel al lui Idar Vetlesen, Harry își zise că poate era adevărat ce spuneau oamenii: Norvegia este o țară atât de mică, încât toată lumea este la cel mult două cunoștințe depărtare de oricine.

În încăpere se ivi Katrine Bratt, care se trânti pe scaunul de vizavi de Harry cu un oftat profund. Tânăra își încrucișă picioarele.

– Crezi că este adevărat că oamenii frumoși sunt mai preocupați de frumusețe decât oamenii urâți? întrebă Harry. De-aia cei care arată bine sunt atât de obsedați de aspectul lor?

– Nu știu, răspunse Katrine. Dar presupun că există o logică aici. Oamenii cu un coeficient de inteligență ridicat sunt atât de obsedați de acest coeficient încât și-au înființat propriul club, nu? Presupun că te concentrezi pe ceea ce ai. Aș zice că și tu ești destul de mândru de talentul tău de detectiv.

– Te referi la gena care prinde șobolani? La abilitatea înnăscută de a închide oameni cu boli mintale, probleme cu drogurile, intelect mult sub medie și abuzuri din copilărie mult peste medie?

– Deci noi suntem doar niște prinzători de șobolani?

– Da. Și de aceea suntem atât de fericiți atunci când ne cade în poală din senin un astfel de caz. E o șansă să mergem la vânătoare în stil mare, să împușcăm un leu, un elefant sau un nenorocit de dinozaur.

Katrine nu râse. Din contră, încuviință din cap cu seriozitate.

– Ce a avut de spus sora geamănă a Sylviei?

– Am fost în pericol să devin cea mai bună prietenă a ei, oftă Katrine, punându-și mâinile una peste alta pe un genunchi acoperit de ciorap.

– Povestește-mi.

– Ei bine, începu ea și Harry observă imediat cum sunase acel „ei bine" în gura ei. Ane mi-a spus că atât Sylvia, cât și Rolf credeau că Rolf fusese cel norocos când ei doi se cuplaseră. În vreme ce tot restul lumii credea contrariul. Rolf tocmai își încheiase studiile de calificare ca inginer la Universitatea Tehnică din Bergen și se mutase în Oslo, cu o slujbă la Kværner Engineering. Sylvia era se pare genul de ființă care se trezește în fiecare dimineață cu câte o idee nouă legată de ceea ce are de gând să facă cu viața ei. Urmase jumătate de duzină de specializări diferite la universitate și nu stătuse niciodată la aceeași slujbă mai mult de șase luni. Era încăpățânată, exaltată, răsfățată, o socialistă declarată și atrasă de ideologii care predicau anularea ego-ului personal. Cele câteva prietene pe care le manipulase și cei câțiva bărbați cu care avusese o relație o abandonaseră după puțină vreme, deoarece nu o mai suportau. Sora ei crede că Rolf era atât de

îndrăgostit de ea deoarece Sylvia întruchipa opusul lui absolut. Vezi tu, el urmase cariera tatălui său și devenise inginer. Venea dintr-o familie care credea în mâna nevăzută și caritabilă a capitalismului și în fericirea clasei mijlocii. Sylvia credea că noi, cei din Occident, suntem mai materialiști și mai corupți ca ființe umane, că am pierdut contactul cu identitatea noastră adevărată și cu sursa fericirii adevărate. Și că un rege oarecare din Etiopia era Mesia reîntrupat.

– Haile Selassie, rosti Harry. Cultul rastafarian.

– Le știi pe toate.

– Muzica lui Bob Marley. Ei bine, asta ar putea explica legătura cu Africa.

– Poate. Katrine își schimbă poziția pe scaun, trecându-și acum piciorul stâng peste cel drept, iar Harry își îndreptă privirea în altă parte. În fine, Rolf și Sylvia și-au luat un an de vacanță și au călătorit prin vestul Africii. S-a dovedit a fi pentru amândoi un soi de pelerinaj către Damasc. Rolf a descoperit că vocația lui este de a ajuta Africa să revină pe picioarele ei. Sylvia, care avea un mare drapel etiopian tatuat pe spate, a descoperit că toată lumea se interesează doar de treburile proprii, chiar și în Africa. Așa că au înființat Gustul Africii. Rolf ca să ajute un continent sărac, Sylvia deoarece combinația dintre importurile ieftine și sprijinul guvernamental i s-a părut o sursă de bani facilă. Era mânată de aceeași motivație și atunci când a fost prinsă cu un rucsac plin de marijuana la vamă, la întoarcerea din Lagos.

– Așa mai vii de acasă.

– Sylvia a primit o sentință ușoară, cu eliberare condiționată, deoarece a reușit să planteze o sămânță de îndoială în mintea judecătorului. A spus că nu știa ce se află în rucsac, că adusese rucsacul ca să facă o favoare unui nigerian care locuia în Norvegia.

– Mmm. Altceva?

– Ane îl place pe Rolf. E amabil și atent și nutrește o iubire fără margini pentru copii. Însă pare orb la tot ceea reprezintă Sylvia. Ea s-a îndrăgostit de două ori de alți bărbați și i-a abandonat pe Rolf

și pe copii. Însă bărbații au lăsat-o baltă și de ambele dăți Rolf a primit-o bucuros înapoi.

– Care crezi că era atuul ei în relația lor?

Katrine Bratt schiță un zâmbet umbrit de tristețe și se privi în gol în vreme ce mâna ei mângâia tivul fustei.

– Cred că cel obișnuit. Nimeni nu părăsește pe cineva cu care a făcut sex de calitate. Se poate încerca, dar toți se întorc. Suntem destul de simpli din punctul ăsta de vedere, nu?

Harry înclină încet din cap.

– Și cum rămâne cu bărbații care au părăsit-o și nu s-au mai întors?

– Există bărbați și bărbați. Pe măsură ce trece timpul, unii dintre ei suferă din pricina lipsei de performanțe.

Harry o aținti cu privirea. Și decise să nu meargă mai departe cu subiectul.

– L-ai văzut pe Ralf Ottersen?

– Da, a venit la zece minute după plecarea ta, răspunse Katrine. Și arăta mai bine ca data trecută. Nu a auzit niciodată de acea clinică de chirurgie plastică, dar a semnat declarația de consimțire la ridicarea confidențialității doctor-pacient.

Katrine lăsă foaia împăturită de hârtie pe biroul lui.

Vântul rece ca gheața sufla peste tribunele joase de la Valle Hovin unde Harry ședea uitându-se la patinatorii pe gheață cum alunecă de-a lungul circuitului. Tehnica lui Oleg devenise mai eficientă și mai armonioasă în ultimul an. De fiecare dată când prietenul lui accelera ca să-l depășească, Oleg se lăsa mai jos, împingea mai tare în picioare și ieșea cu calm din situație.

Harry îl sună pe Espen Lepsvik ca să se pună reciproc la curent cu noutățile. Harry află că o mașină sedan de culoare închisă fusese văzută intrând în Hoffsveien seara târziu în noaptea în care dispăruse

Birte. Aceeași mașină făcuse drumul întors nu multă vreme după aceea.

– Sedan de culoare închisă, repetă Harry, cu un fior. Cândva în cursul nopții.

– Da, știu că nu înseamnă prea mult, oftă Lepsvik.

Harry tocmai băga telefonul la loc în buzunarul hainei când sesiză că lumina unuia dintre proiectoarele patinoarului era obturată de ceva.

– Îmi cer scuze că am întârziat puțin.

Harry își ridică privirea și văzu chipul jovial și zâmbitor al lui Mathias Lund-Helgesen.

Partenerul lui Rakel ocupă un loc.

– Îți plac sporturile de iarnă, Harry?

Harry observă că Mathias avea acel fel direct de a se uita la tine, cu o expresie atât de intensă pe chip, încât îți transmitea senzația că omul asculta, chiar și atunci când vorbea.

– Nu chiar. Poate un pic patinajul. Dar ție?

Mathias clătină din cap.

– Dar am decis ca în ziua în care viața mi se va apropia de sfârșit și voi ajunge atât de bolnav încât să nu mai vreau să trăiesc să urc până în vârful trambulinei de colo.

Arătă cu degetul peste umăr. Harry nu avea nevoie să se întoarcă. Holmenkollen, cel mai îndrăgit monument din Oslo și cea mai proastă trambulină de sărituri cu schiurile, putea fi văzută de pretutindeni din oraș.

– Și după aceea o să sar. Nu pe schiuri, ci direct de pe trambulină.

– Dramatic, făcu Harry.

Mathias zâmbi.

– Cădere în gol de patruzeci de metri. Se termină în câteva secunde.

– Cred că nu e o posibilitate iminentă.

– Cu nivelul de anti-Scl 70 din sângele meu, nu se știe niciodată, zâmbi sardonic Mathias.

– Anti-Scl 70?

– Da, anticorpii reprezintă un lucru bun, dar ar trebui întotdeauna să-ți pui întrebări când se ivesc în organism. Au apărut acolo cu un motiv.

– Mmm. Credeam că sinuciderea reprezintă o erezie pentru un doctor.

– Nimeni nu știe mai bine decât un doctor ce înseamnă boala. Sunt de acord cu stoicul Zenon care considera sinuciderea drept un act meritoriu când moartea devine mai atrăgătoare decât viața. Când avea nouăzeci și opt de ani, și-a dislocat călcâiul. Asta l-a supărat așa de tare, încât s-a dus acasă și s-a spânzurat.

– Atunci de ce să nu te spânzuri în loc să faci efortul de a te urca pe trambulina Holmenkollen?

– Păi moartea ar trebui să însemne un soi de omagiu adus vieții. Oricum, trebuie să mărturisesc că îmi place ideea publicității care ar rezulta dintr-o astfel de faptă. Mă tem că cercetările mele atrag prea puțină atenție. Râsul vesel al lui Mathias fu acoperit de sunetele lamelor de patine la contactul cu gheața. Apropo, îmi pare rău că i-am luat patine noi lui Oleg. Rakel nu mi-a spus că aveai de gând să-i cumperi o pereche de ziua lui decât după aceea.

– Nicio problemă.

– Ar fi preferat să le aibă de la tine, să știi.

Harry nu-i răspunse.

– Te invidiez, Harry. Poți sta aici ca să citești ziarul, să dai un telefon, să vorbești cu alți oameni, pentru el e suficient doar că *ești* aici. Când eu țip, strig, îl încurajez și fac tot ceea ce scrie la carte că ar trebui să facă un tată bun, el doar se enervează. Știai că își lustruiește patinele zilnic, deoarece știe că așa procedai și tu? Și că până ce Rakel a insistat ca patinele să stea înăuntru, el le lăsa afară, pe trepte, deoarece tu i-ai spus odată că lamele lor de oțel trebuie ținute mereu la rece? Tu ești modelul lui, Harry.

Ideea îl făcu pe Harry să se înfioare. Însă undeva, în străfundul sufletului – nu, nu chiar așa de adânc – era mulțumit să audă asta. Deoarece era un nemernic gelos căruia i-ar fi plăcut să blesteme încercările lui Mathias de a-l câștiga pe Oleg.

Mathias se juca cu un nasture de la haină.

– E ciudat în vremurile astea pline de divorțuri cu copiii și cât de profund își înțeleg ei originile. Modul în care un tată nou nu-l poate înlocui niciodată pe cel adevărat.

– Tatăl adevărat al lui Oleg trăiește în Rusia, zise Harry.

– Da, pe hârtie, replică Mathias cu un rânjet pervers. Dar nu și în realitate, Harry.

Oleg trecu cu viteză pe lângă ei și le făcu semn cu mâna. Mathias îi răspunse la gest.

– Ai lucrat cu un doctor pe nume Idar Vetlesen, zise Harry.

Mathias se uită surprins la el.

– Idar, da. La clinica Marienlyst. Dumnezeule, îl cunoști pe Idar?

– Nu, căutam informații pe internet legate de numele lui și am descoperit un site vechi cu o listă de doctori angajați la acea clinică. Era și numele tău acolo.

– Au trecut câțiva ani de atunci, dar ne-am distrat pe cinste la Marienlyst. Clinica a fost înființată într-o vreme când toată lumea credea că instituțiile private de sănătate aveau să aducă o mulțime de bani. Și evident că acele clinici s-au închis când ne-am dat seama că lucrurile nu stăteau deloc așa.

– Ați dat faliment?

– Cred că mai corect zis ar fi: *am fost restructurați*. Ești pacientul lui Idar?

– Nu, numele lui a apărut în legătură cu un caz. Poți să-mi spui ce fel de persoană este?

– Idar Vetlesen? râse Mathias. Da, îți pot spune câte ceva despre el. Am făcut studiile împreună și ne-am învârtit prin aceleași cercuri mulți ani.

– Asta înseamnă că nu mai țineți legătura?

Mathias ridică din umeri.

– Presupun că Idar și cu mine eram destul de diferiți. Cei mai mulți din cercul nostru socoteau medicina ca pe... în fine, ca pe o chemare. În afară de Idar. El n-avea scrupule în privința asta. Studia medicina deoarece era profesiunea care impunea cel mai mare respect. În orice caz, eu îi admir sinceritatea.

– Așadar Idar Vetlesen era interesat de câștigarea respectului?

– Mai erau și banii, evident. Nimeni nu a fost surprins când Idar și-a ales chirurgia plastică. Și nici când a ajuns la o clinică cu o clientelă selectă formată din bogătași și vedete. Fusese mereu atras de astfel de persoane. Dorea să fie ca ei și să frecventeze aceleași cercuri. Problema e că Idar se străduiește prea mult. Îmi imaginez că vedetele alea îi zâmbesc în față, dar pe la spate îl fac un ticălos arivist și pretențios.

– Spui că e genul de om care ar face orice ca să-și atingă scopurile?

Mathias se gândi la răspuns.

– Idar a căutat întotdeauna ceva care să-i poată aduce faimă. Problema lui Idar nu e că n-ar fi un om energic, ci că nu și-a găsit misiunea în viață. Ultima dată când am vorbit cu el părea frustrat, ba chiar deprimat.

– Ți-l poți imagina găsindu-și o misiune care să-i aducă faimă? Poate ceva din afara domeniului medical?

– Nu m-am gândit la asta, dar e posibil. Nu e chiar genul de medic înnăscut.

– În ce fel?

– În același fel în care Idar îi admiră pe cei care au succes și îi disprețuiește pe infirmi și pe cei slabi. Nu e singurul doctor care procedează așa, dar e singurul care o afirmă sus și tare. Mathias râse. În cercul nostru, cu toții am început ca niște idealiști extrovertiți care la un moment dat au devenit mai preocupați de pozițiile de consultant, de plata garajului nou de la casă și de tarifele pentru ore

suplimentare. Cel puțin Idar nu și-a trădat idealurile; el a fost același încă de la început.

***

Idar Vetlesen izbucni în râs.

– Chiar a zis asta Mathias? Că nu mi-am trădat niciun ideal?

Avea un chip plăcut, aproape feminin, cu sprâncene atât de înguste, încât ai fi putut crede că și le pensează, și dinți atât de albi și de regulați, încât te întrebai dacă erau ai lui. Tenul părea moale și întreținut; omul avea păr bogat și strălucind de vitalitate. Pe scurt, arăta cu câțiva ani mai tânăr decât vârsta lui reală, de treizeci și șapte de ani.

– Nu știu ce a vrut să spună cu asta, minți Harry.

Stăteau amândoi afundați în niște fotolii joase în biblioteca unei case albe și spațioase, construite conform vechiului și aristocraticului stil arhitectonic din Bygdøy. În timp ce îl conducea pe Harry prin cele două holuri vaste și întunecate către o încăpere cu pereți plini de rafturi cu cărți, Idar Vetlesen îi explicase polițistului că aceea era casa lui din copilărie. Mikkjel Fønhus. Kjell Aukrust. Romanul *The Shop Steward* al lui Einar Gerhardsen. O gamă largă de biografii politice și din literatura populară. Un raft întreg cu exemplare în curs de îngălbenire din *The Reader's Digest*. Harry nu văzu nimic publicat după 1970.

– O, știu prea bine ce a vrut să spună, chicoti Idar.

Harry bănuia ce voise Mathias să sugereze atunci când spusese că el și Idar se distraseră de minune la clinica Marienlyst: probabil că se întrecuseră ca să vadă cine râde mai mult.

– Mathias, individul care face pe sfântul. Mai degrabă individul norocos. Nu, Doamne, am vrut să spun amândouă. Idar Vetlesen izbucni iarăși în râs. Ei spun că nu cred în Dumnezeu, dar colegii mei temători de Cel de sus sunt niște habotnici moraliști îngroziți, care acumulează fapte bune deoarece în străfundurile lor sunt oripilați că vor arde în iad.

– Și dumneata nu ești? întrebă Harry.

Idar ridică dintr-una din sprâncenele lui frumos arcuite și se uită cu interes la Harry. Idar purta niște mocasini moi, albastru-deschis, cu șireturile dezlegate, blugi și un tricou alb de tenis cu un jucător de polo stilizat pe partea stângă. Harry nu-și amintea marca, ci doar că din cine știe ce motiv el o asocia cu ceva plictisitor.

– Eu provin dintr-o familie de oameni practici, inspectore. Tata a fost șofer de taxi. Noi credem doar în ceea ce putem vedea.

– Mmm. Frumoasă casă pentru un șofer de taxi.

– Deținea o companie de taxiuri, avea trei licențe. Însă aici, în Bygdøy, un șofer de taxi a fost și va fi întotdeauna un plebeu.

Harry îl privi pe doctor întrebându-se dacă individul era cumva drogat sau ceva de genul ăsta. Vetlesen ședea răsturnat pe spate pe fotoliul lui, părând exagerat de relaxat, ca și cum ar fi dorit să-și ascundă starea de neliniște sau de emoție. Același gând îi trecuse și lui Harry prin minte atunci când sunase ca să explice că poliția avea nevoie de răspunsuri la câteva întrebări și Vetlesen îi făcuse o invitație aproape cordială acasă la el.

– Dar dumneata nu ai vrut să conduci un taxi, continuă Harry. Ai dorit... să-i faci pe oameni să arate mai bine?

Vetlesen zâmbi.

– Se poate spune că îmi ofer serviciile pe piața vanităților. Sau că repar fațadele oamenilor ca să ușurez durerea dinăuntrul lor. Alegeți dumneavoastră. De fapt, nu îmi pasă deloc. Anticipând o reacție șocată din partea lui Harry, izbucni iarăși în râs. Când reacția polițistului nu apăru, Vetlesen adoptă o expresie mai serioasă. Eu mă văd ca un sculptor. Nu am vocația pentru așa ceva. Îmi place să schimb aparențele, să modelez chipuri. Dintotdeauna mi-a plăcut asta. Mă pricep și oamenii mă plătesc pentru așa ceva. Asta-i tot.

– Mmm.

– Dar asta nu înseamnă că nu am principii. Iar confidențialitatea relației cu pacienții reprezintă unul dintre acestea.

Harry nu replică.

– Am discutat cu Borghild, reluă Vetlesen. Știu ce căutați, inspectore. Și înțeleg că este o chestiune gravă. Dar nu vă pot ajuta. Sunt legat de jurământ.

– Nu chiar. Harry scoase foaia împăturită de hârtie dintr-un buzunar interior și o puse pe măsuța dintre ei. Această declarație, semnată de tatăl gemenelor, vă exonerează de la păstrarea jurământului.

Idar clătină din cap.

– Asta nu înseamnă nimic.

Harry își încruntă sprâncenele a surpriză.

– Cum?

– Nu vă pot spune cine a venit să mă vadă sau ce mi s-a zis, dar pot afirma la modul general că oamenii care vin la doctor cu copiii lor sunt protejați de jurământul privind încrederea clienților, chiar și în privința soților lor, dacă ei așa doresc.

– De ce ar fi ascuns Sylvia Ottersen soțului ei faptul că a venit să vă vadă însoțită de gemenele ei?

– Poate că atitudinea noastră vi se pare rigidă, dar amintiți-vă că mulți dintre clienții noștri sunt oameni faimoși, care sunt expuși bârfelor și unei atenții nedorite din partea presei. Duceți-vă într-o seară de vineri la Kunstnernes Hus și aruncați o privire în jur. Nici nu știți câți oameni de acolo și-au aranjat pe ici pe colo înfățișarea la clinica mea. Ar intra în fibrilație doar la ideea că vizitele lor aici ar putea deveni de notorietate publică. Reputația noastră se bazează pe discreție. Dacă ar ieși la iveală că suntem neatenți cu datele clienților, consecințele pentru clinică ar fi catastrofale. Sunt sigur că înțelegeți.

– Avem două victime și o singură coincidență, zise Harry. Ambele au fost la clinica dumitale.

– Chestia asta nu pot și nu vreau să o confirm. Dar să presupunem de dragul discuției că au fost. Vetlesen flutură o mână prin aer. Și ce-i cu asta? Norvegia e o țară cu oameni puțini și doctori și mai puțini. Știți la cât de puține strângeri de mână distanță suntem ca să ne cunoaștem cu toții? Coincidența că ele ar fi putut vizita același doctor nu este mai

dramatică decât aceea de a fi fost în același tren la un moment dat. Nu v-ați întâlnit niciodată prieteni în tramvai?

Harry nu-și aducea aminte de așa ceva. În primul rând nu folosea tramvaiul atât de des.

– Am făcut un drum lung ca să îmi declarați că nu-mi veți spune nimic, zise polițistul.

– Îmi cer scuze. V-am invitat aici deoarece am presupus că alternativa era secția de poliție. Acolo unde, în acest moment, presa cercetează zi și noapte cine intră și cine iese. Da, într-adevăr, îi cunosc pe acei oameni...

– Sunteți conștient că pot obține un mandat de percheziție care ar face din jurământul dumneavoastră de confidențialitate ceva nul și neavenit?

– N-am nimic împotrivă, răspunse Vetlesen. În acel caz, clinica va adopta poziția îngerilor. Dar până atunci...

Doctorul închise un fermoar imaginar peste gură.

Harry își schimbă poziția pe fotoliu. Știa că Idar știe că el știe. Ca să determine instanța să anuleze jurământul de confidențialitate, chiar într-un caz de crimă, era nevoie de dovezi clare că informațiile doctorului erau relevante. Iar ei ce aveau? Așa cum spusese și Vetlesen, o coincidență ca o întâlnire într-un tramvai. Harry simțea nevoia puternică să facă ceva. Să bea. Sau să bată cu palma într-un fier. Cu simț de răspundere. Inspiră adânc.

– Totuși sunt obligat să vă întreb unde ați fost în nopțile de 2 și 4 noiembrie?

– Mă așteptam la asta. Vetlesen zâmbi. Așa că m-am gândit. Am fost aici cu... da, iat-o.

În încăpere pătrunse o femeie în vârstă, cu păr de culoarea gri șoarece atârnând ca o cortină în jurul capului. Femeia mergea cu pași mici și ducea o tavă argintie pe care se aflau două cești cu cafea care se clătinau amenințător. Expresia de pe chipul ei sugera că ea

mai degrabă duce o cruce și o coroană de spini. Femeia îi aruncă o privire fiul ei, care sări imediat și îi luă tava.

– Mulțumesc, mamă.

– Încheie-te la șireturi, replică femeia, întorcându-se pe jumătate către Harry. Are de gând să mă informeze cineva cine intră și cine iese din casa mea?

– Dânsul este inspectorul Hole, mamă. Ar dori să știe unde am fost ieri și cu trei zile în urmă.

Harry se ridică și întinse mâna.

– Țin minte, bineînțeles, zise ea, aruncându-i lui Harry o privire resemnată și întinzându-i o mână plină de pete de bătrânețe. Am urmărit programul ăla cu discuții în care apare amicul tău cârlionțat. Și nu mi-a plăcut ce a spus despre familia regală. Cum îl cheamă?

– Arve Støp, oftă Idar.

Bătrâna se aplecă spre Harry.

– Spunea că ar trebui să ne descotorosim de familia regală. Vă puteți imagina ceva atât de îngrozitor? Unde ne-am fi aflat dacă n-ar fi existat familia regală în timpul războiului?

– Acolo unde suntem și acum, replică Idar. Arareori vreun șef de stat a mai făcut atât de puține lucruri în cursul unui război. Și tot el a mai spus că sprijinul larg acordat monarhiei reprezintă dovada supremă că majoritatea oamenilor cred în zâne și spiriduși.

– Nu-i oribil?

– Chiar așa, mamă, zâmbi Idar, punând o mână pe umărul ei și în același timp aruncând o privire la ceasul Breitling de la mâna lui, care părea imens și nepotrivit pe încheietura lui subțire. Doamne! Trebuie să plec acum, Hole. Va trebui să ne grăbim cu cafeaua asta.

Harry clătină din cap și îi zâmbi doamnei Vetlesen.

– Sunt sigur că e delicioasă, dar va trebui să o savurez altădată.

Femeia oftă adânc, mormăi ceva ininteligibil, luă tava și ieși din încăpere târșâindu-și picioarele.

Când cei doi ajunseră în hol, Harry se întoarse.

– Ce ați vrut să spuneți prin *norocos?*

– Pardon?

– Ați spus că Mathias Lund-Hegelsen nu doar că face pe sfântul, dar e și norocos.

– A, asta! E vorba de tipa asta cu care s-a aranjat. Mathias este în general destul de neajutorat, dar probabil că ea a avut parte de ceva nenorociți la viața ei. Trebuie să fi simțit nevoia de un om temător de Dumnezeu ca el. Ei bine, nu-i spuneți lui Mathias că am zis așa ceva. Sau, mai bine, nu menționați nimic.

– Apropo, știți ce este anti-Scl 70?

– Este un anticorp din sânge. Poate indica prezența sclerodermei. Cunoașteți pe cineva care are așa ceva?

– Nici măcar nu știu ce este scleroderma. Harry își dădu seama că ar fi trebuit să o lase baltă. *Dorea* să o lase baltă. Însă nu putea. Așadar, Mathias a spus că ea a avut parte de nenorociți, nu?

– E interpretarea mea. Sfântul Mathias nu folosește expresii precum *nenorociți* când se referă la oameni. În ochii lui, fiecare om are potențialul de a deveni o persoană mai bună.

Râsul lui Idar Vetlesen răsună cu ecou prin încăperile întunecoase.

După ce rosti mulțumirile de rigoare, își puse bocancii în picioare și păși pe trepte afară, Harry se întoarse și îl urmări pe Idar – în vreme ce ușa se închidea încet – cum stă aplecat și se încheie la șireturi.

Pe drumul de întoarcere, Harry îl sună pe Skarre și îi ceru să tipărească poza lui Vetlesen de pe site-ul clinicii, după care să se ducă la divizia Narcotice ca să afle dacă vreunul dintre polițiștii sub acoperire îl văzuse pe doctor cumpărând droguri.

– De pe stradă? se miră Skarre. Nu au toți doctorii genul ăsta de lucruri în cabinetele lor medicale?

– Da, dar regulile care guvernează declararea stocurilor de medicamente sunt acum atât de stricte, încât un doctor ar prefera mai degrabă să-și cumpere amfetaminele de la un traficant din Skippergata.

Puseră capăt discuției, apoi Harry o sună pe Katrine la birou.

– Deocamdată, nimic, zise ea. Acum plec. Tu ești în drum spre casă?

– Da. Harry ezită. Care crezi că sunt șansele ca tribunalul să dea o dispoziție că Vetlesen poate încălca jurământul lui medical?

– Cu ce avem? Bineînțeles că mi-aș putea pune o fustă extrascurtă, m-aș putea fâțâi cu ea prin tribunal și poate aș găsi un judecător de vârstă potrivită. Însă, ca să fiu sinceră, cred că mai bine o lăsăm baltă.

– De acord.

Harry porni spre Bislett. Gândindu-se la apartamentul lui, cu pereții netencuiți. Se uită la ceas. Se răzgândi și o luă pe Pilestredet către sediul poliției.

La ora două dimineața Harry vorbea din nou, la telefon, cu o Katrine moartă de somn.

– Ce s-a mai întâmplat acum? întrebă ea.

– Sunt la birou și m-am uitat peste ce ai descoperit tu. Spuneai că toate femeile dispărute erau căsătorite și aveau copii. Cred că am putea avea ceva aici.

– În ce sens?

– Habar n-am. Aveam pur și simplu nevoie să mă aud spunând chestia asta cuiva. Ca să decid dacă pare o tâmpenie.

– Și cum pare?

– O tâmpenie. Noapte bună.

Eli Kvale stătea întinsă, cu ochii larg deschiși. Lângă ea, Andreas respira profund, fără să aibă nicio grijă pe lume. O dâră din lumina lunii cădea printre faldurile draperiei, dincolo de perete, pe crucifixul pe care ea îl achiziționase în timpul lunii ei de miere petrecute la Roma. Oare ce o trezise? Să fi fost Trygve? Era treaz? Cina și restul serii decurseseră exact așa cum se așteptase ea. Văzuse chipuri vesele și strălucitoare în lumina lumânărilor. Cu toții vorbiseră în același timp, căci aveau așa de multe să își spună! Mai ales Trygve. Iar când el povestise despre Montana, despre cursurile lui și prietenii de

acolo, ea tăcuse și se uitase la acest băiat, la acest tânăr care se maturiza devenind adult, devenind ce avea să devină, croindu-și o viață proprie. Asta o făcea cea mai fericită; faptul că el putea alege. În mod liber și deschis. Nu ca ea. Nu în tăcere, în secret.

Auzi casa pârâind, auzi pereții vorbind unii cu alții.

Însă mai era și un alt sunet, unul străin. Un sunet dinafară.

Se dădu jos din pat, se duse la fereastră și crăpă draperiile. Ninsese afară. Merii aveau ramuri învelite în lână albă, iar lumina lunii se reflecta pe pătura albă și subțire de pe sol, subliniind fiecare detaliu al grădinii. Privirea ei se plimbă de la poartă la garaj, nesigură pe ceea ce căuta. Apoi se opri. Eli icni de surpriză și groază. „Nu începe din nou", își spuse ea. Trebuia să fi fost Trygve. Suferea din pricina schimbării de fus orar, nu fusese în stare să adoarmă și ieșise afară. Urmele de pași mergeau de la poartă direct până sub fereastra la care stătea ea. Ca un șir de puncte negre în pătura subțire de omăt. O pauză în text pentru efect dramatic.

Însă nu existau urme care să se îndrepte înapoi.

12

Ziua 7

Conversația

– L-a recunoscut unul dintre băieții de la Narcotice, anunță Skarre. Când i-am arătat poza lui Vetlesen, detectivul mi-a spus că l-a văzut de câteva ori la intersecția dintre Skippergata și Tollbugata.

– Ce e la intersecția aia? întrebă Gunnar Hagen, care insistase să participe la ședința de luni dimineață *în* biroul lui Harry.

Skarre se uită nesigur la Harry, ca să se asigure că șeful nu glumea.

– Traficanți, curve, proxeneți, răspunse el. Este noul loc *fierbinte* după ce i-am gonit din Plata.

– Doar acolo? se miră Hagen, scoțându-și bărbia înainte. Mi s-a spus că sunt mai răspândiți acum.

– E ca un centru, replică Skarre. Însă este evident că pot fi găsiți în jos până la Bursă și în sus până la banca Norges. Stau pe lângă muzeul de artă Astrup Fearnley, pe lângă sala de concerte Gamle Logen și pe lângă cafeneaua Church Mission...

Se opri când Harry căscă cu zgomot.

– Scuze, rosti Harry. A fost un weekend dur. Continuă.

– Detectivul nu-și amintea să-l fi văzut cumpărând droguri. Credea că Vetlesen frecventează hotelul Leon.

În acel moment, pe ușă intră Katrine Bratt. Avea ținuta în neorânduială, era palidă și ochii îi erau îngustați până la două fante, dar tânăra scoase un salut vesel în vreme ce inspectă încăperea după un scaun. Bjørn Holm sări de pe scaunul lui, îi făcu semn cu mâna și plecă să caute un alt scaun.

– Leon din Skippergata? întrebă Hagen. Se vând droguri acolo?

– S-ar putea, răspunse Skarre. Însă am zărit multe prostituate de culoare intrând acolo, așa că presupun că trebuie să fie un așa-numit loc de masaj.

– Nu prea, interveni Katrine Bratt, stând cu spatele la ei ca să-și atârne haina în cuier. Saloanele de masaj fac parte din piața centrală, iar ea aparține acum vietnamezilor. Ăștia stau în suburbii, în zone rezidențiale discrete, folosesc femei asiatice și stau departe de piața africană de la periferie.

– Cred că am văzut un poster afară anunțând camere ieftine, zise Harry. Patru sute de coroane pe noapte.

– Corect, replică Katrine. Există camere mici, oficial închiriate cu ziua, în realitate cu ora. Bani negri. Clienții nu prea cer chitanțe. Însă proprietarul hotelului, care câștigă cel mai mult, e alb.

– Privire de femeie, zise Skarre zâmbind înspre Hagen. Ciudat că divizia Ofense Sexuale din Bergen este atât de brusc interesată de bordelurile din Oslo.

– Sunt la fel peste tot, ripostă Katrine. Vrei să faci pariu pe tot ce am spus?

– Proprietarul e un pakistanez, zise Skarre. Două sute de coronuțe.

– S-a făcut.

– Bun, interveni Harry, bătând din palme. La ce mai stăm aici?

Proprietarul hotelului Leon era Børre Hansen, de origine din Solør, în est, cu tenul alb-cenușiu ca zloata adusă de afară pe tălpile încălțărilor de către așa-zișii oaspeți și lăsată pe podeaua uzată din parchet de lângă tejgheaua recepției, sub semnul pe care scria RESEPTION cu

litere negre. Cum nici clienții, nici Børre nu manifestau vreun interes anume pentru felul cum era scrisă inscripția, semnul rămăsese acolo, nedisputat, de când îl avea Børre: de patru ani. Înainte de asta, omul străbătuse Suedia în sus și în jos vânzând Biblii, încercându-și mâna în traficul de frontieră cu filme porno în Svinesund și dobândind un accent care părea un melanj între cel al unui muzician și cel al unui predicator. În Svinesund o cunoscuse pe Natasha, o dansatoare rusă de dansuri erotice, iar cei doi reușiseră să scape la mustață de managerul rus al Natashei. Femeia primise un nume nou și acum locuia cu Børre în Oslo. El preluase hotelul de la trei sârbi, care, din diverse motive, nu mai puteau sta în țară și continuase de unde abandonaseră ei, deoarece nu văzuse niciun motiv de schimbare a modelului de afacere: închierierea de camere pe termene scurte – adesea extrem de scurte. Veniturile veneau în general sub formă de bani gheață, iar oaspeții erau lipsiți de pretenții din punct de vedere al standardelor și al întreținerii. Era o afacere bună. O afacere pe care el nu avea chef să o piardă. În consecință, era neplăcut surprins de prezența celor doi oameni care stăteau în fața lui, și în special de legitimațiile lor.

Bărbatul cu părul tuns scurt puse o poză pe tejghea.

– L-ai văzut pe acest bărbat?

Børre Hansen clătină din cap, ușurat că până la urmă nu veniseră după el.

– Ești sigur? întrebă bărbatul, punându-și cotul pe tejghea și aplecându-se în față.

Børre se uită iarăși la poză, gândindu-se că ar fi trebuit să cerceteze mai bine acele legitimații; tipul din fața lui părea mai degrabă unul din drogații ăia care-și pierdeau vremea pe străzi decât un polițist. Iar fata din spatele lui nu arăta nici ea a polițistă. Adevărat, avea acea privire dură, privirea de curvă, dar părea o lady. Dacă și-ar fi luat un proxenet care să n-o jefuiască ar fi putut câștiga cel puțin de cinci ori salariul ei actual.

– Știm că ai un bordel aici, zise polițistul.

– Conduc un hotel cumsecade, am licență și toate actele mele sunt în ordine. Vreți să vedeți?

Børre arătă cu capul spre micul birou din spatele recepției.

Polițistul clătină din cap.

– Închiriezi camere prostituatelor și clienților lor. Asta e împotriva legii.

– Ascultați, ripostă Børre, înghițind în sec. Discuția o luase pe făgașul de care se temea. Nu sunt interesat ce fac oaspeții mei câtă vreme își achită nota de plată.

– Dar eu sunt, zise polițistul pe un ton jos. Uită-te mai bine la poză.

Børre se uită. Poza fusese probabil făcută cu câțiva ani înainte, deoarece individul părea atât de tânăr. Tânăr și lipsit de griji, fără urmă de disperare sau frustrare.

– Ultima dată când am verificat, prostituția nu era ilegală în Norvegia, afirmă Børre Hansen.

– Așa e, replică polițista. Dar deținerea unui bordel este.

Børre Hansen încercă din răsputeri să afișeze o expresie de indignare.

– Așa cum știi, la intervale regulate poliția este obligată să verifice respectarea regulamentelor hoteliere, zise polițistul. Cum ar fi existența ieșirilor de urgență din toate încăperile în caz de incendiu.

– Depunerea de formulare de înregistrare a oaspeților din străinătate, adăugă polițista.

– Existența unui fax pentru primirea cererilor poliției legate de oaspeți.

– Cont de TVA.

Individul începuse să se clatine. Polițistul îi dădu lovitura de grație.

– Ne gândim să aducem Divizia Antifraudă ca să verifice conturile pe care le deții pentru anumiți clienți pe care polițiștii sub acoperire i-au observat intrând și ieșind de aici în ultimele săptămâni.

Hansen simțea că i se face rău. Natasha. Ipoteca. Și începutul de panică la gândul de a-și petrece din nou nopțile înghețate de iarnă, negre ca smoala pe la diverse uși necunoscute cu Biblii sub braț.

– Sau am putea să nu facem asta, zise polițistul. E o chestiune de priorități. O chestiune de folosire a resurselor limitate ale poliției. Nu-i așa, Bratt?

Polițista încuviință.

– Închiriază o cameră de două ori pe săptămână, ciripi Hansen. Întotdeauna aceeași cameră. Stă aici toată seara.

– Toată seara?

– Are mai multe vizitatoare.

– De culoare neagră sau albă? întrebă femeia.

– Neagră. Doar neagră.

– Cât de multe?

– Nu știu. Numărul variază. Opt. Douăsprezece.

– În același timp? exclamă polițista.

– Nu, se schimbă. Unele vin în perechi. Evident că pot fi găsite adesea în perechi pe străzi.

– Isuse! exclamă polițistul.

Hansen dădu din cap.

– Sub ce nume se semnează?

– Nu-mi amintesc.

– Dar putem afla din registrul de oaspeți, nu-i așa? Și din conturi?

Hansen își simțea spatele cămășii îmbibat cu sudoare, pe sub haina lui strălucitoare de la costum.

– I se spune Dr. White. Adică femeile care întreabă de el.

– Doctor?

– N-are nicio legătură cu mine. El... Hansen ezită. Nu avea chef să spună mai multe decât era nevoie. Pe de altă parte, voia să-și arate disponibilitatea de a coopera. Iar acela era oricum un client pierdut. Cară cu el o geantă dintr-aceea mare de doctor. Și întotdeauna cere... prosoape în plus.

– Oho, făcu femeia. Pare o chestie murdară. Ai observat sânge când ai făcut curățenie în cameră?

Hansen nu răspunse.

– Asta *dacă* faci curățenie pe acolo, interveni polițistul. Ei bine?

Hansen oftă.

– Nu prea mult, nu mai mult decât...

Făcu o pauză.

– Decât de obicei? îi replică polițista cu sarcasm.

– Nu cred că le face rău, se grăbi Hansen să afirme, regretând imediat vorbele.

– De ce nu? ripostă polițistul.

Hansen ridică din umeri.

– Presupun că ele n-ar mai trebui să revină.

– Și sunt doar femei?

Hansen încuviință. Însă probabil că polițistul observase ceva. O tresărire nervoasă a mușchilor gâtului sau poate o zvâcnire a membranei injectate a ochiului.

– Bărbați? întrebă polițistul.

Hansen clătină din cap.

– Băieți? întrebă polițista, care în mod cert intuise același lucru ca și colegul ei.

Hansen clătină iarăși din cap, dar cu acea mică și aproape imperceptibilă întârziere care apare atunci când creierul trebuie să aleagă între alternative.

– Copii, zise polițistul, plecându-și fruntea ca pentru un atac frontal. A adus copii aici?

– Nu! aproape că strigă Hansen, simțind că îl cuprinde nădușeala. Niciodată! La asta trag linie. Au fost doar cele două dăți... Și atunci n-au intrat. I-am aruncat înapoi în stradă!

– Africani? întrebă bărbatul.

– Da.

– Băieți sau fetițe?

– Ambele.

– Au venit singuri? se interesă femeia.

– Nu, cu femei. Cred că erau mamele. Dar, cum am mai spus, nu i-am lăsat să urce la camera lui.

– Spui că vine aici de două ori pe săptămână. Are ore fixe?

– Lunea și joia. De la opt la miezul nopții. Și vine mereu la fix.

– Și în seara asta? întrebă bărbatul, aruncând o privire spre colega lui. Bun, mulțumim pentru ajutor.

Hansen dădu drumul aerului din plămâni și descoperi că îl dor plămânii – stătuse pe vârfuri tot acest timp.

– Mă bucur că v-am fost de folos, rosti el.

Polițiștii se îndreptară spre ușă. Hansen știa că ar fi trebuit să-și țină gura închisă, dar nu ar mai fi fost în stare să doarmă dacă nu ar fi primit nicio asigurare.

– Dar... rosti el în vreme ce ei se pregăteau să iasă... Așadar, ne-am înțeles, nu-i așa?

Polițistul se întoarse, cu o sprânceană ridicată a surpriză.

– În legătură cu ce anume?

Hansen înghiți în sec.

– În legătură cu... inspecțiile?

Polițistul își frecă bărbia.

– Sugerezi cumva că ai ceva de ascuns?

Hansen clipi de două ori. Apoi își auzi propriul râs pițigăiat și nervos când izbucni:

– Nu, nu, bineînțeles că nu! Ha-ha! Pe aici totul e în ordine.

– Excelent, așadar, nu ai de ce să te temi când o să vină. Inspecțiile nu cad în responsabilitatea mea.

Polițiștii plecară, lăsându-l pe Hansen cu gura căscată, gata să protesteze, să spună ceva, doar că nu prea știa ce anume.

Telefonul sună când Harry reveni la birou.

Era Rakel, care voia să-i înapoieze DVD-ul pe care îl împumutase de la el.

– *The Rules of Attraction?* repetă Harry, luat prin surprindere. Îl ai tu?

– Spuneai că e pe lista ta cu cele mai moderne filme subestimate.

– Da, dar ție nu-ți plac niciodată astfel de filme.

– Nu-i adevărat.

– Nu ți-a plăcut *Starship Troopers*.

– Pentru că e o porcărie de film macho.

– E o satiră, replică Harry.

– A ce anume?

– A fascismului inerent din societatea americană. Băieții Hardy se întâlnesc cu Tineretul Hitlerist.

– Fii serios, Harry. Război contra insectelor gigantice pe o planetă îndepărtată?

– Teama de străini.

– În fine, mi-a plăcut filmul ăla din anii '70 de la tine, cel despre microfoane...

– *Conversația*, răspunse Harry. Cel mai bun regizat de Coppola.

– Ăla e. Sunt de acord că *ăla* e subestimat.

– Nu e deloc, oftă Harry. Doar uitat. A fost nominalizat la Oscar pentru cel mai bun film.

– În seara asta iau cina cu niște prietene. Pot trece să-ți las filmul pe drumul înapoi spre casă. O să fii treaz pe la miezul nopții?

– S-ar putea. Dar de ce să nu-l lași în drum spre masă?

– E mai stresant, dar evident că pot proceda și așa.

Replica ei venise cu repeziciune. Însă nu suficient de repede ca Harry să nu o audă bine.

– Mmm, zise el. Oricum nu pot să dorm. Inhalez mucegai și nu-mi pot ține respirația.

– Știi ce? Ți-l las în căsuța poștală de jos ca să nu trebuiască să te mai scoli. Bine?

– Bine.

Închiseră. Harry își văzu mâna tremurând. Trase concluzia că se datora lipsei de nicotină, așa că porni spre lift.

Katrine ieși pe ușa biroului ei ca și cum i-ar fi recunoscut pașii.

– Am vorbit cu Espen Lepsvik. Îl putem lua pe unul din oamenii lui pentru treaba din noaptea asta.

– Minunat.

– Vești bune?

– Cum?

– Zâmbești.

– Da? Atunci probabil că sunt fericit.

– Din ce cauză?

Harry se bătu peste buzunarul hainei.

– Țigările.

Eli Kvale ședea la masa din bucătărie cu o ceașcă de ceai în față, privea spre grădină și asculta huruitul confortabil al mașinii de spălat vase. Telefonul negru se găsea pe tăblia dulapului. Receptorul se încălzise în mâna ei, atât de strâns îl ținuse, însă fusese vorba doar de o greșeală. Trygve se bucurase de peștele gratinat – era felul lui favorit de mâncare, după cum declarase. Numai că el declara asta despre multe lucruri. Era un băiat bun. Afară, iarba era maronie și uscată; nici urmă de zăpada care căzuse. Și, cine știe? Poate că ea visase întreaga poveste?

Răsfoi fără chef o revistă. Își luase liber primele câteva zile de ședere a lui Trygve acasă, ca să petreacă puțin timp împreună. Să aibă o conversație pe cinste, doar ei doi. Însă acum el ședea cu Andreas în living și împreună amândoi se ocupau cu îndeletnicirea pentru care ea crease spațiu în casă. Era bine, căci ei doi aveau mai multe lucruri despre care să discute. În definitiv, erau atât de asemănători. Și, de fapt, ei întotdeauna îi plăcuse mai degrabă ideea unei conversații sănătoase decât a construirii realității. Deoarece conversația trebuia întotdeauna să se oprească undeva. La zidul imens și insurmontabil.

Bineînțeles că ea fusese de acord să-l boteze pe băiat după tatăl lui Andreas. Cel puțin băiatul să capete un nume de la familia lui Andreas. Fusese cât pe-aci să strice totul înainte de a naște. Să vorbească despre parcarea pustie, despre întuneric, despre urmele negre

din zăpadă. Despre cuțitul pus la gâtul ei și răsuflarea fără chip lipită de obraz. Pe drumul spre casă, cu sămânța lui curgându-i în chiloți, se rugase lui Dumnezeu ca aceasta să continue să curgă până ce avea să se verse cu totul. Însă nimeni nu răspunsese rugăminților ei.

Ulterior se întrebase adesea cum ar fi stat lucrurile dacă Andreas nu ar fi fost preot, cu vederi atât de radicale în privința avortului, și dacă ea nu ar fi fost atât de lașă. Dacă Tyrgve nu s-ar fi născut. Însă până atunci zidul deja se înălțase, un zid de tăcere de netrecut.

Faptul că Trygve și Andreas erau atât de asemănători însemna o bilă albă. Însemna chiar și o scânteie de speranță, așa că se dusese la un cabinet medical unde n-o cunoștea nimeni și-i dăduse medicului de acolo două fire de păr pe care le culesese de pe pernele lor și în legătură cu care citise că erau îndeajuns ca să se afle codul a ceva numit ADN, un soi de amprentă genetică. Cabinetul trimisese firele de păr la Institutul de Medicină Anatomo-patologică de la Rikshospitalet, care folosea această metodă nouă în cazurile de stabilire a paternității. Iar după două luni toate îndoielile fuseseră spulberate. Nu fusese vorba de niciun vis: parcarea, urmele negre, gâfâielile, durerea.

Se uită iarăși la telefon. Bineînțeles că fusese o greșeală. Respirația pe care o auzise la celălalt capăt nu însemnase decât reacția perplexă la auzul unei voci neașteptate, indecizia legată de următoarea acțiune: lăsarea receptorului jos sau nu. Asta era tot.

Harry se duse în hol și răspunse la interfon.

– Da? țipă el peste melodia lui Franz Ferdinand care se auzea din combina din sufragerie.

Niciun răspuns, doar zgomotul unei mașini trecând prin poarta Sofies.

– Da!!

– Bună! Rakel aici. Erai în pat?

După sunetul vocii ei își dădea seama că ea băuse. Nu prea mult, dar suficient ca tonul ei să fie un pic mai strident, iar râsul, acel râs superb și profund, să-i acopere cuvintele.

– Nu, răspunse el. Ai avut o seară bună?

– Destul.

– De-abia e ora unsprezece.

– Fetele au vrut să plece devreme. Zi de lucru și așa mai departe.

– Mmm.

Harry o văzu cu ochii minții. Privirea plină de tachinări, strălucirea alcoolului în ochi.

– Am filmul la mine, zise ea. Dacă e să ți-l las în cutia poștală, cred că va trebui să deschizi ușa.

– Corect.

Ridică degetul ca să apese butonul prin care să o lase pe ea înăuntru. Așteptă. Știind prea bine că avea acum o fereastră de timp. Aveau la dispoziția lor două secunde. Deocamdată le rămâneau intacte toate posibilitățile de retragere. Îi plăceau pozițiile de retragere. Și mai știa foarte bine că nu voia ca toate astea să se întâmple, căci era prea complicat și prea dureros să mai treacă din nou prin ce trecuse. Ca atare, de ce îl durea pieptul ca și cum ar fi avut două inimi? De ce nu apăsase imediat pe buton, ca ea să intre și să iasă din clădire, să iasă din mintea lui? „Acum", își zise el, punând buricele degetului pe plasticul dur al butonului.

– Sau, zise ea, aș putea urca până sus cu filmul.

Încă dinainte de a răspunde, Harry știu că vocea avea să-i sune ciudat.

– Nu-i nevoie să faci asta. Cutia mea poștală e cea fără nume pe ea. Noapte bună.

– Noapte bună.

Apăsă butonul. Se duse în sufragerie, îl dădu mai tare pe Franz Ferdinand, atât de tare, încât să-i ucidă gândurile, să-l facă să uite de nervozitatea lui, să-l facă să absoarbă muzica și asaltul dur al chitarelor electrice. Un asalt furios, nu prea inspirat și nu foarte bine interpretat. Scoțieni. Însă sunetului febril al corzilor i se alătură un alt sunet.

Harry dădu muzica mai încet. Ascultă. Dori să dea din nou volumul tare când auzi un sunet. Ca de glaspapir pe lemn. Sau de pantofi târșiți pe podea. Se duse în hol și zări o siluetă în spatele geamului mat al ușii.

Deschise.

– Am sunat la sonerie, zise Rakel, uitându-se la el cu o privire ce-ți cerea scuze.

– Da?

Ea flutură DVD-ul din mână.

– Nu intra în cutie.

Dori să spună ceva, avu de gând să zică ceva. Însă deja întinsese brațul cu care o prinse și o trase spre el. Auzi geamătul ei când o strânse, văzu gura ei deschizându-se și limba ieșind spre el, provocatoare și roșie. Așa că nu-i mai rămase nimic de spus.

Ea se furișă în sus spre el; moale și caldă.

– Măiculiță, șopti ea.

El o sărută pe frunte.

Sudoarea nu reprezenta decât un strat subțire care în același timp îi separa și îi lipea pe amândoi.

Fusese exact așa cum știuse el că va fi. Fusese ca prima dată, deși fără fiorii, căutările și întrebările nerostite de atunci. Fusese ca ultima dată, fără tristețea de atunci și fără oftaturile ei de după aceea. Poți părăsi pe cineva cu care ai avut parte de sex de calitate. Însă Katrine avea dreptate; te întorci întotdeauna. Harry știa însă că de această dată fusese și altfel. Pentru Rakel, aceasta fusese o ultimă și esențială vizită pe meleagurile vechi și cunoscute, un gest de adio pentru ceea ce amândoi numiseră marea iubire a vieților lor. Înainte ca ea să pășească într-o eră nouă. Spre un iubit mai slab? Poate, dar cu siguranță spre o iubire mai suportabilă.

Rakel parcă torcea în vreme ce îi mângâia abdomenul. El încă îi simțea încordarea trupului. Putea face lucrurile dificile sau ușoare pentru ea. Decise să meargă pe a doua variantă.

– Remușcări? o întrebă el și o simți imediat tresărind.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Nici el nu voia să discute despre asta. Voia să stea întins și nemișcat, să asculte respirația ei și să simtă mâna ei pe stomac. Numai că știa prea bine ce are ea de făcut și n-avea chef de amânări.

– El te așteaptă, Rakel.

– Nu, răspunse ea. El și tehnicianul lui pregătesc un cadavru pentru un curs de anatomie mâine dis-de-dimineață. Iar eu i-am spus că nu are cum să se apropie de mine după ce a atins un mort. O să doarmă la el.

– Cum rămâne cu mine? Harry zâmbi în întuneric, gândindu-se că ea plănuise toate astea, știind ce se va întâmpla. De unde știi că n-am atins și eu un cadavru?

– Ai atins?

– Nu, răspunse el, gândindu-se la pachetul de țigări din sertarul noptierei. Noi nu avem cadavre.

Tăcură. Mâna ei descria cercuri tot mai largi pe stomacul lui.

– Am sentimentul că cineva s-a infiltrat în ființa mea, rosti el din senin.

– Cum adică?

– Nu știu prea bine. Doar că am senzația că mă urmărește cineva tot timpul, chiar și acum. Fac parte din planurile cuiva. Pricepi?

– Nu.

Ea veni și mai aproape de el.

– E vorba de cazul ăsta la care lucrez. Ca și cum persoana mea este implicată în...

– Șșt. Ea îi mușcă urechea. Tu ești mereu implicat, Harry. Asta e problema ta. Relaxează-te.

Mâna ei îi cuprinse membrul moale și Harry închise ochii, ascultă șoaptele ei și simți cum îi apare erecția.

La ora trei noaptea ea se dădu jos din pat. El îi văzu spatele în lumina felinarelor de pe stradă. Spatele arcuit și umbra coloanei vertebrale. Și imediat se gândi la ceva ce spusese Katrine, anume că Sylvia Ottersen avusese drapelul etiopian tatuat pe spate; trebuia să nu uite să menționeze asta în raport. Iar Rakel avea dreptate: el nu înceta niciodată să se gândească la cazuri, deoarece era mereu implicat.

O însoți până la ușă. Ea îl sărută repede pe gură și coborî în fugă scara. Nu mai era nimic de spus. El tocmai voia să închidă ușa când zări amprente umede de bocanci în afara ușii. Le urmări până în locul în care acestea dispăreau în întunericul de pe scară. Probabil că le lăsase Rakel la venire. Se gândi la focile Berhaus, la femela care își încheia împerecherea cu masculul în perioada de reproducere și nu-l mai dorea niciodată pe acesta în următoarea perioadă. Deoarece nu avea logică din punct de vedere biologic. Focile Berhaus erau niște creaturi inteligente.

13

Ziua 8

HÂRTIE

Era ora nouă și jumătate și soarele strălucea deasupra unei mașini singuratice care lua curbele strânse din pasul Sjølyst de deasupra autostrăzii. Drumul ocolea Bygdøyveien și ducea către idilica peninsulă rurală situată la doar cinci minute de mers cu mașina de piața primăriei. Era liniște, traficul era aproape inexistent, căci pe domeniul Kongsgården nu existau vaci sau cai; iar aleile înguste pe care oamenii le străbăteau pe jos către plajă în cursul verii erau acum pustii.

Harry lua curbele de pe terenul ondulat și o asculta pe Katrine.

– Zăpadă, rosti tânăra.

– Zăpadă?

– Am făcut așa cum ai zis. M-am concentrat asupra femeilor măritate, cu copii, care au fost date dispărute. Apoi am început să mă uit la date. Cele mai multe cazuri au apărut în noiembrie și decembrie. Le-am izolat și m-am gândit la aria geografică. Cele mai multe s-au petrecut în Oslo; au existat și altele în alte părți ale țării. După aceea m-a săgetat, din pricina scrisorii primite de tine. Pasajul despre omul de zăpadă care reapare odată cu prima ninsoare. Iar atunci când am fost în Hoffsveien a fost prima zi de ninsoare din Oslo.

– Nu zău?

– Le-am cerut celor de la Institutul Meteorologic să verifice datele și locurile relevante. Și știi ce am aflat?

Harry știa. Și mai știa că ar fi trebuit să își dea seama de multă vreme.

– Prima ninsoare, zise el. Le ucide în ziua când cade prima ninsoare.

– Exact.

Harry plesni cu palma în volan.

– Isuse, aproape că ni s-a spus totul pe șleau. Despre câte femei dispărute vorbim?

– Unsprezece. Câte una pe an.

– Și două în acest an. A modificat tiparul.

– În 1992, când a căzut prima ninsoare în Bergen, au existat o crimă și două dispariții. Cred că de acolo ar trebui să începem.

– De ce?

– Deoarece victima era o femeie măritată, cu un copil. Iar femeia dispărută era cea mai bună prietenă a ei. Așadar, avem un cadavru, o scenă a crimei și dosare de caz. Ca și un suspect care a dispărut și n-a mai fost văzut de atunci.

– Cine anume?

– Un polițist. Gert Rafto.

Harry îi aruncă o privire.

– A, acel caz, da. Nu era tipul care șutea lucruri de la locurile crimelor?

– Așa s-a zvonit. Martorii l-au văzut pe Rafto intrând în apartamentul uneia dintre femei, Onny Hetland, cu câteva ore înainte de dispariția ei. Iar căutările intense nu au dus la niciun rezultat. Omul a dispărut fără urmă.

Harry privi drumul și copacii fără frunze de-a lungul Huk Aveny, care coborau spre mare și spre muzeele cuprinzând ceea ce norvegienii socoteau cele mai mari realizări naționale: traversarea Oceanul Pacific pe o plută și o tentativă eșuată de atingere a Polului Nord.

– Și acum tu crezi că este posibil ca el să nu fi dispărut de fapt? întrebă Harry. Că el ar putea reapărea în fiecare an cu ocazia primei ninsori?

Katrine strânse din umeri.

– Cred că merită să investim timp în aflarea celor petrecute acolo.

– Mmm. Va trebui să începem prin a cere asistență celor din Bergen.

– Eu n-aș proceda așa, replică iute Katrine.

– Da?

– Cazul Rafto reprezintă încă o chestiune extrem de sensibilă pentru poliția din Bergen. Resursele antrenate de polițiști în elucidarea acelui caz au fost mai degrabă cheltuite pentru înmormântarea lui. Oamenii au fost îngroziți de ceea ce ar fi putut dezgropa. Iar cum individul a dispărut de unul singur...

Tânăra trasă un X mare în aer.

– Înțeleg. Ce propui?

– Ca noi doi să facem o scurtă excursie până la Bergen pentru o mică anchetă pe cont propriu. În definitiv, acum face parte dintr-un caz de crimă din Oslo.

Harry parcă mașina la adresa căutată, în fața unei clădiri din cărămidă cu patru etaje, aflată chiar pe malul apei și înconjurată de un chei. Opri motorul, dar rămase pe locul lui, privind dincolo de golful Frognerkilen către portul Filipstad.

– Cum de a apărut cazul Rafto pe lista ta? întrebă el. În primul rând, s-a petrecut mult mai departe în timp decât ți-am cerut eu să verifici. În al doilea rând, cred că nu este un caz de persoane dispărute, ci de crimă.

Se întoarse cu fața spre Katrine. Ea îi susținu privirea fără să clipească.

– Cazul Rafto a stârnit vâlvă în Bergen, zise ea. În plus, a existat o fotografie.

– O fotografie?

– Da. Li se prezintă în fiecare an tuturor cadeților de la secția de poliție din Bergen. Este o imagine cu locul crimei, pe vârful muntelui Ulriken, și reprezintă un soi de botez al focului. Cred că cei mai mulți sunt atât de îngroziți de amănuntele din prim-plan, încât nu studiază

niciodată fundalul. Sau poate că n-au urcat niciodată pe vârful Ulriken. În orice caz, era ceva acolo care n-avea nicio logică, o ridicătură mai în spate. Dacă te uiți la ea cu o lupă, poți vedea limpede despre ce e vorba.

– Da?

– Un om de zăpadă.

Harry înclină încet din cap.

– Apropo de fotografii, rosti Katrine, scoțând un plic A4 din geantă și aruncându-l în poala lui Harry.

Clinica se găsea la etajul doi, iar sala de așteptare fusese impecabil proiectată și dotată exorbitant cu mobilier italian, o măsuță de cafea joasă precum botul unui Ferrari, sculpturi de sticlă semnate Nico Widerberg și un poster original Roy Lichtenstein cu o armă fumegândă.

În locul recepției se găsea o partiție din sticlă, cu o femeie așezată la un birou vechi și frumos în mijlocul încăperii. Femeia purta un halat alb deschis peste un costum albastru, iar pe chip avea un zâmbet de bun venit. Un zâmbet care nu se răci considerabil după ce Harry se prezentă, declară scopul vizitei și faptul că presupunea că femeia se numea Borghild.

– Vă deranjează să așteptați puțin? întrebă femeia, arătând spre canapele cu eleganța studiată a unei stewardese care indică ieșirile de urgență dintr-un avion. Harry refuză oferta de cafea, ceai sau apă, iar el și Katrine luară loc.

Harry observă că revistele împrăștiate pe acolo erau cât se poate de actuale; deschise un exemplar din *Liberal* și atenția lui fu imediat captată de articolul de fond, în cadrul căruia Arve Støp susținea că disponibilitatea politicienilor de a apărea la show-uri de divertisment ca să se „dea în stambă" și să-și asume rolul de clovni reprezenta victoria supremă a guvernării de către popor – cu populația pe tron și politicianul în rolul de nebun al regelui.

Apoi se deschise ușa pe care stătea scris *Dr. Idar Vetlesen* și o femeie se furișă rapid prin sala de așteptare, rosti un „Pa" scurt în direcția lui Borghild, apoi dispăru fără să arunce vreo privire în stânga sau în dreapta ei.

Katrine privi lung după ea.

– Aia nu era tipa de la știrile TV2?

În aceeași clipă, Borghild îi anunță că Vetlesen era pregătit să-i primească, după care se duse la ușă și o ținu deschisă pentru ei.

Biroul lui Idar Vetlesen avea dimensiuni de birou directorial, cu panoramă spre fiordul Oslo. Mai multe diplome înrămate atârnau pe peretele din spatele biroului.

– O clipă, vă rog, zise Vetlesen, tastând ceva fără să-și ia privirea de pe ecranul computerului.

După aceea, cu o expresie triumfătoare, apăsă o ultimă tastă, se roti pe scaunul lui și își scoase ochelarii.

– Lifting facial, Hole? Mărire de penis? Liposucție?

– Mulțumesc de ofertă, răspunse Harry. Ea este ofițerul de poliție Bratt. Am revenit ca să vă cerem ajutorul în furnizarea de informații despre Ottersen și Becker.

Idar Vetlesen oftă și începu să-și șteargă ochelarii cu o batistă.

– Cum să vă explic mai bine într-un mod pe care să-l puteți înțelege, inspectore? Chiar și pentru cineva ca mine, care nutrește dorința sinceră și ardentă de a ajuta poliția și căruia în esență nu îi pasă de principii, există unele lucruri sacrosancte. Individul ridică un deget arătător. În toți anii cât am activat ca doctor, niciodată n-am... degetul se mișca în ritm cu cuvintele... încălcat jurământul meu medical. Și n-am nici cea mai vagă intenție să încep acum.

Urmă o tăcere lungă, timp în care Vetlesen se mulțumi să se uite la cei doi, în mod evident satisfăcut de efectul vorbelor lui.

Harry își drese glasul.

– Poate că vom fi în stare să-ți satisfacem dorința arzătoare de a fi de ajutor, Vetlesen. Anchetăm un posibil caz de prostituție infantilă la

un așa-numit hotel din Oslo, cunoscut sub numele de Leon. Noaptea trecută, doi din ofițerii noștri au stat afară într-o mașină și au făcut fotografii celor care intrau și ieșeau de acolo.

Harry deschise plicul maro care îi fusese dat de Katrine, se aplecă în față și puse fotografiile în fața doctorului.

– Aici ești tu, nu-i așa?

Vetlesen arăta ca și cum tocmai se înecase cu ceva; ochii măriți și venele de pe gât ieșite în relief.

– Eu... îngăimă el. Eu... n-am făcut nimic greșit sau ilegal.

– Nu, categoric nu, replică Harry. Ne gândim doar să te chemăm în instanță ca martor. Un martor care poate declara ce se petrece acolo. Știe toată lumea că hotelul Leon este un centru pentru prostituate și clienții lor; noutatea constă în faptul că acolo au fost văzuți copii. Și, spre deosebire de alte forme de prostituție, cea infantilă este, așa cum vei afla, ilegală. Ne-am gândit să te informăm înainte să mergem la ziare cu întreaga tărășenie.

Vetlesen se holbă la fotografie. Începu să-și frece fața cu putere.

– Apropo, tocmai am văzut-o pe tipa de la știrile TV2 ieșind de aici, zise Harry. Cum o cheamă?

Vetlesen nu răspunse. Ca și cum toată tinerețea lui sclipitoare fusese suptă chiar sub ochii lor, ca și cum chipul lui ar fi îmbătrânit într-o clipită.

– Sună-ne dacă descoperi vreo breșă în jurământul tău de medic, zise Harry.

Harry și Katrine ajunseseră la jumătatea drumului spre ușă când Vetlesen îi opri.

– Au venit pentru o examinare, zise el. Asta-i tot.

– Ce fel de examinare? se interesă Harry.

– O boală.

– Aceeași boală? Care dintre ele?

– Nu are importanță.

– Bine, rosti Harry, pornind din nou spre ușă. Poți să adopți aceeași atitudine când vei fi chemat ca martor. În definitiv, nu am descoperit nimic ilegal.

– Stați!

Harry se răsuci pe câlcâie. Vetlesen se sprijinea pe coate, cu fața în mâini.

– Sindromul Fahr.

– Sindromul Father?

– Fahr. F-a-h-r. E o boală ereditară rară, un pic asemănătoare cu maladia Alzheimer. Se deteriorează capacitățile motorii, în special în zonele cognitive ale creierului, și apare spasticitatea în mișcări. Cei mai mulți dezvoltă acest sindrom după vârsta de treizeci de ani, dar este posibil ca boala să se manifeste din copilărie.

– Mmm. Așadar Birte și Sylvia știau că de această boală sufereau și copiii lor?

– Aveau bănuieli când au venit aici. Sindromul Fahr este greu de diagnosticat, iar Birte Becker și Sylvia Ottersen fuseseră la mai mulți doctori, fără să se descopere ceva semnificativ la copiii lor. Parcă îmi amintesc că amândouă efectuaseră cercetări pe internet, tastaseră simptomele și dăduseră peste sindromul Fahr, care se potrivea alarmant de bine.

– Așa că te-au contactat pe tine? Un chirurg plastic?

– Din întâmplare, sunt specialist în Fahr.

– Din întâmplare?

– În Norvegia există aproximativ optsprezece mii de doctori. Aveți idee câte boli cunoscute există în lume? Vetlesen făcu semn din cap spre diplomele de pe perete. Sindromul Fahr s-a întâmplat să facă parte dintr-un curs pe care l-am urmat în Elveția despre canalele nervoase. Puținele informații câștigate acolo au fost îndeajuns ca să mă facă un specialist în Norvegia.

– Ce ne poți spune despre Birte Becker și Sylvia Ottersen?

Vetlesen strânse din umeri.

– Veneau cu copiii lor aici o dată pe an. I-am examinat, nu am putut determina nicio deteriorare a stării lor, însă, dincolo de asta, nu știu absolut nimic despre viețile lor. Sau, dacă e să mergem până la capăt... individul își dădu capul pe spate... nici despre moartea lor.

– Îl crezi? întrebă Harry în vreme ce treceau cu mașina pe lângă câmpurile pustii.

– Nu în întregime, răspunse Katrine.

– Nici eu. Cred că ar trebui să ne concentrăm pe chestia asta și să renunțăm deocamdată la Bergen.

– Nu, ripostă Katrine.

– Nu?

– Există o legătură undeva aici.

– Anume?

– Nu știu. Pare o nebunie, dar poate că există o legătură între Rafto și Vetlesen. Poate că așa a reușit Rafto să se ascundă toți anii ăștia.

– Ce vrei să spui?

– Că pur și simplu și-a făcut rost de o mască. O mască autentică. Un lifting facial.

– Executat de Vetlesen?

– Asta ar explica această coincidență cu cele două victime care au avut același doctor. E posibil ca Rafto să le fi văzut pe Birte și Sylvia la clinică și să fi decis ca ele să devină victimele lui.

– Ai cam sărit calul, observă Harry.

– Sărit calul?

– Genul ăsta de anchetă criminalistică seamănă cu montarea unui puzzle. În faza de deschidere aduni piesele, te joci cu ele, ai răbdare. Ce încerci tu să faci este să forțezi piesele să se potrivească în niște spații. E prea devreme.

– Pur și simplu rostesc cu voce tare gândurile în fața cuiva. Ca să văd dacă sună a tâmpenie.

– Sună a tâmpenie.

– Nu ăsta e drumul către sediul poliției, remarcă ea.

Harry sesiză un tremurat curios în vocea ei și îi aruncă o privire, dar fața ei nu trăda nimic.

– Aș vrea să verific câteva din spusele lui Vetlesen cu o cunoștință de-a mea, replică el. O persoană care îl cunoaște pe Vetlesen.

Mathias purta o haină albă și mănușile galbene regulamentare când îi primi pe Harry și pe Katrine în garajul de sub Preclinică, numele dat clădirii maronii din aripa spitalului Gaustad care dă spre autostrada Ring 3.

Mathias le făcu semn să parcheze pe locul lui de parcare, acum nefolosit.

– Încerc să merg cu bicicleta cât de des pot, explică Mathias, folosindu-se de cardul lui de acces ca să deschidă ușa care ducea dinspre garaj într-un coridor de la subsolul secției de anatomie. Genul ăsta de acces este practic pentru transportul cadavrelor înăuntru și afară. Mi-ar fi plăcut să vă ofer o cafea, dar tocmai am terminat cursul cu un grup de studenți, iar următorul grup va veni aici peste puțină vreme.

– Scuze de deranj. Astăzi trebuie să fii obosit.

Mathias se uită la Harry cu o privire întrebătoare.

– Am vorbit cu Rakel la telefon. Mi-a spus că ai fost nevoit să lucrezi până târziu noaptea trecută, adăugă Harry, înjurându-se în sinea lui și sperând ca fața lui să nu trădeze nimic.

– Rakel, da. Mathias clătină din cap. Și ea a stat până târziu în oraș. A ieșit cu fetele și a trebuit să-și ia liber de la muncă. Dar când am sunat-o era în toiul unei mari curățenii acasă. Femeile, nu? Ce să mai spui?

Harry schiță un zâmbet rece și se întrebă dacă exista vreun răspuns standard la o astfel de întrebare.

Un bărbat în haine verzi de spital intră cu o masă de metal pe roți, ducându-se către ușa garajului.

– O altă livrare pentru Universitatea Tromsø? întrebă Mathias.

– Ia-ți la revedere de la Kjeldsen, rosti zâmbind omul în verde.

Individul purta un ciorchine de inele mici într-o ureche, asemănător inelelor de pe gâtul unei femei din tribul Masai, cu excepția faptului că inelele omului confereau feței lui o asimetrie deranjantă.

– Kjeldsen? exclamă Mathias, după care se opri. E adevărat?

– Treizeci de ani de serviciu. Acum a venit rândul celor de la Tromsø să-l disece.

Mathias ridică pătura. Harry zări o porțiune din cadavru. Pielea de pe țeastă era întinsă și netezea ridurile bătrânului într-un pergament fără sex, alb ca o mască de plastic. Harry știa că așa ceva se petrecea din pricina conservării cadavrului, mai exact a faptului că arterele fuseseră umplute cu un amestec de formol, glicerină și alcool, astfel încât cadavrul să nu se descompună din interior. O tăbliță metalică cu un număr din trei cifre gravat pe ea fusese prinsă de o ureche. Mathias rămase uitându-se după asistent cum îl împinge pe Kjeldsen spre ușa garajului. Apoi păru să revină la realitate.

– Îmi cer scuze. Doar că Kjeldsen a stat la noi atâta vreme. A fost profesor de anatomie când secția de anatomie se găsea în centrul orașului. Un anatomist strălucit. Cu mușchi foarte bine definiți. O să ne fie dor de el.

– Nu te ținem mult, promise Harry. Ne întrebam dacă ne-ai putea povesti câte ceva despre relația lui Idar cu pacientele. Și cu copiii acestora.

Mathias își înălță capul și se uită surprins la Harry, apoi la Katrine și înapoi la Harry.

– Mă întrebi ce cred eu că mă întrebi?

Harry încuviință din cap.

Mathias îi conduse printr-o altă ușă închisă. Intrară într-o încăpere cu opt mese din metal și o tablă într-un capăt. Mesele erau dotate cu lămpi și chiuvete. Pe fiecare masă se găsea ceva înfășurat în prosoape albe. Judecând după formă și mărime, Harry ghici că tema acelei zile o constituia o porțiune a trupului uman situată undeva între șold și picior. Se simțea un ușor iz de pudră folosită în laboratoarele de

disecție, dar nici pe departe la fel de pronunțat ca acela pe care Harry îl știa de la sălile de autopsie din Institutul de Medicină Legală. Mathias se prăbuși pe unul dintre scaune, iar Harry se așeză pe marginea catedrei profesorului. Katrine se duse la o masă și se apucă să inspecteze trei creiere; era imposibil de spus dacă erau doar modele sau creiere adevărate.

Mathias se gândi îndelung înainte de a răspunde.

– Personal, n-am observat niciodată și nici n-am auzit pe cineva sugerând că ar exista ceva între Idar și vreunul dintre pacienții lui.

Ceva din accentul pus pe cuvântul *pacienți* îl făcu pe Harry să tresară.

– Dar cum rămâne cu cei care nu sunt pacienții lui?

– Nu-l cunosc pe Idar suficient de bine ca să comentez. Dar îl știu suficient de bine ca să prefer să nu comentez. Mathias schiță un zâmbet fugar. Dacă îți ajunge?

– Bineînțeles. Mai există ceva care m-a pus pe gânduri. Sindromul Fahr – știi ce este?

– Superficial. O boală cumplită. Și, din nefericire, în mare măsură ereditară...

– Cunoști vreun specialist norvegian în boala asta?

Mathias reflectă.

– Nu-mi vine în minte niciunul în acest moment.

Harry se scărpină pe gât.

– Bine, mersi de ajutor, Mathias.

– Pentru nimic, plăcerea a fost de partea mea. Dacă vrei să afli mai multe despre sindromul Fahr, sună-mă diseară când o să am și niște cărți pe lângă mine.

Harry se ridică. Se duse până la Katrine, care ridicase capacul de pe una dintre cele patru cutii metalice mari din perete și se zgâia peste umăr. Harry își simți limba luându-i foc și întregul corp încordat. Nu din pricina fragmentelor de corp uman scufundate în alcool limpede, semănând cu niște hălci de carne în magazinul unui măcelar. Ci din pricina mirosului de alcool. Patruzeci la sută.

– La început sunt mai mult sau mai puțin trupuri întregi, zise Mathias. După aceea le tăiem dacă și când avem nevoie de anumite părți din trup.

Harry observă chipul lui Katrine. Tânăra părea complet neafectată. În spatele lor se deschise ușa. Intrară primii studenți și începură să-și pună halatele albastre și mănușile albe din latex.

Mathias îi conduse înapoi spre garaj. La ușă, Mathias îl prinse pe Harry de braț și îl trase înapoi.

– Un singur amănunt minor pe care trebuie să-l menționez, Harry. Sau pe care n-ar trebui să-l menționez. Nu sunt sigur.

– Dă-i drumul, îl îndemnă Harry, gândindu-se că asta era, Mathias aflase despre el și Rakel.

– Am o mică dilemă morală. E în legătură cu Idar.

– A, da? făcu Harry, simțind mai degrabă dezamăgire decât ușurare, iar asta spre surprinderea lui.

– Sunt convins că nu înseamnă nimic, dar mi-a trecut prin minte că poate nu eu sunt cel care trebuie să decidă. Și că loialitatea nu este elementul prioritar într-un astfel de caz îngrozitor. Nu contează. Anul trecut, când încă lucram la A&E, m-am întâlnit cu un coleg, care îl cunoaște și el pe Idar, la Postkafeen ca să luăm micul dejun după un schimb de noapte. Este o cafenea care se deschide în zorii zilei și servește bere, așa că o groază de persoane însetate de dimineață se adună acolo. Și alte suflete amărâte.

– Cunosc locul, zise Harry.

– Spre surprinderea noastră, l-am găsit acolo pe Idar. Ședea la o masă, alături de un băiat tânăr care sorbea dintr-o supă. Când ne-a zărit, Idar a sărit șocat de la masă și ne-a îmbrobodit cu o scuză oarecare. Nu m-am mai gândit la chestia asta. Mai exact, credeam că nu m-am mai gândit. Până adineauri, când ai spus tu ce ai spus. Și mi-am amintit ce am gândit la acea vreme. Că, poate... în fine, înțelegi tu.

– Înțeleg, zise Harry. După care, observând expresia chinuită a interlocutorului său, adăugă: Ai făcut ce trebuia.

– Mulțumesc. Mathias se forță să zâmbească. Dar mă simt ca un Iuda.

Harry încercă să găsească ceva deștept de spus, dar nu reuși decât să întindă mâna și să mormăie un „mersi". Și se înfioră când strânse mănușa rece a lui Mathias.

Iuda. Sărutul lui Iuda. În vreme ce străbăteau Slemdalsveien, Harry se gândi la limba înfometată a lui Rakel în gura lui, la oftatul ei delicat și la geamătul puternic, la durerea din pelvisul lui care se lovea de pelvisul ei, la țipetele ei de frustrare atunci când el se oprise deoarece dorea ca totul să dureze mai mult. Căci ea nu mai era acolo ca să facă totul să dureze mai mult. Ea era acolo ca să exorcizeze demoni, să-și purifice trupul ca să se poată duce acasă pentru a-și purifica sufletul. Și să spele fiecare podea din acea casă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Sună la clinică, ceru Harry.

Auzi cum degetele lui Katrine se mișcă iute pe tastatură, apoi auzi sunetele de apel. După aceea, tânăra îi pasă telefonul mobil.

Îi răspunse Borghild, cu un amestec bine planificat de gentilețe și eficiență.

– Aici este Harry Hole. Spune-mi, pe cine ar trebui să văd dacă am sindromul Fahr?

Tăcere.

– Depinde, răspunse Borghild ezitând.

– De ce anume?

– De sindromul pe care îl are tatăl dumneavoastră, presupun.

– Aha. Idar Vetlesen e acolo?

– A plecat de tot pentru azi.

– Deja?

– Are un meci de curling. Încercați mâine.

Femeia părea nerăbdătoare. Harry presupuse că și ea se pregătea să plece acasă.

– La Bygdøy Curling Club?

– Nu, la cel privat. Cel aflat mai jos de Gimble.

– Mersi. O seară bună.

Harry îi dădu colegei lui telefonul înapoi.

– O să-l arestăm, zise el.

– Pe cine?

– Pe specialistul a cărui asistentă n-a auzit niciodată despre boala în care s-a specializat el.

După ce cerură îndrumări, găsiră Villa Grande, o proprietate de lux care, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, aparținuse unui norvegian al cărui nume, spre deosebire de cel al marinarului cu pluta și al exploratorului Arcticii, este bine cunoscut în afara granițelor țării: Quisling, trădătorul.

La piciorul pantei din partea de sud a clădirii se afla o clădire rectangulară din lemn, semănând cu o veche baracă militară. Intrând în clădire, simțeai cum te izbește frigul. Iar dincolo de ușa următoare temperatura scădea și mai tare.

Pe gheață se vedeau patru oameni. Strigătele lor zguduiau pereții din lemn. Niciunul dintre ei nu-i observă pe Harry și pe Katrine intrând. Strigau către o mică piatră strălucitoare care aluneca pe gheață. Cele douăzeci de kilograme de granit, din soiul cunoscut sub numele de ailsit, după numele insulei scoțiene Ailsa Craig, se opriră în blocajul altor trei pietre situate la marginea frontală a două cercuri mari vopsite pe gheață la capătul pistei de alunecare. Oamenii alunecau în jurul cercurilor, echilibrându-se cu un picior și împingându-se cu celălalt, discutând, sprijinindu-se în măturile lor și pregătindu-se pentru următoarea piatră.

– Sport de snobi, șopti Katrine. Uită-te la ei.

Harry nu replică. Lui îi plăcea curlingul. Îi plăcea elementul meditativ în timp ce urmăreai înaintarea înceată a pietrei, rotindu-se într-un univers aparent lipsit de frecare, ca o navă spațială din odiseea lui Kubrick, însoțită nu de muzica lui Strauss, ci de huruitul silențios al pietrei și de frecarea furioasă a gheții cu măturile.

Bărbații îi văzură în sfârșit. Iar Harry recunoscu două dintre acele chipuri din cercurile jurnalistice. Unul era Arve Støp.

Idar Vetlesen porni patinând spre ei.

– Ni te alături pentru o partidă, Hole?

Rostise întrebarea cu voce tare de la distanță, ca și cum ar fi fost menită celorlalți, și nu lui Harry. După care urmă un hohot de râs aparent jovial. Însă mușchii încleștați de la fălci trădau jocul pe care îl juca el. Idar se opri în fața lor, scoțând norișori albi de respirație pe gură.

– Jocul a luat sfârșit, zise Harry.

– Nu cred, replică Idar, zâmbind.

Harry simțea deja răceala gheții strecurându-se prin tălpile încălțărilor și înaintând în lungul picioarelor.

– Am dori să vii cu noi la sediul poliției, anunță Harry. Acum.

Zâmbetul lui Idar Vetlesen se evaporă.

– De ce?

– Deoarece ne minți. Printre altele, nu ești specialist în sindromul Fahr.

– Cine spune asta? întrebă Idar, aruncând o privire înspre ceilalți jucători de curling ca să se asigure că se găseau prea departe ca să audă discuția.

– Spune asistenta ta. De vreme ce în mod clar ea nici măcar n-a auzit de această maladie.

– Uite ce e, începu Idar, adăugând un sunet nou în vocea lui, sunetul disperării. Nu puteți veni pur și simplu aici ca să mă luați la secție. Nu aici, în fața...

– Clienților tăi? ripostă Harry, uitându-se peste umărul lui Idar.

Îl vedea pe Arve Støp măturând gheața de la poalele unei pietre în vreme ce o studia cu privirea pe Katrine.

– Nu știu ce urmărești, îl auzi el pe Idar rostind. Cooperez cu plăcere, dar nu și dacă începeți în mod intenționat să mă umiliți ca să mă ruinați. Aceștia sunt cei mai buni prieteni ai mei.

– Deci îi dăm drumul mai departe, Vetlesen... se auzi tare o voce baritonală profundă.

Era vocea lui Arve Støp.

Harry se uită la nefericitul chirurg. Se întrebă ce înțelegea acesta prin „cei mai buni prieteni". Și își zise că, dacă exista fie și cea mai mică șansă de a obține ceva făcându-i pe plac lui Vetlesen, atunci merita să mai aștepte.

– Bine, acceptă Harry. Plecăm. Dar va trebui să fii la secția de poliție din Grønland peste exact o oră. Dacă nu, vom veni după tine cu sirene și fanfară. Iar acestea se aud cam peste tot în Bygdøy, nu-i așa?

Vetlesen încuviință și pentru o clipă păru gata să izbucnească în râs din pură obișnuință.

Oleg trânti ușa cu putere, își aruncă bocancii din picioare și alergă sus. Casa era plină de aromă proaspătă de lămâie și săpun. Intră ca o furtună în camera lui și paravântul care atârna de tavan scoase un sunet de alarmă când el își scoase blugii și își îmbrăcă pantalonii de trening. Ieși din cameră tot în fugă, însă în vreme ce se prindea de balustradă ca să coboare rapid scara își auzi numele rostit de dincolo de ușa deschisă de la dormitorul mamei lui.

Intră și o găsi pe Rakel în genunchi în fața patului, în mână cu o perie de frecat pe jos.

– Credeam că ai făcut curățenie în weekend?

– Da, dar nu destul de bine, răspunse mama lui, ridicându-se și ștergându-și fruntea cu dosul palmei. Unde te duci?

– La stadion. Mă duc să patinez. Karsten mă așteaptă afară. Mă întorc la vreme pentru cină.

Își luă avânt împingând în ușă și alunecă pe podea încălțat cu ciorapii, cu picioarele îndoite, așa cum îl învățase Erik V. Unul dintre veteranii patinajului de la Valle Hovin.

– Așteaptă o clipă, tinere. Că ai adus vorba de patine...

Oleg se opri. „O, nu", își zise el. Maică-sa găsise patinele.

Rakel se postă în cadrul ușii, își înălță capul și își țugui buzele.

– Cum rămâne cu lecțiile?

– N-am mult, răspunse el, zâmbind ușurat. Le fac după cină.

O văzu ezitând și se grăbi să adauge:

– Arăți așa de bine în rochia asta, mamă.

Rakel își plecă privirea înspre vechea ei rochie de culoare albastră ca seninul cerului cu model cu flori albe. Chiar dacă îl admonestă pe Oleg cu privirea, în colțurile gurii îi înflorea un zâmbet.

– Ai grijă, Oleg. Acum semeni cu tatăl tău.

– Da? Credeam că el vorbește doar rusa.

Băiatul nu intenționase nimic cu un astfel de comentariu, însă ceva se petrecu cu mama lui, ca un șoc care păru să o străbată.

Oleg se ridică pe vârfurile picioarelor.

– Pot să plec acum?

– Da, poți pleca? răsună vocea lui Katrine Bratt de pereții camerei de fitness din subsolul sediului central al poliției. Chiar i-ai spus asta? Că Idar Vetlesen poate să plece, pur și simplu?

Harry se uită fix la chipul ei aplecat peste bancheta pe care el stătea întins. Lumina din tavanul în formă de dom forma un halou strălucitor de culoare gălbuie în jurul capului ei. Respira greu deoarece pe pieptul lui se odihnea o bară de fier. Tocmai fusese pe punctul de a realiza performanța de a ridica nouăzeci și cinci de kilograme când în încăpere năvălise Katrine și îi tăiase elanul.

– Am fost obligat, zise Harry, reușind să ridice un pic haltera astfel încât aceasta să i se așeze pe piept. A venit cu avocatul. Johan Krohn.

– Și ce dacă?

– Ei bine, Krohn a început prin a întreba ce fel de metode folosim noi ca să-i șantajăm clientul. Apoi a declarat că vânzarea și cumpărarea de servicii sexuale sunt legale în Norvegia și că metodele noastre de forțare a unui doctor respectat să-și încalce jurământul medical sunt demne de a fi date pe mâna presei.

– Dar la naiba! țipă Katrine cu o voce care tremura de furie. Ăsta e un caz de crimă!

Harry nu o mai văzuse pierzându-și cumpătul, așa că îi replică pe un ton blând:

– Ascultă, nu putem lega crimele de boală și nici măcar nu putem face ca o astfel de legătură să pară o posibilitate. Iar Krohn știe asta. Așa că nu l-am putut reține.

– Nu, dar nu se poate ca tu... să zaci aici... și să nu faci nimic!

Harry simți o durere în piept. Îi trecu prin minte gândul că ea avea dreptate.

Katrine își duse ambele palme la față.

– Mie... îmi... îmi pare rău. Doar că am crezut... A fost o zi ciudată.

– Bine, gemu Harry. Mă poți ajuta cu bara asta? Aproape că sunt...

– Celălalt capăt! exclamă ea, luându-și palmele de pe față. Va trebui să începem de la celălalt capăt. În Bergen!

– Nu, șopti Harry cu ultimele puteri. Bergen nu e un capăt. Ai putea să...?

Își înălță privirea spre ea. Văzu cum ochii ei negri se umplu de lacrimi.

– Mi-a venit ciclul, șopti ea. Apoi zâmbi. Totul se petrecuse atât de repede, încât acum părea că o altă persoană stă deasupra lui, o persoană cu o umbră ciudată peste ochi și o voce aflată sub control. Iar tu ai putea să mori.

Spre uimirea lui, Harry auzi sunetul pașilor ei estompându-se, își auzi oasele pârâind și punctișoare roșii începură să-i danseze în fața ochilor. Înjură, prinse bara de metal cu ambele brațe și, gemând, împinse de ea în sus. Nimic.

Katrine avea dreptate; el chiar putea muri în urma unui asemenea efort. Avea de ales. Era ironic, dar adevărat.

Se agită, înclină bara într-o parte până ce auzi greutățile alunecând și lovind podeaua cu un zgomot asurzitor. După aceea bara lovi

și ea podeaua în cealaltă parte. Se ridică în capul oaselor și urmări cu privirea discurile de metal care se învârteau prin încăpere.

Făcu un duș, se îmbrăcă și urcă până la etajul șase. Se prăbuși pe scaunul rotativ, simțind deja cum îl dor toți mușchii, fapt care îi spunea că avea să fie cam țeapăn în dimineața următoare.

În căsuța lui vocală îl aștepta un mesaj de la Bjørn Holm, care îi cerea să îl sune cât mai repede posibil.

Holm îi răspunse imediat. Se auziră niște gemete sfâșietoare, acompaniate de tonurile plângărețe ale unei chitare electrice.

– Ce e? întrebă Harry.

– Dwight Yoakam, răspunse Holm, lăsând muzica mai încet. E un ticălos sexy, nu-i așa?

– De ce m-ai sunat, vreau să spun?

– Am primit rezultatele pentru scrisoarea omului de zăpadă.

– Și?

– Nimic special din punct de vedere al scrisului. Imprimantă laser standard.

Harry aștepta. Știa că Holm avea ceva în mânecă.

– Specială este hârtia folosită. Nimeni de la laboratorul nostru n-a mai văzut așa ceva, și de-asta a durat o vreme. Este făcută cu mitsumata, fibre de iută japoneze asemănătoare papirusului. Mitsumata se poate detecta după miros. Hârtia este confecționată manual din fibre și reprezintă un articol extrem de exclusivist. Se cheamă Kono.

– Kono?

– Trebuie să te duci la magazine speciale ca să o cumperi, genul de locuri unde se vând stilouri pentru zece mii de coroane, cerneluri fine și carnete legate în coperte de piele. Știi tu...

– De fapt, nu știu.

– Nici eu, admise Holm. Însă, oricum există un magazin în Gamle Drammensveien care vinde hârtie de scris Kono. Am vorbit cu cei de acolo și mi s-a spus că acum astfel de lucruri se vând foarte rar, așa că a devenit improbabilă comandarea unui asemenea articol.

Individul de acolo spunea că oamenii nu mai au simțul calității ca pe vremuri.

– Asta înseamnă...?

– Da, mă tem că înseamnă că nu-și poate aminti când a vândut ultima dată hârtie Kono.

– Mmm. Și e singurul magazin?

– Da, răspunse Holm. Mai exista unul în Bergen, dar au încetat vânzările cu câțiva ani în urmă.

Holm așteptă un răspuns – sau, mai exact, o întrebare – în vreme ce Dwight Yoakam, acum cu un volum redus, își conducea iubirea vieții lui la mormânt. Însă nu veni nicio întrebare.

– Harry?

– Da. Gândesc.

– Excelent! făcu Holm.

Exact acest gen de umor interior îl putea determina pe Harry să chicotească multă vreme după aceea, fără ca măcar el să-și dea seama de ce. Însă nu și acum. Harry își drese glasul.

– Cred că e foarte ciudat să lași o astfel de hârtie pe mâinile unui anchetator dacă nu vrei ca hârtia să îl conducă până la tine. Nu-i nevoie să urmărești prea multe filme ca să îți dai seama că vom efectua verificări.

– Poate că n-a știut că e o hârtie rară? sugeră Holm. Poate că nu el a cumpărat-o?

– Bineînțeles că se poate și așa ceva, dar ceva îmi spune că Omul de zăpadă nu ar lăsa așa ceva la întâmplare.

– Dar a făcut-o.

– Vreau să spun că nu cred că e o scăpare, se corectă Harry.

– Adică...

– Da, cred că vrea să-i luăm urma.

– De ce?

– E o chestie clasică. Criminalul în serie narcisist care înscenează un joc, cu el însuși în rolul principal, în calitate de cuceritor invincibil și atotputernic care triumfă în final.

– Triumfă asupra a ce anume?

– Ei bine, rosti Harry, pentru prima dată cu voce tare, cu riscul de a suna eu însumi narcisist, asupra mea.

– A ta? De ce?

– Habar n-am. Poate deoarece știe că sunt singurul polițist din Norvegia care a prins un criminal în serie și mă socotește o provocare. Scrisoarea ar sugera așa ceva – se referă la Toowoomba. Nu știu, Holm. Apropo, ai numele magazinului din Bergen?

– Flab la telefon!

Sau cel puțin așa părea. Cuvântul în cauză – *flæsk* – era articulat cu tonalitate și accent de locuitor din Bergen. Adică cu un *l* moale, un *æ* alungit, cu o pauză la mijloc și un *s* șters. Peter Flesch, care își pronunța numele voit ca *flab*[1], respira greu și vorbea tare și amabil. Era fericit să mai discute cu cineva; da, vindea tot felul de obiecte vechi câtă vreme acestea erau mici, dar se specializase în pipe, brichete, pixuri, genți de piele și rechizite. Unele folosite; altele noi. Cei mai mulți clienți de-ai lui erau regulați, având o medie de vârstă apropiată de vârsta lui.

La întrebarea lui Harry legată de hârtia de scris Kono răspunse, cu regret în voce, că nu mai deținea astfel de hârtie în stoc. Într-adevăr, trecuseră câțiva ani de când nu mai vindea așa ceva.

– S-ar putea să vă cer prea mult, zise Harry. Dar de vreme ce majoritatea clientelei dumneavoastră vă este fidelă de multă vreme, este posibil să vă amintiți câțiva dintre clienții care cumpărau hârtie Kono?

– Poate câțiva. Møller. Și bătrânul Kikkusæn din Møllaren. Nu păstrăm evidențe, dar nevasta are memorie bună.

– Ar fi posibil să scrieți numele complete, vârsta aproximativă și adresa celor de care vă amintiți și să mi le trimiteți prin e-mail...?

---

[1] Țesut adipos în exces (n.tr.)

Harry fu întrerupt de un *ţţţ* compătimitor din partea cealaltă.

– Nu avem e-mail, fiule. Și nici nu ne interesează să ne facem. Mai bine îmi dai numărul de fax.

Harry îi dădu numărul sediului poliției. Ezită. Avu o inspirație bruscă. Însă inspirația nu apărea din senin, fără motiv.

– Nu cumva ați avut, acum câțiva ani, un client pe nume Gert Rafto?

– Iron Rafto? râse Peter Flesch.

– Ați auzit de el?

– Tot orașul știa cine e Rafto. Nu, nu a fost client aici.

Șeful Møller obișnuia mereu să spună că, pentru a determina în mod cert ce este posibil, anchetatorul trebuie să elimine tot ce este imposibil. Și acesta era motivul pentru care un detectiv nu ar trebui să dispere, ci să se bucure de fiecare dată când poate renunța la o pistă care nu conduce la soluție. În plus, fusese doar o idee.

– Eh, mulțumesc oricum, zise Harry. Vă urez o zi bună.

– Nu *el* era clientul, zise Flesch. *Eu* eram.

– Cum?

– Da. Îmi aducea diverse obiecte. Brichete de argint, pixuri aurite. Chestii de genul ăsta. Uneori le achiziționam de la el. Da, asta a fost înainte de a-mi da seama de unde provin...

– Și de unde proveneau?

– Nu știți? Le fura de la locurile crimelor pe care le investiga.

– Dar el nu a cumpărat niciodată nimic?

– Rafto nu avea nevoie de genul de lucruri pe care le vindeam noi.

– Dar de hârtie? Oricine are nevoie de hârtie, nu-i așa?

– Hm. O clipă, ca s-o întreb pe nevastă.

O mână fu pusă pe receptor, însă Harry auzi un strigăt, apoi o conversație pe un ton mai coborât. După aceea mâna dispăru și Flesch reveni, voios, în dialectul lui bergensian:

– Crede că Rafto a luat restul de hârtie când am încetat să mai vindem așa ceva. Crede că în schimbul unui portstilou de argint rupt. Are o memorie de elefant nevasta, să știi.

Harry lăsă receptorul în furcă știind că îl aștepta un drum până în Bergen. Înapoi în Bergen.

La ora nouă în acea seară luminile continuau să ardă la primul etaj al clădirii din Brynsalléen 6, o stradă din Oslo. Privită dinafară, clădirea cu șase etaje arăta la fel ca oricare alt complex comercial, cu zidăria modernă din cărămidă roșie și fațada din oțel cenușiu. De fapt, arăta la fel de modernă și pe dinăuntru, căci majoritatea celor patru sute de angajați erau ingineri, specialiști IT, specialiști în științe sociale, tehnicieni de laborator, fotografi și așa mai departe. În ansamblul ei, aceasta era „unitatea națională de combatere a crimei organizate și a altor crime grave", la care se făcea referire cu vechea denumire Kriminalpolitisentralen sau, cu abrevierea ei, Kripos.

Espen Lepsvik tocmai le dăduse drumul oamenilor lui după trecerea în revistă a progreselor înregistrate în anchetarea crimelor. În sala de ședințe goală, iluminată strălucitor, rămăseseră doar doi oameni.

– A fost un pic cam subțire, remarcă Harry Hole.

– Frumos mod de a defini nimicul, replică Espen Lepsvik, masându-și pleoapele cu degetul mare și cel arătător. Mergem să bem o bere ca să-mi povestești ce ai mai dezgropat?

Harry îi povesti în vreme ce Espen Lepsvik conducea spre centrul orașului și spre Kafé Justisen, aflată în drumul spre casă al amândorura. Se așezară la o masă în fundul cafenelei aglomerate, frecventate de toată lumea, de la studenți însetați de bere la avocați și polițiști încă și mai însetați.

– Mă gândesc să o iau pe Katrine Bratt în locul lui Skarre până la Bergen, zise Harry, sorbind din sticla cu apă carbogazoasă. I-am verificat dosarul de muncă înainte de a fi venit aici. E destul de neexperimentată, dar dosarul spune că a lucrat la două anchete criminalistice în Bergen pe care mi se pare că le-ai condus chiar tu.

– Bratt, da, îmi amintesc de ea.

Espen Lepsvik zâmbi și ridică degetul arătător în semn de comandă a unei noi sticle cu bere.

– Ai fost fericit cu ea?

– Foarte fericit. Este... extrem de... competentă. Lepsvik îi făcu cu ochiul lui Harry, care zări deja la celălalt acea privire aburită a detectivului obosit care a luat trei beri la bord. Iar dacă noi doi n-am fi fost căsătoriți, cred că m-aș fi dat tare la ea.

Omul își goli paharul.

– Eu mă întrebam mai degrabă dacă ai socotit-o stabilă, zise Harry.

– Stabilă?

– Da, e ceva în privința ei... Nu știu cum să explic mai exact. Ceva intens.

– Știu ce vrei să spui. Espen Lepsvik încuviință încet din cap în vreme ce încerca să-și concentreze privirea asupra chipului lui Harry. Dosarul ei e impecabil. Însă între noi fie vorba, eu unul l-am auzit pe unul dintre băieții de acolo spunând ceva despre ea și soțul ei.

Lepsvik căută indicii de încurajare pe fața lui Harry, nu descoperi niciunul, însă merse oricum mai departe.

– Ceva... știi tu... le plac pielea și cauciucul. Sado-maso. Se pare că se duceau la genul ăla de cluburi. Un pic cam perverși.

– Nu mă interesează, zise Harry.

– Nu, nu, nu, nici pe mine! exclamă Lepsvik, ridicând mâinile într-un gest de apărare. E doar un zvon. Și știi ce? rânji el, aplecându-se peste masă astfel încât Harry îi simți răsuflarea mirosind a bere. Ea mă poate domina oricând.

Harry își dădu seama că privirea lui spunea ceva anume, deoarece Lepsvik păru imediat să-și regrete deschiderea și bătu rapid în retragere către colțul lui de masă. După care continuă pe un ton mult mai profesional.

– E o profesionistă. Inteligentă. Intensă și dedicată. A insistat un pic prea vehement ca s-o ajut cu câteva cazuri mai vechi, asta țin minte. Dar nu e deloc instabilă, ba din contră. E mai degrabă genul închistat

și morocănos. Însă așa sunt mulți. Da, de fapt cred că voi doi ați face o echipă perfectă.

Harry zâmbi la gluma răutăcioasă și se ridică de la masă.

– Mersi pentru sugestie, Lepsvik.

– Dar tu ai o sugestie pentru mine? Între tine și ea... se petrece ceva?

– Sugestia mea, replică Harry, aruncând o bancnotă de o sută de coroane pe masă, ar fi să îți lași în seara asta mașina aici.

14

Ziua 9

BERGEN

La ora 8.26 fix, roțile cursei aeriene DY604 atinseră asfaltul ud al pistei aeroportului Flesland din Bergen. O atinseră cu atâta forță, încât Harry făcu brusc ochii mari.

– Ai dormit bine? întrebă Katrine.

Harry încuviință, se frecă la ochi și privi afară, spre dimineața ploioasă.

– Ai vorbit în somn, zise ea, zâmbind.

– Mmm.

Harry nu avea chef să întrebe ce anume spusese. În schimb, parcurse rapid în minte ce visase. Nu o visase pe Rakel. Nu o mai visa de multe nopți. O alungase. Visele lui o alungaseră din mijlocul lor. Însă visase despre Bjarne Møller, fostul lui șef și mentor, care mersese pe platoul bergensian și fusese descoperit două săptămâni mai târziu în lacul Revurtjern. Fusese o decizie luată de Møller, deoarece el crezuse – la fel ca și Zenon cel cu degetul mare de la picior vătămat – că viața nu mai merita trăită. Oare Gert Rafto ajunsese la aceeași concluzie? Sau era încă în viață pe undeva, pe acolo?

– Am sunat-o pe fosta soție a lui Rafto, zise Katrine, în vreme ce străbăteau holul de la sosiri. Nici ea și nici fata ei nu vor să discute cu

poliția. Nu vor să redeschidă răni vechi. Iar asta e bine. Rapoartele din acea vreme sunt mai mult decât suficiente.

Luară un taxi din fața terminalului.

– E bine să fii acasă? întrebă Harry cu voce tare, ca să acopere răpăitul ploii și șuieratul ritmic al ștergătoarelor de parbriz.

Indiferentă, Katrine ridică din umeri.

– Dintotdeauna am urât ploaia. Și i-am urât pe bergensieni, care susțineau că pe aici nu plouă chiar așa de mult cum susțin norvegienii din est.

Trecură de Danmarksplass și Harry se uită spre vârful muntelui Ulriken. Era acoperit cu zăpadă și se vedeau telecabinele în mișcare. Trecură apoi prin labirintul periculos de străzi alunecoase din zona golfului Store Lungegårdsvann și ajunseră în centru, care pentru vizitatori constituia întotdeauna o surpriză plăcută după drumul anevoios.

Intrară în hotelul SAS, de pe Bryggen, aflat în fața portului. Harry o întrebase pe Katrine dacă nu cumva prefera să stea la părinții ei, însă aceasta îi răspunsese că efortul ar fi fost prea mare pentru o singură noapte, deoarece ei s-ar fi deranjat prea mult și că, de fapt, ea nici măcar nu-i anunțase că vine în oraș.

Li se dădură cardurile de acces în camerele lor, iar în lift păstrară tăcerea. Katrine se uită la Harry și zâmbi, ca și cum tăcerea în lifturi ar fi reprezentat o glumă implicită. Harry se uită în jos, sperând ca trupul lui să nu trimită semnale false. Sau adevărate.

Ușile liftului se deschiseră într-un târziu și șoldurile Katrinei își croiră foșnind drum pe coridor.

– La recepție peste cinci minute, îi zise Harry din urmă.

– Care e programul? întrebă el după ce se așezară în holul hotelului șase minute mai târziu.

Katrine se aplecă în față pe fotoliul moale și își răsfoi carnețelul cu coperte din piele. Se schimbase într-un costum gri elegant, ceea ce însemna că nu se deosebea de clientela formată din afaceriști a hotelului.

– Te întâlnești cu Knut Müler-Nilsen, șeful unității Persoane Dispărute și Infracțiuni cu Violență.

– Tu nu vii cu mine?

– Ar trebui să salut și să vorbesc cu toată lumea, iar așa s-ar irosi întreaga zi. De fapt, ar fi bine să nu menționezi deloc numele meu. Ar fi doar foarte iritați că n-am trecut pe la ei. Eu mă duc în Øyjordsveien ca să am o mică discuție cu ultimul martor care l-a văzut pe Rafto.

– Mmm. Și unde s-a petrecut asta?

– În zona docurilor. Martorul l-a văzut părăsindu-și mașina și intrând în parcul Nordnes. Nimeni nu s-a mai întors după mașină, iar zona a fost pieptănată îndelung fără niciun rezultat.

– Și după aceea ce facem?

Harry își trecu degetul mijlociu și arătătorul peste bărbie, gândindu-se că ar fi trebuit să se bărbierească înainte de a pleca de acasă.

– Tu parcurgi vechile rapoarte împreună cu detectivii care s-au ocupat de caz și care sunt încă la secție. Te pui la curent. Încerci să vezi lucrurile dintr-o altă perspectivă.

– Nu, replică Harry.

Katrine își ridică privirea din carnet.

– Detectivii din acea vreme au tras propriile concluzii, pe care și le vor apăra, explică Harry. Prefer să citesc rapoartele în liniște și pace în Oslo. Și să-mi petrec timpul aici încercând să-l cunosc ceva mai bine pe Rafto. Putem arunca pe undeva o privire asupra posesiunilor lui?

Katrine clătină din cap.

– Familia lui a donat toate posesiunile lui unei fundații. Se pare că n-a fost vorba de cine știe ce. Ceva mobilă și haine.

– Dar acolo unde a locuit sau a stat?

– A locuit singur într-un apartament din Sandviken după divorț, dar acesta a fost vândut cu ani în urmă.

– Mmm. Și nu există vreo casă din copilărie, vreo căsuță la țară sau vreo cabană care să fie încă în proprietatea familiei?

Katrine ezită.

– Rapoartele menționau o căsuță din cartierul de case de vară al poliției, pe insula Finnøy din Fedje. În astfel de cazuri căsuțele rămân la familie, așa că poate reușim să o vedem. Am numărul de telefon al soției lui Rafto. O să o sun.

– Credeam că nu vrea să discute cu poliția.

Katrine îi făcu cu ochiul zâmbind șiret.

De la recepția hotelului, Harry reuși să împrumute o umbrelă care se răsuci de nenumărate ori pe dos în rafalele de vânt până ce el reuși să ajungă la Fisketorget – piața de pește din port – și arăta ca un liliac bătut de soartă când ajunse, fugind cu capul aplecat pe ultimii metri, la intrarea în sediul poliției.

În vreme ce Harry stătea în holul de primire, așteptându-l pe șeful Knut Müller-Nilsen, Katrine îl sună ca să-l informeze că acea căsuță a lui Rafto încă se găsea în proprietatea familiei.

– Dar soția lui nu a mai pus piciorul acolo de la acel caz. Și crede că nici fiica ei.

– Mergem acolo, zise Harry. O să termin aici pe la ora unu.

– Bine, o să fac rost de o ambarcațiune. Ne întâlnim la docul Zacharias.

Knut Müller-Nilsen era un bărbat ca un urs, vesel, cu ochi jucăuși și mâini de dimensiunea unor rachete de tenis. Teancurile înalte de hârtii îl făceau să arate ca și cum ar fi fost înzăpezit la birou, cu rachetele împăturite în spatele capului.

– Rafto, hmm, făcu el, după ce îi explică oaspetelui că în Bergen nu ploua chiar așa de mult precum credeau norvegienii din est.

– Se pare că polițiștii au tendința de a vă scăpa printre degete, zise Harry, ridicând poza lui Gert Rafto, care venise odată cu rapoartele pe care el le ținea în poală.

– A, da? se miră interlocutorul, uitându-se la Harry, care găsise un scaun cu spătar într-un colț lipsit de hârtii al biroului.

– Bjarne Møller, replică Harry.

– Corect, zise Müller-Nilsen, dornic să expedieze subiectul.

– Ofițerul care a dispărut din Fløyen, precizează Harry.

– Bineînțeles! Müller-Nilsen se plesni peste frunte. O tragedie. Era aici de atât de puțină vreme, că eu n-am reușit să... Se presupune că s-a rătăcit, nu-i așa?

– Asta e ceea ce s-a întâmplat, răspunse Harry, aruncând o privire pe fereastră și gândindu-se la drumul lui Bjarne de la idealism la corupție. La intențiile lui bune. La erorile tragice. Despre care alții n-aveau să afle niciodată. Ce îmi puteți spune despre Gert Rafto?

„Dublura meu din Bergen", își zise Harry după ce recepționă descrierea efectuată de Müller-Nilsen: atitudine nesănătoasă față de alcool, temperament dificil, lup singuratic, moralitate îndoielnică și dosar foarte controversat.

– Însă dispunea de o putere excepțională de analiză și de intuiție, continuă Müller-Nilsen. Și de o voință de fier. Părea să fie mânat de la spate de... ceva. Nu știu cum să mă exprim mai bine. Rafto era un om al extremelor. Mă rog, asta e de la sine înțeles acum, că știm ce s-a întâmplat.

– Și ce s-a întâmplat? întrebă Harry, zărind o scrumieră printre teancurile de hârtii.

– Rafto era violent. Și noi știm că a fost în apartamentul lui Onny Hetland chiar înainte de dispariția ei și că Hetland ar fi putut deține informații care puteau dezvălui identitatea ucigașului Lailei Aasen. Mai mult, el a dispărut imediat după aceea. Nu e deloc improbabil să se fi sinucis prin înecare. Oricum, noi nu am văzut niciun motiv ca să lansăm o anchetă la scară mare.

– Nu putea să zboare peste graniță?

Müller-Nilsen zâmbi și clătină din cap.

– De ce nu?

– Să spunem că în acest caz noi dețineam avantajul de a-l cunoaște foarte bine pe suspect. Chiar dacă, teoretic, el ar fi putut părăsi Bergenul, nu era genul. Pur și simplu.

– Și nicio rudă sau prieten nu a raportat vreun semn de viață de la el?

Interlocutorul clătină iarăși din cap.

– Părinții lui nu mai sunt printre noi, iar Rafto nu avea mulți prieteni. A avut o relație tensionată cu fosta lui soție, așa că e aproape imposibil de crezut că ar fi contactat-o pe ea.

– Dar cum e cu fata lui?

– Erau apropiați. Drăguță fată, inteligentă. E pe un drum bun mulțumită creșterii de care a avut parte, evident.

Harry observă presupunerea faptelor cunoscute implicit. „E pe un drum bun, evident", o frază tipică pentru secțiile mici de poliție, unde se presupunea că oamenii știu totul despre toate lucrurile.

– Rafto avea o căsuță pe insula Finnøy, nu-i așa? întrebă Harry.

– Da, și ăla ar putea fi evident un loc firesc de refugiu. Ca să mediteze la diverse lucruri și apoi... Müller-Nilsen își trecu una din mâinile lui imense de-a latul gâtului. Am scotocit căsuța, am cercetat insula cu câini și am dragat apele. Nimic.

– Mi-am zis să arunc și eu o privire pe acolo.

– Nu-i cine știe ce de văzut. Noi avem o căsuță chiar vizavi de cea a lui Iron Rafto și, din nefericire, a ajuns cu totul în paragină. E rușinos că soția lui nu renunță la ea. Nu e niciodată acolo. Müller-Nilsen aruncă o privire spre ceas. Am o ședință, dar unul dintre ofițerii superiori care au lucrat la acel caz va parcurge rapoartele împreună cu dumneavoastră.

– Nu-i nevoie, rosti Harry, uitându-se la poza din poala lui.

Dintr-odată acel chip i se păru ciudat de cunoscut, ca și cum l-ar fi zărit nu cu mult timp înainte. Cineva deghizat? Cineva pe lângă care trecuse pe stradă? Cineva într-un rol mărunt pe care el nu l-ar fi observat, poate unul dintre polițiștii de la Circulație mișunând pe lângă poarta Sofies sau un asistent de la Vinmonopol? Harry renunță.

– Deci nu Gert?

– Pardon?

– Ați spus Iron Rafto. Deci nu-i spuneați doar Gert?

Müller-Nilsen îi aruncă lui Harry o privire dubioasă, începu să chicotească, dar sfârși cu un zâmbet trist.

– Nu, nu cred că ne-ar fi trecut prin minte.

– Bine. Mulțumesc pentru ajutor.

Pe drumul spre ieșire, Harry îl auzi pe celălalt strigându-l, așa că se întoarse. Șeful stătea în cadrul ușii de la capătul coridorului și cuvintele rostite de el vibrară scurt între pereți.

– Cred că nici lui Rafto nu i-ar fi plăcut.

Ajuns afară, Harry rămase uitându-se la oamenii care își croiau anevoie drum, încovoiați prin ploaie și rafalele de vânt. Senzația nu dispărea. Senzația că ceva sau cineva era acolo, aproape, în interior, vizibil dacă el ar fi reușit să vadă lucrurile corect, în lumina potrivită.

Katrine îl luă pe Harry de la doc, așa cum se înțeleseseră.

– Am împrumutat chestia asta de la un amic, zise ea, manevrând șalupa de 6-7 metri lungime prin gura strâmtă a portului.

În vreme ce ocoleau peninsula Nordnes, un zgomot îl făcu pe Harry să se răsucească pe loc. Zări un stâlp totemic. Chipurile sculptate în lemn țipau răgușit înspre el cu gurile deschise. O pală rece de vânt străbătu ambarcațiunea.

– Acolo sunt focile din Aquarium, zise Katrine.

Harry își strânse mai bine haina în jurul lui.

Finnøy era o insulă micuță. În afară de buruieni nu creștea niciun fel de vegetație pe bucata aceea de pământ bătut de ploi, însă insula dispunea de un mic chei la care Katrine amară cu precizie ambarcațiunea. Zona rezidențială consta din șaizeci de cabane din lemn, toate de dimensiunile unor case de păpuși, amintindu-i lui Harry de barăcile minerilor pe care el le văzuse în Soweto.

Katrine îl conduse pe Harry de-a lungul aleii de pietriș dintre căsuțe, apoi se îndreptă spre una dintre ele. Căsuța ieșea în evidență din pricina vopselei scorojite de pe pereți. O fereastră era întredeschisă.

Katrine se ridică pe vârfuri, apucă becul de deasupra ușii și îl deșurubă. Din interior se auzi un sunet ca de zgârietură pe măsură ce ea rotea becul, trăgând odată cu el afară și insecte moarte. Plus o cheie, pe care ea o prinse în aer.

– Fosta soție mă plăcea, zise Katrine, introducând cheia în broască.

Înăuntru se simțea miros de mucegai și igrasie. Harry privi în gol în semiîntuneric, apoi auzi sunetul unui comutator, și interiorul se lumină.

– Deci are electricitate, chiar dacă ea nu folosește cabana, rosti el.

– Lumina e în comun, răspunse Katrine, privind încet în jurul ei. Plătește poliția.

Căsuța avea 28 de metri pătrați și consta dintr-un living unit cu o bucătărie, din care se trecea într-un dormitor. Sticle goale de bere acopereau blatul din bucătărie și masa din living. Pe pereți nu se vedea nimic atârnând, nu existau ornamente pe pervazurile ferestrelor și nici cărți pe rafturi.

– Există și o pivniță, zise Katrine, arătând spre o trapă din podea. Asta e zona ta. Ce facem acum?

– Căutăm, răspunse Harry.

– Ce anume?

– Asta e ultima din grijile noastre.

– De ce?

– Deoarece este ușor să ratezi ceva important atunci când cauți altceva. Limpezește-ți mintea. Vei ști ce anume cauți când vei descoperi.

– Bine, rosti Katrine cu o încetineală exagerată.

– Tu începi de sus, de aici, o instrui Harry, ducându-se la trapă și trăgând de inelul din fier.

O scară îngustă ducea jos în întuneric. Harry speră că ea nu-i sesizase ezitarea.

Pânze vechi țesute de păianjeni de mult morți i se lipiră de față în vreme ce cobora în groapa igrasioasă cu iz de pământ reavăn și lemn putrezit. Întreaga pivniță se găsea la subsol. Găsi un comutator la capătul scării și apăsă pe el, dar nu se întâmplă nimic. Singura

sursă de lumină provenea de la ochiul roșu din partea de sus a unui congelator aflat lângă peretele lateral. Harry aprinse lanterna de buzunar, și conul de lumină căzu direct pe ușa unei magazii.

Balamalele scârțâiră când el deschise ușa. Era o cămăruță de tâmplar, plină cu scule. „Pentru un om care are ambiția de a face ceva cu sens", își zise Harry. Asta pe lângă prinderea criminalilor.

Însă uneltele nu păreau foarte folosite, așa că poate Rafto își dăduse seama că nu se pricepe la altceva, nu era genul de om care să facă lucruri, era genul de om care face curățenie. Un zgomot brusc îl determină pe Harry să se răsucească pe loc. Și scoase un oftat de ușurare când își dădu seama că termostatul congelatorului activase ventilatorul. Harry pătrunse într-o a doua cămară. Peste tot ce se găsea acolo fusese întinsă o carpetă. Trase de carpetă, iar mirosul de igrasie și umezeală stătută îl izbi. Fasciculul luminos al lanternei dezvălui un parasolar putrezit, o masă din plastic, o stivă de sertare de congelator, scaune din plastic decolorat și un set de instrumente de crichet. În pivniță nu se mai găsea nimic altceva. O auzi pe Katrine scotocind deasupra și vru să închidă ușa cămării. Însă unul dintre sertare căzuse pe pragul ușii atunci când el trăsese de carpetă. Tocmai voia să o împingă înapoi cu piciorul când se opri și se uită la obiect. În lumina lanternei putea desluși înscrisul de pe partea laterală. ELECTROLUX. Se îndreptă spre peretele unde ventilatorul congelatorului continua să bâzâie. Electrolux. Apucă mânerul și trase, dar ușa congelatorului nu se clinti. Observă o încuietoare sub mâner și își dădu seama că acel congelator era încuiat. Se duse în cămara cu unelte ca să găsească o rangă. Când se întoarse, Katrine cobora scara.

– Nimic pe sus, anunță ea. Cred că ar trebui să mergem. Tu ce faci?

– Dau spargeri ca să intru, zise Harry, introducând ranga pe lângă ușa congelatorului, deasupra încuietorii.

Apăsă cu toată greutatea corpului pe celălalt capăt. Ușa nu cedă. Prinse mai bine ranga, se sprijini cu un picior de corpul congelatorului și împinse.

– Al dracului...

Cu un pocnet sec, ușa se deschise și Harry căzu cât era de lung cu fața în jos. Auzi lanterna atingând podeaua de cărămidă și simți frigul izbindu-l, ca o răsuflare a unui ghețar. Tocmai se lupta să recupereze lanterna din spatele lui când o auzi pe Katrine. Un sunet care te înfiora până în măduva spinării, un urlet profund care se transformă imediat în gemete isterice asemănătoare unor hohote de râs. Apoi se făcu liniște câteva secunde cât Katrine își trase răsuflarea, după care scoase din nou același urlet prelung asemenea unei femei care naște. Însă Harry văzuse deja totul și înțelegea de ce țipa. Katrine urla deoarece după doisprezece ani congelatorul continua să funcționeze perfect, iar lumina din interiorul lui dezvăluia ceva înghesuit înăuntru, cu brațele în față, cu genunchii îndoiți și cu capul împins într-o parte. Trupul era acoperit cu cristale albe de gheață, ca și cum din el s-ar fi hrănit un strat de mucegai alb; iar acea formă umană contorsionată era reprezentarea vizuală a urletelor lui Katrine. Însă nu asta întoarse pe dos stomacul lui Harry. La câteva clipe după ce ușa congelatorului cedase, trupul dinăuntru căzu în față și fruntea atinse marginea ușii, determinând cristalele de gheață să se desprindă de pe chip și să cadă ca o ploaie albă pe podeaua pivniței. Astfel Harry își dădu seama că în direcția lor rânjea Gert Rafto. Însă rânjetul nu era format de gură, care era cusută cu ață groasă din cânepă, intrând și ieșind în zigzag din buze. Rânjetul traversa bărbia și se arcuia în sus către pomeții obrajilor. Era trasat cu o linie de cuie negre care probabil fuseseră înfipte cu ciocanul în oasele feței. Atenția lui Harry fu atrasă de nas. Polițistul se forță să nu verse chiar acolo tot ce avea în stomac. Septul și cartilajul nazal fuseseră probabil primele îndepărtate. Frigul decolorase total morcovul. Omul de zăpadă era complet.

PARTEA A TREIA

15

Ziua 9

NUMĂRUL OPT

Ceasul arăta ora opt seara, dar cu toate astea oamenii care se plimbau pe Grønlandsleiret puteau vedea că luminile continuau să ardă pe întregul etaj șase al sediului poliției.

În sala K1, Holm, Skarre, Espen Lepsvik, Gunnar Hagen și superintendentul-șef ședeau în fața lui Harry. Trecuseră șase ore și jumătate de când îl descoperiseră pe Gert Rafto pe insula Finnøy și patru ore de când Harry sunase din Bergen ca să convoace o ședință la întoarcerea din deplasare.

Harry întocmise un raport privitor la descoperirea cadavrului și chiar și superintendentul-șef se foise pe scaun atunci când Harry le arătase fotografiile de la locul crimei pe care poliția din Bergen i le trimisese prin e-mail.

– Raportul de autopsie nu este încă gata, anunță Harry. Însă cauza morții este destul de evidentă. O armă de foc în gură și un glonț prin cerul gurii, ieșit prin ceafă. Asta s-a întâmplat la locul crimei; băieții din Bergen au descoperit glonțul în peretele cămării.

– Sânge și materie cenușie? întrebă Skarre.

– Nu, răspunse Harry.

– Nu după atâția ani, zise Lepsvik. Șobolani, insecte...

– Ar putea să existe ceva urme reziduale, interveni Harry. Însă am vorbit cu specialistul medico-legal și am căzut de acord. Probabil că Rafto a dat o mână de ajutor ca să nu lase mizerie în urmă.

– Cum? se miră Skarre.

– Câh, făcu Lepsvik.

Skarre păru să priceapă cum stătuseră lucrurile și chipul i se strâmbă de groază.

– O, la naiba...

– Îmi cer scuze, interveni Hagen. Poate să-mi explice cineva ce tot vorbiți voi acolo?

– E ceva cu care ocazional ne confruntăm în caz de sinucidere, explică Harry. Amărâtul suge aerul din țeava pistolului înainte de a se împușca. Vidul determină mai puțină... Căută cuvântul... mizerie. Probabil că în cazul de față lui Rafto i s-a ordonat să sugă aerul.

Lepsvik clătină din cap.

– Iar un polițist ca Rafto probabil că a știut foarte bine de ce.

Hagen păli.

– Dar cum... cum naiba faci un om să sugă...?

– Poate că i s-a dat de ales, sugeră Harry. Sunt modalități mai rele de a muri decât să te împuști în gură.

Peste cei strânși acolo se lăsă tăcerea. Iar Harry lăsă tăcerea să umple spațiul câteva secunde înainte de a merge mai departe.

– Până acum n-am descoperit niciodată cadavrele. Rafto a fost și el ascuns, dar ar fi fost descoperit suficient de repede dacă nu ar fi fost rudele care să evite cabana. Asta mă conduce la ideea că Rafto nu a făcut parte din proiectul criminalului.

– Și tu crezi că e un criminal în serie?

În tonul superintendentului nu se ghicea sfidare, ci doar o dorință de confirmare.

Harry încuviință.

– Dacă Rafto nu face parte din acest așa-numit proiect, care ar putea fi motivul?

– Nu știm, dar atunci când este ucis un detectiv este firesc să te gândești că acesta a ajuns să reprezinte o amenințare pentru ucigaș.

Espen Lepsvik tuși.

– Uneori ne dăm seama de motiv după modul în care sunt tratate cadavrele. În acest caz, de exemplu, nasul a fost înlocuit cu un morcov. Cu alte cuvinte, el ne dă cu tifla.

– Se amuză pe seama noastră? întrebă Hagen.

– Poate că ne sugerează să nu ne vârâm nasurile? propuse, ezitând, Holm.

– Exact! exclamă Hagen. Un avertisment pentru alții ca să păstreze distanța.

Superintendentul-șef își coborî capul și se uită la Harry cu coada ochiului.

– Ce e cu gura cusută?

– Un mesaj: Țineți-vă gurile închise, cârâi Skarre.

– Corect! exclamă din nou Hagen. Dacă Rafto era mânjit, probabil că el și ucigașul erau cumva complici, iar Rafto amenința să-l demaște.

Se uitară cu toții la Harry, care nu replicase la niciuna dintre sugestii.

– Ei bine? mârâi superintendentul-șef.

– S-ar putea să aveți dreptate, evident, zise Harry. Însă eu cred că singurul mesaj pe care a vrut să ni-l trimită a fost acela că Omul de zăpadă a trecut pe acolo. Și că îi place să facă oameni de zăpadă. Atât.

Detectivii schimbară rapid priviri între ei, dar nimeni nu ridică vreo obiecție.

– Avem altă problemă, continuă Harry. Poliția din Bergen a emis o declarație prin care anunță că a fost găsită o persoană moartă în Finnøy și asta e tot. Le-am cerut să ascundă deocamdată alte detalii, ca să avem la dispoziție câteva zile să căutăm indicii fără ca Omul de zăpadă să afle că a fost descoperit cadavrul. Din nefericire, două zile este un termen cu totul nerealist. Nicio secție de poliție nu este chiar *atât* de discretă.

– Presa a obținut numele lui Rafto pentru edițiile de mâine dimineață, zise Espen Lepsvik. Știu câțiva oameni la *Bergens Tidende* și *Bergensavisen*.

– Greșit, auziră cu toții pe cineva în spatele lor. Va apărea în seara asta la știrile de noapte de la TV2. Nu doar numele, ci și detalii de la locul crimei și legătura cu Omul de zăpadă.

Se întoarseră cu toții. În cadrul ușii stătea Katrine Bratt. Era încă palidă, deși nu la fel de pământie ca atunci când Harry o urmărise plecând cu ambarcațiunea de pe insulă, pe care îl lăsase pe el să aștepte poliția.

– Deci îi cunoști pe tipii de la TV2? întrebă Espen Lepsvik cu un rânjet viclean.

– Nu, răspunse Katrine, luând loc. Îi cunosc pe cei de la poliția din Bergen.

– Unde ai fost, Bratt? întrebă Hagen. Ai lipsit câteva ore bune.

Katrine îi aruncă o privire lui Harry, care îi dădu aprobarea încuviințând imperceptibil din cap. Harry își drese glasul.

– Katrine are câteva treburi pe care i le-am dat eu să le facă.

– Trebuie să fie importante. Să auzim, Bratt.

– Nu-i nevoie să discutăm despre asta acum, replică Harry.

– Doar sunt curios, ripostă Hagen cu ton ironic.

„General nenorocit de canapea", își spuse Harry. „Domnul Punctualitate. Domnul Ședință de informare. Nu vezi că biata fată e încă în stare de șoc? Tu te-ai albit când ai văzut pozele. Ea s-a dus acasă ca să vomite. Și ce dacă? A venit înapoi acum. Bate-o ușurel și colegial pe spate în loc s-o umilești în fața colegilor". Toate astea trecură prin mintea lui Harry cu voce tare și clară, în vreme ce încerca să prindă privirea lui Hagen și să-l determine să priceapă.

– Ei bine, Bratt? insistă Hagen.

– Am verificat câteva lucruri, zise Katrine, ridicându-și bărbia.

– Înțeleg. Cum ar fi...?

– Cum ar fi Idar Vetlesen care studia medicina atunci când au fost omorâte Laila Aasen și Onny Hetland, iar Rafto a dispărut.

– Este relevant pentru caz? întrebă superintendentul-șef.

– Este relevant, răspunse Katrine. Deoarece și-a făcut studiile la Universitatea din Bergen.

În încăpere se lăsă tăcerea.

– Un student la medicină?

Șeful se uită la Harry.

– De ce nu? răspunse acesta. S-a apucat ulteior de chirurgie plastică și spune chiar el că îi place să modeleze chipuri.

– Am verificat locurile unde a activat ca intern și ulterior ca profesionist, reluă Katrine. Nu coincid cu disparițiile femeilor despre care noi credem că au fost ucise de Omul de zăpadă. Însă ca tânăr doctor călătorești des. Conferințe, slujbe pe termen scurt.

– Mare păcat că acel Krohn nu ne-a lăsat să discutăm cu tipul, interveni Skarre.

– Las-o baltă, i-o reteză Harry. O să-l arestăm pe Vetlesen.

– Pentru ce? se miră Hagen. Pentru că a studiat în Bergen?

– Pentru încercare de corupere sexuală a minorilor.

– Pe ce temei? întrebă superintendentul-șef.

– Avem un martor. Proprietarul de la Leon. Și avem poze care fac legătura dintre Vetlesen și acel loc.

– Urăsc să spun așa ceva, rosti Espen Lepsvik, dar îl cunosc pe tipul de la Leon și nu va depune niciodată mărturie. Cazul nu va ține; va trebui să-l eliberezi pe Vetlesen în douăzeci și patru de ore, fără îndoială.

– Știu, rosti Harry, uitându-se la ceas. Se gândea cât îi lua ca să ajungă cu mașina în Bygdøy. Și este incredibil cât de multe lucruri găsesc oamenii de spus într-un asemenea interval de timp.

Harry apăsă încă o dată pe sonerie, gândindu-se că era la fel ca în vacanțele de vară, când era mic și toată lumea plecase și el era

singurul băiat rămas în Oppsal. Atunci când stătea acolo, pe la uși, sunând pe la soneriile din Øystein, sperând ca prin cine știe ce miracol vreun băiat să fie acasă și să nu fi plecat deja la bunica în Halden, pe la vreo cabană din Son sau în tabără de camping în Danemarca. Apăsa încontinuu soneriile, până ce își dădea seama că îi rămânea o singură posibilitate. Tresko. Tresko, cu care nici băieții din Øystein și nici el nu voiau niciodată să se joace, dar care continua să adaste pe acolo ca o umbră care așteaptă ca ei să se răzgândească, să-l scoată temporar din acea stare ca de invizibilitate. Probabil că el alesese Øystein și pe Harry, din pricina lipsei de popularitate, așa că se gândise că, dacă era să fie acceptat într-un grup, atunci acela era grupul de care i se puteau lega cele mai mari speranțe. Iar acum venise și șansa lui, deoarece el era singurul rămas pe loc, iar Harry știa că Tresko era întotdeauna acasă din pricină că familia lui nu-și permitea niciodată să plece undeva, iar el nu avea alți prieteni cu care să se joace.

Harry auzi târșâit de papuci dinăuntru, apoi ușa se întredeschise. Chipul femeii se lumină. Așa cum se lumina și fața mamei lui Tresko când îl vedea pe Harry. Nu-l invita niciodată înăuntru, ci se mulțumea să-l cheme pe Tresko, se ducea să-l aducă, îl trăgea de ureche, îl îmbrăca cu un hanorac urât și îl împingea afară pe prag, unde el rămânea uitându-se îmbufnat la Harry. Iar Harry știa că Tresko știe. Și îi simțea ura tăcută în vreme ce se îndreptau spre chioșc. Însă era bine. Timpul trecea mai ușor.

– Mă tem că Idar nu e acasă, zise doamna Vetlesen. Dar nu vreți să intrați și să-l așteptați? A zis că iese un pic să se plimbe cu mașina.

Harry clătină din cap, întrebându-se dacă ea putea zări luminile albastre care sfâșiau bezna nopții din Bygdøy pe strada din spatele lui. Putea pune pariu că Skarre fusese cel care le pornise, ca un individ fără minte.

– Când a plecat?

– Chiar înainte de cinci.

– Dar asta înseamnă cu câteva ore în urmă, zise Harry. A spus unde se duce?

Femeia clătină din cap.

– Nu-mi spune niciodată nimic. Ce părere aveți în privința asta? Nu vrea să-și lase nici măcar propria mamă să știe ce face.

Harry îi mulțumi și o anunță că va reveni mai târziu. După aceea străbătu aleea cu pietriș și treptele până la poarta coborâtă. Nu-l găsiseră pe Idar Vetlesen nici la birou și nici la hotelul Leon, iar clubul de curling era închis și întunecat. Harry închise poarta în urma lui și se duse la mașină. Ofițerul în uniformă dinăuntru deschise geamul.

– Oprește luminile albastre, îi ceru Harry, răsucindu-se către Skarre, care stătea pe bancheta din spate. Femeia zice că el nu e acasă și probabil că e adevărat. Va trebui să așteptați ca să vedeți dacă se întoarce. Sună la ofițerul de serviciu și cere-i să adune oameni care să-l caute. Nimic pe stația radio a poliției, bine?

Pe drumul înapoi spre oraș, Harry sună la dispeceratul Telenor, unde află că Torkildsen își încheiase tura și plecase acasă și că cererile privind localizarea telefonului mobil al lui Idar Vetlesen vor trebui să treacă prin canalele oficiale a doua zi dis-de-dimineață. Harry închise și dădu mai tare volumul CD-playerului pentru piesa *Vermilion* a celor de la Slipknot, însă își dădu seama că nu se găsește în dispoziția necesară, așa că apăsă butonul Eject pentru a schimba cu un CD Gil Evans pe care îl redescoperise în fundul compartimentului de mănuși. În vreme ce el se lupta cu carcasa CD-ului, în mașină se auzi postul de radio NRK 24-Hours News.

– Poliția caută un doctor bărbat cu vârsta în jur de treizeci de ani, rezident din Bygdøy. Se crede că individul are legătură cu crimele Omului de zăpadă.

– La naiba! urlă Harry, aruncând CD-ul cu Gil Evans în parbriz. Discul se sparse și împroșcă interiorul mașinii cu bucățele de plastic.

CD-ul se rostogoli pe jos. Simțindu-se frustrat la culme, Harry apăsă tare pe accelerație și depăși o mașină de mari dimensiuni, aflată

pe banda stângă. Douăzeci de minute. Avuseseră nevoie doar de douăzeci de minute. Oare de ce nu le ofereau polițiștilor microfoane și spațiu să transmită în direct?

Bufetul poliției era închis și pustiu, însă Harry o găsi acolo, stând cu sendvișurile ei la o masă de două persoane.

– Îți mulțumesc că n-ai spus nimănui că m-am pierdut pe insula aia, rosti ea moale.

Harry înclină din cap.

– Ce ai făcut?

– Am predat camera de la hotel și am prins zborul de ora trei. Pur și simplu trebuia să plec undeva. Își plecă privirea în ceașca ei de ceai. Îmi... pare rău.

– E-n regulă, zise Harry, uitându-se la gâtul ei zvelt și înclinat, la părul strâns în coc și la mâna micuță așezată pe masă. Acum o vedea cu alți ochi. Când e să cadă, copacii de esență tare cad cu totul.

– De ce?

– Poate pentru că nu au acumulat suficientă practică în pierderea controlului de sine.

Katrine încuviință, continuând să se uite în gol la ceașca de ceai cu logoul echipei sportive a poliției înscris pe ea.

– Și tu ești un maniac al controlului, Harry. Nu ți-l pierzi niciodată?

Katrine își înălță privirea, iar Harry își spuse că lumina intensă din irișii ei era cea care împumuta o lucire albastră albului ochilor. Polițistul își scotoci buzunarele după țigări.

– Am făcut sute de exerciții. Nu prea am exersat altceva în afară de pierderea controlului. Am centura neagră la sportul ăsta.

Ea schiță un zâmbet vag în chip de răspuns.

– S-a măsurat activitatea cerebrală a boxerilor experimentați, zise el. Știai că intră în stare de inconștiență de câteva ori în cursul unei lupte? O fracțiune de secundă acum, o fracțiune de secundă mai încolo. Însă cumva reușesc să rămână pe picioare. Ca și cum corpul

ar ști că e ceva temporar și atunci preia controlul și îi ține întregi cât au ei nevoie ca să-și revină în fire. Harry scoase o țigară. Și eu m-am pierdut de tot în căsuța aia. Diferența e că după atâția ani corpul meu știe că va reveni controlul.

– Dar cum procedezi, întrebă Katrine, luându-și o șuviță de păr de pe față, ca să nu fii doborât de prima lovitură?

– Fac ce fac și boxerii, mișc brațele. Nu opun rezistență. Dacă te afectează ceva în timpul serviciului, nu te agăța de chestia asta. Pe termen lung oricum nu vei fi în stare să anulezi efectul. Ia-o încetul cu încetul, dă drumul tensiunii ca un baraj, nu lăsa răul să se adune acolo până ce apar fisuri în zid.

Își vârî țigara neaprinsă între buze.

– Da, știu. Psihologul poliției ți-a explicat toate astea atunci când erai cadet. Ideea mea e următoarea: chiar și atunci când vei lăsa povestea să îți afecteze viața reală, va trebui să simți efectele, să simți dacă te distruge.

– Bun, replică Katrine. Și ce faci dacă simți că te distruge?

– Atunci îți iei altă slujbă.

Ea se uită lung la el.

– Și tu ce-ai făcut, Harry? Ce ai făcut atunci când ai simțit că te distruge?

Harry mușcă ușor de filtrul țigării, simțind fibrele moi cum se freacă de dinți. Se gândi că ea ar fi putut fi sora sau fiica lui, căci erau construiți din aceeași materie dură. Un material de construcție solid, greu, rigid, dar cu crăpături mari.

– Am uitat să-mi caut o altă slujbă, răspunse el.

Ea se lumină.

– Știi ce? șopti ea.

– Ce?

Katrine întinse mâna, îi smulse țigara din gură și se aplecă peste masă.

– Cred...

În acea clipă ușa bufetului fu dată de perete cu putere. Era Holm.

– TV2, anunță el. A ajuns la știri. Numele și pozele lui Rafto și Vetlesen.

Iar odată cu acest anunț izbucni și haosul. Chiar dacă ceasul arăta ora unsprezece noaptea, în mai puțin de o jumătate de oră holul sediului central al poliției se umplu de jurnaliști și fotoreporteri. Cu toții așteptau ca șeful Kripos, Espen Lepsvik, sau ca Hagen, șeful diviziei Omucideri, sau ca superintendentul-șef, sau ca șeful poliției locale, sau ca oricine altcineva să coboare și să declare ceva. Mormăind între ei că poliția trebuia să-și asume responsabilitatea de a menține publicul informat în legătură cu o chestiune atât de serioasă, de șocantă și de mare audiență.

Harry se opri lângă balustrada din curtea interioară și se uită în jos la ei. Dădeau târcoale ca niște rechini agitați, consultându-se între ei, șoptindu-și diverse lucruri, ajutându-se reciproc, emițând ipoteze și adulmecând după orice informație cât de mică. Auzise careva ceva? Avea să fie o conferință de presă în noaptea asta? Sau cel puțin o informare ad-hoc? Oare Vetlesen își luase deja zborul către Thailanda? Deadline-ul amenința la orizont, ceva trebuia să se petreacă.

Harry citise că termenul *deadline* își avea originea în bătăliile din Războiul Civil american, când, din lipsa unor construcții unde să fie închiși prizonierii, aceștia erau adunați laolaltă, iar în jurul lor era trasată o linie pe sol. Care a devenit cunoscută sub numele de *dead line*, deoarece oricine o încălca era împușcat. Iar războinicii știrilor de acolo, de jos, exact asta erau: niște prizonieri de război ținuți în loc de un deadline.

Harry era pe drum către sala de întâlnire cu ceilalți când îi sună mobilul. Era Mathias.

– Ai ascultat mesajul pe căsuța vocală pe care ți l-am lăsat? întrebă el.

– N-am avut ocazia, lucrurile se încing pe aici, răspunse Harry. Putem discuta despre asta mai târziu?

– Bineînțeles, zise Mathias. Dar e vorba despre Idar. Am văzut la știri că e căutat.

Harry mută telefonul în cealaltă mână.

– Atunci spune-mi acum.

– Idar m-a sunat mai devreme astăzi. Mă întreba despre carnadrioxide. Mă sună adesea ca să mă întrebe de medicamente – chestiile farmaceutice nu sunt punctul lui forte –, așa că la acel moment nu am acordat prea mare importanță. Te sun acum deoarece carnadrioxide este un medicament extrem de periculos. Mă gândeam că ai vrea să știi.

– Desigur, desigur, zise Harry, scotocindu-și buzunarele până ce găsi un creion pe jumătate tocit și un bilet de tramvai. Carna...?

– Carnadrioxide. Conține venin de la vipera cu corn și este folosit ca analgezic pentru pacienții cu cancer și HIV. Este de o mie de ori mai puternic decât morfina și o doză minusculă paralizează imediat mușchii. Organele respiratorii și inima se opresc și moartea survine instantaneu.

Harry scria de zor.

– Bun. Ce altceva a mai spus?

– Nimic. Părea stresat. Mi-a mulțumit și a închis.

– Ai idee de unde suna?

– Nu, dar acustica era ciudată. Cu siguranță că nu suna din cabinetul de consultații. Părea că se află într-o biserică sau într-o peșteră – înțelegi ce-ți spun?

– Înțeleg. Mulțumesc, Mathias. Te sunăm noi dacă va fi nevoie de mai multe amănunte.

– Sunt doar bucuros să...

Harry nu mai prinse sfârșitul, căci apăsă pe tasta roșie și linia telefonică muri.

Înăuntrul sălii de întruniri întreaga echipă de investigație a lui Harry ședea cu cești de cafea în față – o doză mare cu cafea proaspătă sfârâia în aparat –, iar hainele atârnau de scaune. Skarre tocmai se întorsese din Bygdøy. Le relată tuturor discuțiile pe care le avusese cu mama lui Idar Vetlesen, care repetase că nu știa nimic și că întreaga poveste trebuie să fie o imensă neînțelegere.

Katrine o sunase pe asistenta doctorului, Borghild Moen, care exprimase cam aceleași sentimente.

– O le întrebăm mai multe mâine dacă va fi nevoie, zise Harry. Acum mă tem că avem o problemă mai presantă.

Ceilalți trei oameni din încăpere se uitară la Harry în vreme ce acesta sintetiza conversația cu Mathias. Citind de pe dosul unui bilet de tramvai. Carnadrioxide.

– Crezi că el i-a ucis? întrebă Holm. Cu substanțe paralizante?

– Iată răspunsul, interveni Skarre. De aceea trebuie să ascundă cadavrele. Ca substanța să nu fie descoperită la autopsie și să ne conducă spre el.

– Singurul lucru pe care îl știm, zise Harry, este că Idar Vetlesen și-a pierdut cumpătul. Iar dacă el este Omul de zăpadă, atunci și-a încălcat tiparul.

– Întrebarea, făcu Katrine, este pe cine vânează acum. Cineva o să moară în mod cert din pricina substanței ăsteia în curând.

Harry își frecă gâtul.

– Katrine, ai obținut lista convorbirilor telefonice ale lui Vetlesen?

– Da, mi s-au dat și nume pentru numerele apelate și le-am parcurs împreună cu Borghild. Cei mai mulți erau pacienți. Mai erau două conversații cu Krohn, avocatul lui, și una pe care tocmai ai menționat-o, cu Lund-Hegelsen. În plus, mai era un număr înregistrat cu numele de Popper Publishing.

– Nu prea avem la ce să lucrăm, zise Harry. Putem sta aici ca să bem cafea și să ne scărpinăm capetele proaste. Sau ne putem duce acasă ca să revenim mâine cu aceleași capete proaste, dar nu atât de epuizate.

Ceilalți se holbară la el.

– Nu glumesc, preciză el. Duceți-vă naibii acasă.

Harry se oferi să o lase pe Katrine în fostul cartier muncitoresc Grünerløkka, unde, conform instrucțiunilor date de ea, se opri în fața unui vechi bloc cu patru etaje din Seilduksgata.

– Care apartament? întrebă el.

– Etajul doi, în dreapta.

Harry miji ochii. Toate ferestrele erau întunecate. Nu vedea draperii.

– Soțul tău nu pare a fi acasă. Sau poate că s-a dus la culcare.

– Poate, răspunse ea, fără să facă vreo mișcare.

– Harry?

El o privi întrebător.

– Când am spus că întrebarea este pe cine vânează Omul de zăpadă acum, știi ce am vrut să spun?

– Poate, răspunse el.

– Ceea ce am descoperit noi în Finnøy nu reprezenta uciderea din întâmplare a cuiva care știe prea multe. A fost planificată cu multă vreme înainte.

– Cum adică?

– Adică, dacă Rafto era cu adevărat pe urmele lui, atunci și acele crime au fost planificate.

– Katrine...

– Așteaptă. Rafto era cel mai bun detectiv din Bergen. Tu ești cel mai bun din Oslo. Și-ar fi putut da seama că tu vei fi cel care va ancheta aceste crime, Harry. De aceea ai primit scrisoarea. Vreau doar să spun că ar trebui să ai grijă.

– Încerci să mă bagi în sperieți?

Ea ridică din umeri.

– Dacă ești speriat, știi ce înseamnă asta?

– Nu?

Katrine deschise portiera.

– Că ar trebui să-ți găsești o altă slujbă.

Harry descuie ușa apartamentului, își scoase bocancii și se opri în pragul sufrageriei. Încăperea avea acum toată tencuiala dată jos. Lumina lunii cădea pe ceva alb pe peretele golaș și roșu. Intră. Era un număr opt, desenat cu cretă. Întinse mâna și îl atinse. Probabil că

fusese desenat de omul cu mucegaiul, dar ce însemna? Poate un cod prin care să țină minte ce lichid să aplice acolo.

În restul nopții coșmaruri sălbatice îi zguduiră trupul lui Harry, răsucindu-l într-o parte și alta. Visă că un obiect era forțat să pătrundă în gura lui și el trebuia să respire printr-un soi de deschizătură ca să nu moară din pricina sufocării. Avea gust de ulei, metal și praf de pușcă, iar în cele din urmă nu mai rămase niciun pic de aer înăuntru, ci doar vid. După aceea el scuipă obiectul și descoperi că nu era țeava unei arme, ci un număr opt prin care respirase. Un opt cu un cerc mare dedesubt și unul mai mic deasupra. Cercul mare jos, cel mic sus. Treptat, cifra opt dobândi un al treilea cerc, mai mic, în partea de sus. Un cap. Capul Sylviei Ottersen. Ea încerca să țipe, să-i povestească ce se întâmplase, dar nu putea. Buzele ei erau cusute laolaltă.

Când Harry se trezi, ochii îi erau umflați, îl durea capul și pe buzele lui apăruse o spuzeală care avea gust de cretă și bilă.

16

Ziua 10

CURLING

În Bygdøy dimineața era rece. Asta Johannsen descuie ușa clubului de curling la ora opt, ca de obicei. Văduva care avea să împlinească în curând șaptezeci de ani făcea curățenie acolo de două ori pe săptămână, adică mai mult decât suficient pentru micul club privat care nu era frecventat decât de câțiva bărbați și, mai mult decât atât, nici măcar nu dispunea de dușuri. Femeia aprinse lumina. De pereții din cherestea prinși între ei cu scoabe de îmbinare atârnau trofee, diplome, înscrisuri pline de fraze în latină și fotografii vechi în alb și negru cu bărbați purtând bărbi, haine din tweed și având expresii serioase pe chipuri. Femeii expresia acestor indivizi i se părea comică, precum a acelor vânători de vulpi aparținând claselor sociale superioare din serialele TV englezești. Pătrunse pe ușa sălii de curling și își dădu seama după frigul dinăuntru că indivizii care fuseseră acolo uitaseră să regleze termostatul pentru gheață, pe care de obicei îl închideau ca să economisească energia electrică. Asta Johannsen apăsă pe comutatorul de lumină. În vreme ce tuburile de neon clipeau și se luptau să ia decizia dacă vor să se trezească la viață sau nu, femeia își puse ochelarii și observă că termostatul de răcire era într-adevăr dat la un nivel prea jos, așa că îi ridică nivelul.

Lumina cădea pe suprafața cenușie a gheții. Prin ochelarii ei de citit, Asta zări ceva în celălalt capăt al sălii, așa că își scoase ochelari de la ochi. Treptat, lucrurile deveniră limpezi. O persoană? Vru să traverseze gheața, dar ezită. Asta Johannsen nu era deloc genul de fricoasă, dar se temea că într-o bună zi avea să-și fractureze șoldul pe gheață și să rămână înțepenită acolo până ce o descopereau vânătorii de vulpi. Apucă una dintre măturile care stăteau sprijinite de perete, o folosi ca un băț de sprijin și, înaintând cu pași mici și măsurați, se aventură pe gheață.

Bărbatul lipsit de viață zăcea la capătul pistei de curling, cu capul în mijlocul inelelor desenate pe gheață. Strălucirea alb-albastră a luminii de la tuburile de neon cădea direct peste chipul schimonosit de durere. Chipul acela părea cunoscut. Să fi fost o celebritate? Ochii lipsiți de expresie păreau să se uite la ceva din spatele femeii, la ceva aflat dincolo de toate lucrurile din încăpere. Mâna dreaptă îndoită ținea o seringă goală din plastic care conținea un reziduu dintr-o substanță roșie.

Asta Johannsen trase cu calm concluzia că ea nu mai putea face nimic pentru acel om, așa că se concentră să ajungă înapoi pe gheață până la cel mai apropiat telefon.

După ce sună la poliție și așteptă ca oamenii legii să ajungă la fața locului, plecă acasă și își bău cafeaua de dimineață.

Abia când se apucă să citească ziarul *Aftenposten* își dădu seama cine fusese omul descoperit de ea.

Harry ședea ghemuit și examina bocancii lui Idar Vetlesen.

– Ce spune patologul despre ora morții? îl întrebă el pe Bjørn Holm, care stătea lângă Harry, îmbrăcat cu o jachetă din denim matlasată cu blană albă de urs polar.

Cizmele lui din piele de șarpe aproape că nu scoteau niciun sunet pe gheață. Abia trecuse o oră de la apelul efectuat de Asta Johannsen,

însă reporterii erau deja adunați afară, lângă cordonul roșu montat de poliție în jurul clubului de curling.

– Spune că e greu de estimat, răspunse Holm. Poate să ghicească doar cât de rapid scade temperatura unui corp care zace pe gheață într-o încăpere mult mai caldă.

– Dar a *ghicit* ceva?

– Cândva între ora cinci și ora șapte ieri-seară.

– Mmm. Înainte ca știrile de la televizor să pomenească de el. Ai văzut încuietoarea, nu?

Holm încuviință.

– Yală standard. Era încuiată la sosirea femeii de la curățenie. Te-am văzut că studiezi cizmele. Am verificat amprentele. Sunt aproape sigur că sunt identice cu amprentele pe care le-am descoperit în Sollihøgda.

Harry studie modelul tălpii.

– Așadar crezi că el e omul nostru, nu-i așa?

– Aș zice că da.

Harry încuviință din cap, cufundat în gânduri.

– Ai idee dacă Vetlesen era stângaci?

– Mă îndoiesc. După cum vezi, ține seringa în mâna dreaptă.

Harry încuviință.

– Așa e. Verifică oricum.

Harry nu reușise niciodată cu adevărat să trăiască senzația de plăcere atunci când, într-o bună zi, cazurile la care lucra ajungeau la o concluzie, erau rezolvate și definitiv încheiate. Câtă vreme cazul era încă în curs de investigare, scopul era rezolvarea lui, însă odată scopul atins, Harry știa doar că nu atinsese și capătul călătoriei. Sau că nu acela era capătul imaginat de el. Sau că acest capăt se modificase, se schimbase sau Dumnezeu mai știe ce se petrecuse cu el. Ideea era că Harry se simțea pustiit, succesul nu avea un gust pe măsura promisiunii, prinderea vinovatului sau a vinovaților venea mereu însoțită de întrebarea: Și ce dacă?

Ceasul arăta ora șapte seara. Martorii fuseseră interogați, se strânseseră probele, fusese ținută și o conferință de presă, iar acum pe coridoarele diviziei Omucideri se simțea o atmosferă de sărbătoare. Hagen comandase prăjituri și bere și chemase echipele lui Lepsvik și Harry la o mică petrecere în sala de întruniri.

Harry ședea pe un scaun uitându-se la o bucată imensă de tort pe care cineva o așezase în poala lui. Îl asculta pe Hagen vorbind, asculta râsetele și aplauzele. Cineva îl înghionti în spate în trecere, însă cei mai mulți de acolo îl lăsau în pace. În jurul lui oamenii sprovăiau.

– Nemernicul era un ratat. A făcut pe el de frică după ce și-a dat seama că a intrat în ghearele noastre.

– Ne-a înșelat.

– Pe noi? Vrei să spui că voi, din echipa lui Lepsvik...?

– Dacă l-am fi prins viu, instanța l-ar fi declarat nebun și...

– Ar trebui să fim fericiți. În definitiv, nu aveam nicio dovadă concludentă, ci doar dovezi circumstanțiale.

Vocea lui Espen Lepsvik tună din cealaltă parte a încăperii.

– Hei, oameni buni, tăceți din gură! Cineva a venit cu propunerea să ne întâlnim la barul Fenris la ora opt pentru a ne îmbăta criță. Iar ăsta e un ordin. Înțeles?

Chiote vesele.

Harry puse tortul jos și tocmai se ridica în picioare când simți o mână ușoară pe umăr. Era Holm.

– Am verificat. E cum am spus – Vetlesen era dreptaci.

Dioxidul de carbon erupse dintr-o sticlă de bere care se deschidea, iar un Skarre deja amețit îl înconjură cu brațul pe Holm.

– Se spune că speranța de viață este mai mare la oamenii dreptaci decât la stângaci. Nu s-a aplicat și la Vetlesen, nu? Ha-ha-ha!

Skarre se îndepărtă ca să împărtășească pilda de înțelepciune și altora, iar Holm îl întrebă pe Harry:

– Pleci?

– Mă duc să mă plimb. Poate ne vedem la Fenris.

Harry aproape că ajunsese la ușă când Hagen îl prinse de braț.

– Ar fi bine ca nimeni să nu plece încă, rosti el încetișor. Șeful a spus că va coborî ca să spună câteva cuvinte.

Harry se uită la Hagen și își dădu seama că probabil avea o expresie aparte în privire, deoarece acesta îi dădu drumul brațului ca și cum ar fi simțit o arsură.

– Mă duc la toaletă, zise Harry.

Hagen schiță un rânjet și încuviință din cap.

Harry se duse la biroul lui, își luă haina și coborî încet scara. Ieși din sediul poliției și o luă în jos pe Grønlandsleiret. În aer pluteau câțiva fulgi de zăpadă, luminile licăreau pe podul Ekeberg, în depărtare se auzi o sirenă ca un cântec distant al unei balene. Doi pakistanezi se certau de mama focului în fața tarabelor lor, în vreme ce zăpada se așeza peste portocalele lor, iar un bețiv lălăia un cântec marinăresc în dialectul Grønland. Harry simțea creaturile nopții cum adulmecă aerul, întrebându-se dacă își pot face apariția în siguranță. Doamne, cum mai iubea orașul acela.

– Aici ești?

Eli Kvale se uită cu surprindere la fiul ei Trygve, care ședea la masa din bucătărie și citea o revistă. În fundal se auzea radioul bâzâind ceva ininteligibil.

Dori să-l întrebe de ce nu stătea în sufragerie, cu tatăl lui, dar în acea clipă îi trecu prin minte că ar fi fost la fel de firesc pentru el să fi vrut să discute cu ea. Numai că lucrurile nu stăteau așa. Își turnă o ceașcă de ceai, se așeză și se uită la fiul ei în tăcere. Arăta atât de bine. Crezuse mereu că avea să-l găsească urât, însă se înșelase.

Vocea de la radio spunea că bărbații nu mai reprezentau cauza principală pentru care femeile nu ajungeau să facă parte din consiliile de administrație ale companiilor; firmele se luptau să atingă cota legal stabilită de femei, din pricină că majoritatea acestora părea să nutrească o aversiune cronică pentru poziții în care se puteau expune criticilor, se puteau trezi cu mari provocări profesionale sau unde nu dispuneau de o altă persoană în spatele căreia să se ascundă.

– Sunt ca niște copii care plâng mereu după o bomboană, pe care apoi o scuipă când o primesc, zise vocea. E o chestie iritantă. A sosit vremea ca femeile să își asume niște responsabilități și să demonstreze că au curaj.

„Da, își zise Eli. A sosit vremea."

– Astăzi a venit cineva la mine în ICA, rosti Trygve.

– Da? replică Eli, simțindu-și inima în gât.

– M-a întrebat dacă sunt fiul vostru, al tău și al tatei.

– Îhî, zise Eli cu voce moale, simțind cum se înfioară. Și tu ce ai răspuns?

– Ce am răspuns? Trygve își înălță privirea din revistă. I-am răspuns că da, bineînțeles.

– Și cine era omul care a întrebat?

– Ce s-a întâmplat, mamă?

– Cum adică?

– Ești așa de palidă.

– Nimic, iubire. Cine era el?

Trygve se întoarse la revista lui.

– N-am spus că era un bărbat, nu?

Eli se ridică, lăsă radioul și mai încet în vreme ce o voce de femeie mulțumea Ministrului Industriei și lui Arve Støp pentru dezbatere. Se uită afară, în întuneric, unde câțiva fulgi dansau fără noimă, aparent neafectați de gravitație sau urmărind vreun scop. Aveau să aterizeze pe pământ la voia întâmplării. După care aveau să se topească și să dispară. Gândul o reconforta în oarecare măsură.

Tuși.

– Ce e? întrebă Trygve.

– Nimic, rosti ea. Cred că am să răcesc.

Harry umblă fără țintă, în virtutea inerției, străbătând străzile din Oslo. Abia când se trezi în fața hotelului Leon își dădu seama că exact într-acolo dorise să se îndrepte. Prostituatele și traficanții de droguri își

ocupaseră deja pozițiile pe străzile învecinate. Era ora de vârf. Clienții preferau să obțină sex și droguri înainte de miezul nopții.

Harry se duse la recepție și văzu după expresia oripilată a lui Børre Hansen că fusese recunoscut.

– Am avut o înțelegere! chițăi proprietarul hotelului, ștergându-și sudoarea de pe frunte.

Harry se întrebă de ce oamenii care trăiau de pe urma nevoilor presante ale altor oameni păreau întotdeauna să emane o astfel de peliculă de sudoare pe trupul lor, ca o reacție de falsă rușine la lipsa lor de scrupule.

– Dă-mi cheia de la camera doctorului, îi ceru Harry. Nu vine în seara asta.

Trei dintre pereții camerei de hotel aveau tapet din anii '70, cu modele psihedelice în tonuri de maro și portocaliu, în vreme ce peretele băii principale era vopsit în negru și împroșcat cu puncte cenușii și crăpături acolo unde căzuseră bucăți de tencuială. În mijlocul încăperii trona patul dublu. Cuvertura din postav era tare la pipăit. Impregnată de apă și spermă, presupuse Harry. Luă un prosop deșirat de pe scaunul de la picioarele patului și se așeză. Ascultă zgomotele orașului de afară și își dădu seama că se întorseseră câinii. Săreau și lătrau, trăgeau de lanțurile de fier, urlând: „Doar o singură băutură, doar o doză ca să te lăsăm în pace și să ne așezăm la picioarele tale". Harry nu avea chef de râs, dar izbucni oricum în râs. Demonii trebuiau exorcizați și durerea domolită. Își aprinse o țigară. Fumul se înălță către lampa cu abajur din hârtie de orez.

Cu ce demoni se luptase Idar Vetlesen? Oare îi adusese până aici sau acest loc era sanctuarul lui, refugiul? Poate că descoperise niște răspunsuri, dar nu pe toate. Niciodată pe toate. Ca și cum nebunia și răul ar fi fost două entități diferite sau ca și cum atunci când noi nu mai înțelegem sensul distrugerii o botezăm pe aceasta nebunie. Suntem capabili să înțelegem faptul că cineva trebuie să arunce cu o bombă atomică peste un oraș cu civili nevinovați, dar nu și faptul că

alții trebuie să ucidă prostituate care răspândesc molime și depravarea morală în maghernițele Londrei. Ca atare, numim primul caz realism, iar cel de-al doilea nebunie.

Isuse, cât de mult își dorea ceva de băut. Doar un pahar, ca să scape de durere, de acea zi, de acea noapte.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Da, strigă Harry, tresărind la auzul propriului glas mânios.

Ușa se deschise și în cadrul ei apăru un chip de negresă. Harry o studie cu atenție. Mai jos de capul frumos și puternic și de gâtul așijderea, femeia purta o haină scurtă, atât de scurtă, încât i se vedeau colacii de grăsime peste partea de sus a pantalonilor strâmți.

– Doctore? întrebă ea în engleză.

Accentul pus pe a doua silabă conferea cuvântului un timbru franțuzesc.

Harry clătină din cap. Femeia se uită la el. Apoi ușa se închise și ea se făcu nevăzută.

Trecură câteva secunde înainte ca Harry să se ridice de pe scaun și să se ducă la ușă. Femeia ajunsese la capătul coridorului.

– Te rog! strigă Harry în engleză. Te rog, vino înapoi.

Femeia se opri și îl privi cu neîncredere.

– Două sute coroane, zise ea.

Cu accentul pe ultima silabă.

Harry încuviință din cap.

Femeia se așeză pe pat și ascultă, perplexă, întrebările lui. Despre doctor, acest om rău. Despre orgiile lui cu mai multe femei. Despre copiii pe care și-i dorea să participe la aceste orgii. Și cu fiecare întrebare nouă ea clătina din cap a neînțelegere. În cele din urmă, îl întrebă dacă era de la poliție.

Harry încuviință.

Sprâncenele ei se arcuiră.

– De ce pui aceste întrebări? Unde e doctorul?

– Doctorul omora oameni, răspunse Harry.

Femeia îl studie suspicioasă.

– Nu-i adevărat, rosti ea tărăgănat.

– De ce?

– Deoarece doctor e om bun. El ne ajută.

Harry o întrebă cum le ajuta doctorul. Iar acum el ajunse să stea și să asculte în vreme ce femeia de culoare îi povestea cum în fiecare zi de luni și de joi doctorul ședea în camera aceea cu geanta lui, vorbea cu ele, le trimitea la toaletă ca să-i aducă mostre de urină, le lua mostre de sânge și le testa pentru boli venerice. Le dădea pilule și tratamente dacă ele căpătaseră vreuna dintre bolile obișnuite cu transmitere sexuală. Și adresa spitalului dacă ele contractau cealaltă boală, Molima. Dacă mai era și altceva în neregulă cu ele le dădea pastile și pentru așa ceva. Nu lua niciodată bani și singurul lucru pe care ele îl aveau de făcut era să promită că nu vor spune nimic nimănui în afara colegelor de profesie de pe stradă. Unele dintre fete își aduseseră copiii când aceștia se îmbolnăviseră, însă proprietarul hotelului le interzisese accesul.

Harry fumă o țigară cât timp ascultă. Oare aceasta să fi fost penitența lui Vetlesen? Contraponderea la rău, talgerul necesar al balanței? Sau toată povestea doar accentua răul, îl reliefa? Despre doctorul Mengele se spusese că iubea enorm copiii.

Limba lui se umfla în gură; avea să îl sufoce dacă nu avea să bea ceva cât mai curând.

Femeia încetase să mai vorbească. Se juca însă cu bancnota de două sute de coroane.

– Doctorul vine înapoi? întrebă ea într-un târziu.

Harry deschise gura ca să răspundă, dar în calea vorbelor stătea limba lui umflată. În acea clipă sună telefonul lui mobil și el luă apelul.

– Hole la telefon.

– Harry? Aici e Oda Paulsen. Îți amintești de mine?

Nu-și amintea; oricum, avea o voce de femeie tânără.

– De la NRK, continuă ea. Eu te-am invitat la *Bosse* data trecută.

Documentarista. Capcana de prins muște.

– Ne gândeam că poate ți-ar face plăcere să ni te alături din nou mâine. Am vrea să aflăm mai multe despre acest triumf în cazul Omului de zăpadă. Da, știm că e mort, dar totuși. Vrem să aflăm ce trece prin mintea unei asemenea persoane. Dacă se poate spune că...

– Nu, i-o reteză Harry.

– Cum?

– Nu vreau să vin la voi.

– Dar e *Bosse*, rosti Oda Paulsen cu o uimire autentică în voce. La NRK TV.

– Nu.

– Da, ascultă, Harry, n-ar fi interesant să vorbești...?

Harry aruncă cu telefonul mobil în peretele negru. O bucată de tencuială se desprinse din perete.

Harry își luă capul în palme, încercând să îl prindă bine ca să nu-i explodeze. Trebuia să bea ceva. Orice. Când își înălță privirea la loc, descoperi că era singur în încăpere.

Poate că lucrurile ar fi fost de evitat dacă la barul Fenris nu s-ar fi servit alcool. Dacă pe rafturile din spatele barmanului nu s-ar fi lăfăit domnul Jim Bean, urlând cu vocea lui răgușită de whisky despre anestezie și aministie: „Harry! Vino încoace, hai să fim din nou ca pe vremuri! Hai să ne amintim de fantomele alea pe care le-am alungat împreună, să ne amintim de nopțile în care puteam dormi."

Pe de altă parte, poate că nu ar fi fost.

Harry abia dacă își remarcă acolo colegii, iar aceștia nu îl observară. Când intrase în barul garnisit cu interiorul lui roșu din pluș danez, colegii lui erau deja bine amețiți. Se țineau unii de alții de umeri, strigând și emanând aburi de alcool unii către alții, cântând împreună cu Stevie Wonder, care susținea că tocmai sunase ca să spună te iubesc. Pe scurt, arătau și se manifestau ca o echipă de fotbal care câștigase un trofeu. Iar când Stevie Wonder termină afirmând că declarația lui de dragoste venea din adâncul inimii, Harry se trezi cu al treilea pahar de băutură pe tejgheaua barului în fața lui.

Primul pahar amorțise totul din el. Nu mai putuse respira și se amuzase singur spunându-și că o asemenea senzație trebuia să dea și substanța aceea, carnadrioxide. Cel de-al doilea pahar aproape că îi întorsese stomacul pe dos. Însă trupul lui trecuse peste primul șoc și înțelesese că primise ceea ce cerea de atâta amar de vreme. Iar acum îi răspundea cu un murmur de satisfacție. Îl inundau valuri de căldură. Era muzică pentru suflet.

– Bei?

Katrine stătea alături de el.

– Este ultimul, zise Harry.

Nu-și mai simțea limba umflată, ci suplă și netedă. Alcoolul îi îmbunătățea articularea cuvintelor. Iar oamenii nu prea observau că el se amețise aproape de punctul de beție. De aceea Harry încă mai avea o slujbă.

– Nu e ultimul, replică Katrine. E primul.

– Ăsta e unul dintre preceptele Asociației Alcoolicilor Anonimi. Harry se uită la tânără. Ochii albaștri cu privire intensă, buzele pline. Doamne, arăta minunat. Ești alcoolică, Katrine Bratt?

– Am avut un tată care era.

– Mmm. De aceea nu ai vrut să le faci o vizită în Bergen?

– Eviți să le faci o vizită oamenilor pentru că au o boală?

– Nu știu. Poate că ai avut o copilărie nefericită din pricina lui sau ceva de genul ăsta.

– Nu el mă putea face nefericită. M-am născut așa.

– Nefericită?

– Poate. Cum e cu tine?

Harry strânse din umeri.

– E de la sine înțeles.

Katrine sorbi din paharul ei cu o băutură limpede. Limpezime de votcă, nu de gin, stabili Harry.

– Și la ce se reduce nefericirea ta, Harry?

Cuvintele ieșiră de pe buzele lui înainte de a avea timpul să le gândească.

– La a iubi pe cineva care mă iubește.

Katrine râse.

– Bietul de tine. Ai avut parte de un start armonios în viață și o dispoziție veselă care ulterior a fost distrusă? Sau calea ți-a fost trasată dinainte?

Harry privi fix lichidul maroniu-auriu din paharul lui.

– Mă întreb și eu uneori. Dar nu prea des. Încerc să mă gândesc la alte lucruri.

– Cum ar fi?

– Alte lucruri.

– Te gândești uneori la mine?

Cineva o înghionti pe Katrine și ea se apropie mai tare de Harry. Parfumul emanat de trupul ei se amesteca cu aburii de Jim Bean.

– Niciodată, răspunse el, apucând paharul și dând peste cap conținutul.

Privi fix înainte, în oglinda din spatele sticlelor, în care îi văzu pe Katrine Bratt și Harry Hole stând mult prea aproape unul de celălalt. Tânăra se aplecă în față.

– Harry, minți.

Se răsuci spre ea. Ochii ei păreau că ard, gălbui și încețoșați, ca niște faruri de ceață ale unei mașini care se apropie. Nările tinerei fremătau și ea respira greu. Se simțea un iz, ca și cum ea și-ar fi pus lămâie verde în votcă.

– Spune-mi exact, cu amănunte, ce ai vrea să faci acum, Harry. Din vocea ei emana seriozitatea. Totul. Și să nu mă minți de această dată.

Gândurile lui se întoarseră la zvonurile menționate de Espen Lepsvik despre Katrine Bratt și înclinațiile soțului ei. La naiba, mintea lui refuza să se întoarcă în timp, povestea fusese mereu socotită prea deplasată de către cortexul lui cerebral. Inspiră adânc.

– Bine, Katrine. Sunt un om simplu cu nevoi simple.

Ea își dăduse capul pe spate, așa cum procedau unele specii de animale ca să-și arate supunerea. El își ridică paharul.

– Simt nevoia să beau.

Katrine fu împinsă și mai aproape de Harry atunci când un coleg nesigur pe picioarele lui o izbi din spate. Harry îi opri căderea apucând din stânga cu mâna lui liberă. Chipul Katrinei se strâmbă de durere.

– Scuze, zise el. Vreo rană veche?

Ea se ținu de coaste.

– De la scrimă. Nu-i nimic. Scuze.

Katrine îi întoarse spatele și își croi drum printre colegii ei. Harry observă mai mulți colegi cum o urmăresc cu privirile. Katrine se duse la toaletă. Harry inspectă încăperea și observă cum Lepsvik se uită repede în altă parte când privirile lor se întâlniră. Nu mai putea rămâne acolo. Existau și alte locuri în care el și Jim Beam puteau purta o discuție. Plăti și se pregăti de plecare. În paharul lui rămăseseră câteva picături. Însă Lepsvik și alți doi colegi îl urmăreau cu privirile din cealaltă parte a barului. Era doar o chestiune de autocontrol. Harry vru să-și miște picioarele, dar acestea păreau lipite de podea cu clei. Luă paharul, îl duse la buze și goli complet conținutul.

Aerul rece al nopții dădea o senzație minunată pielii lui încinse. Era în stare să sărute orașul acela.

Când ajunse acasă, Harry încercă să se masturbeze în chiuvetă, însă nu reuși decât să vomite și se zgâi la calendarul care atârna de cui sub partea de sus a dulapului. Calendarul îi fusese dăruit de Rakel de Crăciun, cu câțiva ani înainte. Conținea fotografii cu ei trei. Câte o fotografie pentru fiecare lună. Noiembrie. Rakel și Oleg râdeau spre el pe un fundal tomnatic gălbui de frunze căzute și un cer albastru-deschis. La fel de albastru precum rochia pe care o purta Rakel, cea cu flori mici albe. Rochia pe care ea o purtase la prima întâlnire. Harry decise ca în noaptea asta să se viseze undeva în înaltul acelui cer. Deschise dulapul de sub tăblia de lucru, mătură din cale sticlele goale de cola, care se răsturnară cu zgomot, și găsi ce căuta – chiar în fundul sertarului. Sticla neatinsă cu un litru de Jim Beam. Harry nu riscase

niciodată să rămână fără alcool în casă, nici măcar în momentele lui de maximă sobrietate. Deoarece știa prea bine ce era în stare să facă pentru a pune mâna pe alcool dacă intra în stare de turbare. Ca pentru a mai amâna inevitabilul, își plimbă palma mâinii peste etichetă. Apoi deschise sticla. Oare cât însemna îndeajuns? Seringa folosită de Vetlesen era încă pătată cu roșu după otrava folosită, dovedind că fusese inițial plină. Și de un roșu stacojiu. Stacojiu, dragă.

Inspiră adânc și ridică sticla. O duse la gură, simți cum i se încordează trupul și se întări pentru șoc. Apoi bău. Cu lăcomie și disperare, ca și cum ar fi vrut să termine totul dintr-odată. Sunetele scoase de gâtul lui între înghițituri semănau cu niște oftaturi.

17

Ziua 14

Vești bune

Gunnar Hagen străbătu coridorul în viteză.

Era luni și trecuseră patru zile de la rezolvarea cazului Omul de zăpadă. Ar fi trebuit să fie patru zile plăcute. Și existaseră, era adevărat, felicitări, șefi zâmbitori, comentarii pozitive în presă și chiar cereri de la ziare străine dacă puteau obține întreaga poveste de fundal și mersul anchetei de la început până la sfârșit. Iar de acolo începuseră problemele: persoana care i-ar fi putut oferi lui Hagen detaliile poveștii de succes nu fusese prezentă. Trecuseră patru zile și nimeni nu mai știa nimic despre Harry Hole. Iar motivul era evident. Colegii îl văzuseră bând la barul Fenris. Hagen ținuse informația pentru sine, însă zvonurile ajunseseră la urechile superintendentului-șef. Iar Hagen fusese convocat în biroul acestuia chiar în această dimineață.

– Gunnar, de data asta nu mai ține.

Gunnar Hagen spusese că ar putea exista alte explicații. Harry nu avea obiceiul de a-și informa întotdeauna prompt șefii în privința unor chestiuni legate de profesie. Mai existau încă multe lucruri de lămurit în cazul Omul de zăpadă, chiar dacă ei îl găsiseră pe criminal.

Însă superintendentul-șef luase o decizie.

– Gunnar, am ajuns la capătul drumului în ceea ce îl privește pe Hole.

– E cel mai bun detectiv al nostru, Torleif.

– Și cel mai prost reprezentant al unității noastre. Îți dorești un asemenea model pentru tinerii noștri ofițeri, Gunnar? Omul e un alcoolic. Toată lumea de aici știe că a băut la Fenris și că de atunci nu s-a mai prezentat la lucru. Dacă vom tolera așa ceva vom fixa niște standarde foarte joase de conduită, iar daunele vor fi practic iremediabile.

– Dar concedierea? Nu putem să...?

– Fără alte avertismente. Regulile privind funcționarii civili și abuzul de alcool sunt suficient de clare.

Această conversație încă mai genera ecouri în mintea șefului de la Investigații Criminale când ajunse din nou la ușa superintendentului-șef și ciocăni în ea.

– A fost văzut, anunță Hagen.

– Cine?

– Hole. M-a sunat Li ca să-mi spună că l-a văzut intrând în biroul lui și închizând ușa în urmă.

– Bine, rosti superintendentul-șef, ridicându-se în picioare. Atunci să plecăm imediat acolo și să avem o mică discuție cu el.

Porniră cu pași lungi prin secție, zona roșie de la etajul șase al sediului poliției. Iar oamenii din secție, ca și cum ar fi adulmecat ceva în aer, ieșiră pe la ușile birourilor, îți ițiră capetele pe coridor și se uitară la cei doi bărbați cum străbat coridorul umăr lângă umăr, cu chipuri lipsite de orice expresie și sobre.

Ajunși la ușa numerotată 616, cei doi se opriră. Hagen inspiră adânc.

– Torleif... începu el, însă superintendentul-șef prinsese deja mânerul ușii și îl răsucea.

Se opriră în cadru și făcură amândoi ochii mari.

– Doamne Dumnezeule, șopti superintendentul-șef.

Harry Hole, îmbrăcat cu tricou, ședea în spatele biroului, cu un elastic prins în jurul antebrațului și cu capul aplecat. O seringă atârna de piele chiar sub banda elastică. Conținutul seringii era transparent și chiar aflați la distanță, în cadrul ușii, cei doi puteau vedea mai multe puncte roșii acolo unde acul străpunsese brațul alb ca laptele.

– Ce naiba faci aici, omule? șuieră superintendentul-șef, împingându-l pe Hagen în fața lui și trântind ușa în urma lor.

Capul lui Harry țâșni în sus. Se uită la cei doi ca de la mare depărtare. Hagen observă că Harry ținea un cronometru. Brusc, Harry smulse seringa din mână, se uită la conținutul rămas, aruncă seringa și își notă ceva pe o bucată de hârtie.

– As... asta face de fapt lucrurile mai ușoare, îngăimă superintendentul-șef. Deoarece avem vești proaste.

– *Eu* am vești proaste, domnilor, zise Harry, rupând o bucată de vată dintr-un șomoiog și ștergându-și brațul. Este imposibil ca Idar Vetlesen să se fi sinucis. Și presupun că știți ce înseamnă asta?

Gunnar Hagen simți un impuls brusc de a izbucni în râs. Întreaga situație i se părea atât de absurdă, încât creierul lui pur și simplu nu putea genera vreo altă reacție satisfăcătoare. Iar după chipul superintendentului-șef își putea da seama că nici acesta nu știa ce să facă.

Harry își privi ceasul și se ridică.

– Veniți în sala de întruniri exact peste o oră și veți afla de ce, zise el. Acum am câteva alte chestiuni de rezolvat.

Inspectorul trecu repede pe lângă cei doi superiori uluiți, deschise ușa și dispăru pe coridor cu pași lungi și grăbiți.

O oră și patru minute mai târziu, Gunnar Hagen intră în sala de întruniri împreună cu superintendentul-șef și șeful cel mare. În încăpere era liniște. Camera era plină la refuz cu ofițeri din echipele lui Lepsvik și Hole, și singura voce care se auzea îi aparținea lui Harry Hole. Cei trei găsiră locuri în picioare în spatele încăperii. Pe un ecran erau proiectate imagini cu Idar Vetlesen care arătau cum fusese găsit trupul omului în sala de curling.

– După cum puteți vedea, Vetlesen are seringa în mâna dreaptă, zise Harry Hole. Nu este anormal de vreme ce era dreptaci. Însă curiozitatea mea a fost stârnită de bocancii lui. Priviți aici.

O altă imagine prezenta un cadru apropiat al încălțărilor.

– Acești bocanci reprezintă singura probă medico-legală de care dispunem. Însă este suficientă. Deoarece amprentele tălpilor se potrivesc cu cele pe care le-am descoperit în zăpada din Sollihøgda. Însă uitați-vă la șireturi. Hole le arătă mai exact cu un indicator. Ieri am efectuat niște teste cu bocancii mei. Ca nodurile să fie astfel executate, ar trebui să-mi închei șireturile din spate spre înainte. Ca și cum aș fi stângaci. Alternativa ar fi să stau în fața bocancului, ca și cum aș face operațiunea pentru altcineva.

Un freamăt de neliniște se auzi în încăpere.

– Eu sunt dreptaci. Era vocea lui Espen Lepsvik. Și îmi închei șireturile exact așa.

– Ei bine, asta ar putea fi doar o coincidență. În orice caz, genul acesta de lucruri este cel care stârnește o anumită... Hole păru să caute cuvântul potrivit înainte de a-l rosti... neliniște. O neliniște care te obligă să pui alte întrebări. Oare sunt cu adevărat bocancii lui Vetlesen? Încălțămintea asta este de slabă calitate. Ieri m-am dus la mama lui Vetlesen și am obținut permisiunea să văd colecția lui de pantofi. Sunt scumpi, fără nicio excepție. Și, așa cum credeam, el nu era diferit de noi, ceilalți, căci uneori își arunca pantofii din picioare fără să-și desfacă șireturile. Ca atare, pot să spun doar atât – Hole bătu cu indicatorul pe imagine – că știu sigur că Vetlesen nu își lega șireturile așa.

Hagen aruncă o privire spre superintendentul-șef, a cărui frunte era brăzdată de o cută adâncă.

– Întrebarea care se naște, continuă Hole, este dacă nu cumva i-a pus cineva bocancii lui Vetlesen în picioare. Aceiași bocanci pe care individul în cauză i-a purtat în Sollihøgda. Motivul ar fi acela de a face ca lucrurile să pară ca și cum Vetlesen ar fi fost Omul de zăpadă, evident.

– Un șiret și o pereche de bocanci ieftini? strigă un inspector din echipa lui Lepsvik. Avem un psihopat care dorea să cumpere favoruri sexuale de la copii, care le cunoștea pe ambele victime din Oslo și pe care îl putem plasa la locul crimei. Nu ai decât niște speculații.

Polițistul înalt își înclină capul.

– Corect, cu ce v-am zis până acum. Însă acum ajung la chestiile tari. În aparență, Idar Vetlesen și-a luat viața folosind substanța carnadrioxide prin inserarea unei seringi cu un ac foarte fin într-o venă. Conform raportului de autopsie, concentrația de carnadrioxide era atât de mare, încât trebuia să-și fi injectat cam douăzeci de mililitri în braț. O asemenea cantitate se potrivește cu reziduurile rămase în interiorul seringii și care demonstrează că aceasta a fost plină. Așa cum știm deja cu toții, carnadrioxide este o substanță paralizantă, care în doze chiar foarte mici poate ucide, deoarece inima și organele aparatului respirator sunt instantaneu blocate. Conform expertizei medico-legale, ar dura maximum trei secunde ca un adult să moară dacă o asemenea doză este injectată într-o venă, așa cum a fost cazul cu Idar Vetlesen. Iar chestia asta pur și simplu nu are sens.

Hole flutură o bucată de hârtie pe care Hagen putea vedea că erau trecute câteva numere cu creionul.

– Am efectuat câteva teste pe mine însumi cu același gen de seringă și de ac precum cele folosite de Vetlesen. Mi-am injectat o soluție de apă sărată, care se potrivește cu carnadrioxide din punct de vedere al faptului că toate soluțiile înseamnă cel puțin nouăzeci și cinci la sută apă. Și am urmărit cifrele. Oricât de tare am apăsat, acul îngust înseamnă că nu se pot injecta douăzeci de mililitri în mai puțin de opt secunde. Ca atare... Inspectorul așteptă ca inevitabila concluzie să fie bine percepută înainte de a merge mai departe: Vetlesen ar fi paralizat înainte de a-și injecta o treime din conținut. Pe scurt, nu ar fi putut injecta toată seringa. Nu fără ajutor exterior.

Hagen înghiți în sec. Ziua avea să fie mult mai proastă decât anticipase el.

După ce întâlnirea se încheie, Hagen îl văzu pe șeful cel mare șoptind ceva la urechea superintendentului-șef, iar acesta din urmă se aplecă spre Hagen.

– Cere-le lui Hole și echipei lui să vină în biroul meu acum. Și pune lacăt pe gurile lui Lepsvick și ale oamenilor lui. Nici măcar *un cuvânt* din ce s-a spus aici nu trebuie să treacă de aceste ziduri. Înțeles?

Hagen înțelegea. Cinci minute mai târziu ședeau cu toții în biroul mare și mohorât al superintendentului-șef.

Katrine Bratt închise ușa și luă ultima loc pe un scaun. Harry Hole se lăsase pe spate pe scaunul lui, iar picioarele întinse ajungeau chiar în fața biroului superintendentului-șef.

– Am să fiu scurt, zise superintendentul-șef, trecându-și o mână peste față ca pentru a șterge din fața ochilor imaginea pe care o vedea: o echipă de anchetă revenită la punctul de unde plecase inițial. Ai și niște vești bune, Hole? Ca să îndulcești faptul amar că în timpul misterioasei tale absențe le-am spus celor de la presă că Omul de zăpadă este mort ca rezultat al eforturilor noastre neabătute.

– Păi putem presupune că Idar Vetlesen știa ceva ce n-ar fi trebuit să știe și că ucigașul a descoperit că suntem pe urmele lui și, ca atare, a eliminat posibilitatea să fie demascat. Dacă ceea ce spun e corect, atunci este încă adevărat că Vetlesen a murit ca urmare a eforturilor noastre neabătute.

Obrajii superiorului lui Hole se îmbujoraseră de tensiune.

– Nu la asta m-am referit prin vești bune, Hole.

– Nu, vestea bună este că ne apropiem de un loc mai cald. Dacă nu ar fi fost așa, Omul de zăpadă nu ar fi depus atâtea eforturi ca să creeze impresia că Vetlesen este omul vânat de noi. El vrea ca noi să oprim ancheta, crezând că am rezolvat cazul. Pe scurt, e sub presiune. Și în astfel de momente criminalii precum Omul de zăpadă încep să comită greșeli. În plus, chestia asta sugerează că el nu îndrăznește să revină la baia lui de sânge.

Șeful lui Hole își supse dinții și rumegă cele auzite.

– Deci asta crezi tu, nu-i așa, Hole? Sau e doar ceea ce speri?

– Păi, răspunse Hole, scărpinându-și genunchiul prin gaura din blugi, tu ești cel care ai cerut vești bune, șefu'.

Hagen gemu. Se uită pe fereastră afară. Se înnegurase. Avea să ningă.

Filip Becker se uită la Jonas, care ședea pe podeaua livingului, cu privirea lipită de ecranul televizorului. De la dispariția lui Birte, băiatul stătuse așa ore întregi în fiecare după-amiază. Ca și cum ecranul ar fi fost o fereastră către o lume mai bună. O lume în care el o putea găsi dacă ar fi căutat mai abitir.

– Jonas.

Băiatul își înălță privirea supus, dar fără interes. Chipul lui se încordă de groază când privirea lui căzu peste cuțit.

– O să mă tai? întrebă băiatul.

Expresia de pe chip și vocea înfricoșată erau atât de amuzante, că Filip Becker aproape izbucni în râs. Lumina lămpii de pe măsuța de cafea lucea pe oțelul lamei. Cumpărase cuțitul de la o fierărie din Storo Mall. Imediat după ce îl sunase pe Idar Vetlesen.

– Doar un pic, Jonas. Doar un pic.

După care făcu o incizie.

18

Ziua 15

VEDERE

La ora două, Camilla Lossius mergea acasă cu mașina de la sala de fitness. Ca de obicei, se dusese în cealaltă parte a orașului, în Oslo West, la centrul de fitness Colosseum Park. Nu pentru cei de acolo ar fi avut echipamente diferite de cele ale centrului situat aproape de casa lor din Tveita, ci pentru că oamenii din Colosseum erau mai mult asemenea ei. Erau genul de oameni din West End. Mutarea în Tveita făcuse parte din înțelegerea de căsătorie cu Erik. Iar ea fusese nevoită să considere totul ca venind la pachet. Coti pe strada unde locuiau ei. Văzu lumini în ferestrele vecinilor cu care se saluta, dar cu care nu discutase niciodată. Erau oamenii din categoria lui Erik. Frână. Ei doi nu erau singurii care să aibă un garaj dublu pe această stradă din Tveita, dar era singurul garaj cu porți acționate electric. Erik era obsedat de astfel de lucruri; ei nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Apăsă comanda de la distanță, ușa se clinti și se înălță, iar ea dădu drumul ambreiajului și se strecură cu mașina înăuntru. Așa cum se așteptase, mașina lui Erik nu era acolo. Probabil că Erik era încă la lucru. Se aplecă peste scaunul pasagerului din dreapta, își luă sacul cu haine de gimnastică și punga cu cumpărături de la supermarketul ICA, după care, din obișnuință, se privi în oglinda

retrovizoare înainte de a se da jos. Arăta bine sau așa îi spuneau prietenele. Încă nu împlinise treizeci de ani și avea o casă, o a doua mașină și o reședință de țară în apropiere de Nisa, așa o lăudau ele. Și o întrebau cum era să locuiască în East End. Și o mai întrebau cum se simțeau părinții ei după faliment. Ciudat cum creierele lor făceau automat legătura între cele două întrebări.

Camilla se privi din nou în oglindă. Aveau dreptate. Chiar arăta bine. Crezu că zărește și altceva, o mișcare la marginea oglinzii. Nu, era doar ușa garajului care revenea în poziția inițială. Ieși din mașină și se apucă să-și caute cheile casei când își dădu seama că telefonul ei mobil rămăsese în suportul de hands-free de pe bordul mașinii.

Se răsuci pe călcâie și scoase un țipăt.

Bărbatul stătuse în spatele ei. Îngrozită, Camilla făcu un pas în spate, cu mâna dusă la gură. Vru să se scuze cu un zâmbet, nu pentru că ar fi avut vreun motiv să se scuze, ci pentru că individul părea complet nevinovat. Însă în acea clipă zări arma din mâna lui. Era îndreptată spre ea. Primul lucru la care se gândi fu acela că arma părea de jucărie.

– Mă numesc Filip Becker, zise bărbatul. Am sunat. Nu era nimeni acasă.

– Ce doriți? întrebă ea, încercând să-și controleze tremurul din voce, căci instinctul îi spunea că nu trebuia să-și arate frica. Despre ce e vorba?

El schiță un rânjet.

– Despre desfrâu.

Harry îl urmări în tăcere pe Hagen, care întrerupsese întâlnirea echipei din biroul lui ca să repete ordinul superintendentului-șef legat de ideea că „teoria" asasinării lui Vetlesen nu avea voie să fie dezvăluită, în nicio circumstanță, nici măcar partenerilor, soților sau altor cunoscuți. În tot acest timp, Hagen se uită țintă în ochii lui Harry.

– Ei bine, asta a fost tot ce am avut de spus, trase el repede concluzia, după care părăsi încăperea.

– Zi-i mai departe, îi ceru Harry lui Bjørn Holm, care până atunci le dăduse informații despre descoperirile de la locul crimei din sala de curling.

Sau, mai exact, despre lipsa descoperirilor.

– Abia ne apucaserăm de treabă când s-a decis că e vorba de o sinucidere. Nu am descoperit dovezi, iar acum locul crimei este contaminat. Am aruncat o privire pe acolo de dimineață și mă tem că nu prea e ceva de văzut.

– Hmm, făcu Harry. Katrine?

Tânăra își privi însemnările.

– Da, în fine, teoria ta spune că Vetlesen și ucigașul s-au întâlnit la clubul de curling, iar întâlnirea trebuia să fie aranjată dinainte. Concluzia evidentă de tras este aceea că țineau contactul prin telefon. Mi-ai cerut să verific lista de apeluri.

– Da, replică Harry, înăbușindu-și un căscat.

Katrine își răsfoi carnetul.

– Am obținut liste de la Telenor pentru telefoanele lui Vetlesen de la clinică și de pe mobil. Le-am dus la casa lui Borghild.

– La casa ei? se miră Skarre.

– Evident – ea nu mai are un serviciu unde să se ducă. Mi-a spus că Idar Vetlesen nu a avut alți vizitatori în afara pacienților în ultimele două zile. Iată o listă a lor.

Scoase o foaie de hârtie dintr-un dosar și o puse pe masă.

– Așa cum am presupus, Borghild cunoștea bine contactele profesionale și sociale ale lui Vetlesen. M-a ajutat să identific practic toți oamenii de pe lista cu apeluri. I-am împărțit în două: contacte profesionale și contacte sociale. Ambele liste conțin numere de telefon, ora și data apelului, dacă a fost apel efectuat sau primit și cât a durat.

Ceilalți trei membri ai echipei își alăturară capetele și studiară listele. Mâna lui Katrine atinse mâna lui Harry. El nu detectă niciun semn de stinghereală în gestul ei. Poate că visase el totul, sugestia pe care ea i-o făcuse la barul Fenris. Ideea era totuși că Harry nu visa atunci când bea ceva. Tocmai ăsta era și scopul băutului. Și totuși el se trezise a

doua zi cu o impresie care probabil se născuse cândva între golirea sistematică a sticlei cu whisky și durerosul moment al deșteptării. Ideea de stacojiu și de seringă plină a lui Vetlesen. Iar aceea fusese ideea care îl împiedicase să se năpustească drept în traficul de pe Vinmonopol de la poarta Thereses, determinându-l în schimb să se întoarcă imediat înapoi la lucru. Un drog care să anihileze alt drog.

– Al cui număr e ăsta? întrebă Harry.

– Care? zise Katrine, aplecându-se în față.

Harry indică un număr de pe lista de contacte sociale.

– Ce te face să întrebi despre numărul ăsta anume? întrebă Katrine, zgâindu-se curioasă la el.

– Faptul că acest contact social a fost cel care l-a apelat și nu viceversa. Trebuie să credem că ucigașul e cel care aranjează scena, ca atare că el e cel care a sunat.

Katrine verifică numărul pe lista cu nume.

– Îmi pare rău, dar acea persoană este pe ambele liste, căci e și pacient.

– Bun, dar trebuie să începem de undeva. Cine e? Bărbat sau femeie?

Katrine zâmbi ironic.

– În mod cert un bărbat.

– Cum adică?

– Bărbat. Arve Støp.

– Arve Støp? sări Holm. *Acel* Arve Støp?

– Pune-l în capul listei noastre de oameni de vizitat, ceru Harry.

După ce terminară, se treziră cu o listă cu șapte apeluri de investigat. Aveau și numele corespondente numerelor, cu excepția unuia singur: un telefon public cu plată din Storo Mall în dimineața uciderii lui Idar.

– Avem ora exactă, zise Harry. Există vreo cameră de supraveghere lângă telefon?

– Nu cred, răspunse Skarre. Dar știu că există câte o cameră la fiecare intrare. Pot să verific la firma care se ocupă de securitate dacă au vreo înregistrare.

– Monitorizează toate chipurile cu jumătate de oră înainte și după, îl instrui Harry.

– O să ia cam mult, zise Skarre.

– Ia ghicește cui trebuie să-i ceri ajutorul, ripostă Harry.

– Lui Beate Lønn, răspunse Holm.

– Corect. Transmite-i salutări.

Holm încuviință din cap și Harry simți o strângere de inimă. În acea clipă sună mobilul lui Skarre pe tonul melodiei *There She Goes* a lui La.

Se uitară unii la alții în vreme ce Skarre asculta. Harry se gândi la felul cum renunțase de atâta vreme să o sune pe Beate. De la acea vizită din vară, după naștere, el n-o mai văzuse. Știa că ea nu-l învinuia pe el că Halvorsen căzuse la datorie. Însă totul fusese un pic prea mult pentru Harry: să vadă copilul lui Halvorsen, acel copil pe care tânărul ofițer nu mai apucase să îl zărească și să știe în sufletul lui că Beate se înșela. El l-ar fi putut și ar fi trebuit să îl salveze pe Halvorsen.

Skarre închise.

– O femeie din Tveita a fost dată dispărută de soțul ei. Camilla Lossius, douăzeci și nouă de ani, căsătorită, fără copii. Apelul a venit doar de două ore, dar există câteva detalii îngrijorătoare. S-a găsit o sacoșă cu cumpărături pe blatul din bucătărie și nimic din sacoșă nu a fost pus în frigider. Telefonul mobil a fost lăsat în mașină, iar conform spuselor soțului femeia nu pleacă niciodată undeva fără el. Iar un vecin i-a spus soțului că a zărit un bărbat în preajma proprietății și a garajului lor, ca și cum ar fi așteptat pe cineva. Soțul nu poate spune dacă lipsește ceva, nici măcar obiecte de igienă sau valize. Sunt genul de oameni care dețin o vilă lângă Nisa și au atât de multe posesiuni, încât nu observă dacă dispare ceva. Înțelegeți la ce mă refer?

– Mmm, făcu Harry. Ce cred cei de la unitatea Persoane Dispărute?

– Că ea va apărea. Au vrut doar să ne anunțe și pe noi.

– Bun, zise Harry. Atunci să mergem mai departe.

Nimeni nu mai comentă pe marginea veștilor până la sfârșitul ședinței. În orice caz, Harry simțea curiozitatea atârnând în aer, precum

huruitul unui tunet îndepărtat care se putea – sau nu – apropia. După ce terminară de parcurs lista de apeluri, membrii echipei părăsiră biroul lui Harry.

Harry reveni la fereastră și se uită înspre parc. Serile se lăsau tot mai devreme; chestia asta aproape că se simțea fizic pe măsură ce trecea timpul. Se gândi la mama lui Idar Vetlesen și la momentele când îi povestise despre ajutorul medical gratuit pe care el îl oferea seara prostituatelor africane. Pentru prima dată ea își lăsase masca jos – dezvăluind nu durere, ci furie – și strigase că erau doar minciuni, că fiul ei nu avea grijă de curve negrese. Poate că minciuna era mai bună. Harry se gândi la ceea ce îi spusese superintendentului-șef cu o zi înainte, anume că baia de sânge încetase deocamdată. În întunericul care se lăsa sub el abia dacă mai deslușea ceva sub nivelul ferestrei. În parc veneau adesea copii de grădiniță cu clasa, mai ales dacă afară ninsese, așa cum se întâmplase în noaptea precedentă. Cel puțin așa crezuse atunci când văzuse acel lucru de dimineață, pe drumul spre lucru. Era un om de zăpadă mare, alb-cenușiu.

Deasupra birourilor redacției publicației *Liberal* din Aker Brygge, la ultimul etaj, cu vedere spre fiordul Oslo, fortăreața Akershus și satul Nesoddtangen, se găsește o suprafață de 230 de metri pătrați din cele mai scumpe suprafețe imobiliare aflate în posesie privată. Suprafața aparține proprietarului publicației, Arve Støp. Sau doar Arve, așa cum scria pe soneria ușii la care Harry sună. Scara și platforma de acces la etaj fuseseră decorate într-un stil funcțional, minimalist, însă de o parte și de alta a ușii din stejar se vedeau două vase ceramice pictate de mână, iar Harry se trezi întrebându-se cât ar fi câștigat dacă ar fi dispărut cu unul din acele vase.

Sunase o dată și acum auzi în sfârșit voci înăuntru. O voce era veselă, cealaltă calmă și profundă. Ușa se deschise și prin ea răzbătu afară un râset de femeie. Femeia purta o pălărie din blană albă – sintetică, după cum presupunea Harry – de sub care cădea părul blond ca o cascadă.

– Abia aștept! rosti ea, întorcându-se cu fața și abia atunci zărindu-l pe Harry.

– Bună, zise ea pe un ton neutru. Apoi îl recunoscu și exclamă: A, bună!

– Bună, răspunse Harry.

– Ce mai faci? întrebă ea, iar Harry își dădu seama că își amintise de ultima lor conversație.

Conversația care se încheiase cu telefonul aruncat în peretele negru al hotelului Leon.

– Așadar o cunoașteți pe Oda?

Arve Støp se postă în cadrul ușii, cu brațele încrucișate la piept. Avea picioarele goale și purta un tricou cu un logo Louis Vuitton abia vizibil și pantaloni verzi de lână, care ar fi părut feminini pe oricare alt bărbat. Căci Arve Støp era aproape la fel de înalt și de lat ca Harry și avea un chip pentru care orice candidat american la președinție ar fi fost în stare să comită o crimă ca să-l aibă: bărbie hotărâtă, ochi albaștri copilărești mărginiți de riduri de veselie și păr des și cărunt.

– Tocmai ne-am salutat, zise Harry. Am fost odată la emisiunea lor.

– Trebuie să fug, oameni buni, zise Oda, împărțind bezele din vârful buzelor.

Pașii ei se auziră pe trepte în jos ca și cum viața ei întreagă depindea de viteza cu care cobora.

– Da, discuția asta a fost tot despre nenorocita aia de emisiune, zise Støp, invitându-l pe Harry înăuntru și strângându-i mâna. Mă tem că exhibiționismul meu se apropie de un nivel jalnic. De această dată nici măcar n-am întrebat care este subiectul înainte de a-mi da acordul de participare. Oda a venit aici ca să-și facă cercetările. Mă rog, ai trecut prin asta, așa că știi cum lucrează ei.

– În cazul meu, s-au mulțumit să telefoneze, replică Harry, continuând să simtă pe piele căldura mâinii lui Støp.

– La telefon păreai extrem de serios, Hole. Cu ce te poate ajuta un amărât de jurnalist?

– E vorba de doctorul și colegul tău de curling, Idar Vetlesen.

– Aha! Vetlesen. Bineînțeles. Intrăm?

Harry își scoase ghetele și îl urmă pe Støp de-a lungul coridorului până într-un living coborât cu două trepte față de restul apartamentului. O singură privire era îndeajuns ca să-și dea seama de unde se inspirase Idar pentru sala lui de așteptare. Lumina lunii sclipea pe apele fiordului dincolo de fereastra încăperii.

– Să înțeleg că faci o anchetă a priori? rosti Støp, trântindu-se pe cea mai mică piesă de mobilier, un scaun de plastic turnat dintr-o bucată.

– Poftim? se miră Harry, așezându-se pe canapea.

– Începi de la soluție și mergi înapoi ca să-ți dai seama cum s-a petrecut.

– Asta înseamnă a priori?

– Dumnezeu știe, mie îmi place doar cum sună în latină.

– Mmm. Și ce părere ai de soluția noastră? O crezi?

– Eu? Støp izbucni în râs. Eu nu cred nimic. Dar evident că asta e deformația mea profesională. Imediat cum ceva începe să semene a adevăr stabilit, treaba mea este să-l contest. Așa e cu liberalismul.

– Și în acest caz?

– Oof. Nu-mi dau seama ce motive raționale ar fi avut Vetlesen. Sau poate era nebun de o manieră care sfida definițiile standard.

– Deci tu nu crezi că Vetlesen este asasinul?

– Combaterea credinței că lumea e rotundă nu este același lucru cu convingerea că ea este plată. Presupun că ai dovezi. Bei ceva alcoolic? Cafea?

– Da, cafea, te rog.

– Te tachinam, zâmbi Støp. Am doar vin și apă. Nu, mint, am niște cidru dulce de la Ferma Abbediengen. Și va trebui să guști asta, indiferent că vrei sau nu.

Støp se repezi într-un soi de bucătărie și Harry se ridică pentru a inspecta împrejurimile cu privirea.

– Ai un apartament pe cinste aici, Støp.

– De fapt au fost trei apartamente, strigă acesta din bucătărie. Unul a aparținut unui armator de succes, care s-a spânzurat de plictiseală, mai mult sau mai puțin cam pe unde ședzi tu acum. Al doilea, unde mă aflu eu, a aparținut unui broker care a fost închis pentru tranzacții ilegale. În pușcărie omul și-a găsit mântuirea, mi-a vândut mie apartamentul și a dăruit toți banii unui predicator de la Inner Mission. Dar și ăla e un gen de comerț ilegal, dacă înțelegi ce vreau să spun. Cu toate astea, am auzit că omul e mult mai fericit acum, așa că de ce nu?

Støp veni în living ducând în mâini două pahare cu un conținut gălbui. Îi dădu unul din pahare lui Harry.

– Cel de-al treilea apartament era al unui instalator din Østenjø, care atunci când se întocmeau planurile de dezvoltare ale zonei portuare Aker Brygge a decis că vrea să locuiască acolo. Bănuiesc că era o amplasare mai potrivită pentru cei din clasa lui. După ce a făcut economii și a mai făcut ceva afaceri în paralel – sau a lucrat pe piața neagră la supratașă – timp de zece ani, și-a cumpărat casa. Însă totul l-a costat atât de mult, încât nu și-a mai permis și o firmă de mutare mobilier, așa că a făcut mutarea singur, împreună cu câțiva amici. Omul avea un seif care cântărea patru sute de kile. Presupun că avea nevoie de el pentru toți banii câștigați cu munca la negru. Oamenii ajunseseră pe ultimul palier și mai aveau doar optsprezece pași, când nenorocitul de seif a alunecat. Instalatorul a căzut sub seif, și-a frânt șira spinării și a paralizat. Acum trăiește într-un azil pentru bolnavi din zona din care venea el, cu vedere la lacul Østensøvann. Støp se postă la fereastră, sorbi din paharul lui și privi gânditor dincolo de fiord. E adevărat că e doar un lac, dar priveliștea e minunată.

– Mmm. Ne întrebam cu privire la legătura ta cu Vetlesen.

Støp făcu o piruetă teatrală, cu mișcări la fel de ușoare ca ale unui om de douăzeci de ani.

– Legătură? Ăsta e un cuvânt al naibii de tare. Era doctorul meu. Și din întâmplare jucam curling împreună. Mai exact, *noi* jucam. Idar nu făcea altceva decât să împingă o piatră și să curețe gheața. Dădu din mână a lehamite. Da, da, știu, omul a murit, dar așa au stat lucrurile.

Harry lăsă paharul neatins pe măsuța din fața lui.

– Despre ce discutați?

– În cea mai mare parte despre corpul meu.

– Îhî?

– Era doctorul meu, pentru numele Domnului.

– Și tu doreai să-ți modifici părți din trup?

Arve Støp râse din toată inima.

– N-am simțit niciodată nevoia de așa ceva. Bineînțeles că știu că Idar făcea operațiile alea ridicole de chirurgie plastică, liposucții și chestii dintr-astea, dar mie îmi place mai degrabă prevenția decât tratamentul. Fac sport, inspectore. Nu-ți place cidrul?

– Conține alcool, răspunse Harry.

– Zău? făcu Støp, contemplându-și paharul. Nu-mi pot imagina așa ceva.

– Deci despre care părți ale corpului ați discutat?

– Despre cot. Am făcut epicondilită și chestia asta mă deranjează la curling. Mi-a prescris niște analgezice înainte de antrenamente, idiotul. Asta pentru că analgezicele combat și inflamația. Ca atare, îmi forțăm mușchii de fiecare dată. Ei bine, presupun că nu ar trebui să lansez vreun avertisment medical de vreme ce vorbim aici despre un doctor mort, dar n-ar trebui să iei niciodată pilule contra durerii. Durerea e ceva bun; n-am supraviețui fără ea. Ar trebui să fim recunoscători durerii.

– Ar trebui?

Støp bătu cu degetul arătător în cadrul ferestrei, care era atât de gros, încât nu lăsa să se audă niciun sunet venind dinspre oraș.

– Dacă mă întrebi pe mine, nu e la fel ca atunci când aduci o opinie proaspătă. Sau e, Hole?

– Eu nu am o opinie.

– Nu? Ar trebui să ai. O opinie dă o perspectivă.

– Că veni vorba de perspective, Telenor ne-a dat o listă cu cele mai recente convorbiri telefonice ale lui Vetlesen. Despre ce ați discutat cu o zi înaintea morții lui?

Støp se uită cu o privire sfredelitoare la Harry, în vreme ce se lăsa pe spate și își termina de băut cidrul din pahar. Apoi inspiră adânc și scoase un oftat de mulțumire.

– Aproape uitasem că am vorbit, dar presupun că tot despre articulația cotului.

Tresko explicase odată că jucătorul de poker care își bazează jocul pe capacitatea de a intui o cacealma are tendința de a pierde. E adevărat că noi toți ne trădăm prin manierisme de suprafață atunci când mințim; în orice caz, nu există nicio șansă de a da de gol pe cineva care se pricepe la blufat, în afara cazului în care se face o hartă la rece a acestor manierisme pentru fiecare individ, după cum spunea Tresko. Harry tindea să-i dea dreptate lui Tresko. Ca atare, nu-și baza convingerea că Støp minte după expresia omului, vocea lui sau limbajul trupului.

– Unde ai fost între orele patru și opt în ziua morții lui Vetlesen? întrebă Harry.

– Hei! Støp ridică din sprâncene. Hei! E ceva legat de cazul ăsta despre care eu sau cititorii mei ar trebui să afle?

– Unde erai?

– Ce spui arată clar că nu l-ai prins nicidecum pe Omul de zăpadă. Așa e?

– Aș aprecia dacă m-ai lăsa pe mine să pun întrebările, Støp.

– Bine, am fost cu...

Arve se opri. Iar pe chipul lui înflori brusc un zâmbet copilăresc.

– Nu, stai o secundă. Tu insinuezi că eu aș fi putut avea vreo legătură cu moartea lui Vetlesen. Dacă aș răspunde, aș accepta premisele întrebării.

– Aș putea cu ușurință să menționez că ai refuzat să răspunzi la întrebare, Støp.

Støp își ridică paharul în chip de toastare.

– O contramutare obișnuită, Hole. Una pe care noi îi presăm pe oameni să o folosească zilnic. De aici și numele. Presă. Oameni. Însă observă te rog că eu nu refuz să răspund, Hole. Pur și simplu mă abțin să fac asta în această clipă. Cu alte cuvinte, mă gândesc. Se întoarse la fereastră, unde rămase locului, înclinând din cap pentru sine. Nu refuz, doar că nu m-am decis dacă să răspund și ce anume să răspund. Între timp, va trebui să aștepți.

– Am tot timpul la dispoziție.

Støp se întoarse.

– Iar eu n-am chef să ți-l irosesc, Hole, dar am declarat în trecut că singurul capital și mijloc de producție al *Liberalului* este reprezentat de integritatea mea personală. Sper să apreciezi faptul că eu, ca om de presă, am obligația să exploatez această situație.

– Să exploatezi?

– La naiba, știu că acum am în față o mică bombă atomică a știrilor exclusive. Presupun că niciunui ziar nu i s-a dat de înțeles că e ceva suspect cu moartea lui Vetlesen. Dacă ar fi să-ți dau un răspuns acum, aș ieși de sub orice bănuială. Mi-aș juca cartea din mână. Pe de altă parte, e prea târziu să cer informații relevante înainte de a răspunde. Am dreptate, Hole?

Harry avea o bănuială către ce se îndrepta toată povestea. Iar Støp era un nemernic mai inteligent decât anticipase el.

– Nu de informații ai tu nevoie, zise Harry. Ce ai tu nevoie e să ți se spună că poți fi anchetat pentru obstrucționarea poliției cu bună știință în cursul investigațiilor.

– *Touché*. Støp râse, în mod clar cu entuziasm acum. Dar ca om de presă și ca liberal am niște principii pe care să le iau în considerare. Chestiunea aici este dacă eu, ca un câine de pază antisistem declarat,

ar trebui să-mi pun necondiționat serviciile la dispoziția forțelor conducătoare ale legii și ordinei.

Rostise cuvintele fără să-și ascundă sarcasmul.

– Și care ar fi precondițiile tale?

– Exclusivitate asupra poveștii, evident.

– Îți pot oferi exclusivitatea, replică Harry. Împreună cu interzicerea transmiterii informațiilor mai departe către oricine.

– Hm, în fine, așa nu ajungem nicăieri. Păcat. Støp își înfipse mâinile în buzunarele pantalonilor lui de in. Însă am deja ce îmi trebuie ca să pun public la îndoială faptul că poliția a pus mâna pe omul potrivit.

– Te avertizez.

– Mulțumesc. Deja ai făcut asta. Støp oftă. Gândește-te, în orice caz, cu ce te confrunți, Hole. Sâmbătă se va ține mama tuturor petrecerilor la Plaza. Șase sute de oaspeți vor sărbători douăzeci și cinci de ani de *Liberal*. Nu-i deloc rău pentru o revistă care a împins mereu mai departe granițele libertății de exprimare, care a navigat mereu pe apele murdare ale legii. Douăzeci și cinci de ani, Hole, și încă n-am suferit nicio înfrângere în tribunal. O să discut despre povestea asta cu avocatul nostru, Johan Krohn. Cred că poliția știe cine e, Hole?

Harry înclină încruntat din cap. Cu o discretă mișcare a capului înspre ușă, Støp îi indică faptul că din punctul lui de vedere vizita se încheiase.

– Promit să te ajut pe orice cale voi putea, spuse Støp când cei doi ajunseră lângă ușa de la intrare. Dacă și voi ne ajutați pe noi.

– Știi foarte bine că ne este imposibil să încheiem o asemenea înțelegere.

– Habar n-ai câte înțelegeri am încheiat deja, Hole. Støp zâmbi și deschise ușa. Chiar nu ai. Mă aștept să te revăd în curând.

– Nu mă așteptam să te revăd așa de repede, zise Harry, ținând ușa deschisă.

Rakel urcă ultimele trepte până la apartamentul lui.

– Ba da, te așteptai, replică ea, oprindu-se în brațele lui.

După care ea îl împinse înapoi, trânti ușa cu piciorul, prinse capul lui Harry cu ambele mâini și îl sărută cu lăcomie.

– Te urăsc, zise ea, în vreme ce slăbea cureaua lui. Știi că n-aveam nevoie de așa ceva în viața mea acum.

– Atunci pleacă, replică Harry, descheindu-i haina, apoi bluza.

Pantalonii ei aveau un fermoar pe lateral. Harry îl trase și își strecură mâna înăuntru, chiar în capătul de jos al coloanei ei vertebrale, deasupra chiloților ei mătăsoși și netezi. Era liniște în hol. Se auzeau doar respirațiile lor și un singur sunet ascuțit scos de tocul cizmei ei pe podea atunci când ea își mută piciorul ca să permită mâinii lui un acces mai bun.

După aceea, în pat, în vreme ce împărțeau o țigară, Rakel îl acuză că ar fi traficant de droguri.

– Nu așa procedează ei? întrebă ea. Primele doze sunt gratuite. Până ce victima e prinsă în laț.

– După care trebuie să plătească, zise Harry, suflând un inel mare și unul mai mic de fum spre tavan.

– Mult de tot, replică Rakel.

– Ești aici doar pentru sex, zise Harry. Nu-i așa? Ca să știu și eu.

Rakel îi mângâie pieptul.

– Ai slăbit așa de mult, Harry.

El nu răspunse. Aștepta.

– Lucrurile nu merg așa de bine cu Mathias, zise ea. Adică el funcționează bine. Funcționează perfect. Eu nu funcționez.

– Care e problema?

– Dacă aș ști. Mă uit la Mathias și îmi spun: Uite-ți cavalerul din vis. Și îmi zic că el mă aprinde, iar eu încerc să îl aprind, aproape că îl atac, pentru că vreau un pic de plăcere, înțelegi? Ar fi așa de bine, așa de potrivit. Dar nu pot s-o fac...

– Mmm. Îmi vine cam greu să-mi imaginez așa ceva, dar aud ce spui tu.

Ea îl trase tare de lobul urechii.

– Faptul că am fost mereu atrași unul de celălalt nu a însemnat neapărat un reper al calității pentru relația noastră, Harry.

Harry se uită cum inelul mai mic de fum prinde din urmă inelul mai mare și formează cifra opt. „Ba da, a fost", își zise el în gând.

– Am început să caut pretexte, continuă ea. Să luăm de exemplu chestia asta fizică amuzantă pe care Mathias a moștenit-o de la tatăl lui.

– Care anume?

– Nu e nimic special, dar îi e puțin jenă de asta.

– Haide, spune-mi.

– Nu, nu, nu are absolut nicio importanță și la început jena lui mi s-a părut doar ceva dulce. Acum am început să cred că este iritantă. Și încerc să fac un caz din această bagatelă legată de Mathias o scuză ca să... ca să...

Rakel tăcu.

– Ca să fii aici, o completă Harry.

Ea îl strânse în brațe. Apoi se ridică în picioare.

– Nu mă întorc, anunță ea, strâmbând din buze.

Se făcuse aproape miezul nopții când Rakel părăsi apartamentul lui Harry. O ploaie fină și tăcută făcea asfaltul să lucească în luminile felinarelor. Rakel o luă pe Stensberggata, unde își lăsase mașina. Se urcă la volan și tocmai era pe punctul să pornească motorul când zări ceva scris de mână și pus sub ștergătorul de parbriz. Întredeschise portiera, luă bucata de hârtie și încercă să citească literele pe care ploaia aproape că le ștersese.

O să murim, târfă.

Rakel se înfioră. Privi în jurul ei. Era singură. Pe stradă nu se vedeau decât alte mașini parcate. Oare și pe acestea se găseau bilețele? Nu vedea niciunul. Trebuia să fie vorba de o chestie la noroc; nimeni nu avea de unde să știe unde se găsește mașina ei. Deschise geamul,

ținu biletul între două degete și îi dădu drumul, apoi porni motorul și ieși pe calea de rulare.

Chiar înainte de capătul Ullevålsveien avu brusc senzația că cineva stătea pe bancheta din spate a mașinii și o privea. Privi în oglindă și zări un chip de băiat. Nu pe al lui Oleg, ci chipul necunoscut al unui alt băiat. Apăsă cu putere frâna, făcând cauciucurile să scrâșnească pe asfalt. Se auzi sunetul furios al unui claxon. De trei ori. Se holbă în oglinda retrovizoare în vreme ce respira cu dificultate. Și văzu chipul înspăimântat al tânărului din mașina aflată în spatele mașinii ei. Tremurând, băgă din nou maneta în viteză.

Eli Kvale stătea în hol, parcă prinsese rădăcini. În mână continua să țină receptorul telefonului. Nu, imaginația nu-i juca feste.

Își reveni în simțire doar atunci când Andreas îi rosti numele de două ori.

– Cine era? întrebă el

– Nimeni. Greșeală.

Când ajunse în pat, vru să se furișeze până la el. Însă nu puteă. Nu se putea decide să o facă. Era impură.

– O să murim, rostise vocea de la telefon. O să murim, târfă.

19

Ziua 16

TV

A doua zi de dimineață, la ora la care echipa de investigație se strânsese pentru ședință, fuseseră verificate șase dintre cele șapte nume de pe lista lui Katrine Bratt. Rămăsese un singur nume.

– Arve Støp? se miră, la unison, Bjørn Holm și Magnus Skarre.

Katrine Bratt nu spuse nimic.

– Bun, rosti Harry. Am vorbit cu Krohn la telefon. Mi-a transmis în mod explicit că Støp nu dorește să răspundă la întrebările legate de existența vreunui alibi. Sau la vreo altă întrebare. Îl putem aresta pe Støp, dar este dreptul lui să nu dea nicio declarație. Procedând astfel, singurul lucru pe care îl vom obține va fi acela că vom da de veste întregii lumi că Omul de zăpadă este încă în libertate. Chestiunea importantă aici este dacă Støp spune adevărul sau totul e doar actorie.

– Dar o celebritate de prim rang ca asasin... rosti Skarre, făcând o grimasă. Cine a mai auzit de așa ceva?

– O. J. Simpson, răspunse Holm. Phil Spector. Tatăl lui Marvin Gaye.

– Cine naiba e Phil Spector?

– Ar fi mai bine să îmi spuneți cu toții ce gândiți, interveni Harry. Acum, pe loc, spontan. Are Støp ceva de ascuns? Holm?

Bjørn Holm își frecă perciunii.

– E ciudat că nu vrea să răspundă la o întrebare atât de exactă legată de locul unde era când a murit Vetlesen.

– Bratt?

– Cred că pe Støp îl amuză să fie suspect. Iar din punct de vedere al revistei lui, asta nu înseamnă nimic. Ba dimpotrivă. Îi întărește imaginea. Marele martir care rezistă cu stoicism curentului de opinie format.

– De acord, zise Holm. Îmi schimb opinia. Nu și-ar fi asumat un asemenea risc dacă era vinovat. Ar fi mers pentru o exclusivitate.

– Skarre? întrebă Harry.

– Blufează. Chestia asta e doar un rahat. A înțeles cineva cu adevărat partea legată de presă și principii?

Niciunul dintre ceilalți nu-i răspunse.

– Bun, rosti Harry. Presupunând că majoritatea are dreptate și el spune adevărul, atunci ar trebui să-l eliminăm cât mai repede posibil și să mergem mai departe. Există cineva la care să ne putem gândi și care să fi fost cu el la momentul morții lui Vetlesen?

– Nu prea, răspunse Katrine. Mi-am sunat o cunoscută de la *Liberal*. Mi-a spus că, în afara orelor de muncă, Støp nu prea e sociabil. Se cam izolează în apartamentul lui din Aker Brygge. Cu excepția tipelor, ca să fiu mai precisă.

Harry se uită la Katrine. Îi aducea aminte de un elev silitor din cale-afară, care este în permanență cu materia înaintea profesorului.

– Tipe la plural? făcu Skarre.

– Ca s-o citez pe amica mea, Støp e faimos pentru că se agită ca nebunul în jurul borcanului cu miere. Imediat după ce amica mea i-a respins avansurile, el i-a declarat în termeni lipsiți de echivoc că nu se ridică la înălțimea așteptărilor lui ca jurnalistă și ar trebui să-și caute altceva.

– Nemernicul cu două fețe, pufni Skarre.

– O concluzie pe care o împărtășiți amândoi, zise Katrine. Însă cert este faptul că ea e o jurnalistă de doi bani.

Holm și Harry izbucniră în râs.

– Întreab-o pe amica ta dacă ne poate da numele vreunei amante, zise Harry, ridicându-se de pe scaun. Iar după aceea sună-i pe ceilalți angajați ai revistei și întreabă-i același lucru. Vreau ca el să simtă cum îi suflăm în ceafă. Să-i dăm drumul.

– Și cu tine cum rămâne? întrebă Katrine, care nu se mișcase de pe loc.

– Cu mine?

– Nu ne-ai spus dacă tu crezi că Støp blufează.

– Ei bine, răspunse Harry, zâmbind, în mod cert nu spune întregul adevăr.

Ceilalți trei se uitară la el.

– A zis că nu-și amintește ce a discutat cu Vetlesen în cursul ultimei lor conversații telefonice.

– Și?

– Dacă voi ați afla că un om cu care ați vorbit cu o zi în urmă este un asasin în serie care tocmai s-a sinucis, nu v-ați aminti instantaneu conversația și nu ați revedea-o în amănunt, întrebându-vă dacă nu cumva puteați sesiza ceva despre ce avea să se întâmple?

Katrine înclină încet din cap.

– Celălalt lucru care mă intrigă, continuă Harry, este de ce m-ar contacta Omul de zăpadă ca să-mi spună să-l caut. Iar când mă apropii, așa cum ar fi trebuit să anticipeze, de ce să devină disperat și să încerce să aranjeze lucrurile de așa natură, încât Vetlesen să pară că e Omul de zăpadă?

– Poate că asta a fost ideea de la început, replică Katrine. Poate că avea un motiv ca să arate înspre Vetlesen, poate vreo dispută rămasă neîncheiată între ei. Te-a îndreptat în direcția respectivă încă de la început.

– Sau poate că așa voia el să te bată, sugeră Holm. Să te forțeze să greșești. După care să se bucure în tăcere de victorie.

– Fii serios, pufni Skarre. Faci toate astea să sune de parcă ar fi vorba de ceva personal între Omul de zăpadă și Harry Hole.

Ceilalți trei se uitară tăcuți la detectiv.

Skarre se încruntă.

– Este?

Harry își luă haina din cuier.

– Katrine, vreau să te duci din nou la Borghild. Spune-i că avem un mandat care ne permite să verificăm fișele medicale ale pacienților. Îmi asum eu responsabilitatea dacă va fi nevoie. Apoi vezi ce poți găsi despre Arve Støp. Mai e ceva înainte să-i dăm drumul?

– Femeia asta din Tveita, zise Holm. Camilla Lossius. E în continuare dispărută.

– Du-te să arunci o privire, Holm.

– Tu ce vei face? întrebă Skarre.

Harry schiță un zâmbet.

– Voi învăța să joc pocher.

Stând în fața apartamentului lui Tresko de la etajul șase al singurului bloc de locuințe din Frogner Plass, pe Harry îl încercă aceeași senzație pe care o avusese atunci când era mic și toată lumea pleca în vacanță în Oppsal. Aceasta era ultima speranță, ultima acțiune disperată, după ce sunase pe la soneriile tuturor celorlalte case. Tresko – sau Asbjørn Treschow, după numele lui adevărat – deschise ușa și se holbă îmbufnat la Harry. Deoarece știa și acum, așa cum știuse și atunci. Ultima speranță.

De la ușă se intra direct într-un living pătrat de treizeci de metri pătrați, pe care unii l-ar fi putut numi, cu indulgență, o garsonieră spațioasă, cu o bucătărie deschisă, iar fără indulgență, o vizuină de dormit. Miasma dinăuntru îți tăia răsuflarea. Era un miros de bacterii colcăind pe picioare nespălate și aer stătut, de unde și răutăciosul, dar plasticul termen norvegian *tåfis* sau degete-bășinoase. Tresko moștenise picioarele urât mirositoare de la tatăl lui. Așa cum moștenise și

porecla, *tresko*, papainoage, de la încălțările dubioase pe care le purta mereu cu convingerea că lemnul absorbea mirosul.

Singurul lucru pozitiv pe care îl puteai spune despre miasma emanată de picioarele lui Tresko junior era că aceasta masca izul vaselor nespălate stivuite în chiuvetă, al scrumierelor dând pe afară de mucuri de țigară și al tricourilor impregnate de sudoare care se uscau pe spătarele scaunelor. Lui Harry îi trecu prin minte ideea că era foarte posibil ca picioarele mirositoare ale lui Tresko să-i fi dus pe adversarii lui în pragul demenței cu ocazia semifinalelor campionatelor mondiale de pocher de la Las Vegas.

– A trecut ceva vreme, zise Tresko.

– Da. Ce bine că ți-ai găsit un pic de timp și pentru mine.

Tresko râse, ca și cum Harry i-ar fi spus o glumă. Iar Harry, care n-avea de gând să petreacă mai mult timp decât era strict necesar în duhoarea aia, trecu direct la subiect.

– Spune-mi de ce tot șpilul la jocul de pocher este să fii capabil să îți dai seama când adversarul tău minte?

Lui Tresko nu păru să-i pese că se trecuse peste orice fel de introducere politicoasă.

– Lumea crede că pocherul se referă la statistici, șanse și probabilități. Dar atunci când joci la cel mai înalt nivel toți jucătorii știu pe dinafară șansele, așa că nu pe acel teren se duce bătălia. Ce îi separă pe cei mai buni de restul este capacitatea lor de a-i citi pe ceilalți. Înainte de a mă duce la Vegas știam că o să mă confrunt cu cei mai buni. Și îi puteam vedea pe cei mai buni jucând pe Gamblers' Channel, pe care l-am recepționat prin satelit. Am înregistrat programul și i-am studiat pe fiecare dintre tipi atunci când blufa. Am derulat imaginile cu încetinitorul, am legat ceea ce se citea pe fețele lor de cele mai mici detalii, de ceea ce spuneau și făceau, de fiecare acțiune repetată. Iar după ce am muncit enorm la chestia asta, am constatat că mereu era vorba de câte un tic care se repeta. Unul își scărpina nara dreaptă; altul mângâia spatele cărților de joc. La plecarea din Norvegia eram sigur

că o să câștig. Din păcate, s-a dovedit că eu însumi eram mult mai plin de ticuri.

Râsul amar al lui Tresko suna mai degrabă ca un vaiet și-i scutura corpul dezlânat.

– Așadar, dacă aduc un individ la interogatorii, tu îți poți da seama dacă minte sau nu?

Tresko clătină din cap.

– Nu e așa de simplu. Mai întâi am nevoie de o înregistrare. În al doilea rând, trebuie să fi văzut cărțile ca să știu când blufează. După aia pot da înapoi ca să analizez ce face diferit. E ca atunci când calibrezi un detector de minciuni, nu-i așa? Înainte de a face testul, îl pui pe tip să spună ceva evident adevărat, cum ar fi numele. Apoi o minciună evidentă. Iar după aceea citești diagrama, ca să ai puncte de referință.

– Un adevăr evident, mormăi Harry. Și o minciună evidentă. Pe o înregistrare video.

– Dar, cum am zis la telefon, nu-ți pot garanta nimic.

Harry o găsi pe Beatte Lønn în Casa Durerii, încăperea unde ea își petrecuse majoritatea timpului atunci când lucrase la unitatea Jafuri. Casa Durerii era un birou fără geamuri plin cu echipamente de supraveghere și editare imagini, de individualizare imagini și de identificare a oamenilor din instantanee video cenușii sau a vocilor din înregistrări telefonice cu zgomot de fond. Însă acum Beatte era șefa unității de Medicină Legală, în Brynsalléen, și abia revenise din concediul de maternitate.

Mașinile bâzâiau, iar căldura uscată din încăpere îi îmbujorase obrajii femeii aproape transparenți și palizi.

– Bună, rosti Harry, lăsând ușa de fier să se închidă fără zgomot în urma lui.

Femeia micuță și agilă se ridică de la locul ei și îl îmbrățișă pe Harry. Amândoi se simțeau un pic stingheri.

– Ești slab, zise ea.

Harry ridică din umeri.

– Cum... mai merg lucrurile?

– Greger doarme când trebuie, mănâncă ce trebuie și plânge rareori. Femeia zâmbi. Iar pentru mine asta e totul acum.

Harry își zise că ar trebui să spună ceva despre Halvorsen. Ceva care să arate că nu uitase. Însă nu îi veneau în minte cuvintele potrivite. În loc de asta, părând să înțeleagă, ea îl întrebă cum se mai simte.

– Bine, răspunse el, lăsându-se să cadă pe un scaun. Nu foarte rău. Absolut îngrozitor. Depinde pe cine întrebi.

– Și azi?

Femeia se întoarse la monitorul TV, apăsă un buton și oamenii de pe ecran porniră să se deplaseze înapoi către intrarea în Storo Mall.

– Sunt paranoic, replică Harry. Am senzația că vânez pe cineva care mă manipulează, că totul e haotic și că individul mă determină să fac exact ce vrea el. Cunoști senzația?

– Da, răspunse Beate. Eu o numesc Greger. Se opri din datul înapoi. Vrei să vezi ce am descoperit?

Harry își apropie scaunul. Nu era o legendă că Beatte Lønn era înzestrată cu un dar special, că giroscopul ei fusiform, adică acea parte a creierului care înmagazinează și identifică fețe umane, era atât de dezvoltat și de sensibil, încât Beate ajunsese o bază de date ambulantă a infractorilor.

– Am trecut prin instantaneele de care dispui referitoare la cei implicați în caz, zise ea. Soți, copii, martori și așa mai departe. Evident, știu cum arată vechii noștri prieteni.

Beatte mișcă imaginile cadru cu cadru.

– Uite, zise ea, oprindu-se.

Imaginea îngheță pe ecran și începu să tremure, arătând un grup de oameni într-o combinație grunjoasă de negru și alb, lipsită de focus clar.

– Unde? întrebă Harry, simțindu-se la fel de neajutorat cum se simțea de obicei atunci când studia poze împreună cu Beatte.

– Acolo. E aceeași persoană din poza asta.

Beatte scoase una dintre fotografiile din dosarul ei.

– Ar putea fi asta persoana care îți urmărește mișcările, Harry?

Harry studie, uluit, imaginea. Apoi înclină scurt din cap și înșfăcă telefonul. Katrine Bratt îi răspunse după două secunde.

– Ia-ți haina și coboară la garaj, îi zise Harry. Mergem la plimbare.

Harry străbătu Uranienborgveien, apoi Majorstuveien ca să evite stopurile dese din Bogstadveien.

– Era sigură că e el? întrebă Katrine. Calitatea imaginilor de pe camerele de supraveghere...

– Crede-mă, replică Harry. Dacă Beatte Lønn spune că e el, atunci el e. Sună la secretariat și ia numărul lui de acasă.

– L-am salvat în mobilul meu, zise Katrine, ridicând telefonul.

– Salvat? Harry îi aruncă o privire. Faci așa cu toată lumea pe care o cunoști?

– Da. Pun numele în grupuri. Apoi șterg grupul la încheierea cazului. Ar trebui să încerci și tu. E o senzație minunată atunci când apeși butonul de ștergere. Cu adevărat... tangibilă.

Harry opri vizavi de casa galbenă din Hoff.

Toate ferestrele erau întunecate.

– Filip Becker, zise Katrine. Ca să vezi.

– Ține minte că stăm doar de vorbă cu el. Poate că a avut motive plauzibile ca să-l sune pe Vetlesen.

– De la un telefon public din Storo Mall?

Harry se uită la Katrine. Se vedea clar cum îi pulsează o venă sub pielea gâtului. Își mută privirea spre fereastra de la livingul casei.

– Haide, zise el. În momentul în care puse mâna pe broasca portierei îi sună mobilul. Da?

Vocea de la celălalt capăt părea emoționată, însă vorbea cu propoziții scurte și concise. Harry întrerupse șuvoiul de vorbe cu două *Mmm-uri,* un *Ce?* surprins și un *Când?*

În cele din urmă, cealaltă voce tăcu.

– Sună la cei de la Incidente, ceru Harry. Roagă-i să trimită două dintre cele mai apropiate mașini de patrulă în Hoffveisen. Fără sirene, și spune-le să oprească la capetele șirului de reședințe... Ce?... Deoarece înăuntru e un băiat și nu avem chef să-l facem pe Becker mai nervos decât este cazul. Bine?

Evident că era bine.

– Holm era. Harry se aplecă în fața lui Katrine, deschise compartimentul de mănuși, scotoci prin el și scoase o pereche de cătușe. Oamenii lui au dat peste câteva amprente pe mașina din garajul familiei Lossiuse. Le-au comparat cu celelalte amprente de care dispunem în acest caz.

Harry scoase cheia din contact, se aplecă în față și scoase o cutie metalică de sub scaun. Introduse o cheie în broască, deschise cutia și ridică de acolo o armă Smith & Wesson neagră, cu țeavă scurtă.

– Una dintre amprentele de pe parbriz se potrivea.

Katrine formă un „O" tăcut cu buzele și întrebă dând scurt din cap dacă era vorba despre personajul din casa galbenă.

– Da, răspunse Harry. Profesorul Filip Becker.

Văzu cum ochii lui Katrine se măresc. Însă când ea vorbi, o făcu cu o voce la fel de calmă ca de obicei.

– Am senzația că în curând voi apăsa pe butonul de ștergere.

– Poate, replică Harry, verificând cartușul revolverului.

– Nu pot exista doi oameni diferiți care să răpească femei într-un asemenea mod.

Katrine își clătină capul dintr-o parte în alta ca și cum s-ar fi pregătit pentru o competiție de box.

– E o presupunere rezonabilă.

– Ar fi trebuit să ne dăm seama de prima dată când am venit aici.

Harry o studie cu privirea, întrebându-se de ce nu împărtășea emoția ei și ce se petrecuse cu plăcerea imensă de a face o arestare. Oare să fi fost de vină faptul că știa prea bine că acea senzație avea

să fie în scurt timp înlocuită de sentimentul pustiitor că au ajuns prea târziu, că ei sunt doar niște pompieri care aruncă cu apă peste niște ruine? Nu, nu era vorba de așa ceva. Era altceva, un lucru de care acum își dădea seama. Îl sâcâia îndoiala. Amprentele și înregistrările de la Storo Mall erau probe solide în cazul unui proces, dar totul fusese prea ușor. Ucigașul acesta nu era așa; nu comitea astfel de erori banale. Nu era aceeași persoană care pusese capul Sylviei Ottersen pe trunchiul unui om de zăpadă, care pusese la rece un polițist în propriul lui congelator, care îi trimisese lui Harry o scrisoare în care îi scria *Ar trebui să te întrebi așa: „Cine a făcut omul de zăpadă?"*

– Ce facem? întrebă Katrine. Îl arestăm noi înșine?

După intonație, Harry nu-și dădu seama dacă era o întrebare sau o afirmație.

– Deocamdată așteptăm, răspunse Harry. Până ce întăririle ajung pe poziții. Apoi o să sunăm la ușă.

– Și dacă el nu e acasă?

– Este.

– Da? De unde...?

– Privește fereastra livingului. Concentrează-ți privirea.

Katrine se uită. Iar când lumina albă se modifică în spatele ferestrei mari panoramice, Harry observă că ea înțelese. Lumina provenea de la un ecran de televizor.

Așteptară în tăcere. Nu se auzea niciun sunet. O cioară croncăni. Apoi se lăsă iarăși liniștea. Se auzi telefonul lui Harry sunând.

Întăririle ajunseseră pe poziții.

Harry puse oamenii la curent. Nu dorea să vadă nicio uniformă până ce polițiștii erau chemați, în afara cazului în care ei auzeau împușcături sau strigăte.

– Pune-l pe vibrații, zise Katrine după ce Harry închise telefonul.

Harry schiță un zâmbet, se conformă cererii ei și furișă o privire spre ea. Își aminti de chipul ei atunci când se deschisese ușa congelatorului. Însă acum pe chipul ei nu se citea nici teamă, nici încordare,

ci doar concentrare. Puse telefonul în buzunarul de la haină și auzi cum acesta se lovește de revolver.

Coborâră din mașină, traversară strada și deschiseră poarta. Zloata udă de pe jos li se lipea de încălțări. Harry își menținu privirea ațintită asupra ferestrei, căutând umbre sau mișcări înspre peretele alb.

Apoi ajunseră pe pragul ușii. Katrine se uită scurt la Harry, care încuviință din cap. Femeia sună la sonerie. Dinăuntru se auzi un ding-dong profund și ezitant.

Așteptară. Niciun zgomot de pași. Nicio umbră proiectată pe geamulețul ferestrei de lângă ușă.

Harry făcu un pas în față și își lipi urechea de geam, o cale simplă și surprinzător de eficientă de a monitoriza o locuință. Nu auzi nimic, nici măcar televizorul. Se dădu trei pași înapoi, apucă de streașina de deasupra treptelor frontale, se ținu bine și se trase în sus, cât să vadă întregul living prin fereastră. Pe podea ședea o siluetă, cu picioarele încrucișate, cu spatele la el, îmbrăcată cu o haină cenușie. O pereche de căști enorme înconjurau capul siluetei, ca un halou negru. Un cablu se întindea de la căști până la televizor.

– Nu ne aude deoarece are căști pe urechi, zise Harry, lăsându-se jos la timp ca să o vadă pe Katrine prinzând mânerul broaștei de la ușă.

Ușa se deschise cu un sâsâit slab.

– Se pare că suntem bine-veniți, rosti Katrine cu voce înceată, după care intră.

Prins nepregătit și înjurând în sinea lui, Harry păși după ea. Katrine ajunsese deja la ușa livingului, pe care o deschise. Rămase acolo până ce Harry veni lângă ea. Apoi Katrine se dădu înapoi, se lovi de un piedestal și așteptă ca vaza de pe acesta să nu se mai clatine.

Erau cel puțin șase metri între ei și persoana care continua să șadă cu spatele la ei.

Pe ecran, un bebeluș încerca să meargă în vreme ce se ținea de degetele arătătoare ale unei femei zâmbitoare. Lumina albastră a

player-ului DVD lucea sub televizor. Harry avu o clipă senzația de déjà-vu, senzația că avea să se repete o tragedie. Exact în acest mod: tăcere, un film casnic din vremurile fericite ale familiei, contrastul între atunci și acum, tragedia care se petrecuse deja și care avea nevoie doar de o încheiere.

Katrine îi arătă ceva, dar Harry deja văzuse.

Arma zăcea în spatele siluetei, între un puzzle pe jumătate finalizat și un Game Boy, și arăta ca o jucărie. Un Glock 21, după cum bănuia Harry, simțind încordarea cum îi stârnește adrenalina din corp.

Aveau de ales. Să stea la ușă, de unde să-l strige pe Becker și să riște consecințele confruntării cu un om înarmat. Sau să-l dezarmeze pe acesta înainte ca el să-i vadă. Harry își lăsă o mână pe umărul colegei și o trase în spatele lui, în vreme ce calcula în minte timpul de care Becker ar fi avut nevoie ca să se răsucească, să apuce arma, să țintească și apoi să tragă. Patru pași mari i-ar fi fost suficienți, iar în spatele lui Harry nu exista nicio lumină care să proiecteze vreo umbră, în vreme ce ecranul televizorului emitea prea multă lumină ca să mai reflecte altceva din exterior.

Harry inspiră adânc și porni. Își lăsă piciorul cât putu de blând pe podeaua cu parchet. Spatele din fața lui nu reacționă. Se găsea la mijlocul celui de-al doilea pas mare când auzi zgomotul în spatele lui. Instinctiv își dădu seama că era vorba de vaza buclucașă. Zări silueta rotindu-se și văzu expresia de agonie de pe chipul lui Filip Becker. Harry încremeni, și cei doi se holbară unul la celălalt. Ecranul TV din spatele lui Becker se înnegri. Becker deschise gura ca pentru a rosti ceva. În albul ochilor lui se vedeau dâre de sânge. Individul avea obrajii buhăiți, ca și cum ar fi plâns.

– Arma!

Era strigătul lui Katrine, iar Harry își înălță din instinct privirea și zări reflecția fetei în ecranul negru. Katrine stătea la ușă, cu picioarele desfăcute, cu mâna întinsă în față, strângând cu ambele mâini un revolver.

Timpul păru să încetinească, să se transforme într-un material gros, inform, în care doar simțurile lui Harry continuau să funcționeze în timp real.

Un polițist instruit precum Harry ar fi trebuit automat să se arunce la podea și să scoată arma. Însă mai exista ceva, ceva mai presus de instincte, dar care funcționa cu o forță mai mare decât acestea. Harry avea ulterior să-și schimbe opinia, dar la început crezu că a acționat așa din pricina unei alte experiențe déjà-vu, vederea unui mort pe o podea, ucis de un glonte de polițist din pricină că știa că ajunsese la capătul drumului, că nu mai avea energia să se mai lupte cu alte fantome.

Harry păși în dreapta, în raza armei colegei lui.

Auzi un clinchet moale. Sunetul unui cocoș de revolver activat, sunetul degetului slăbind apăsarea pe trăgaci.

Mâna lui Becker stătea apăsată pe podea, în apropiere de pistol. Degetele și carnea dintre ele erau albe. Ceea ce însemna că Becker își lăsase greutatea corpului pe ele. Cealaltă mână – dreapta – ținea telecomanda. Dacă Becker s-ar fi îndreptat spre armă cu mâna dreaptă, din poziția în care ședea și-ar fi pierdut controlul.

– Nu mișca, ordonă Harry cu voce tare.

Becker nu făcu altceva decât să clipească de două ori din ochi, ca și cum ar fi vrut să șteargă din fața lui imaginile cu Harry și Katrine. Harry merse mai departe calm, dar hotărât. Se aplecă să ia arma, care era surprinzător de ușoară. Atât de ușoară, încât ar fi fost imposibil să fie încărcată.

Harry ascunse arma în buzunarul de la haină, lângă propriul revolver, și se lăsă pe vine. În ecranul televizorului se reflecta imaginea armei colegei lui îndreptată către ei doi, în vreme ce Katrine își schimba nervoasă poziția de pe un picior pe celălalt. Harry întinse o mână către Becker, care se retrase ca un animal timid, și îi dădu omului căștile jos de pe cap.

– Unde e Jonas? întrebă Harry.

Becker se uită la polițist ca și cum n-ar fi înțeles nici situația, nici limba în care i se vorbea.

– Jonas? repetă Harry. Apoi strigă: Jonas! Jonas, ești aici?

– Șșșt, făcu Becker. Doarme.

Vocea lui părea ca de somnambul, ca și cum el ar fi luat tranchilizante.

Becker arătă înspre căștile audio.

– Nu trebuie să se trezească.

Harry înghiți în gol.

– Unde e?

Unde? Becker își înclină capul și se uită la polițist, părând abia atunci să-l recunoască. În pat, evident. Toți băieții trebuie să doarmă în paturile lor.

Vocea lui crescu în intensitate, apoi scăzu, ca și cum ar fi recitat din versurile unui cântec.

Harry își băgă mâna în celălalt buzunar al hainei și scoase de acolo cătușele.

– Întinde mâinile, ordonă el.

Becker clipi din nou.

– E pentru siguranța ta, căută Harry să-l liniștească.

Era o replică intens folosită, una care era îndelung exersată la Academia de Poliție, și care avea ca scop principal relaxarea arestaților. În orice caz, când se auzi rostind-o, Harry își dădu instantaneu seama de ce intrase în linia de tragere. Și nu din pricina fantomelor.

Becker își ridică mâinile înspre Harry, ca într-un supliciu, iar ochelul îi prinse încheieturile înguste și păroase.

– Rămâi unde ești, zise Harry. O să aibă ea grijă de tine.

Harry se îndreptă de spate și se duse spre cadrul ușii, unde stătea Katrine. Colega lui își lăsase arma în jos și îi zâmbi lui Harry cu o lucire curioasă în ochi. Undeva, în adâncurile acelor ochi, tăciunii păreau aprinși.

– Ești bine? întrebă Harry cu voce coborâtă. Katrine?

– Evident, râse ea.

Harry ezită o clipă. După care își continuă drumul în sus, pe scară. Își amintea unde era camera lui Jonas, dar deschise mai întâi celelalte uși. Încerca să amâne clipa pe care o ura. Deși în dormitorul lui Becker lumina era stinsă, Harry distingea conturul patului dublu. Cuvertura simplă fusese dată la o parte de pe o latură. Ca și cum Becker știa deja că soția lui n-avea să se mai întoarcă niciodată.

Apoi Harry ajunse în fața camerei lui Jonas. Își goli mintea de orice gânduri și imagini înainte de a deschide ușa. Un șir de obiecte metalice răsună melodios în întuneric. Chiar dacă nu vedea nimic, Harry știa că micul curent de aer stârnit de deschiderea ușii mișcase din loc un șir scurt de țevi înguste metalice, deoarece Oleg avea și el clopoței de vânt atârnați de tavanul din camera lui. Harry intră și zări ceva sau pe cineva sub plapumă. Ascultă după o respirație. Nu auzi decât clopoței continuând să vibreze, ca și cum nu ar mai fi vrut să se potolească. Își lăsă mâna pe plapumă. Pentru o fracțiune de secundă încremeni de groază. Chiar dacă nu exista nimic în acea încăpere care să reprezinte o amenințare fizică, Harry știa prea bine de ce anume se temea. Deoarece altcineva, bătrânul lui șef Bjarne Møller, îi explicase odată. Se temea de umanitate.

Trase cu atenție plapuma de pe trupul care se ascundea acolo. Era Jonas. În întuneric băiatul chiar părea să doarmă. Mai puțin ochii lui, larg deschiși și holbându-se la tavan. Harry observă un plasture pe brațul băiatului. Se aplecă peste gura pe jumătate deschisă a băiatului și îi atinse fruntea. Tresări când simți pielea caldă și un suflu slab de aer înspre urechea lui. Și auzi o voce somnoroasă murmurând:

– Mami?

Harry fu complet nepregătit pentru propria reacție. Poate că reacționă așa pentru că el se gândea la Oleg. Sau poate deoarece se gândea la el însuși atunci când, băiat fiind, se trezise, gândindu-se că ea este încă în viață, și se repezise în dormitorul părinților lui din Oppsal,

unde văzuse patul dublu cu cuvertura dată complet la o parte de pe o latură.

Harry nu reuși să-și înăbușe șuvoiul de lacrimi care îi umplu brusc ochii, până ce chipul lui Jonas se încețoșă în fața lui, după care se scurseră pe obraji, lăsând dâre fierbinți pe pielea brăzdată de riduri și ajungând la colțurile gurii.

PARTEA A PATRA

20

Ziua 17

Ochelarii de soare

La ora șapte dimineața, Harry descuie ușa celulei 23 din blocul de arest preventiv. Becker stătea întins, complet îmbrăcat, pe pat, și se uita la el cu o expresie tâmpă pe chip. Harry puse scaunul pe care și-l adusese din sala de întruniri în mijlocul celulei de cinci metri pătrați alocate oaspeților nocturni și arestaților preventiv din sediul central al Poliției, se așeză pe marginea scaunului și îi oferi lui Becker o țigară din pachetul lui boțit de țigarete Camel.

– Nu prea e legal să fumezi aici, nu-i așa? zise Becker.

– Dacă aș sta aici așteptând o condamnare pe viață, replică Harry, cred că mi-aș asuma riscul.

Becker se mulțumi să se uite fix la el.

– Fii serios, zise Harry. Nu vei găsi un loc mai bun ca să tragi câteva fumuri.

Profesorul rânji și luă țigara pe care Harry i-o scosese din pachet.

– Jonas se simte bine, ținând cont de cele întâmplate, continuă Harry, scoțând și bricheta. Am discutat cu soții Bendiksen, care au fost de acord să îl țină la ei câteva zile. A trebuit să mă cert puțin cu cei de la asistența socială, dar au acceptat și ei. Iar presei nu le-am dat încă vestea arestării tale.

– De ce nu? întrebă Becker, inhalând cu grijă pe deasupra flacării brichetei.

– O să revin la asta. Dar sunt sigur că înțelegi faptul că, dacă nu cooperezi, nu voi mai putea opri vestea.

– Aha, tu ești polițaiul bun. Iar cel care m-a interogat ieri este polițaiul rău, nu?

– Corect, Becker. Eu sunt polițaiul bun. Și aș vrea să-ți pun câteva întrebări, neoficial. Orice îmi spui nu va fi și nu poate fi folosit împotriva ta. Mă susții în acest sens?

Becker ridică din umeri.

– Espen Lepsvik, cel care te-a interogat ieri, crede că minți, zise Harry, suflând fumul albastru de țigară drept înspre alarma de incendiu din tavan.

– În legătură cu ce?

– Când ai declarat că ai vorbit cu Camilla Lossius doar în garaj, după care ai plecat.

– Dar e adevărat. El ce crede?

– Ce ți-a spus noaptea trecută. Că ai răpit-o, ai ucis-o și apoi i-ai ascuns cadavrul.

– E o nebunie! izbucni Becker. Doar am discutat, asta a fost tot, și ăsta e adevărul!

– De ce refuzi să ne spui despre ce ați discutat?

– E o chestiune personală, v-am mai spus asta.

– Și recunoști că l-ai sunat pe Idar Vetlesen în ziua în care a fost găsit mort, dar să înțeleg că socotești și acea conversație ca pe o chestiune personală?

Becker se uită în jurul lui, ca și cum s-ar fi gândit că trebuie să existe o scrumieră undeva.

– Ascultă, n-am făcut nimic ilegal, dar nu doream să mai răspund la întrebări în lipsa avocatului meu. Iar el vine abia azi, mai încolo.

– Noaptea trecută ți-am oferit un avocat care ar fi putut veni imediat.

– Vreau un avocat ca lumea, nu un... angajat al autorităților locale. Nu crezi că e vremea să îmi spui de ce crezi că i-am făcut ceva acestei neveste a lui Lossius?

Harry fu surprins de fraza folosită. Sau, mai exact, de referirea la Camilla. Această nevastă a lui Lossius.

– Dacă ea a dispărut, ar trebui să-l arestați pe Erik Lossius, continuă Becker. Nu întotdeauna soțul e cel care comite fapta?

– Ba da, răspunse Harry. Numai că el are un alibi; era la muncă la ora dispariției ei. Motivul pentru care te afli aici este acela că noi credem că tu ești Omul de zăpadă.

Lui Becker îi căzu falca. Clipi din ochi, așa cum procedase și în livingul din Hoffsveien cu o noapte înainte. Harry arătă înspre fumul de țigară care se răsucea în spirală dintre degetele lui.

– Va trebui să tragi un pic din ea ca să nu pornim alarma.

– Omul de zăpadă? izbucni Becker. Dar ăla era Vetlesen, nu-i așa?

– Nu, răspunse Harry. Știm că nu era el.

Becker clipi de două ori înainte de a izbucni într-un hohot de râs atât de amar, încât părea un acces de tuse.

– Deci de aceea n-a avut loc nicio scurgere de informație către presă. Nu trebuie să se afle că ați dat-o în bară. Iar între timp căutați cu disperare omul care trebuie. Sau unul potențial.

– Corect, zise Harry, trăgând din propria țigară. Iar în acest moment ăla ești tu.

– În acest moment? Credeam că rolul tău este de a mă convinge că tu știi totul, ca eu să mărturisesc pe loc.

– Dar nu știu nimic, replică Harry.

Becker închise un ochi.

– Ce păcăleală mai e și asta?

Harry ridică din umeri.

– E doar vorba de instinct. Am nevoie ca tu să mă convingi că ești nevinovat. Scurtul interogatoriu de azi-noapte mi-a întărit impresia că ești un om cu multe lucruri de ascuns.

– N-aveam nimic de ascuns. Adică, nu *am* nimic de ascuns. Și nu văd de ce ți-aș spune ție ceva dacă eu nu am făcut nimic rău.

– Ascultă-mă cu atenție, Becker. Eu nu cred că ești Omul de zăpadă sau că ai omorât-o pe Camilla Lossius. Și mai cred că ești o persoană rațională, care gândește. Genul de persoană care poate să aprecieze că vei avea mai puțin de suferit dacă îmi dezvălui chestiuni personale mie, aici și acum, decât să citești în ziarele de mâine că profesorul Filip Becker a fost arestat sub bănuiala de a fi cel mai faimos criminal al Norvegiei. Deoarece tu știi că, fie și în cazul în care acuzațiile ar fi retrase și ți s-ar da drumul a doua zi, numele tău va fi pe vecie legat de acele titluri de o șchioapă. Ca și numele fiului tău.

Harry se uită cum mărul lui Adam se ridică și coboară pe gâtul neras al lui Becker. Urmări cum creierul omului ajunge la concluzii logice. Concluzii simple. Apoi răbufnirea veni, cu un ton iritat pe care inițial Harry îl crezu datorat gustului neobișnuit al țigării.

– Birte, nevasta mea, era o târfă.

– Cum?

Harry încercă să-și mascheze șocul.

Becker lăsă țigara să cadă pe podea, se aplecă în față și scoase un carnețel negru din buzunarul de la spate al pantalonilor.

– Am descoperit chestia asta a doua zi după dispariția ei. Se afla în sertarul ei de la comodă, la vedere. La prima vedere, părea destul de banal. O agendă banală cu însemnări pentru ea însăși și numere de telefon. Asta era pentru mine atunci când m-am apucat să verific numerele în cărțile de telefoane și am constatat că aceste numere nu există. Erau coduri. Însă mă tem că nevasta mea nu prea se pricepea să scrie codificat. Am avut nevoie de mai puțin de o zi ca să le sparg pe toate.

Erik Lossius deținea Rydd & Flytt, o firmă de transport bunuri care își găsise o nișă pe o piață altfel extrem de puțin profitabilă din pricina prețurilor standardizate, a marketingului agresiv, a forței de

muncă ieftine din străinătate și a contractelor care pretindeau plata cu bani gheață imediat ce vehiculele erau încărcate cu bunuri, dar înainte de a pleca spre destinație. Lossius nu pierduse niciodată bani cu vreun client, deoarece, printre altele, contractul tipărit cu litere mici stipula că orice plângeri legate de daune sau furturi în timpul transportului trebuiau făcute în mai puțin de 48 de ore, ceea ce, în practică, însemna că 90 la sută din plângerile destul de numeroase ajungeau prea târziu și, ca atare, puteau fi ignorate. Cât despre cele 10 procente rămase, Erik Lossius concepuse o serie de rutine prin care să se facă inaccesibil sau prin care să încetinească procedurile obișnuite, astfel încât totul devenea atât de chinuitor, încât chiar și aceia care pierduseră televizoare cu plasmă sau își văzuseră pianele distruse în cursul mutării lor renunțau la plângeri până la urmă.

Erik Lossius intrase în această industrie la o vârstă fragedă, alături de fostul proprietar al firmei Rydd & Flytt. Proprietarul era un prieten al tatălui lui Erik, iar tatăl lui îi găsise o slujbă acolo.

– Băiatul e prea agitat ca să meargă la școală și prea deștept ca să devină escroc, zisese tatăl lui. Îl poți lua la tine?

Ca agent de vânzări, lucrând cu comision, Erik se distinsese rapid prin farmec personal, eficiență și brutalitate. Moștenise ochii căprui ai mamei și părul cârlionțat al tatălui și avea o constituție atletică; în special femeile hotărau să nu mai obțină cotații de la alte firme de transport, ci să semneze un contract pe loc, cu Erik. Iar el era inteligent și priceput la cifre și intrigi în rarele ocazii când compania participa la licitații pentru contracte mai mari. Prețul serviciului era fixat jos, iar cotele de plată în caz de daune sau pierderi sus. Cinci ani mai târziu, firma se bucura de profituri substanțiale și Erik devenise mâna dreaptă a patronului în cele mai multe zone ale afacerii. În timpul unei misiuni relativ ușoare de mutare mobilier, chiar înainte de un Crăciun – mutarea unei mese către noul birou al lui Erik, aflat alături de biroul patronului, la primul etaj – proprietarul suferise un atac de cord și decedase. În zilele care urmaseră, Erik o liniștise pe

văduvă cum se pricepuse mai bine – și se pricepea bine la astfel de treburi – astfel că la o săptămână după funeralii cei doi conveniseră asupra unei sume aproape simbolice de bani care să fie transferați de la angajat la soția patronului și care reflecta ceea ce Erik subliniase ca fiind „o afacere mică pe o piață extrem de puțin profitabilă, cu riscuri mari și marje de profit inexistente". Însă, continuase el, cel mai important lucru era acela că cineva avea să continue munca de o viață a soțului femeii. O lacrimă luci în ochii căprui ai lui Erik în timp ce rostea vorbele, iar femeia își lăsase mâna tremurândă peste mâna lui și îi spusese să vină personal la ea din când în când ca să o țină la curent cu treburile. Cu asta, Lossius devenise proprietarul Rydd & Flytt, și primul lucru pe care îl făcuse în noua lui calitate fusese să arunce la gunoi toate plângerile scrise, să rescrie contractele și să trimită circulare tuturor reședințelor din cartierul de bogătași West End al orașului Oslo, unde rezidenții se mutau frecvent și erau cei mai sensibili la chestiuni legate de prețuri.

Când Erik Lossius împlinise treizeci de ani, deținea suficienți bani ca să-și cumpere două limuzine BMW, o reședință de vară în nordul orașului Cannes și o casă de cinci sute de metri pătrați, undeva în Tveita, unde blocurile înalte în care el crescuse nu blocau lumina soarelui. Pe scurt, ajunsese să și-o permită pe Camilla Sandén.

Camilla provenea din rândurile proprietarilor de fabrici de îmbrăcăminte sărăciți de condițiile economice. Era din Blommenholm, o zonă la fel de străină pentru fiul muncitorului precum vinul franțuzesc pe care el acum îl depozita în pivnița lui din Tveita. Însă atunci când intrase în casa aceea mare și văzuse toate lucrurile care trebuiau mutate, descoperise ceea ce îi lipsea și, ca atare, trebuia să dețină: clasă, stil, splendoare a trecutului și o superioritate naturală pe care politețurile și zâmbetele nu făceau altceva decât să o sublinieze. Toate acestea erau personificate de fiica familiei, Camilla, care stătea pe balcon și privea dincolo de fiordul Oslo printr-o pereche de ochelari mari de soare care, din câte se pricepea Erik, puteau fi cumpărați de la orice benzinărie,

dar care pe nasul ei deveneau Gucci, Dolce & Gabbana sau cum naiba se mai chemau alte mărci de renume.

Între timp aflase cum se chemau toate mărcile.

Mutase toate lucrurile lor, mai puțin vreo două tablouri care trebuiau vândute, într-o casă mai mică, la o adresă mai puțin de soi și nu primise niciodată vreo plângere legată de pierderea lucrului pe care și-l însușise cu bună știință din grămada de obiecte. Părinții ei nu dovediseră nici cel mai mic semn de dezaprobare legat de alegerea fetei lor nici măcar atunci când Camilla Lossius stătea în fața bisericii din Tveita ca mireasă, cu coloanele mari ale bisericii pe post de martori tăcuți. Poate din pricină că observaseră că Erik și Camilla se completau; lui îi lipsea rafinamentul, ei îi lipseau banii.

Erik o trata pe Camilla ca pe o prințesă, iar ea îl lăsa să o facă. Îi dădea tot ce-și dorea, o lăsa în pace în dormitor de câte ori dorea ea și nu-i cerea mai mult decât să se facă frumoasă atunci când ei doi ieșeau în oraș sau invitau la ei, la cină, „cupluri cu care se împrieteniseră" – adică prieteni din copilăria lui. Ea se întreba din când în când dacă el chiar o iubea și treptat începuse să nutrească o afecțiune profundă pentru fostul băiat ambițios și energic din Oslo East.

În ce-l privea, Erik era extrem de fericit. Știuse de la început că soția lui nu făcea parte din tagma femeilor înfocate; de fapt, în ochii lui, ăsta fusese unul dintre lucrurile care o situaseră pe ea pe un plan mai înalt decât fetele cu care era obișnuit. Nevoile lui fizice erau îndeplinite prin contacte intime cu clientele. Erik ajunsese la concluzia că trebuia să existe ceva în natura mutării dintr-o casă care îi făcea pe oameni sentimentali, nefericiți și deschiși unor experiențe noi. În orice caz, se cupla cu femei singure, separate, cu prieten sau măritate pe saltele înfășurate în plastice și pe podele din parchet proaspăt spălat, printre cutii de carton pline cu lucruri și pereți goi care reflectau sunetele, în vreme ce se întreba care avea să fie următorul cadou pe care i-l va cumpăra Camillei.

Partea cea mai bună a unui astfel de aranjament era aceea că, în mod firesc, el n-avea să se mai vadă niciodată cu acele femei. Ele aveau să se mute și să dispară din viața lui. Și chiar așa se întâmpla. Cu o excepție.

Birte Olsen era brunetă, dulce și avea un corp de revista *Penthouse*. Era mai tânără ca el, iar vocea subțire și limbajul folosit o făceau să pară chiar și mai tânără. Era însărcinată în două luni și se muta din zona lui de Tveita către Hoffsveien împreună cu viitorul tată, un bărbat din West End cu care avea să se mărite. Era genul de mișcare cu care Erik Lossius se putea identifica. Și nu se putea abține de la a nu face sex cu ea – își dăduse seama de asta după ce o regulase pe un scaun rotativ simplu în mijlocul unei încăperi golite de mobilă.

Pe scurt, Erik Lossius își găsise perechea.

Da, chiar așa, și asta deoarece se gândea la ea ca un bărbat, unul care nu pretindea că ea ar fi vrut altceva de la el: să se reguleze cu celălalt în neștire. Într-un fel, așa și făcuseră. Începuseră să se întâlnească în orice condiții, în apartamente goale, din care se mutau obiecte sau în care se muta mobilă, cel puțin o dată pe lună, întotdeauna sub spectrul riscului de a fi prinși. Erau rapizi, eficienți, cu ritualuri bine stabilite și fără variații. Cu toate astea, Erik Lossius abia aștepta aceste întâlniri, ca un copil care așteaptă Crăciunul – adică cu o bucurie sinceră, simplă, care doar creștea în intensitate în urma certitudinii că totul avea să rămână neschimbat, că așteptările lor aveau să fie îndeplinite. Trăiau vieți paralele, aveau realități paralele, iar toate astea păreau să li se potrivească de minune atât lui, cât și ei. Ca atare, continuaseră să se vadă, întrerupți fiind doar de nașterea copilului ei – petrecută din fericire prin cezariană – de câteva vacanțe rezonabil de lungi și de o perioadă de tratament pentru o boală cu transmitere sexuală, provenită dintr-o sursă pe care el nici nu a dorit, nici nu reuși să o identifice. Trecuseră așa zece ani, iar acum, în fața lui Erik Lossius, stând pe o cutie de carton într-un apartament pe jumătate golit de lucruri

din Torshov, ședea un bărbat înalt, cu capul pleșuv și cu o voce iritantă, care îl întreba dacă o cunoscuse pe Birte Becker.

Erik Lossius înghiți în sec.

Individul se prezentase ca fiind Harry Hole, inspector de la divizia Omucideri, dar arăta mai degrabă ca unul din hamalii de la firma lui decât ca un inspector de orice fel. Ofițerii de poliție cu care Erik discutase după ce raportase dispariția Camillei erau de la unitatea Persoane Dispărute. În orice caz, când inspectorul de acum își arătase legitimația, Erik se gândise imediat că omul avea vești despre Camilla. Și cum ofițerul din fața lui nu sunase înainte, ci îl urmărise până acolo, Erik se temea că veștile erau proaste. În consecință, își trimisese echipa de hamali afară și îl rugase pe inspector să ia un loc în vreme ce el căută o țigară și încercă să se pregătească pentru ceea ce avea să urmeze.

– Ei bine? întrebă inspectorul.

– Birte Becker? repetă Erik Lossius, încercând să-și aprindă țigara și să gândească repede în același timp.

Nu-i reuși niciuna din tentative. Isuse, nu era în stare nici măcar să gândească lent.

– Apreciez faptul că trebuie să vă câștigați stăpânirea de sine, zise inspectorul, scoțându-și propriul pachet de țigări. Nu vă grăbiți.

Erik se uită cum inspectorul își aprinde un Camel, apoi se aplecă în față când polițistul întinse bricheta și pentru el.

– Mersi, mormăi Erik, trăgând din țigară cu asemenea forță, încât tutunul din ea sfârâi.

Fumul îi umplu plămânii. Avu senzația unei injecții cu nicotină direct în sânge, care îi îndepărtă toate ezitările. Mereu se gândise că povestea asta se va întâmpla mai devreme sau mai târziu; că poliția va descoperi cumva o legătură între el și Birte și va veni să-i pună întrebări. Însă pe atunci se îngrijora doar în privința modului cum va reuși să păstreze povestea departe de urechile Camillei. Acum totul era altfel. Mai exact, din acel moment înainte. Deoarece până în acel

moment el nu-și dăduse seama că poliția ar putea crede că există o legătură între cele două dispariții.

– Soțul lui Birte, Filip Becker, a dat peste un carnet în care Birte scrisese un soi de cod ușor de descifrat, rosti polițistul. Erau acolo numere de telefon, date și mesaje scurte. Care nu lăsau nicio îndoială asupra faptului că Birte se întâlnea în mod regulat cu alți bărbați.

– Bărbați? îi scăpă lui Erik.

– Dacă vă consolează cu ceva, Becker credea că sunteți cel cu care se vede cel mai des. Am motive temeinice să cred că vă vedeați în locuri și la adrese foarte diverse, adăugă Harry.

Simțind că plutește într-o barcă în timp ce vede un val imens crescând la orizont, Erik nu răspunse.

– Așadar, Becker v-a găsit adresa, a luat cu el arma de jucărie a fiului său – o imitație cu aspect foarte credibil de Glock 21 – și s-a dus în Tveita ca să vă aștepte să veniți acasă. Să vă amenințe ca să vă facă să spuneți tot ce știți, astfel încât să ne poată transmite nouă numele dumneavoastră. A urmărit mașina până în garaj, dar s-a dovedit că la volan era soția.

– Și atunci el... el...

– I-a spus ei totul, da.

Erik se ridică de pe cutia de carton și se duse la fereastră. Apartamentul avea vedere spre parcul Torshov și spre orașul scăldat în lumina palidă a soarelui de dimineață. Lui Erik nu-i plăceau vechile blocuri de apartamente cu vedere spre oraș. Însemnau scări de urcat. Cu cât vederea era mai bună, cu atât erau mai multe scări și cu cât mai exclusiviste erau apartamentele, cu atât erau mai mari plățile pentru daune și mai multe zilele libere pe care oamenii lui și le luau pe caz de boală. Însă așa decurgeau lucrurile atunci când îți asumai riscul de a menține tarife fixe și scăzute; întotdeauna câștigai în fața competiției pentru treburile cele mai infecte. În timp există un preț de plătit pentru toate riscurile asumate. Erik inspiră adânc și auzi polițistul agitându-și picioarele pe podeaua de lemn. Știa. Detectivul

ăsta n-avea să se lase păcălit de nicio tactică de întârziere. Ăsta era un raport cu pagube pe care el unul nu avea cum să-l mai arunce la coșul de gunoi. Birte Olsen, acum Becker, avea să fie primul client față de care el avea să sufere o pierdere.

– După aia mi-a spus că are o relație cu Birte Becker de peste zece ani, zise Harry. Și că atunci când s-au cunoscut și au făcut prima dată sex ea era însărcinată cu soțul ei.

– Ești însărcinată cu o fată sau un băiat, îl corectă Rakel, bătând perna cu palma ca să-l vadă mai bine pe Harry. Sau de către soțul ei.

– Mmm, făcu Harry, lăsându-se pe un braț și întinzându-se deasupra ei ca să ia pachetul de țigări de pe noptieră. Nu mai mult de optzeci la sută din cazuri.

– Cum?

– S-a spus la radio că între cincisprezece și douăzeci la sută dintre toți copiii din Scandinavia au un alt tată decât se crede. Harry scoase o țigară din pachet și o ridică în lumina după-amiezii care se strecura pe sub jaluzele. Împărțim una?

Rakel încuviință din cap fără să vorbească. Nu fuma, dar ei doi împărțiseră întotdeauna o țigară după ce făceau dragoste. Prima dată când Rakel ceruse să guste din țigara lui spusese că o face deoarece vrea să se simtă la fel ca el, să fie la fel de otrăvită și stimulată ca el, să se apropie cât poate de mult de el. Iar el se gândise la toate drogatele pe care le cunoscuse și care își luaseră prima doză din cine știe ce motiv idiot, așa că refuzase. Însă Rakel îl convinsese, și în cele din urmă și treaba asta devenise un ritual. După ce făceau dragoste lent, savurând-o, țigara părea o extensie a actului lor de amor. Alteori semăna cu fumatul pipei păcii după o bătălie.

– Însă el avea alibi pentru întreaga seară când a dispărut Birte, zise Harry. O „noapte cu băieții" în Tveita, care a început la ora șase și a durat toată noaptea. Cel puțin zece martori, e drept că amețiți

zdravăn în cea mai mare parte a timpului, dar nimănui nu i s-a permis să plece acasă înainte de ora șase dimineața.

– De ce țineți secret faptul că Vetlesen nu a fost Omul de zăpadă?

– Câtă vreme adevăratul Om de zăpadă crede că noi suntem convinși că am pus mâna pe criminal o să se dea la fund, poate, și n-o să mai comită alte crime. În plus, nu va mai fi atât de războinic dacă va crede că vânătoarea a luat sfârșit. Între timp, noi ne putem apropia de el în liniște...

– Sesizez ceva ironie aici?

– Poate, răspunse Harry, dându-i ei țigara.

– Deci tu nu prea crezi așa ceva?

– Cred că superiorii noștri au multe motive să ascundă faptul că nu Vetlesen era omul nostru. Superintendentul-șef și Hagen au ținut conferința de presă în clipa când se felicitau reciproc pentru rezolvarea cazului...

Rakel oftă.

– Și cu toate astea, din când în când îmi lipsește sediul central al Poliției.

– Mmm.

Rakel studie țigara.

– Ai fost vreodată necredincios, Harry?

– Definește necredincios.

– Să faci sex cu altcineva în afară de partenera ta.

– Da.

– Adică în vremea când erai cu mine.

– Știi că nu pot fi absolut sigur.

– Bine, atunci când erai treaz.

– Nu, niciodată.

– Așadar, cum te gândești la mine prin prisma acestui lucru? La faptul că sunt aici acum?

– E o întrebare-capcană?

– Vorbesc serios, Harry.

– Știu. Doar că nu știu dacă am chef să răspund la asta.

– Atunci nu-ți mai dau țigara.

– Mmm. Bine. Cred că tu ai impresia că mă vrei pe mine, dar ți-ai dori să-l fi dorit pe el.

Cuvintele rămaseră suspendate ca și cum s-ar fi imprimat în întuneric.

– Ești așa de... detașat, izbucni Rakel, dându-i țigara lui Harry și încrucișându-și brațele.

– Poate că n-ar trebui să discutăm despre asta? propuse Harry.

– Dar eu trebuie să discut! Nu înțelegi? Altfel înnebunesc. Doamne, am înnebunit deja dacă sunt aici, acum...

Își trase plapuma până la bărbie.

Harry se răsuci și se trase aproape de ea. Deja înainte de a o fi atins ea își închisese ochii, își dăduse capul pe spate, iar dintre buzele întredeschise i se auzea respirația începând să se accelereze. Iar el se gândi: Cum de reușește? De la rușine la abandon sexual într-o clipită? Cum poate ea să fie așa de... detașată?

– Crezi... zise el, văzând cum ochii ei se deschid și privesc în tavan de surprindere și frustrare că mângâierea așteptată nu se materializase... că un soi de conștiință păcătoasă ne face atât de lacomi? Că suntem necredincioși nu în pofida rușinii, ci din pricina ei?

Rakel clipi de câteva ori din ochi.

– E ceva în chestia asta, rosti ea tărăgănat. Dar nu e totul. Nu de data asta.

– De data asta?

– Da.

– Te-am mai întrebat o dată, și atunci ai spus...

– Mințeam, i-o reteză ea. Am fost necredincioasă și înainte.

– Mmm.

Rămaseră tăcuți, ascultând zumzetul îndepărtat al traficului de după-amiază de pe Piletstredet. Rakel venise la el direct de la muncă;

el cunoștea programul lui Rakel și al lui Oleg și mai știa că ea trebuia să plece în curând.

– Știi ce urăsc la tine? zise ea în cele din urmă, trăgând ușor de urechea lui. Ești atât de mândru și de încăpățânat, încât nici măcar nu poți să întrebi dacă tu ai fost subiectul.

– Ei bine, rosti Harry, luând țigara pe jumătate consumată și admirând trupul gol al lui Rakel, care sărise din pat, de ce aș vrea să știu așa ceva?

– Din același motiv pentru care a vrut să știe soțul lui Birte. Ca să dezvăluie minciuna. Ca să expună adevărul.

– Crezi că adevărul l-ar face pe Filip Becker mai puțin nefericit?

Rakel își trase puloverul peste cap. Era un pulover negru, mulat, din lână netoarsă, care stătea drept peste pielea ei moale. Lui Harry îi trecu prin minte gândul că, dacă era să fie gelos pe ceva, acel ceva era puloverul.

– Știi ce, domnule Hole? Pentru cineva a cărui slujbă este să descopere adevăruri neplăcute, cu siguranță că îți place să trăiești în minciună.

– Bine, zise Harry, stingând țigara în scrumieră. Dă-i drumul atunci.

– S-a întâmplat la Moscova, în vreme ce eram cu Fjodor. Era un atașat la ambasada norvegiană cu care mă antrenasem. Ne-am îndrăgostit până peste cap unul de altul.

– Și?

– Și el era într-o relație. Când eram amândoi pe punctul de a încheia relațiile cu partenerii noștri, partenera lui a făcut prima mutare și i-a spus că e însărcinată. Iar cum eu am în general un simț aparte pentru distanțele pe care bărbații sunt dispuși să le străbată... Trăgându-și cizmele, Rakel își mușcă buza de sus. În mod evident alesesem pe cineva care n-avea să renunțe la responsabilitățile lui. A cerut să fie transferat înapoi în Oslo, după care nu ne-am mai văzut niciodată. Iar Fjodor și cu mine ne-am căsătorit.

– Și imediat după aceea ai rămas gravidă?

– Da. Rakel își închise haina până sus și se uită la Harry. M-am întrebat uneori dacă am făcut-o ca să uit de el. Și dacă Oleg a fost un produs nu al iubirii, ci al răului de iubire. Crezi că așa a fost?

– Habar n-am, replică Harry. Știu doar că e un produs pe cinste.

Rakel îi zâmbi în chip de recunoștință și se aplecă pentru a-l săruta pe frunte.

– Nu ne vom mai vedea niciodată, Hole.

– Evident că nu, zise el, ridicându-se în capul oaselor și holbându-se la peretele gol până ce auzi ușa grea de la stradă închizându-se în urma lui Rakel cu un pocnet surd.

După aceea se duse la bucătărie, dădu drumul la robinet și luă un pahar din dulap. În vreme ce aștepta ca apa să se răcească, privirea lui căzu pe calendarul cu poza lui Oleg și Rakel în rochia albastră ca seninul cerului, apoi pe podeaua de sub el. Pe linoleum se vedeau două urme umede de încălțăminte. Probabil lăsate de Rakel.

Își puse haina și cizmele, dădu să plece, apoi se întoarse, înșfăcă revolverul de serviciu Smith & Wesson din partea de sus a garderobei și îl înghesui în buzunarul de la haină.

Actul de dragoste consumat continua să existe adânc în trupul lui, ca un fior de bunăstare, ca o ușoară intoxicație. Ajunsese la ușa de la stradă când un sunet, un clinchet, îl făcu să se răsucească pe călcâie și să se uite cu atenție în curte, unde întunericul era mai dens decât pe stradă. Intenționa să-și vadă mai departe de drum și probabil ar fi făcut asta. Dacă nu ar fi fost urmele. Urmele de încălțăminte de pe linoleum. Așa că se duse în curte. Luminile gălbui de la ferestrele de deasupra lui reflectau resturile de zăpadă rămase în locurile unde nu ajungea soarele. Obiectul se găsea la intrarea înspre cămările de la subsol. O siluetă gârbovită cu capul înclinat, pietre mari în loc de ochi și un zâmbet confecționat din pietricele și îndreptat spre el. Zâmbetul tăcut reverbera printre zidurile de cărămidă și se amesteca astfel cu un țipăt isteric pe care Harry îl recunoscu ca fiind al lui, în vreme ce înșfăca lopata de zăpadă de

lângă treptele spre subsol și se apuca să lovească furios și violent cu ea. Marginea metalică ascuțită a uneltei lovi sub cap, desprinzându-l de trup și trimițând zăpada udă drept în zid. Următoarea lovitură despică pieptul omului de zăpadă, iar o a treia împrăștie resturile pe asfaltul negru din mijlocul curții. Harry rămase locului gâfâind, când auzi un alt clinchet în spatele lui. Ca un sunet de revolver care e armat. Cu o singură mișcare fluidă se răsuci pe călcâie, aruncă lopata din mână și scoase din buzunar revolverul negru.

Muhammad și Salma stăteau lângă gardul de lemn, sub mesteacănul bătrân, și se holbau muți la vecinul lor cu ochi de copii, măriți de groază. Țineau în mâini crengi uscate. Crengile semănau cu niște brațe elegante pentru un om de zăpadă dacă Salma nu și-ar fi frânt-o pe a ei în două din pricina groazei.

– O...mul nostru de zăpadă, îngăimă Muhammad.

Harry vârî la loc revolverul în haină și închise ochii. Înjurându-se singur, înghiți în sec și comandă creierului său să se calmeze. Apoi își redeschise ochii. Pe sub irișii căprui ai Salmei se adunaseră lacrimi.

– Îmi pare rău, șopti Harry. Vă ajut să faceți altul.

– Vreau să merg acasă, șopti Salma cu voce îngroșată.

Muhammad își luă sora mai mică de mână și o conduse acasă, făcând un ocol larg pe lângă polițist.

Harry simțea răceala armei în palmă. Clinchetul. Crezuse că e sunetul cocoșului ridicat. Însă se înșelase, evident; această fază a procedurii de tragere este lipsită de zgomot. Ce se aude este sunetul cocoșului lăsat la loc, sunetul focului care nu a fost tras, sunetul rămânerii în viață. Își scoase din nou arma la vedere. Ținti înspre sol și apăsă trăgaciul. Cocoșul nu se mișca. Cocoșul începu să se ridice abia când ajunse să forțeze trăgaciul la circa o treime din cursă și ajunsese să creadă că arma se putea descărca în orice clipă. Dădu drumul trăgaciului. Cocoșul căzu la loc pe poziția lui, cu un clinchet metalic. Harry auzi din nou acel sunet. Și își dădu seama că oricine

ar fi apăsat trăgaciul atât de tare încât cocoșul să înceapă să se ridice avea intenția să tragă.

Se uită spre ferestrele apartamentului său de la etajul doi. Erau întunecate, și în acea clipă prin minte îi trecu un gând: habar n-avea ce se petrecea în spatele acelor geamuri atunci când el nu era acasă.

Erik Lossius stătea tăcut la fereastra biroului și medita. La cât de puțin știuse ce se petrecea în spatele ochilor căprui ai lui Birte. La faptul că i se părea mai rău că ea mai fusese și cu alți bărbați decât că dispăruse și că acum probabil era moartă. Dorindu-și ca soția lui, Camilla, să fi fost mai degrabă ucisă de un asasin decât ca el să o piardă astfel. Însă cel mai tare Erik Lossius se gândea că trebuia să o fi iubit pe Camilla. Și încă o iubea. Sunase la părinții ei, dar ei nu auziseră nicio veste de la ea. Poate că ea se dusese la vreuna dintre prietenele ei din Oslo West despre care aflase doar din auzite.

Privi cum amurgul se lasă treptat peste Groruddalen, estompând detaliile peisajului. Nu mai avea nimic de făcut în acea zi, dar nu avea chef să se ducă acasă în clădirea aia mult prea mare și prea pustie. Nu încă. În dulapul din spatele lui se găsea un bufet cu băuturi, din așa-numitul fond de completare încropit din sticle luate din baruri mutate dintr-un loc în altul. Însă nu avea și apă minerală pentru un cocteil. Își turnă gin în ceașca de cafea și reuși să ia o gură înainte de a suna telefonul de pe birou. Recunoscu pe afișaj codul internațional al Franței. Numărul nu se afla pe lista de clienți cu reclamații, așa că apucă receptorul.

Știu că e soția lui după răsuflare, chiar înainte ca ea să scoată vreo vorbă.

– Unde ești? întrebă el.

– Tu unde crezi?

Vocea ei suna extrem de îndepărtată.

– Și de unde suni?

– Din Casper.

Asta era cafeneaua aflată la trei kilometri distanță de reședința lor de vară.

– Camilla, te caută poliția.

– Chiar așa?

Camilla vorbea ca și cum ar fi moțăit pe o saltea la soare. Plictisită, îndeplinind niște proceduri de mimare a interesului, cu acea nonșalanță politicoasă, dar distantă, căreia el îi căzuse pradă cu atâția ani în urmă pe acel balcon din Blommenholm.

– Eu... începu el.

Dar se opri. Ce putea spune?

– Mi-am zis că e corect să te sun eu înaintea avocatului nostru, rosti ea.

– Avocatul *nostru?*

– Al familiei mele, preciză ea. Unul dintre cei mai buni în astfel de chestiuni, mă tem. O să pledeze pentru împărțirea pe din două a bunurilor și banilor. Vom cere casa și o vom obține, chiar dacă n-o să ascund nimănui faptul că intenționez să o vând.

„E de la sine înțeles", își zise el.

– Vin acasă peste cinci zile. Până atunci presupun că te vei fi mutat deja.

– E cam din scurt, replică el.

– Te descurci. Am auzit că nimeni nu lucrează mai ieftin sau mai rapid ca Rydd & Flytt.

Camilla pronunță numele firmei cu asemenea dezgust, încât el se strânse în sinea lui. Așa cum se strânsese de când avusese acea conversație cu inspectorul Hole. Ajunsese o pătură spălată la o temperatură prea mare, devenise prea mic pentru ea, inutilizabil. Cu aceeași certitudine cu care știa că acum, în acel moment, o iubea mai mult ca oricând înainte, știa și că o pierduse în mod irevocabil, că nu avea să existe nicio împăcare. Iar după ce ea închise, el o văzu cu ochii minții mijind ochii înspre apus pe Riviera Franceză printr-o pereche de ochelari pe care și-i cumpărase cu douăzeci de euro, dar care pe

nasul ei păreau niște ochelari de trei mii de coroane de la Gucci sau Dolce & Gabbana sau... uitase cum se numesc celelalte mărci.

Harry condusese până în vârful crestei Holmenkollen, din partea de vest a orașului. Își parcase mașina la centrul sportiv, în parcarea mare și pustie, apoi urcase pe jos pe Holemnkollen. Acolo se oprise pe promontoriul de lângă trambulina de schi, unde el și câțiva turiști veniți în extrasezon se zgâiau acum la tribunele mari și pustii de pe ambele laturi ale zonei de aterizare, la iazul din capăt, secat iarna, și la orașul care se întindea dedesubt spre fiord. O priveliște oferă perspectivă. Nu aveau nicio dovadă concretă. Omul de zăpadă fusese atât de aproape, încât ei avuseseră senzația că nu trebuie decât să întindă mâna după el ca să-l aresteze. Însă el le scăpase din nou printre mâini, ca un boxer profesionist viclean. Inspectorul se simțea bătrân, greoi și neîndemânatic. Unul dintre turiști se uita la el. Greutatea revolverului de serviciu îi trăgea haina în jos în partea dreaptă. Pe urmă cadavrele, unde naiba erau cadavrele? Chiar și leșurile îngropate apăreau la suprafață cândva. Oare individul folosea acid?

Harry simți primele semne ale resemnării. Nu, nu avea să se resemneze! La cursul FBI examinaseră cazuri în care fusese nevoie de mai bine de zece ani pentru prinderea unui criminal. De regulă, fiecare caz părea să se fi rezolvat datorită unui mic detaliu aleator. În orice caz, ceea ce rezolvase de fapt cazurile fusese încăpățânarea oamenilor de a nu renunța, de a parcurge toate cele cincisprezece runde ale meciului de box, iar dacă adversarul continua să stea în picioare, de a cere revanșa.

Amurgul cuprindea orașul de dedesubt, și luminile se aprindeau rând pe rând.

Trebuiau să pornească de la un loc cu lumină. Era o regulă de procedură banală, dar importantă. Să înceapă de la niște indicii. Asta însemna să înceapă cu persoana la care toată lumea s-ar fi gândit cel

mai puțin și cu cea mai nebunească idee care îi trecuse vreodată lui prin cap.

Harry oftă, scoase telefonul mobil și căută prin lista de apeluri. Nu erau așa de multe, așa că apelul era încă acolo, în urma foarte scurtei conversații de la hotelul Leon. Apăsă tasta de formare a numărului.

Oda Paulsen, documentarista de la emisiunea *Bosse*, răspunse imediat cu vocea veselă și animată a cuiva care socotește toate apelurile primite ca pe niște oportunități noi și antrenante. Iar de această dată, într-un fel, femeia avea dreptate.

21

Ziua 18

Sala de Așteptare

Era camera de tortură. Poate de aceea unii oameni o numeau „sala de așteptare", ca și cum te-ai fi găsit la dentist. Sau „anticamera", ca și cum ușa grea dintre cele două canapele ale Studioului 1 ar fi dus către ceva important sau chiar sacru. Însă pe palierul NRK al clădirilor alocate canalelor TV de stat din districtul Marienlyst al orașului Oslo, încăperea era denumită simplu și prozaic ca: Hol, Studioul 1. Cu toate astea, era încăperea cea mai încărcată cu emoții din câte știa Oda Paulsen.

Cei mai mulți oaspeți care luau parte la ediția de seară a emisiunii *Bosse* ajunseseră deja. Ca de obicei, primii veniseră invitații cel mai puțin cunoscuți și care urmau să apară cel mai scurt timp. Acum aceștia ședeau pe una dintre canapele, făceau conversație, cu obrajii îmbujorați de emoție în vreme ce vorbeau, beau ceai sau vin roșu, cu privirile căutând neîncetat monitorul care oferea o imagine de ansamblu a studioului din spatele ușii. Dincolo, publicul fusese deja introdus și managerul de emisiune TV îi instruia pe oameni cum să bată din palme, cum să râdă și cum să încurajeze invitații. Pe ecranul monitorului se vedeau și fotoliul gazdei emisiunii și alte patru scaune goale, așteptând oameni, conținut și divertisment.

Oda iubea la nebunie aceste minute intense, pline de nervozitate dinaintea intrării în direct. În fiecare zi de vineri, timp de patruzeci de minute, acel loc se apropia cel mai tare de centrul universului pentru întreaga Norvegie. Între 20 și 25 la sută din populația țării urmărea emisiunea, un procentaj de audiență năucitor pentru un simplu talk-show. Cei care munceau acolo nu doar că se aflau *unde* se întâmpla totul, ei *erau* ceea ce se întâmpla. Acesta era Polul Nord magnetic al celebrității, care atrăgea totul și pe toată lumea. Și deoarece celebritatea reprezintă un drog și pentru că de la Polul Nord nu se poate pleca decât într-o direcție – spre sud, adică în jos –, toți oamenii de acolo țineau cu dinții de slujbele lor. Un liber-profesionist precum Oda trebuia să aibă rezultate ca să rămână în echipă și sezonul următor, și de aceea fusese fericită, în nume propriu, să primească acel telefon cu o după-amiază înainte, chiar înainte de ședința editorială. Însuși Bosse Eggen îi zâmbise și spusese că asta însemna o exclusivitate. Exclusivitatea ei.

Tema serii avea să fie jocurile de adulți. Era o temă tipică pentru *Bosse*, adică potrivit de serioasă fără a fi prea grea. Ceva despre care toți invitații își puteau exprima o opinie semicalificată. Printre invitați se găsea un psiholog care scrisese o teză cu acest subiect, însă invitatul principal era Arve Støp, care sărbătorea împlinirea a douăzeci și cinci de ani de *Liberal* în ziua următoare. Când Oda avusese o întâlnire de pregătire la el acasă, Støp nu ridicase nicio obiecție la tema jocurilor de adulți, a playboy-ului. Râsese atunci când ea îl comparase cu un Hugh Hefner îmbătrânit, îmbrăcat în halat și fumând o pipă la eterna petrecere a burlacilor în reședința sa. Simțise privirea lui Støp ațintită asupra ei, inspectând-o, curioasă, până la momentul în care ea îl întrebase dacă regretă că nu are un copil, un moștenitor al imperiului.

– *Tu* ai copii? întrebase el.

Iar când ea negase, el, spre surprinderea ei, păruse brusc să-și piardă interesul față de ea și față de discuția lor. Ca atare, ea se grăbise să încheie întâlnirea dându-i informațiile obișnuite: ora de sosire

și timpul de machiaj, preferabil să nu vină cu haine în dungi, faptul că temele și invitații se puteau schimba fără preaviz de vreme ce emisiunea ținea cont de evenimente, și așa mai departe.

Iar acum Arve Støp se găsea aici, în Hol, Studio 1, stând drept din pricina machiajului, cu ochii lui de un albastru intens și părul cărunt și des, bine întreținut, dar suficient de lung ca vârfurile lui să fluture de o manieră suficient de rebelă. Arve era îmbrăcat cu un costum gri simplu, despre care toată lumea știa că probabil costa o avere, deși nimeni nu putea spune de unde știe așa ceva. Una din mâinile lui bronzate era deja întinsă pentru a o saluta pe doamna psiholog, care ședea pe canapea, alături de un bol cu alune și un pahar cu vin roșu.

– Nu știam că psihologii pot fi așa de frumoși, rosti el spre femeie. Sper ca oamenii să fie în stare să și asculte ce le spui.

Oda o urmări pe femeie ezitând înainte de a se lumina. Chiar dacă știa că vorbele de complimentare ale lui Støp fuseseră rostite în glumă, după scânteierea ochilor femeii, Oda își dădu seama că lovitura își atinsese ținta.

– Salut tuturor, vă mulțumesc că ați venit!

Era Bosse Eggen, care intra în încăpere. Începu cu invitații din stânga, strânse mâini, îi privi în ochi, declară cât era de fericit să-i aibă în emisiune, le spuse că puteau interveni cu întrebări pentru ceilalți invitați sau puteau face comentarii; așa ceva dădea viață discuției.

Producătorul, Gubbe, făcu semn că Bosse și Støp ar trebui să se retragă într-o încăpere laterală ca să discute despre structura interviului principal și despre introducerea emisiunii. Oda se uită la ceas. Opt minute și jumătate până la intrarea în direct. Tocmai începea să fie îngrijorată și să se întrebe dacă să sune la recepția studioului ca să afle dacă el nu cumva aștepta acolo: adevăratul invitat principal. Exclusivitatea. Însă când își ridică privirea văzu că el ajunsese în fața ei însoțit de o asistentă, iar Oda simți cum inima îi tresaltă puțin. Nu era tocmai un bărbat arătos, poate că era chiar urât, dar ea nu se sfia deloc să admită că se simțea puțin atrasă de el. Iar această atracție

avea ceva de-a face cu faptul că el era invitatul pe care toate canalele TV din Scandinavia ar fi vrut să pună mâna în acest moment. Căci el era omul care îl prinsese pe Omul de zăpadă, conducând cea mai mare anchetă criminalistică din Norvegia de mulți ani.

– Am spus că o să întârzii.

Harry Hole intră înainte ca ea să poată scoate vreo vorbă.

Oda îi adulmecă răsuflarea. Ultima dată când el venise în emisiune fusese în mod vizibil beat și iritase o națiune întreagă. Sau cel puțin între 20 și 25 la sută din aceasta.

– Suntem fericiți că ai ajuns aici, ciripi ea. Vei intra al doilea. După aia rămâi în studio tot restul emisiunii; ceilalți vor veni la rând.

– Foarte bine, zise el.

– Duceți-l la machiaj, îi zise Oda asistentei. La Guri.

Guri nu era doar eficientă, ci știa cum să transforme un chip uzat într-unul prezentabil pentru telespectatori folosind câteva trucuri simple și altele mai puțin simple.

Cei doi plecară și Oda inspiră adânc. Iubea pur și simplu acele ultime câteva minute tensionate, când totul părea un haos, și când, până la urmă, totul își găsea locul potrivit.

Bosse și Støp reveniră din încăperea alăturată. Oda îi arătă lui Bosse degetele mari ridicate în sus. Auzi publicul bătând din palme când ușa studioului se închidea. Pe monitor îl văzu pe Bosse ocupându-și locul și știu că managerul de platou începuse numărătoarea inversă. Apoi începu jingle-ul de generic și porni transmisia în direct.

Oda își dădu seama că ceva nu era în ordine. Emisiunea se desfășurase perfect până atunci. Arve Støp fusese sclipitor, iar Bosse era încântat de asta. Arve declarase că era perceput ca fiind elitist deoarece chiar era elitist. Și că n-avea să fie ținut minte dacă nu suferea un eșec sau două.

– Poveștile bune nu se referă niciodată la un șir lung de succese, ci la înfrângeri spectaculoase, afirmase Støp. Chiar dacă Roald Amundsen

a fost cel care a câștigat cursa spre Polul Sud, lumea dinafara Norvegiei îl ține minte pe Robert Scott. Niciuna dintre victoriile lui Napoleon nu este atât de renumită ca înfrângerea de la Waterloo. Naționalismul sârbesc invocă bătălia împotriva turcilor de la Kosovo Polje din 1389, o bătălie pe care sârbii au pierdut-o. Și uitați-vă la Isus! Simbolul omului despre care se susține că a triumfat asupra morții ar trebui să fie un om stând în fața mormântului cu mâinile ridicate în aer. În schimb, de-a lungul timpului creștinii au preferat înfrângerea spectaculoasă: când el atârna pe cruce, pe punctul de a ceda. Asta deoarece suntem cel mai mișcați de povestea înfrângerii.

– Și tu te gândești să procedezi ca Isus?

– Nu, răspunsese Arve, uitându-se în jos și zâmbind, în vreme ce publicul râdea. Eu sunt un laș. Prefer succesul care se uită.

Støp dezvăluise lumii o latură neașteptat de plăcută, de modestă chiar a personalității sale, el care era cunoscut pentru aroganță. Bosse îl întrebă dacă el, ca burlac de atâția ani, nu ducea dorul unei femei lângă el. Iar când Støp răspunse cu un simplu „da", Oda își dădu seama că în direcția lui se va îndrepta o avalanșă de propuneri de mariaj. Publicul răspunse cu un șir lung de aplauze calde. Apoi Bosse anunță dramatic:

– Mereu la vânătoare, lupul singuratic al Poliției din Oslo, inspectorul Harry Hole.

Iar Oda avu impresia că zărește o expresie de uimire când camera de luat vederi rămase ațintită câteva secunde pe chipul lui Støp.

În mod clar, Bosse savurase răspunsul primit la întrebarea legată de o prezență feminină constantă, deoarece încercă să continue discuția întrebându-l pe Harry – de vreme ce știa că și acesta era singur – dacă nu tânjea după o femeie? Harry zâmbi și clătină din cap. Însă Bosse nu renunță la subiect și întrebă dacă nu exista o femeie specială pe care o aștepta să intre în viața lui.

– Nu, răspunse Harry, simplu și dulce.

De obicei un astfel de refuz îl stârnea pe Bosse să insiste și mai mult, însă acum el știa că nu are voie să strice surpriza. Omul de zăpadă. Așa că îl întrebă pe Harry dacă le putea povesti ceva despre cazul aflat pe buzele tuturor norvegienilor, despre primul criminal în serie al națiunii. Harry se foi pe scaun, ca și cum acesta ar fi fost prea mic pentru trupul lui deșirat, și se apucă să sintetizeze lanțul de evenimente cu propoziții scurte și precise. În ultimii ani existaseră câteva cazuri de persoane dispărute cu similarități evidente între ele. Toate femeile dispărute erau într-o relație sentimentală, aveau copii și nu exista nici urmă de vreun cadavru.

Bosse își compuse o expresie serioasă, care anunța pe toată lumea că se pășea într-o zonă fără aranjamente prealabile de platou.

– Anul acesta, Birte Becker a dispărut de la casa ei din Hoff, aici în Oslo, în circumstanțe similare, zise Harry. Iar curând după aceea, Sylvia Ottersen a fost găsită moartă în Sollihøgda, aproape de Oslo. A fost prima dată când am dat peste un cadavru. Sau măcar peste părți ale lui.

– Da, pentru că ați găsit-o moartă, nu? interveni Bosse.

Informații succinte pentru cei care nu erau la curent și sânge și cancan pentru cei care aveau habar. Vorbi ca un profesionist și Oda simți imediat că plesnește de satisfacție.

– După aceea am descoperit cadavrul unui ofițer de poliție dispărut lângă Bergen, continuă Harry. Era dat dispărut de doisprezece ani.

– Iron Rafto, zise Bosse.

– Gert Rafto, îl corectă Harry. Acum câteva zile am găsit trupul lui Idar Vetlesen în Bygdøy. Sunt singurele cadavre de care dispunem,

– Care ar fi, în opinia ta, cel mai rău aspect al acestui caz?

Oda auzea nerăbdarea din vocea lui Bosse, probabil deoarece Harry nu mușcase din „momeala" principală și nici nu caracterizase crimele cu detaliile șocante, așa cum spera gazda emisiunii.

– Trecerea atâtor ani înainte de a ne da seama că există o legătură între dispariții.

Un alt răspuns sec. Managerul de platou îi semnală lui Bosse că trebuia să se gândească la o introducere spre următorul subiect.

Bosse își împreună degetele.

– Iar acum cazul e rezolvat și tu ești iarăși o vedetă, Harry. Cum te simți? Primești scrisori de la admiratori?

Zâmbetul copilăresc dezarmant. Ieșiseră din zona de libertate.

Inspectorul înclină încet din cap și își umezi buzele de concentrare, ca și cum era esențial modul în care formula răspunsul.

– Ei bine, am primit o scrisoare toamna aceasta, dar sunt sigur că Støp poate oferi mai multe detalii despre asta.

Cadru de aproape pe Støp, în vreme ce acesta se uita la Harry cu o ușoară curiozitate. Urmară două secunde lungi de pauză. Oda își mușcă buza inferioară. La ce se referise Harry? Apoi interveni Bosse:

– Da, Støp primește multe scrisori de la admiratori, evident. Și de la grupuri. Dar tu, Hole? Ai și tu grupuri de fani? Polițiștii își au propriii fani, nu?

Publicul râse moderat.

Harry Hole clătină din cap.

– Haide, insistă Bosse. Trebuie să apară din când în când câte o recrută care să ceară un pic de îndrumare suplimentară în privința inspecțiilor corporale.

Publicul din studio râdea de-a binelea acum. Cu poftă. Bosse zâmbi de plăcere.

Harry Hole nici măcar nu schiță vreun zâmbet; părea doar resemnat și aruncă o privire spre ieșire. Pentru un scurt moment de panică, Oda și-l imagină ridicându-se de pe scaun și plecând. Însă el se întoarse către Støp, care ședea pe scaunul alăturat.

– Tu ce faci, Støp? Când vine o femeie la tine după un discurs ținut în Trondheim, spunând că are un singur sân, dar care vrea să facă sex cu tine. O inviți la un pic de curs suplimentar în camera ta de hotel?

Publicul încremeni. Chiar și Bosse părea perplex.

Doar Arve Støp părea să socotească întrebarea amuzantă.

– Nu, nu cred că aș face asta. Nu pentru că sexul nu ar fi plăcut cu o femeie cu un singur sân, ci pentru că paturile de hotel din Trondheim sunt extrem de înguste.

Publicul râse, deși fără convingere, mai degrabă ușurat că schimbul de replici nu devenise extrem de stânjenitor. Doamna psiholog fu prezentată telespectatorilor.

Discutară despre jocurile adulților, iar Oda observă că Bosse îndrepta conversația cât mai departe de Harry Hole. Probabil decisese că imprevizibilul polițist nu era în cea mai bună formă în acea zi. Ca atare, Arve Støp, care în mod cert era în formă, primi și mai mult timp de emisie.

– Tu cum te joci, Støp? întrebă Bosse cu o expresie de inocență care sublinia contextul lipsit de inocență.

Oda se bucură – ea scrisese acea întrebare în scenariul emisiunii.

Însă înainte ca Støp să poată răspunde, Harry Hole se aplecă în față și îl întrebă pe acesta cu o voce limpede și tare:

– Faci oameni de zăpadă?

Atunci Oda își dădu seama că ceva era în neregulă. Tonul furios și dur al lui Hole, limbajul agresiv al corpului; Støp, care ridică din sprâncene a surprindere, în vreme ce chipul lui părea că se încordează. Bosse se opri. Oda nu își dădea seama ce se petrece, dar numără patru secunde, ceea ce pentru o emisiune de televiziune în direct înseamnă o eternitate. Apoi își dădu seama că Bosse știa ce face. Căci, chiar dacă Bosse socotea de datoria lui să genereze o atmosferă bună în platou, știa în același timp că lucrul cel mai important și cea mai mare datorie a lui era să distreze oamenii. Și nu există distracție mai bună decât aceea oferită de oameni furioși, care își pierd controlul, care țipă, care cedează nervos sau care în vreun alt fel își afișează emoțiile în fața unui public numeros de telespectatori. În consecință, lăsase pur și simplu hățurile din mână și se uita pur și simplu la Støp.

– Bineînțeles că fac oameni de zăpadă, zise acesta după scurgerea celor patru secunde. Îi fac pe terasa de pe acoperiș, lângă piscina

mea. Îl fac pe fiecare să semene cu un membru al familiei regale. Așa, când vine primăvara, abia aștept ca elementele componente să se topească și să dispară.

Pentru prima dată în acea seară, Støp nu primi nici râsete, nici aplauze. Oda își zise că individul ar fi trebuit să știe că astfel de comentarii radical antimonarhiste nu pot stârni niciodată râsete sau aplauze în Norvegia.

Neabătut, Bosse sparse tăcerea introducând publicului vedeta pop care avea să vorbească despre recenta ei cădere psihică de pe scenă, după care avea să încheie emisiunea interpretând melodia de pe single-ul care urma să fie lansat în lunea următoare.

– Ce naiba a fost asta? întrebă Grubbe, producătorul, care ocupase poziție chiar în spatele lui Oda.

– Poate că a băut ceva, zise Oda.

– Doamne, e un nenorocit de polițist!

În acea clipă Oda își aduse aminte că era omul ei. Exclusivitatea ei.

– Dar, Isuse, e în stare să livreze marfa.

Producătorul nu răspunse.

Vedeta pop vorbi despre probleme psihice, explică faptul că acestea reprezentau o moștenire genetică, iar Oda se uită la ceas. Patruzeci de secunde. Emisiunea era prea serioasă pentru o seară de vineri. Patruzeci și trei de secunde. Bosse o întrerupse pe vedetă după patruzeci și șase de secunde.

– Care e situația ta, Arve? La sfârșitul emisiunilor sale, Bosse ajungea să se tutuiască de obicei cu invitatul principal. Ai trecut vreodată printr-o stare de nebunie sau ai suferit de vreo boală genetică serioasă?

Støp zâmbi.

– Nu, Bosse. Asta dacă nu socotești dorul de libertate totală ca fiind o boală. De fapt, e este o slăbiciune din familie.

Bosse ajunsese la final, acum nu-i mai rămânea decât să încheie socotelile cu ceilalți invitați înainte de a prezenta melodia de final.

Câteva cuvinte de final de la psiholog despre elementul ludic în viața de zi cu zi. Apoi:

– Iar cum Omul de zăpadă nu mai e printre noi, presupun că vei avea timp ca să te joci câteva zile, nu, Harry?

– Nu, răspunse Harry. Se adâncise atât de mult pe scaunul lui, încât picioarele aproape că o atingeau pe vedeta pop. Omul de zăpadă nu a fost prins.

Bosse se încruntă, zâmbi și așteptă ca Harry să continue, așteptă lovitura de grație. Oda spera ca aceasta să fie mai dură decât promitea declarația lui inițială.

– N-am spus niciodată că Idar Vetlesen ar fi Omul de zăpadă, continuă Harry. Dimpotrivă. Toate dovezile indică faptul că Omul de zăpadă este încă în libertate.

– De dragul somnului de frumusețe al soției mele sper că acum glumești, zise Bosse, rânjind.

– Nu, replică Harry. Nu glumesc.

Oda se uită la ceas și își dădu seama că managerul de platou se postase acum în spatele camerei de filmat, agitându-se nervoasă, în vreme ce făcea un gest cu degetul de-a latul gâtului ca să-i arate lui Bosse că depășeau timpul de emisie și că el trebuia să dea drumul la melodia de final dacă voia ca publicul telespectator să înțeleagă măcar primele versuri înainte ca genericul emisiunii să înceapă să se deruleze pe ecrane. Însă Bosse era stăpânul. Știa că avea în fața lui ceva mult mai important decât toate melodiile din lume. Ca atare, ignoră degetul ridicat și se aplecă înainte pe fotoliul lui, ca să arate celor care mai aveau vreo îndoială că povestea era extrem de serioasă. Exclusivitatea. Anunțul senzațional. Acolo și atunci, în emisiunea lor. Tremurul din vocea lui era aproape autentic.

– Vrei să ne spui, Hole, aici și acum, că poliția a mințit? Că Omul de zăpadă e în libertate și poate omorî în continuare?

– Nu, răspunse Harry. Poliția nu a mințit. Au ieșit la suprafață elemente noi.

Bosse se roti pe scaunul lui, iar Oda aproape că îl auzea pe directorul tehnic strigând la camera 1, după care chipul lui Bosse apăru în prim-plan, cu privirea îndreptată direct spre ei.

– Și bănuiesc că vom afla mai multe despre aceste elemente la știrile din seara aceasta. *Bosse* revine vinerea următoare. Vă mulțumesc pentru atenție.

Oda închise ochii în vreme ce vedeta pop începu să interpreteze melodia.

– Isuse, îl auzi ea pe producător șuierând în spatele ei. După care: Isuse Hristoase.

Oda simțea nevoia să urle. Să urle de plăcere. „Aici", își zise ea. „Aici, la Polul Nord. Nu suntem *unde* se întâmplă. Suntem *ceea ce* se întâmplă."

22

Ziua 18

Potrivire

Gunnar Hagen stătea în cadrul ușii de la Schrøder's și cerceta încăperea cu privirea. Plecase la drum de acasă la exact treizeci și două de minute și trei conversații telefonice după ce terminase de rulat pe ecranul televizorului genericul emisiunii *Bosse*. Nu-l găsise pe Harry nici acasă la el, nici la Kunstnernes Hus, nici la birou. Bjørn Holm îi oferise pontul că ar fi bine să încerce la localul preferat al lui Harry, Schrøder's. Contrastul dintre clientela tânără, frumoasă și aproape faimoasă de la Kunstnernes Hus și cea de aici, formată din câțiva băutori de bere împrăștiați pe la mese, era șocant. Undeva în spate, într-un colț, lângă fereastră, Harry ședea singur la o masă. Cu un pahar mare în fața lui.

Hagen își croi drum până la masă.

– Am încercat să te sun, Harry. Ți-ai închis mobilul?

Inspectorul își ridică privirea încețoșată.

– A fost așa o agitație. O mulțime de reporteri nenorociți pe urmele mele.

– La NRK mi s-a spus că echipa *Bosse* și invitații se duc de obicei la Kunstnernes Hus după emisiune.

– Presa mă aștepta deja afară. Așa că am șters-o. Ce vrei, șefule?

Hagen se trânti pe un scaun și se uită la Harry cum duce paharul la buze, lăsând lichidul maroniu-auriu să îi alunece printre buze.

– Am discutat cu superintendentul-șef, zise Hagen. Chestia asta e serioasă, Harry. Dând de veste că Omul de zăpadă este încă în libertate, i-ai încălcat ordinele.

– Așa e, zise Harry, luând o nouă gură.

– Așa e? Asta-i tot ce ai de spus? Dar în numele a tot ce ai tu mai sfânt, Harry, de ce ai făcut-o?

– Publicul are dreptul să știe, răspunse Harry. Democrația noastră se bazează pe deschidere, șefu'.

Hagen bătu cu pumnul în masă și avu parte de câteva priviri încurajatoare de la mesele învecinate și de o privire dezaprobatoare din partea chelneriței care trecea pe lângă ei cu un braț de halbe.

– Nu te juca cu mine, Harry. Am ieșit în public și am declarat cazul rezolvat. Ai pus întreaga instituție într-o lumină foarte proastă. Ești conștient de asta?

– Treaba mea e să prind ticăloșii, replică Harry. Nu să apar într-o lumină bună.

– Sunt două fețe ale aceluiași lucru, Harry! Condițiile noastre de lucru depind de modul în care ne percepe publicul. Presa este crucială!

Harry clătină din cap.

– Presa nu m-a ajutat și nu m-a împiedicat niciodată să rezolv vreun caz. Presa e crucială doar pentru indivizii care vor să apară în lumina reflectoarelor. Superiorii tăi sunt preocupați doar să aibă rezultate concrete, care să le asigure o presă bună. Sau care să împiedice o imagine proastă. Eu vreau doar să-l prind pe Omul de zăpadă. Punct.

– Ești un pericol pentru colegii tăi, zise Hagen. Știi asta?

Harry păru să se gândească la afirmație, apoi înclină scurt din cap, își goli paharul și îi făcu semn chelneriței că mai vrea unul.

– Tocmai am discutat cu superiorii mei, reluă Hagen, îmbărbătându-se singur pentru ce avea să urmeze. Mi s-a spus să pun de îndată laba pe tine ca să-ți pun lacăt la gură. Chiar din secunda asta. Înțeles?

– Foarte bine, șefu'.

Hagen clipi uimit, însă pe chipul lui Harry nu se citea nimic.

– Din acest moment, o să stau pe capul tău, permanent, zise șeful lui Harry. Vreau rapoarte în mod regulat. Știu că tu n-o să faci așa ceva, așa că am vorbit cu Katrine Bratt și i-am dat ei sarcina. Vreo obiecție?

– Niciuna, șefu'.

Hagen crezu că Harry trebuia să fie mai beat decât părea.

– Bratt mi-a spus că i-ai cerut să se ducă la asistenta lui Idar Vetlesen ca să verifice fișa medicală a lui Arve Støp. Fără a mai trece pe la procuror pentru asta. Ce naiba credeți voi doi că faceți? Știi la ce ne-am fi expus dacă Støp ar fi aflat?

Harry își înălță brusc capul ca un animal la pândă.

– Cum adică dacă el *ar fi aflat?*

– Din fericire, nu exista nicio fișă medicală a lui Støp. Secretara asta a lui Vetlesen a spus că nu a avut niciodată o fișă medicală.

– Cum? De ce nu?

– De unde să știu eu, Harry? Eu mă simt doar ușurat. Acum nu avem nevoie și de alte necazuri. Arve Støp, Dumnezeule! În fine, de acum înainte Bratt te va urmări la fiecare pas, ca apoi să îmi poată da mie raportul.

– Mmm, zise Harry, făcând semn chelneriței, care îi puse în față un alt pahar. Ea n-a fost deja informată?

– La ce te referi?

– Când a început munca i-ai spus că eu voi fi...

Harry se opri brusc.

– Vei fi ce? ripostă Hagen.

Harry clătină din cap.

– Ce s-a întâmplat? Ceva rău?

– Nimic, zise Harry, golind paharul dintr-o singură sorbitură mare și punând o bancnotă de o sută de coroane pe masă. Să ai o seară frumoasă, șefu'.

Hagen rămase la masă până ce Harry ieși din restaurant. Abia atunci observă că din paharul pe jumătate gol nu ieșeau niciun fel de bule de dioxid de carbon. Aruncând priviri furișe în jurul lui, duse paharul, prudent, la buze. Avea un gust sălciu. Cidru fără alcool.

Harry merse pe jos până acasă pe străzile tăcute. Ferestrele blocurilor vechi și joase luceau în noapte ca niște ochi de pisică. Simțea nevoia să vorbească cu Tresko ca să afle cum mergeau lucrurile, dar se hotărî să îl lase în pace peste noapte, așa cum conveniseră. Dădu colțul spre poarta Sofies. Pustie. Se îndrepta spre blocul lui când zări o mișcare ușoară și o lucire slabă. Lumină care se reflecta din lentilele unor ochelari. Cineva care stătea lângă mașinile parcate de-a lungul trotuarului, părând că se luptă să deschidă o portieră. Harry știa cam ce mașini parcau în general în acel capăt al străzii. Iar acea mașină, un Volvo C70 albastru, nu făcea parte dintre ele.

Era prea întuneric ca Harry să deslușească bine chipul individului, dar din modul în care persoana își ținea capul își putea da seama că respectivul îl urmărea pe Harry. Un ziarist? Harry trecu de mașină. În oglinda laterală a altei mașini zări o umbră care se furișează printre mașini și se apropie de el pe la spate. Fără grabă, Harry își strecură mâna în buzunarul hainei. Auzi pași apropiindu-se. Și își simți furia. Numără până la trei, apoi se întoarse. Persoana din spatele lui încremeni pe asfalt.

– Pe mine mă urmărești? mârâi Harry, ieșind în întâmpinare cu arma ridicată.

Îl prinse de guler pe individ, îl trase într-o parte, dezechilibrându-l, apoi se repezi asupra lui. Ajunseră amândoi pe capota unei mașini. Harry își apăsă cotul pe gâtul omului și înfipse țeava armei într-una dintre lentilele ochelarilor.

– Pe mine mă vrei? șuieră Harry.

Răspunsul celuilalt fu înecat de alarma mașinii, care porni brusc. Sunetul umplu întreaga stradă. Omul încercă să se elibereze, dar

Harry îl ținea strâns, așa că individul renunță. Capul lui lovi capota cu un zgomot surd. Pe fața lui căzu lumina unei lămpi stradale. Atunci Harry îi dădu drumul. Omul se încovoie, tușind.

– Vino, țipă Harry peste urletul alarmei, prinzându-l pe individ de braț și trăgându-l de cealaltă parte a drumului.

Descuie ușa de la casă și îl împinse pe individ înăuntru.

– Ce naiba cauți aici? întrebă Harry. Și de unde știi unde locuiesc?

– Am încercat toată seara să sun la numărul pe care mi l-ai dat. În cele din urmă am sunat la informații și am obținut adresa ta.

Harry îl studie pe individ. Mai exact, observă fantoma omului pe care îl știa. Chiar și în amărâta aia de celulă, profesorul Filip Becker păruse mai zdravăn.

– Am fost nevoit să-mi închid mobilul, replică Harry.

O luă înaintea lui Becker spre apartament, descuie ușa, își scoase cizmele, se duse în bucătărie și dădu drumul la aragaz.

– Te-am văzut astă-seară la *Bosse*, zise Becker. Venise și el în bucătărie, încă îmbrăcat cu haina și încălțămintea de stradă. Avea fața cenușie și lipsită de viață. Ai fost curajos. Așa că mi-am zis că și eu trebuie să fiu curajos. Îți datorez asta.

– Îmi datorezi?

– Tu m-ai crezut atunci când nimeni n-a făcut-o. M-ai salvat de umilința publică.

– Mmm.

Harry trase un scaun pentru profesor, însă acesta clătină din cap.

– Plec într-un minut, dar vreau să-ți spun ceva ce nu trebuie să mai afle nimeni altcineva. Nu știu dacă are vreo legătură cu cazul, dar e vorba despre Jonas.

– Da?

– I-am luat niște sânge în noaptea în care m-am dus la Camilla Lossius.

Harry își aminti pansamentul de pe antebrațul băiatului.

– Plus o probă de salivă. Le-am trimis la secția pentru stabilirea paternității a Institului de Medicină Anatomo-Patologică pentru testare ADN.

– Da? Credeam că pentru așa ceva trebuie să apelezi la justiție.

– Așa era înainte. Acum oricine poate să plătească un asemenea test. Două mii opt sute de coroane de persoană. Ceva mai mult dacă vrei rezultatul urgent. Ceea ce am făcut. Iar răspunsul a venit azi. Jonas... Becker se opri și inspiră adânc. Jonas nu e fiul meu.

Harry înclină încet din cap.

Becker se agită pe călcâie ca și cum ar fi fost gata să o ia la goană.

– Le-am cerut să efectueze o comparație între el și toate datele din baza lor de date. Au găsit o potrivire perfectă.

– Perfectă? Așadar, Jonas era în baza de date?

– Da.

Harry se gândi la cele aflate. Înțelesul lor începea să-l pătrundă.

– Cu alte cuvinte, cineva trimisese deja o mostră pentru profilul ADN al lui Jonas, zise Becker. Am fost informat că mostra anterioară este veche de șapte ani.

– Și ei au confirmat că e vorba despre Jonas?

– Nu, era o înregistrare anonimă. Însă aveau numele clientului care a comandat testul.

– Și care era?

– Un centru medical care nu mai există. Harry știu răspunsul chiar înainte ca Becker să rostească numele. Clinica Marienlyst.

– Idar Vetlesen, zise Harry, înclinându-și capul ca și cum ar fi studiat un tablou ca să vadă dacă atârnă drept.

– Corect, replică Becker, lipindu-și palmele una de cealaltă și schițând un zâmbet chinuit. Asta a fost tot. Nu doream decât să-ți spun că... n-am niciun fiu.

– Îmi pare rău.

– De fapt aveam acest sentiment de multă vreme.

– Mmm. De ce te-ai grăbit să vii aici și să-mi spui asta?

– Nu știu, răspunse Becker.

Harry aștepta.

– Eu... trebuia să fac ceva în seara asta. Ceva de genul ăsta. Dacă nu aș fi procedat așa, nu știu ce aș fi făcut. Eu... Profesorul ezită înainte de a continua. Acum sunt singur. Viața mea nu prea mai are sens. Dacă arma din casa mea ar fi fost adevărată...

– Nu, ripostă Harry. Nici măcar nu te gândi la asta. Cu cât te gândești mai mult, cu atât te va tenta mai mult. Și nu uiți un lucru. Chiar dacă viața ta n-are sens pentru tine, are sens pentru alții. De exemplu, pentru Jonas.

– Jonas? Becker pufni cu un râset amar. Dovada infidelității lui Birte? „Nu-ți mai bate capul!" – asta vă învață la Academia de Poliție?

– Nu, răspunse Harry.

Se uitară unul la celălalt.

– În fine, rosti Becker. Acum știi.

– Mersi, zise Harry.

După plecarea lui Becker, Harry continuă să stea locului, încercând să decidă dacă tabloul atârna drept și fără să observe că apa fiersese, că fierbătorul se stinsese singur și că ochiul roșu de sub butonul de pornire murea încet.

23

Ziua 19

Mozaic

Nori groși și pufoși mascau zorile la etajul șase al blocului-turn din Frogner. Tresko lăsase ușa crăpată și, când intră Harry, acesta stătea cu picioarele pe măsuța de cafea, cu fundul pe canapea și cu telecomanda în mâna stângă. Imaginile care se perindau în spate pe ecran se dizolvară într-un mozaic digital.

– Nu vrei o bere? repetă Tresko, ridicându-și sticla pe jumătate plină. E sâmbătă.

Lui Harry i se păru că discerne un nor de bacterii în aer. Ambele scrumiere erau pline de mucuri de țigară.

– Nu, mulțumesc, spuse Harry așezându-se. Ei bine?

– Bun, am avut doar o noapte la dispoziție, zise Tresko oprind DVD-playerul. De-obicei îmi ia câteva zile.

–Tipul nu e jucător de poker profesionist, zise Harry.

– Nu fi așa de sigur, zise Tresko luând o înghițitură din sticlă. Blufează mai bine decât majoritatea jucătorilor de cărți. Aici e locul unde i-ai pus o întrebare la care știi că a răspuns cu o minciună, nu-i așa?

Tresko apăsă pe Play, și Harry se văzu în studioul de televiziune. Purta un sacou – marcă suedeză, un pic strâmt.

Un tricou negru care era un cadou de la Rakel. Blugi Diesel și încălțări Dr. Martens. Ședea într-o poziție ciudat de jenantă, ca și cum

scaunul avea cuie în spătar. Întrebarea suna lipsită de sens în difuzoarele televizorului: O inviți la un pic de curs suplimentar în camera ta de hotel?

– Nu, nu cred că aș face asta, răspunse Støp, încremenind apoi când Tresko apăsă pe butonul de pauză.

– Și aici știi că minte? întrebă Tresko.

– Da, răspunse Harry. A regulat-o pe o prietenă de-a lui Rakel. De obicei femeilor nu le place să se laude. Ce vezi?

– Dacă derulez chestia asta pe un computer aș putea mări ochii, dar n-am nevoie de asta. Vezi și tu că pupilele s-au dilatat. Tresko îndreptă un deget arătător cu o unghie mâncată spre ecran. Ăsta este indiciul clasic de stres. Și uită-te la nări. Observi că sunt un pic dilatate? Procedăm așa când suntem stresați și creierul are nevoie de mai mult oxigen. Însă asta nu înseamnă că omul minte; mulți oameni sunt stresați și atunci când rostesc adevărul. Sau nu se stresează atunci când mint. Poți să vezi, de exemplu, că mâinile lui sunt nemișcate.

Harry observă că vocea lui Tresko suferise o transformare; sunetele hârâite dispăruseră și vocea devenise moale, aproape plăcută. Se uită la ecran, la mâinile lui Støp, care zăceau nemișcate în poală, cu stânga peste dreapta.

– Mă tem că nu există semne neîndoielnice, reluă Tresko. Toți jucătorii de pocher sunt diferiți, așa că nu îți rămâne de făcut decât să depistezi diferențele. Să descoperi ce e diferit la o persoană atunci când minte și atunci când spune adevărul. E ca un proces de triangulație, când ai nevoie de două puncte fixe.

– O minciună și un răspuns cinstit. Pare ușor.

– *Pare* e un termen corect. Dacă presupunem că spune adevărul atunci când vorbește despre înființarea revistei lui și despre motivele pentru care îi urăște pe politicieni, atunci obținem al doilea reper fix. Tresko dădu banda înapoi și o derulă din nou. Uite.

Harry se uită. Însă în mod cert nu unde ar fi trebuit. Clătină din cap.

– Mâinile, zise Tresko. Uită-te la mâini.

Harry privi mâinile bronzate ale lui Støp, odihnindu-se pe brațele scaunului.

– Nu se mișcă, zise Harry.

– Da, dar nu și le ascunde, zise Tresko. Un semn clasic al jucătorilor proști de pocher cu cărți proaste este acela al efortului pe care îl fac pentru a ascunde cărțile în spatele mâinilor. Iar când blufează de obicei își așază o mână aparent calmă peste gură ca să-și ascundă expresia. Noi îi numim ascundaci. Alții exagerează cacealmaua stând bățoși pe scaun sau lăsându-se pe spate ca să pară mai mari decât sunt. Ăștia sunt expansivii. Støp este un ascundac.

Harry se aplecă în față.

– Ai...?

– Da, replică imediat Tresko. Și procedează mereu așa. Își ia mâinile de pe brațele scaunului și își ascunde mâna dreaptă – bănuiesc că este dreptaci – atunci când minte.

– Ce face atunci când îl întreb dacă face oameni de zăpadă?

Harry nu încercă să-și mascheze nerăbdarea.

– Minte, răspunse Tresko.

– În care parte? Partea despre făcutul oamenilor de zăpadă sau chestia cu făcutul lor pe terasă?

Tresko scoase un mormăit ușor, în legătură cu care Harry își dădu seama că era, de fapt, un râset.

– Asta nu e o știință exactă, replică Tresko. Cum am spus, nu este un jucător prost. În primele secunde după ce ai pus întrebarea își ține mâinile pe brațele scaunului, ca și cum s-ar gândi să spună adevărul. În același timp, nările îi freamătă, ca și cum începe să devină stresat. Însă apoi se răzgândește, își ascunde mâna dreaptă și vine cu o minciună.

– Exact, zise Harry. Iar asta înseamnă că are ceva de ascuns, nu?

Tresko strânse din buze ca să arate că răspunsul era dificil.

– Poate să însemne și faptul că el alege să spună o minciună despre care știe că va fi observată. Ca să ascundă faptul că putea lesne să rostească adevărul.

– Cum adică?

– Când jucătorii profesioniști au mâini bune, uneori, în loc să încerce să forțeze potul, licitează puternic la început, după care dau mici semnale că blufează. Suficient cât să prindă în capcană jucătorii neexperimentați, care cred că ei blufează și se aruncă să liciteze. Cam așa ceva pare să se petreacă și acum. Un bluf la cacealma!

Harry încuviință încet din cap.

– Vrei să spui că el vrea ca eu să cred că are ceva de ascuns?

Tresko se uită la sticla goală de bere, apoi la frigider, dădu să-și ridice trupul masiv de pe canapea, apoi oftă.

– Cum am spus, asta nu e știință exactă, zise el. Te deranjează să...?

Harry se ridică și se duse la frigider. Blestemându-se în sinea lui. Când o sunase pe Oda, de la emisiunea *Bosse*, știuse că cei de acolo aveau să-i accepte oferta de a apărea în emisiune. De asemenea, știuse că va putea să-i pună întrebări, nestânjenit, lui Støp în direct, deoarece acela era formatul emisiunii. Și că persoana care răspunde avea să fie filmată, cu cadre de aproape ale feței și bustului. Condiții perfecte pentru analiza lui Tresko. Cu toate astea, eșuaseră. Fusese ultima rază de speranță, ultimul loc cât de cât luminos unde să caute. Restul era în beznă. Și putea însemna zece ani de căutări oarbe și rugăciuni pentru noroc, greșeli stupide și scăpări ale asasinului.

Harry se uită la șirurile ordonate de sticle cu bere Ringnes din frigider, în contrast de-a dreptul comic cu haosul din restul locuinței. Ezită. Apoi luă două sticle. Erau atât de reci, încât îi ardeau palmele. Împinse ușa frigiderului.

– Singurul moment în care pot spune cu certitudine că Støp minte, zise Tresko dinspre canapea, este atunci când răspunde că în familia lui nu există nebunie sau vreo boală ereditară.

Harry reuși să prindă ușa frigiderului cu piciorul. Lumina de la crăpătura rămasă se reflectă în fereastra întunecată, lipsită de draperii, a încăperii.

– Repetă, rosti el.

Tresko îi repetă cele spuse.

Douăzeci și cinci de secunde mai târziu Harry era deja la jumătatea scărilor, iar Tresko ajunsese la jumătatea sticlei de bere pe care i-o aruncase Harry.

– Da, mai e un singur lucru, Harry, mormăi Tresko pentru sine. Bosse te-a întrebat dacă în viața ta e cineva special după care îți ard călcâiele și tu ai răspuns că nu. Tresko chicoti. Să nu te apuci niciodată de pocher, Harry.

Harry sună din mașină.

Primi un răspuns înainte de a se putea prezenta.

– Bună, Harry.

Gândul că Mathias Lund-Helgesen fie îi recunoscuse numărul de telefon, fie avea numărul lui în lista de contacte îl făcu pe Harry să se înfioare. În fundal auzea vocile lui Rakel și Oleg. Weekend. Familie.

– Am o întrebare despre clinica Marienlyst. Mai există fișe medicale ale pacienților de acolo?

– Mă îndoiesc, zise Mathias. Cred că regulamentul prevede că astfel de evidențe trebuie distruse dacă nimeni nu preia clinica. Dar dacă e important, o să verific, bineînțeles.

– Mulțumesc.

Harry conduse pe lângă stația de tramvai Vinderen. Pe lângă el trecu cu viteza gândului licărul unei fantome. O urmărire cu mașini, o coliziune, un coleg mort, zvonul că la volan era Harry și că el ar fi trebuit supus testului de alcoolemie. Se întâmplase cu mult timp în urmă. Cursese multă apă la vale de atunci. Cicatrici rămase sub piele. Pete iridescente pe suflet.

După un sfert de oră, Mathias sună înapoi.

– Am vorbit cu Gregersen – el era șeful la Marienlyst. Mă tem că totul a fost șters sau distrus. Dar cred că au fost oameni, inclusiv Idar, care și-au luat cu ei datele despre pacienți.

– Și tu?

– Eu știam că n-am să intru în medicina privată, așa că n-am luat nimic.

– Crezi că îți poți aminti de numele vreunui pacient de-al lui Idar?

– Poate de câțiva. Nu prea mulți. A trecut ceva vreme de atunci, Harry.

– Știu. Mulțumesc oricum.

Harry închise și se luă după indicatoarele rutiere către Rikshospitalet. Corpurile de clădire din fața lui acopereau colina joasă.

Gerda Nelvik, o femeie blândă și amabilă, la patruzeci și ceva de ani, era singura persoană prezentă în departamentul de stabilirea paternității al Institutului de Medicină Legală din Rikshospitalet în acea sâmbătă. Îl întâmpină pe Harry în zona recepției și îl duse către locul unde aveau să discute. Nimic nu sugeră că aici erau vânați cei mai răi criminali ai societății. Camerele luminoase, decorate în manieră casnică, stăteau mai degrabă martore ale faptului că personalul era aproape în întregime feminin.

Harry mai fusese acolo și cunoștea procedurile de testare a ADN-ului. Într-o zi de lucru obișnuită, în spatele ferestrelor laboratoarelor ar fi văzut femei îmbrăcate în halate albe de laborante, cu plasă de păr pe cap și mănuși în mâini, aplecate deasupra diverselor soluții și mașinării, ocupate cu procesele misterioase pe care ele le numeau preparare păr, preparare sânge și amplificare, pentru a realiza un raport cu o concluzie sub forma valorii numerice a cincisprezece markeri diferiți.

Trecură de o încăpere plină cu rafturi, pe care se aflau plicuri maronii înscrise cu nume de secții de poliție din întreaga țară. Harry știa că plicurile conțineau articole de îmbrăcăminte, șuvițe de păr, fragmente din cuverturi de pat, sânge și alte materiale organice trimise spre analiză. Toate cu scopul de a afla codul numeric care reprezenta punctele de selecție ale misterioasei structuri numite ADN, prin care proprietarul structurii putea fi identificat cu o precizie de nouăzeci și nouă virgulă de multe ori nouă.

Biroul lui Gerda Nelvik era exact atât cât trebuia să fie ca să poată găzdui rafturi pentru dosare și un birou cu un computer, câteva teancuri de hârtii și o fotografie mare cu doi băieți zâmbitori, fiecare dintre ei cu un snowboard în mâini.

– Fiii dumneavoastră? întrebă Harry, luând loc pe un scaun.

– Cred că da, răspunse ea zâmbind.

– Cum?

– Glumă de-a noastră. Spuneați ceva despre cineva care trimite teste?

– Da. Sunt dornic să aflu despre toate testele ADN trimise de la o anumită instituție. Începând cu doisprezece ani în urmă. Și pentru cine erau ele.

– Înțeleg. Ce instituție?

– Clinica Marienlyst.

– Clinica Marienlyst? Sunteți sigur?

– De ce?

Femeia ridică din umeri.

– În cazurile de paternitate de obicei cererea este trimisă de o instanță sau un procuror. Sau direct de persoanele fizice.

– Astea nu sunt procese de paternitate, ci teste de stabilire a unor posibile legături de familie datorate pericolului unor boli ereditare.

– Aha, exclamă Gerda. Atunci le avem în baza de date.

– Puteți verifica pe loc?

– Depinde dacă aveți timp să așteptați... Gerda se uită la ceas... vreo treizeci de secunde.

Harry încuviință.

Gerda tastă pe tastatura computerului, silabisind cu voce tare:

– C-l-i-n-i-c-a M-a-r-i-e-n-l-y-s-t.

Se lăsă pe spatele scaunului și lăsă mașinăria să-și facă treaba.

– Ce vreme groaznică de toamnă avem, nu-i așa? zise ea.

– Da. Așa e, răspunse Harry, cu mintea departe, în vreme ce asculta bâzâitul hard diskului ca și cum acesta ar fi putut dezvălui dacă răspunsul așteptat era și cel sperat.

– Întunericul te poate afecta, continuă Gerda. Să sperăm că va veni curând și zăpada. Măcar o să se lumineze puțin peste tot.

– Mmm, făcu Harry.

Bâzâitul încetă.

– Gata, exclamă ea, uitându-se pe ecran.

Harry inspiră adânc.

– Da, clinica Marienlyst a fost un client de-al nostru. Dar nu mai e de ceva vreme.

Harry încercă să gândească înapoi în timp. Când plecase Idar Vetlesen de acolo?

Gerda își ridică sprâncenele a mirare.

– Însă înainte de asta văd că activitatea a fost intensă.

Ezită. Harry așteptă. După care ea zise:

– Aș spune că a fost un număr neobișnuit de mare de cereri pentru un centru medical.

Pe Harry îl încercă o senzație. Aceasta era calea pe care trebuiau să apuce, calea de ieșire din labirint. Sau, mai exact, calea de intrare în labirint. În inima întunericului.

– Aveți nume sau detalii personale despre cei testați?

Gerda clătină din cap.

– De obicei avem, dar în acest caz clinica a dorit păstrarea anonimatului persoanelor testate, din motive evidente.

La naiba! Harry închise ochii și medită câteva clipe.

– Dar aveți încă rezultatele testelor? Adică dacă persoanele respective erau tații sau nu.

– Da, răspunse Gerda.

– Și ce vă spun aceste rezultate?

– Nu vă pot da un răspuns așa, din scurt. Va trebui să parcurg fiecare test, iar asta va dura ceva vreme.

– Bine, dar ați salvat profilele ADN ale celor testați?

– Da.

– Iar testul este concludent, ca în cazurile de crimă?

– Mai concludent. Pentru stabilirea cu certitudine a paternității cerem mai multe markere de vreme ce jumătate din gene provin de la mamă.

– Deci ce îmi spuneți este faptul că eu pot colecta o mostră de la o persoană anume, pe care să o trimit aici ca să verificați similitudini cu mostrele verificate de la clinica Marienlyst?

– Răspunsul este afirmativ, zise Gerda cu o intonație care sugera că ar aprecia o explicație.

– Bine, rosti Harry. Colegii mei vă vor trimite câteva eșantioane de la mai multe persoane care sunt soți și copii ai femeilor care au dispărut în ultimii ani. Ca să verificați dacă probele lor au fost trimise și înainte. Voi face toate demersurile ca să obțin autorizațiile necesare pentru ca treaba asta să devină o prioritate.

În ochii femeii păru să se aprindă o lumină.

– Acum știu unde v-am văzut! La *Bosse*. Chestia asta e legată de...?

Chiar dacă erau doar ei doi acolo, femeia își coborî vocea, ca și cum numele cu care lumea îl botezase pe monstru reprezenta un blestem, o obscenitate, o incantație care nu trebuia rostită cu glas tare.

Harry o sună pe Katrine și o rugă să se întâlnească la cafeneaua Java din St. Hanshaugen. Parcă în fața unui bloc vechi de apartamente, cu un semn la intrare care amenința cu ridicarea mașinilor parcate acolo, deși intrarea de-abia dacă era lată cât o mașină de tuns iarba. Ullevålsveien era plină de oameni care umblau grăbiți cu cumpărăturile de weekend. Un vânt rece ca gheața dinspre nord sufla dinspre St. Hanshaugen către cimitirul Vår Frelsers, unde le zbura pălăriile unor oameni care participau la o ceremonie funerară.

Harry plăti pentru un espresso dublu și un cortado, ambele în pahare de carton, și se așeză pe unul dintre scaunele de pe trotuar. Pe iazul de pe cealaltă parte a drumului, o lebădă albă singuratică plutea tăcută, cu gâtul ei ca un semn de întrebare. Harry o urmări cu

privirea și își aduse aminte de numele capcanei pentru vulpi. Vântul înfiora suprafața apei.

– Cortado este încă fierbinte?

Katrine stătea în fața lui cu mâna întinsă.

Harry îi dădu paharul de carton, după care plecară amândoi spre mașina lui.

– Ce bine că ai putut veni la muncă într-o dimineață de sâmbătă, zise el.

– Ce bine că ai putut veni la muncă într-o dimineață de sâmbătă, replică ea.

– Eu sunt singur, zise el. Sâmbăta dimineața nu înseamnă nimic special pentru oameni ca noi. Tu, pe de altă parte, ar trebui să ai o viață.

Când ajunseră la mașină, un bărbat în vârstă se uita încruntat la vehicul.

– Am cerut să vină mașina de tractare, anunță el.

– Da, am auzit că sunt populare, replică Harry, deschizând portiera. Singura lor problemă este să găsești un loc unde să le parchezi.

Intrară în mașină, după care o încheietură de mână încrețită le bătu în geam. Harry lăsă jos geamul.

– Mașina de tractat e pe drum, zise bătrânul. Trebuie să stați aici și să-l așteptați.

– Trebuie? replică Harry, ridicându-și legitimația la vedere.

Omul ignoră legitimația și se uită încruntat la ceas.

– Spațiul de aici este prea îngust ca să fie calificat drept intrare, zise Harry. O să trimit un om de la circulație ca să înlăture indicatorul ăsta ilegal. Mă tem că va urma și o amendă grasă.

– Cum?

– Suntem de la poliție.

Bătrânul înșfăcă legitimația, se uită bănuitor la Harry, apoi la document, apoi iarăși la Harry.

– E-n regulă de data asta. Puteți pleca, mormăi omul cu o expresie acră pe chip, dând legitimația înapoi.

– Nu e-n regulă, zise Harry. Sun acum la cei de la circulație.

Bătrânul se uită la el cu furie în privire.

Harry răsuci cheia în contact, motorul se trezi la viață cu zgomot, apoi se întoarse din nou spre bătrân.

– Iar dumneata trebuie să stai aici.

Zăriră gura căscată a individului în oglinda retrovizoare după ce plecară din loc.

Katrine râse.

– Chiar ești *rău!* Era un biet bătrân.

Harry îi aruncă o privire piezișă. Expresia de pe chipul ei era bizară, ca și cum râsul o durea. Paradoxal, dar episodul de la barul Fenris o făcuse să se simtă mai relaxată alături de el. Poate că era vorba de ceva ce dețineau femeile atrăgătoare, o respingere care le impunea respectul, le determina să aibă mai multă încredere în tine.

Harry zâmbi. Se întrebă cum ar fi reacționat ea dacă ar fi știut că în acea dimineață el se trezise cu o erecție și fragmente dintr-un vis în care o regulase pe Katrine în vreme ce ea stătea cu picioarele larg depărtate în toaleta de la barul Fenris. O regulase atât de tare, încât țevile de apă scârțâiau, apa se agita în vasul de toaletă, iar tuburile de neon bâzâiau și pâlpâiau în vreme ce el simțea porțelanul rece pe fese de fiecare dată când se opintea. Oglinda din spatele ei vibrase atât de tare, încât trăsăturile lui se estompaseră în vreme ce ei își loveau șoldurile, spinările și coapsele de țevi, uscătoare de mâini și savoniere. Abia după ce se opriseră el observase că, de fapt, în oglindă nu se vedea chipul lui, ci al altcuiva.

– La ce te gândești? întrebă ea.

– La reproducere, răspunse Harry.

– Cum?

Harry îi dădu un pachețel, pe care ea îl deschise. Deasupra se găsea o bucată de hârtie cu titlul *Instrucțiuni pentru Trusa de Recoltare ADN.*

– Cumva toată povestea asta se leagă de paternitate, zise Harry. Încă nu știu cum sau de ce.

– Și noi mergem către...? întrebă Katrine, ridicând un pachețel mic cu bețișoare de bumbac.

– Sollihøgda, zise Harry. Ca să obținem mostre de la gemene.

Pe câmpurile care înconjurau ferma zăpada bătea în retragere. Zăcea împrăștiată în petice umede și cenușii pe terenurile pe care încă le mai ocupa.

Rolf Ottersen îi primi în prag și le oferi cafea. În vreme ce își scoteau hainele de stradă, Harry îi spuse ce dorea de la el. Rolf Ottersen nu întrebă care era motivul, ci se mulțumi să încuviințeze din cap.

Gemenele se găseau în living și croșetau ceva.

– Ce o să iasă? le întrebă Katrine.

– O eșarfă, răspunseră fetele la unison. Mătușa ne învață cum.

Arătară spre Ane Pedersen, care ședea pe balansoar, croșetând și zâmbind în chip de „mă bucur să vă revăd" spre Katrine.

– Vreau doar un pic de salivă și de mucus de la ele, rosti Katrine cu voioșie, ridicând în sus un bețișor de prelevare. Deschideți gura mare.

Gemenele chicotiră și puseră jos ce croșetau.

Harry se duse cu Rolf Ottersen în bucătărie, unde apa dintr-un ibric mare fiersese deja și se simțea miros de cafea fierbinte.

– Așadar v-ați înșelat, zise Rolf. În privința doctorului.

– Poate, acceptă Harry. Sau poate că el are până la urmă legătură cu cazul. E-n regulă dacă mai arunc din nou o privire prin șopron?

Rolf Ottersen făcu un gest prin care îl invita pe Harry să facă ce dorea.

– Însă Ane a făcut curățenie pe acolo, zise el. Nu prea mai e ceva de văzut.

Înăuntru era într-adevăr curat. Harry își aminti sângele puilor răspândit pe podea, gros și întunecat la culoare, în vreme ce Holm culegea mostre, însă acum totul fusese șters și spălat. Podelele erau rozalii acolo unde sângele se infiltrase în lemn. Harry se postă lângă

buturuga de tăiere și se uită la ușă. Încercă să și-o imagineze pe Sylvia stând acolo și măcelărind puii în timp ce Omul de zăpadă pășea înăuntru. Oare fusese surprinsă? Omorâse doi pui. Nu, trei. De ce crezuse el că fuseseră doi? Doi plus unul. De ce plus unul? Harry închise ochii.

Doi dintre pui zăceau pe buturuga de tăiere, cu sângele lor scurgându-se în șanțul de scurgere din podea. Așa era normal să fie omorâți puii. Însă al treilea zăcuse la ceva distanță și murdărise podeaua. Treabă de amator. Iar sângele se închegase acolo unde fusese tăiat gâtul celui de-al treilea pui. La fel cum fusese retezat gâtul Sylviei. Își aminti cum explicase Holm totul. Și își dădu seama că ideea nu era nouă, zăcea ascunsă undeva în mintea lui, alături de toate celelalte idei pe jumătate gândite, pe jumătate rumegate, pe jumătate visate. Al treilea pui fusese ucis la fel, cu un laț electric.

Se duse până la locul unde podeaua absorbise sângele și se lăsă pe vine.

Dacă Omul de zăpadă omorâse ultimul pui, de ce folosise lațul și nu securea? Simplu. Deoarece securea dispăruse undeva în adâncurile pădurii. Ca atare, povestea trebuia să se fi petrecut după crimă. Criminalul venise înapoi acolo și ucisese un pui. Dar de ce? Un soi de ritual voodoo? O inspirație bruscă? Prostii, mașina aia de ucis se ținea de planul lui și urma tiparele prestabilite.

Exista un motiv.

De ce?

– De ce? întrebă Katrine.

Harry nu o auzise intrând. Polițista străbătea în cadrul ușii, cu lumina de la becul singuratic căzându-i pe față. Ținea în mână două punguțe de plastic cu bețișoarele de prelevare probe. Harry se înfioră văzând-o că stă iarăși așa, într-un cadru de ușă cu mâinile întinse în direcția lui. La fel ca la arestarea lui Becker. Însă își mai dădu seama și de altceva.

– Cum am spus, mormăi Harry, studiind resturile rozalii, cred că povestea asta are de-a face cu relațiile de familie. Cu acoperirea urmelor.

– Cine? întrebă ea, venind spre el. Tocurile cizmelor țăcăneau pe podeaua de lemn. La cine te gândești?

Katrine se ghemui lângă el. Parfumul ei de esență masculină pluti dincolo de Harry, ridicându-se de pe pielea ei caldă în aerul rece.

– Habar n-am.

– Aici nu e vorba de procesare sistematizată; este o idee pe care ai avut-o. Ai tu o teorie, declară simplu Katrine, plimbându-și arătătorul unei mâini pe podea.

Harry se retrase.

– Nici măcar nu e o teorie.

– Haide, scoate-o la lumină.

Harry inspiră adânc.

– Arve Støp.

– Ce-i cu el?

– Conform spuselor lui, s-a dus la Idar Vetlesen pentru ajutor medical cu problema lui legată de cot. Însă, după cum spune Borghild, Vetlesen nu ținea niciun fel de fișă pentru Støp. M-am întrebat de ce s-a întâmplat una ca asta.

Katrine ridică din umeri.

– Poate că erau probleme mai mari decât una a cotului. Poate că Støp se temea să nu se afle că urma tratamente de înfrumusețare.

– Dacă Idar Vetlesen convenise să nu țină fișe pentru toți pacienții care se temeau de așa ceva, nu ar fi trecut niciun nume în dosarele lui. Așa că mi-am zis că trebuie să fie vorba de altceva, ceva care nu putea fi dezvăluit.

– Cum ar fi?

– Støp a mințit la *Bosse*. A spus că în familia lui nu există cazuri de nebunie sau de boli ereditare.

– Și există?

– Să presupunem că da, de dragul teoriei.

– Teoria care nici măcar nu e o teorie?

Harry încuviință din cap.

– Idar Vetlesen era cel mai discret specialist norvegian în sindromul Fahr. Nici Borghild și nici asistenta lui nu aveau habar de asta. Ca atare, cum naiba și-au croit drum până la el Sylvia Ottersen și Birte Becker?

– Cum?

– Să presupunem că specialitatea lui Vetlesen nu era vreo boală ereditară, ci discreția. În definitiv, el însuși declara că pe asta se bazează afacerea lui. De aceea s-a dus la el un pacient și prieten în același timp, spunând că suferea de sindromul Fahr, un diagnostic care i se pusese altundeva, de către un specialist adevărat. Însă acel specialist nu dispunea de experiența lui Vetlesen în materie de discreție, iar așa ceva trebuia menținut secret. Pacientul a insistat, poate chiar a plătit ceva în plus pentru asta. Deoarece această persoană avea bani mulți.

– Arve Støp?

– Da.

– Dar el fusese deja diagnosticat de cineva, iar informația se putea afla.

– Nu de așa ceva se teme Støp în primul rând. Se teme că s-ar putea afla că se duce la tratament împreună cu progeniturile lui. Pe care le vrea testate ca să vadă dacă suferă de boala genetică. Iar chestiunea asta trebuie tratată cu maximă confidențialitate, deoarece nimeni nu știe că sunt copiii lui. De fapt, unii oameni chiar cred că progeniturile lor le aparțin. Așa cum credea Filip Becker că este tatăl lui Jonas. Și...

Harry dădu din cap înspre casa de la fermă.

– Rolf Ottersen? gemu Katrine, cu răsuflarea tăiată. Gemenele? Crezi că...? Ridică pungile din plastic. Crezi că au genele lui Arve Støp?

– E posibil.

Katrine se uită la el.

– Femeile dispărute... ceilalți copii...

– Dacă testul ADN demonstrează că Støp este tatăl lui Jonas și al gemenelor, luni efectuăm teste pe copiii celorlalte femei dispărute.

– Vrei să spui... că Arve Støp a regulat prin toată Norvegia? Că a însemințat mai multe femei, după care le-a ucis la mai mulți ani după ce ele au născut?

Harry dădu din umeri.

– De ce? întrebă Katrine.

– Dacă am dreptate, atunci vorbim de nebunie, evident, iar asta e o simplă speculație. Adesea în spatele nebuniei există o logică destul de clară. Ai auzit de focile Berhaus?

Katrine clătină din cap.

– Masculul speciei este rece și rațional, zise Harry. După ce femela naște și puiul a trecut cu bine de prima etapă critică, masculul încearcă să omoare femela. Deoarece știe că ea nu va dori să se mai împerecheze cu el. Iar el nu vrea ca alte foci tinere să concureze cu propria progenitură.

Katrine părea să înțeleagă cu dificultate.

– E nebunie, da, zise ea. Dar nu știu care nebunie e mai mare: să gândești ca o focă sau să crezi că cineva gândește ca o focă.

– Cum am zis... Harry se ridică cu genunchii trosnindu-i. Nici măcar nu e o teorie.

– Minți, rosti ea, zgâindu-se la el. Ești deja sigur că Arve Støp este tatăl.

Harry îi răspunse cu un rânjet.

– Ești la fel de țăcănit ca și mine, zise ea.

Harry îi aruncă o privire intrigată.

– Hai să mergem. Institutul de Medicină Legală așteaptă bețișoarele de la noi.

– Într-o zi de sâmbătă? Katrine își mai plimbă palma peste podea, după care se ridică. N-au și ei o viață?

După ce lăsară probele la institut primind asigurări că vor avea răspunsul în acea seară sau a doua zi de dimineață, Harry o conduse pe Katrine acasă, în Seilduksgata.

– Nicio lumină la ferestre, constată Harry. Ești pe cont propriu?

– O fată arătoasă ca mine? zâmbi Katrine, apucând mânerul portierei. Nu sunt niciodată singură.

– Mmm. De ce nu ai vrut să le spun colegilor tăi de la poliția din Bergen că ești acolo?

– Cum?

– Credeam că se vor amuza auzind că lucrezi la un caz mare de crimă în capitala țării.

Ea ridică din umeri și deschise portiera.

– Cei din Bergen nu socotesc Oslo ca fiind capitala. Noapte bună.

– Noapte bună.

Harry plecă spre Sannergata.

Nu era deloc sigur, dar credea că o văzuse pe Katrine devenind rigidă. Însă de ce anume mai putea fi sigur? Nici măcar de un clinchet, pe care îl socotise un sunet de cocoș de armă dat în spate, care se dovedise a fi sunetul unei crengi uscate rupte de o fetiță din pricina spaimei. Însă nu mai putea pretinde, nu mai putea susține că nu știa. Katrine își ațintise revolverul de serviciu spre spatele lui Filip Becker în acea seară. Iar când Harry intrase în linia de tragere auzise sunetul, acel sunet pe care credea că îl auzise atunci când Salma rupsese o creangă în curte. Era clinchetul unui cocoș de revolver eliberat. Ceea ce însemna că fusese dat pe spate, că trăgaciul armei fusese acționat de Katrine mai mult de două treimi din cursă, astfel că arma se putea declanșa oricând. Ea intenționase să-l ucidă pe Becker.

Nu, nu se putea preface. Deoarece lumina căzuse pe chipul ei în cadrul acelei uși a șopronului. Iar el o recunoscuse. Și, după cum îi spusese ei, povestea asta se referea în întregime la relații de familie.

Șeful de poliție Knut Müller-Nilsen o iubea pe Julie Christie. Atât de mult, încât nu îndrăznise niciodată să-i mărturisească soției întregul adevăr. În orice caz, cum el o bănuia pe Julie că avea o relație

extraconjugală cu Omar Sharif, nu se simțea prea vinovat în vreme ce ședea lângă ea și o devora pe Julie Christie cu privirea. Singurul necaz era acela că Julie a lui în acel moment se găsea într-o îmbrățișare pasională cu numitul Sharif. Iar când sună telefonul de pe masa din living și el răspunse, soția lui apăsă pe butonul de pauză, determinând încremenirea imaginii acestui moment minunat și totuși greu de suportat de pe filmul lor derulat pe DVD, *Doctor Jivago*.

– Ei, bună seara, Hole, zise Nilsen după ce inspectorul se prezentă. Da, îmi imaginez că ai destule pe cap și ești extrem de ocupat în acest moment.

– Ai o clipă liberă? întrebă vocea răgușită, dar moale de la celălalt capăt al telefonului.

Müller-Nilsen se uită la buzele roșii și tremurânde ale lui Julie și la ochii ei încețoșați.

– Am tot timpul la dispoziție, Hole.

– Când am venit pe la tine pe la birou mi-ai arătat o poză a lui Gert Rafto. Poza aia avea ceva ce am recunoscut.

– Da?

– După care ai spus ceva despre fata lui. Ai zis că ea a ajuns foarte bine, bineînțeles. E vorba despre acest „bineînțeles" subliminal. Ca și cum era o informație pe care deja aș fi știut-o.

– Da, dar ea chiar a ajuns bine, nu? replică Nilsen.

– Depinde cum privești lucrurile, răspunse Harry.

24

Ziua 19

TOOWOOMBA

Agitația de sub candelabrele din sala Sonja Henie a hotelului Plaza era de așteptat. Arve Støp stătea în cadrul ușii, unde primea oaspeții. Îl durea falca de la atâtea zâmbete, iar strângerea atâtor mâini îl făcea să resimtă aceleași senzații neplăcute ca la boala cotului tenismanului. O femeie tânără, de la agenția de evenimente care se ocupa de organizarea ceremoniei, trecu pe lângă el și zâmbi văzând că oaspeții erau acum așezați în jurul mesei. Costumul ei negru, cât se putea de neutru, și casca având un microfon aproape invizibil îl făceau pe Arve să o socotească un soi de agentă din *Misiune imposibilă*.

– Intrăm, zise ea, ajustându-i papionul cu un gest amical, aproape tandru.

Fata purta o verighetă pe deget. Șoldurile ei se unduiau în fața lui în drum spre sală. Oare șoldurile alea născuseră vreun copil? Pantalonii ei negri stăteau strâns lipiți de fese, iar Arve își imagină aceleași fese fără pantaloni pe ele, în fața lui, pe patul din apartamentul din Aker Brygge. Însă tânăra părea prea profesionistă. Ar fi însemnat un deranj prea mare. Prea multă muncă de convingere. Arve îi întâlni privirea în oglinda mare de lângă ușă, își dădu seama că fusese prins păcătuind cu gândul și zâmbi în chip de scuze. Ea izbucni în râs, în

vreme ce obrajii prinseră să i se îmbujoreze în chip cu totul neprofesionist. Misiune imposibilă? Probabil, nu. Dar nu în seara asta.

La masa lui de opt persoane, toată lumea se ridică la apariția lui. Partenerul lui de cină era propriul redactor-șef adjunct. O alegere plictisitoare, dar necesară. Femeia era măritată, avea copii și chipul răvășit al unei femei care muncește între douăsprezece și paisprezece ore pe zi. Bieții copii. Și bietul de el în ziua în care ea descoperise că viața însemna mai mult decât revista *Liberal*. Masa reacționă cu un salut în direcția lui, în vreme ce privirea lui Arve mătura încăperea. Sub lumina candelabrelor, bijuteriile, zâmbetele și ochii străluceau. Și rochiile. Fără barete, fără umeri, fără spate, fără rușine.

Apoi explodă muzica. Din difuzoare țâșniră acordurile copleșitoare ale *Also Sprach Zarathustra*. La întâlnirea cu agenția de planificare evenimente, Arve Støp evidențiase faptul că o astfel de introducere nu era chiar originală, era pompoasă și pe el, personal, îl făcea să mediteze la crearea omului. I se replicase că tocmai asta fusese și ideea.

Pe scena mare, plină de fum și lumini, păși o celebritate TV care ceruse – și primise – o sumă cu șase cifre ca să fie maestru de ceremonii.

– Doamnelor și domnilor! urlă individul într-un microfon mare, fără fir, care îi amintea lui Støp de un penis mare, în stare de erecție. Bun venit! Buzele faimoase ale vedetei aproape că atingeau penisul negru artificial. Bun venit la ceea ce vă promit că va fi o seară foarte specială!

Arve Støp deja aștepta ca totul să se încheie.

Harry se uita la fotografiile de pe raftul din biroul lui, la Societatea Polițiștilor Morți. Încerca să gândească, dar mintea i se învârtea aiurea, incapabilă să se agațe de ceva, să obțină o imagine întreagă. Harry avusese permanent senzația că era vorba despre cineva din interior; cineva care știuse tot timpul ce va face el. Dar nu și că va fi așa. Era atât de inimaginabil de ușor. Iar în același timp atât de imposibil de complicat.

Knut Müller-Nilsen îi spusese că Katrine fusese considerată privită drept unul dintre cei mai promițători detectivi de la Divizia Omucideri în cadrul poliției din Bergen, o stea în ascensiune. Nu

avusese niciodată vreo problemă. Da, exista, bineînțeles, incidentul care o determinase să ceară transferul la Unitatea Ofense Sexuale. Un martor de la un caz clasat sunase ca să se plângă de faptul că era în continuare hărțuit cu întrebări de către Katrine Bratt. Ea nu se oprise nici măcar atunci când omul îi spusese limpede că dăduse deja o declarație completă la poliție. Până la urmă se aflase că ea ancheta pe cont propriu acel caz de luni în șir, fără să-și notifice superiorii. Cum investigațiile erau efectuate în timpul ei liber, situația nu ar fi constituit o problemă în mod normal, însă superiorii nu aveau deloc chef ca ea să își continue ancheta în acel caz aparte. Katrine fusese avertizată în privința acestui fapt, iar reacția ei fusese aceea de a scoate în evidență câteva greșeli din cadrul anchetei inițiale. Nu găsise înțelegere din partea superiorilor, așa că, frustrată, făcuse cerere de transfer.

– Cazul ăsta probabil că ajunsese o obsesie pentru ea, încheiase Müller-Nilsen discuția cu Harry. Din câte îmi amintesc, cam pe atunci a părăsit-o și soțul ei.

Harry se ridică, ieși pe coridor și se îndreptă spre biroul lui Katrine. Așa cum prevedeau reglementările interne, biroul era încuiat. Își continuă drumul pe coridor, până la camera de fotocopiere documente. Pe raftul cel mai de jos, lângă teancurile de hârtie, găsi o ghilotină, un postament mare și greu din fier, cu o lamă de tăiat montată deasupra, pe care o scoase. Ghilotina nu fusese niciodată folosită, din câte își amintea el, însă acum Harry o cără în brațe pe coridor până la ușa biroului lui Katrine Bratt.

Ridică obiectul deasupra capului gata să lovească. Apoi își coborî mâinile cu viteză.

Ghilotina lovi broasca, scoțând încuietoarea din țâțâni și sfărâmând cu un pocnet puternic broasca.

Harry abia reuși să își mute picioarele din loc înainte ca dispozitivul să aterizeze pe podea cu un zgomot înfundat. Din ușă, care se deschise instantaneu, țâșniră așchii de lemn. Harry luă ghilotina de jos și o duse înăuntru.

Biroul lui Katrine Bratt era identic cu cel pe care Harry îl împărțise cu ofițerul de poliție Jack Halvorsen pe vremuri. Curat, gol, fără poze sau alte obiecte personale. Biroul avea o încuietoare simplă în partea de sus, de unde se controlau toate sertarele. După două lovituri cu ghilotina, încuietoarea și sertarul de sus fură zdrobite. Harry scotoci prin interiorul sertarului, dând la o parte hârtii și căutând prin mape de plastic, perforatoare de hârtii și alte obiecte de birotică, până ce dădu peste un cuțit. Scoase teaca cuțitului. Marginea de sus era zimțată. În mod cert nu era un cuțit de jucărie. Harry apăsă lama pe teancul de hârtii pe care zăcea, și cuțitul pătrunse fără rezistență în grămadă.

În sertarul de dedesubt se găseau două cutii nedesfăcute cu gloanțe pentru revolverul ei de serviciu. Singurele obiecte personale pe care Harry le găsi erau două inele. Unul era plin de pietre care luceau furioase în lumina lămpii de birou. Harry mai văzuse acest inel undeva. Închise ochii, încercând să-și aducă aminte unde. Un inel grosolan. Stil Las Vegas. Katrine n-ar fi purtat niciodată un astfel de inel. Își dădu seama unde îl mai văzuse. Simți cum pulsul i-o ia razna. Văzuse inelul într-un dormitor. În dormitorul lui Birte Becker.

În sala Sonja Henie, masa luase sfârșit și mesele fuseseră strânse. Arve Støp stătea sprijinit de peretele din spatele sălii și se uita la scenă, unde invitații se strânseseră ca să asculte trupa muzicală. Era un sunet măreț. Era un sunet scump. Era sunetul megalomaniei. Arve Støp avusese îndoieli, dar în cele din urmă agenția de evenimente îl convinsese că investiția într-o experiență aparte reprezenta o cale pentru el de a-și cumpăra loialitatea, mândria și entuziasmul angajaților față de locul lor de muncă. Iar prin achiziționarea a un pic de succes internațional el sublinia succesul revistei și construia marca *Liberal,* un produs cu care cei care își făceau publicitate doreau să fie asociați.

Solistul își ținea un deget pe casca din ureche. Atacă cea mai înaltă notă a cântecului, un hit internațional din anii '80.

– Nimeni nu atinge o acută atât de bine precum Morten Harket, zise o voce lângă Støp.

Se răsuci pe călcâie. Și își dădu imediat seama că mai văzuse acea persoană înainte, deoarece el nu uita niciodată o femeie frumoasă. Ce începea să uite tot mai des erau elemente de tip cine, unde și când. Femeia era zveltă și purta o rochie neagră simplă, cu o despicătură care îi amintea lui Arve de cineva. De Birte. Birte avea o asemenea rochie.

– E scandalos, zise el.

– E o notă greu de atins, rosti femeia, fără a-și lua privirea de la solist.

– E scandalos că nu țin minte cum te cheamă. Știu doar că ne-am mai întâlnit.

– Nu ne-am întâlnit, zise ea. Ne-am văzut o singură dată și atât.

Femeia își dădu părul negru de pe față. Era atrăgătoare, de o manieră clasică. Atrăgătoare în stilul Kate Moss. Birte fusese atrăgătoare în stilul Pamela Anderson.

– Cred că pot fi în mod cert scuzat, rosti el, cu senzația că se trezește, că sângele începe să îi curgă prin corp, transportând aroma șampaniei în părți ale creierului său care mai degrabă îl relaxau decât să îl adoarmă.

– Cine ești?

– Sunt Katrine Bratt, răspunse ea.

– A, da. Ești de la o agenție de publicitate, Katrine? Vreun intermediar bancar? Un fotograf independent? O scriitoare?

La fiecare întrebare, Katrine clătină din cap cu un zâmbet.

– Sunt o intrusă, replică ea. Una dintre ziaristele tale e prietenă cu mine. Mi-a spus cine va cânta după cină și mi-a zis că aș putea să îmi pun o rochie pe mine și să mă strecor înăuntru. Simți nevoia să mă dai afară?

Femeia își duse paharul cu șampanie la buze. Acestea nu erau la fel de pline cum îi plăceau lui de obicei, însă erau de un roșu aprins și umede. Femeia continuă să privească înspre scenă, astfel încât el o putu studia din profil pe îndelete. Îi putu studia întregul profil. Curbura spatelui, arcul perfect al sânilor. Care n-aveau nevoie de silicon, ci poate doar de un sutien bun. Oare sânii ei alăptaseră vreun copil?

– Mă gândesc la această variantă, zise el. Ai argumente cu care să mă împiedici?

– Merge o amenințare?

– Poate.

– I-am văzut afară pe paparazzi așteptând ca invitații tăi celebri să iasă ca să prindă prada din această seară. Ce-ar fi dacă le-aș spune despre prietena mea ziaristă? Că i s-a dat de înțeles că perspectivele ei la revista *Liberal* sunt proaste după ce a respins avansurile tale?

Arve Støp râse tare și din inimă. Observă faptul că ei doi atrăgeau deja priviri întrebătoare din partea altor invitați. Aplecându-se spre femeie, constată că aroma parfumului ei nu era mult deosebită de apa de colonie folosită de el.

– În primul rând, nu mi-e teamă de o reputație proastă, cu atât mai puțin în rândul colegilor din tagma bârfitorilor. În al doilea rând, prietena ta este o ziaristă proastă, iar în treilea rând, minte. Am regulat-o de trei ori. Și poți spune *asta* acelor paparazzi. Ești măritată?

– Da, rosti necunoscuta, răsucindu-se către scenă și mutându-și greutatea corpului, astfel încât prin despicătura rochiei i se zări o clipă marginea portjartierului din dantelă.

Arve Støp simți cum i se usucă gura și luă o gură de șampanie. Urmări cu privirea mulțimea de femei care se ridicau pe vârfuri în fața scenei. Respiră pe nas. De unde stătea putea adulmeca miros de sex de femeie.

– Ai copii, Katrine?

– Vrei să am copii?

– Da.

– De ce?

– Deoarece prin crearea de viață femeile au învățat să se supună naturii, iar asta le conferă o privire mai profundă asupra vieții decât altor femei. Și a bărbaților.

– Prostii.

– Nu, asta vă face pe voi, femeile, mai puțin disperate în vânătoarea după un tată potențial. Vreți doar să vă bucurați de joc.

– Bine, râse ea. Atunci am copii. Ce jocuri îți place să joci?

– Hopa, exclamă Støp, uitându-se la ceas. Ne mișcăm prea repede.

– Ce jocuri îți place să joci?

– Pe toate.

– Minunat.

Solistul închise ochii, prinse microfonul cu ambele mâini și atacă un crecendo.

– Petrecerea asta e plictisitoare, iar eu mă duc acasă. Støp își puse paharul gol pe o tavă care trecea prin apropiere. Locuiesc în Aker Brygge. Aceeași intrare ca a revistei, la ultimul etaj. Soneria de sus.

Ea schiță un zâmbet.

– Știu unde e. De cât avans ai nevoie?

– Dă-mi douăzeci de minute. Și promisiunea că nu vei discuta cu nimeni înainte de plecare. Nici măcar cu prietena ta. Ne-am înțeles, Katrine Bratt?

Se uită la ea, sperând că rostise corect numele.

– Ai încredere în mine, replică ea, iar el observă o lucire ciudată în ochii ei, ca lucirea unui incendiu de pădure reflectată de oglinda cerului. Vreau la fel de mult ca și tine ca povestea asta să rămână între noi. Își ridică paharul. Și, apropo, ai regulat-o de patru ori, nu de trei.

Støp îi mai aruncă o ultimă privire lungă înainte de a-și croi drum spre ieșire. În urma lui, falsetto-ul solistului vocal continua să tremure abia imperceptibil pe sub candelabre.

O ușă se trânti și mai multe voci puternice, entuziaste, reverberară până în Seilduksgata. Patru tineri pe drum de la o petrecere la unul dintre barurile din Grünerløkka. Trecură de mașina parcată la marginea trotuarului fără să observe bărbatul dinăuntru. Apoi dădură colțul și strada redeveni liniștită. Harry se aplecă spre parbriz și își ridică privirea spre ferestrele apartamentului lui Katrine Bratt.

L-ar fi putut suna pe Hagen, ar fi putut suna alarma, i-ar fi putut lua cu el pe Skarre și o mașină de patrulă. Însă era posibil să se fi

înșelat. Și mai întâi trebuia să fie sigur, căci atât el, cât și ea aveau enorm de multe lucruri de pierdut.

Se dădu jos din mașină, se duse la ușă și căută soneria fără înscrisuri pentru etajul doi. Așteptă. Sună încă o dată. Apoi se întoarse la mașină, luă ranga din portbagaj, se întoarse la ușă și sună la soneria de la primul etaj. Îi răspunse un bărbat cu un *ja* somnoros, cu televizorul bâzâind în fundal. Cincisprezece secunde mai târziu, bărbatul coborî și deschise. Harry îi prezentă legitimația lui de polițist.

– N-am auzit nicio ceartă, zise omul. Cine v-a chemat?

– Mă descurc singur de aici, răspunse Harry. Mulțumesc de ajutor.

Ușa de la etajul doi nu avea nicio plăcuță cu nume. Harry ciocăni, își lipi urechea de lemnul rece și ascultă. Apoi inseră vârful rângii între ușă și cadru. Cum blocurile de apartamente din acea zonă fuseseră construite pentru muncitorii din fabricile aflate de-a lungul râului Akerselva și, ca atare, din cele mai ieftine materiale posibile, cea de-a doua spargere efectuată de Harry în mai puțin de o oră fu cât se poate de ușoară.

Rămase câteva clipe în întunericul coridorului ca să asculte înainte de a aprinde lumina. Se uită la pantofarul din fața lui. Șase perechi de încălțăminte. Niciuna suficient de mare ca să aparțină unui bărbat. Ridică o pereche, cizmele pe care Katrine le purtase mai devreme în cursul zilei. Tălpile erau încă ude.

Intră în living. Aprinse lanterna în loc de lustră, ca ea să nu vadă din stradă că avea un vizitator.

Conul luminos mătură podeaua uzată din brad, cu găuri mari între plăcuțele de parchet, apoi se plimbă peste o canapea simplă, albă, peste niște rafturi joase și un sistem de boxe Linn Systems exclusivist. În perete exista o firidă, unde se afla un pat aranjat, îngust, și o chicinetă cu un aragaz și un frigider. Impresia era de austeritate, de curățenie și de strict necesar. Ca la el acasă. Fasciculul luminos căzu peste un chip care se uita rigid la el. Apoi peste altul. Apoi încă unul. Măști din lemn negru cu sculpturi și modele pictate.

Se uită la ceas. Unsprezece. Lăsă fasciculul lanternei să se plimbe mai departe.

Deasupra singurei mese din încăpere se vedeau tăieturi din ziare. Acestea acopereau peretele de la podea la tavan. Se apropie. Privirea lui le parcurse în vreme ce pulsul începea să i-o ia razna, ca la un contor Geiger.

Erau cazuri de crimă.

Multe cazuri de crimă, zece sau douăsprezece, undele atât de vechi, încât ziarul de îngălbenise. Însă Harry le ținea minte pe toate destul de bine. Le ținea minte deoarece aveau un lucru în comun: el condusese anchetele.

Pe masă, lângă un computer și o imprimantă, zăcea un teanc de dosare. Rapoarte ale cazurilor. Deschise un dosar. Nu erau rapoarte de la cazurile lui, ci de la asasinarea lui Laila Aasen, de pe Muntele Ulriken. Un altul se referea la dispariția lui Onny Hetland din Fjellsiden. Un al treilea dosar era despre un caz de violență a poliției în Bergen, despre plângeri împotriva lui Gert Rafto. Harry îl răsfoi. Dădu peste aceeași poză a lui Rafto pe care o văzuse în biroul lui Nilsen. Uitându-se mai bine acum la ea, avu impresia că totul este evident.

Lângă imprimantă se vedea un teanc de hârtii. Ceva era desenat pe prima foaie. O schiță de amator, în creion, dar motivul era suficient de clar. Un om de zăpadă. Chipul era prelung, ca și cum s-ar fi scurs, s-ar fi topit; ochii de cărbune dispăruseră, iar morcovul era lung, subțire și îndreptat în jos. Harry răsfoi printre hârtii. Se vedeau mai multe schițe. Toate cu oameni de zăpadă, cele mai multe doar imagini ale chipului. „Măști," își zise Harry. Măști mortuare. Unul dintre chipuri avea un cioc, mici brațe umane pe lateral și picioare de pasăre în partea de jos. Un altul avea un rât de porc și un joben pe cap.

Harry începu să caute în celălalt capăt al încăperii. Și își spuse același lucru pe care i-l spusese și lui Katrine pe insula Finnøy: goleș-te-ți mintea de așteptări și uită-te, nu căuta. Deschise toate dulapurile și sertarele, scotoci printre ustensilele de bucătărie și instrumentele

folosite la spălat, prin haine, șampoane exotice și creme ciudate în încăperea de baie, unde mirosul parfumului ei plutea greoi în aer. Podeaua dușului era udă, iar pe chiuvetă se vedea un băț de bumbac pătat de mascara. Ieși de acolo. Nu știa ce anume caută, doar că nu se găsea acolo. Se îndreptă de spate și privi în jur.

Greșit.

Era acolo. Doar că el nu descoperise încă ce trebuia.

Scoase cărțile de pe rafturi, deschise vasul de toaletă, verifică plăcuțele de parchet din podea și răsturnă salteaua de pe pat. Terminase. Căutase peste tot. Fără succes, în afara celei mai importante premise a oricărei căutări: ce *nu* găsești este la fel de important precum ceea ce găsești. Iar acum știa ce nu găsise. Harry se uită la ceas. Apoi începu să așeze lucrurile la loc.

Abia când așeza desenele în ordine îi trecu prin minte că nu verificase și imprimanta. Scoase tava de alimentare cu hârtie. Foaia de sus era gălbuie și mai groasă decât hârtia normală de imprimantă. O ridică. Emana un miros anume, ca și cum ar fi fost impregnată cu o mirodenie sau ar fi fost arsă. Aprinse lampa de birou și ținu hârtia în sus, căutând marca. Și o găsi. Jos, în colțul din dreapta, ca un soi de acuarelă printre fibrele fine ale hârtiei, vizibilă dacă era apropiată de lumina becului. Avu senzația că i se lărgesc vasele de sânge de la gât, iar sângele începu brusc să curgă mai repede, determinând creierul să țipe după mai mult oxigen.

Harry dădu drumul la computer. Se uită iarăși la ceas și ascultă cum sistemul de operare și programele instalate au nevoie de o eternitate ca să pornească. Se duse direct la funcția de căutare și tastă un singur cuvânt. Apăsă mausul pe *căutare*. În fața ochilor lui apăru un câine desenat, care sări în sus și jos și se apucă să latre fără sunet în încercarea de a scurta timpul de așteptare. Harry privi fix textul care licărea în vreme ce erau scanate documentele. Își mută privirea la rubrica unde apăru scris *Niciun articol nu se potrivește criteriului de căutare*. Examină modul cum scrisese cuvântul-cheie. Toowoomba. Închise ochii. Auzi torsul

profund al mașinii, ca al unei pisici pline de afecțiune. Apoi totul se opri. Harry deschise ochii. *Un articol se potrivește cu criteriul.*

Puse cursorul peste iconița pentru programul Word. Apăru un pătrat gălbui. *Data modificării: 9 septembrie.* Simți degetul cum îi tremură când apăsă de două ori. Încăperea fu luminată de fundalul alb al textului scurt. Nu mai încăpea nicio îndoială. Cuvintele erau identice cu cele din scrisoarea de la Omul de zăpadă.

25

Ziua 20

Termen-limită

Arve Støp stătea întins pe un pat croit conform specificațiilor clientului în fabrica Misuku din Osaka și livrat gata asamblat unei pielării din Chennai, India, deoarece legile statului Tamil Nadu nu îngăduiau exportul direct al acestui tip de piele. Treaba durase șase luni de la emiterea comenzii până la primirea bunurilor, dar așteptarea meritase. Ca o geișă, patul se adapta perfect trupului său, îl suporta atunci când era necesar și îi îngăduia să îl ajusteze la orice nivel și în orice direcție era posibil.

Se uită la lamele de tec ale ventilatorului din tavan cum se rotesc încet.

Ea era în lift, urcând spre el. Îi explicase la interfon că o aștepta în dormitor și lăsase ușa întredeschisă. Trupul lui încălzit de alcool era acoperit doar de mătasea rece a boxerilor. Muzica unui CD Café del Mar rezona din sistemul audio Bose cu difuzoare mici și compacte ascunse în fiecare încăpere a apartamentului.

Auzi tocurile ei pe podeaua din parchet a livingului. Pași lenți, dar hotărâți. Doar acel sunet era în stare să îl excite. Dacă ea ar fi știut ce o așteaptă...

Mâna lui căută pe sub pat; degetele găsiră ceea ce căutau.

Apoi ea ajunse în cadrul ușii, o siluetă pe fundalul luminii lunii peste fiord, uitându-se la el cu un zâmbet abia schițat. Femeia slăbi centura de la haina ei lungă și neagră din piele, pe care apoi o lăsă să cadă pe podea. El gemu, însă ea continua să poarte rochia pe dedesubt. Femeia se apropie de pat și îi dădu ceva care părea din cauciuc. O mască. O mască roz, cu un chip de animal.

– Pune-ți asta, rosti ea, cu un ton neutru, ca de afaceri.

– Măi, măi, rosti el. Un chip de porc.

– Fă cum îți spun.

Din nou acea ciudată lucire gălbuie în ochii ei.

– *Mais oui, madame.*

Arve Støp își puse masca. Îi acoperea întreaga față, mirosea a mănuși de cauciuc spălate, iar de văzut, putea vedea doar prin fantele mici lăsate pentru ochi.

– Iar eu vreau ca tu să... începu el, după care își auzi propria voce, întemnițată și străină.

Nu reuși să meargă mai departe, căci simți o durere asurzitoare peste ochiul stâng.

– Tacă-ți fleanca! ordonă ea cu voce puternică.

Treptat, în conștiința lui pătrunse realitatea faptului că ea îl lovise. Știa că n-ar trebui să procedeze așa, căci avea să distrugă rolul jucat de ea, dar nu se putea abține. Situația era prea comică. O mască de porc! O chestie cauciucată roz, lipicioasă, cu urechi și rât de porc. Scoase un chicotit. Următoarea lovitură o primi în stomac cu o forță uluitoare. El se îndoi, gemu, apoi căzu la loc pe pat. Nici nu conștientiză faptul că nu mai respira înainte ca totul să se întunece. Disperat, se luptă pentru aer în interiorul măștii bine lipite pe față, în vreme ce simțea cum ea îi îndoaie ambele brațe la spate. Apoi, într-un târziu, oxigenul ajunse la creier, fapt care îl făcu să simtă cu adevărat durerea. Și furia. Vaca dracului, ce credea că face? Se zbătu ca să se elibereze și ca s-o înșface, dar nu-și putea mișca mâinile; acestea erau ținute strâns

la spate. Tresări și simți ceva ascuțit pătrunzându-i în încheieturile mâinilor. Cătușe? Ce nenorocită perversă!

Ea îl făcu să se așeze.

– Poți vedea ce e chestia asta? șopti ea.

Însă masca lui alunecase într-o parte, așa că el nu mai vedea nimic.

– N-am nevoie să văd, zise el. Îți simt mirosul de pizdă.

Lovitura îl atinse peste tâmplă. Auzi ceva ca un scârțâit de CD. Continua să stea în capul oaselor. Simțea ceva curgând prin spațiul dintre obraz și interiorul măștii.

– Cu ce naiba mă lovești? strigă el. Sângerez, nebuno!

– Cu asta.

Arve Støp simți ceva dur apăsat peste nas și gură.

– Miroase, zise ea. Nu are un miros bun? E miros de oțel și ulei de armă. Smith & Wesson. Nimic nu miroase la fel, nu-i așa? Mirosul de praf de pușcă și cordită e chiar mai bun. Asta dacă ajungi să miroși așa ceva.

„E doar un joc violent", își spuse Arve Støp. „O piesă cu roluri." Însă mai era vorba de ceva acolo, ceva care privea întreaga situație. Ceva care punea toate cele petrecute într-o lumină nouă. Pentru prima dată după mult timp – atât de mult încât trebuia să se gândească la copilărie, atât de mult încât în primele secunde nu recunoscu senzația – Arve Støp conștientiză un fapt: îi era frică.

– Ești sigur că n-ar trebui să o pornim? rosti, tremurând, Bjørn Holm, strângându-și mai bine haina de piele în jurul trupului. Când a apărut pe Amazon, se știa foarte bine că are un radiator de încălzire imens.

Harry clătină din cap și se uită la ceas. Unu și jumătate. Stăteau la pândă în mașina lui Bjørn Holm, în fața apartamentului lui Katrine, de peste o oră. Noaptea era albastru-cenușie, iar străzile pustii.

– Inițial a avut culoarea alb California, continuă Holm. Culoarea Volvo numărul 42. Proprietarul anterior a vopsit-o în negru. Acum se

califică la statutul de mașină clasică și tot restul. Taxa ei de drum nu costă decât 365 de coroane pe an. O coroană pe zi...

Holm se opri când văzu privirea de avertizare a lui Harry, așa că dădu mai tare volumul pentru a-i auzi pe David Rawlings și Gillian Welch, singura muzică nouă pe care el o putea tolera. O înregistrase de pe un CD pe o casetă, nu numai deoarece așa putea asculta muzică la casetofonul proaspăt montat în mașină, ci și pentru că el făcea parte din acel segment mic, dar extrem de intolerant al iubitorilor de muzică pentru care CD-ul nu reușea niciodată să reproducă sunetele calde de pe o casetă.

Holm știa că vorbește prea mult pentru că e nervos. Harry nu-i dezvăluise altceva decât că tânăra lor colegă trebuia eliminată din cadrul anumitor investigații. Și că sarcinile zilnice ale lui Holm pentru următoarele câteva săptămâni aveau să fie ușurate dacă el nu afla detalii. Fiind o persoană pașnică, inteligentă și comodă, Bjørn Holm nu încerca să provoace neplăceri. Asta nu însemna că situația îi convenea. Se uită la ceas.

– S-a dus la reședința vreunui tip.

Harry reacționă.

– Ce te face să crezi asta?

– În definitiv, nu e măritată. Nu așa ai spus? În zilele noastre, femeile singure sunt ca noi, tipii singuri.

– Și prin asta vrei să spui că...?

– Patru pași. Ieși, studiază turma, alege prada cea mai slabă, atacă.

– Mmm, tu ai nevoie de patru pași?

– De primii trei, zise Holm, ajustându-și oglinda retrovizoare și părul roșcat. În orașul ăsta există doar tipe care vor să-și bată joc de masculi.

Holm se gândise să folosească ulei de păr, dar ajunsese la concluzia că așa ceva ar fi fost un pas prea radical. Pe de altă parte, poate că tocmai de așa ceva era nevoie. Să meargă până la capăt.

– La naiba, izbucni Harry. La naiba, la naiba, la naiba.

– Ce?

– Cabina de duș umedă. Parfum. Mascara. Ai dreptate.

Inspectorul scosese deja mobilul; tastă numărul ca un apucat și primi aproape instantaneu răspuns.

– Gerda Nelvik? Aici e Harry Hole. Lucrezi încă la teste?... Bine. Vreun rezultat preliminar?

Holm îl urmări pe Harry mormăind de două ori *mmm* și de trei ori *bine*.

– Mulțumesc, zise în final Harry. Și mă mai întrebam dacă te-a sunat vreun alt ofițer de poliție în cursul serii ca să te întrebe același lucru... Cum?... Înțeleg. Da, sună-mă când testele sunt gata.

Harry închise.

– Acum poți porni motorul, zise el.

Holm răsuci cheia în contact.

– Care e treaba?

– Mergem la hotel Plaza. Katrine Bratt a sunat mai devreme la Institut ca să întrebe despre testele de paternitate.

– În seara asta?

Holm apăsă pedala de accelerație până la fund și viră la dreapta, către Schous Plass.

– Cei de la Institut derulează teste preliminare ca să stabilească paternitatea cu probabilitate de nouăzeci și cinci la sută. După aia încearcă să crească gradul de certitudine la nouăzeci și nouă la sută.

– Și?

– Și se știe cu nouăzeci și cinci la sută certitudine că tatăl gemenelor Ottersen și al lui Jonas Becker este Arve Støp.

– Sfinte Isuse.

– Iar eu cred că iubita noastră colegă Katrine a urmat recomandările tale pentru modul de a-și petrece o seară de sâmbătă. Iar prada este Arve Støp.

Harry sună la biroul ofițerilor de serviciu și ceru ajutor, în vreme ce motorul vechi și recondiționat al mașinii huruia pe străzile tăcute din Grünerløkka. În vreme ce treceau de Akerselva A&E și alunecau

pe șinele de tramvai din Storgata, radiatorul mașinii începu într-adevăr să sufle aer fierbinte în direcția lor.

Odin Nakken, reporter de ziar la *Verdens Gang*, stătea înghețat pe trotuarul din fața hotelului Plaza și blestema întreaga lume, oamenii în general și slujba pe care o avea în particular. Din câte își dădea el seama, în acele momente plecau ultimii invitați de la sărbătoarea revistei *Liberal*. Iar, de regulă, ultimii plecați erau și cei mai interesanți, cei care puteau genera titlurile de a doua zi. Însă se apropia termenul-limită: în cinci minute el trebuia să plece. Să se ducă la biroul lui din Akersgata, aflat la câteva sute de metri distanță, și să scrie. Să-i scrie șefului său că acum era adult, că se săturase să stea pe la ușile unei petreceri precum un adolescent, cu nasul lipit de ferestre, zgâindu-se înăuntru și sperând să iasă cineva de acolo și să-i povestească cine dansase cu cine, cine cumpărase de băut pentru cine, cine flirtase cu cine. Să îi scrie că îi înainta preavizul.

Circulaseră câteva zvonuri prea fantastice ca să fie adevărate, însă în mod evident ei nu puteau scrie despre așa ceva. Exista o limită și existau reguli nescrise. Reguli la care jurnaliștii, cel puțin cei din generația lui, aderau. Atâția câți mai rămăseseră.

Odin Nakken privi în jur. Se mai vedeau doar câțiva reporteri și fotografi prin peajmă. Probabil că aveau aceleași termene-limită pentru rubricile de bârfe despre celebrități din publicațiile lor. O mașină Volvo Amazon veni năpustindu-se înspre ei și opri în curbă cu scrâșnet de frâne.

Din mașină sări un bărbat, pe care Odin Nakken îl recunoscu imediat. Îi făcu semn fotografului, după care alergară amândoi după ofițerul de poliție care venea în fugă spre ușă.

– Harry Hole! exclamă Nakken când îl prinse din urmă. Ce caută poliția aici?

Polițistul cu ochii injectați se întoarse spre el.

– Mă duc la o petrecere, Nakken. Unde e?

– În sala Sonja Henie de la primul etaj. Dar s-a terminat, mă tem.

– Mmm. L-ai văzut pe Arve Støp?

– Støp a plecat acasă devreme. Ce vrei de la el?

– Nimic. Era singur?

– După toate aparențele.

Inspectorul se trase mai aproape de ziarist.

– Cum adică?

Odin Nakken își înclină capul. Habar n-avea despre ce era vorba, dar nu se îndoia deloc că se întâmpla ceva.

– A circulat un zvon că tipul negocia cu o vulpiță tare mișto. Cu ochi care te invită să i-o tragi. Nu putem tipări nimic, și ăsta e mare păcat.

– Și? mârâi inspectorul.

– O femeie care corespundea descrierii a plecat de la petrecere la douăzeci de minute după Støp. S-a urcat într-un taxi.

Hole porni înapoi pe drumul pe care venise. Odin se ținu după el.

– Și tu n-ai urmărit-o, Nakken?

Odin Nakken ignoră sarcasmul din vocea celuilalt. Nu merita efortul de a replica. În acel moment.

– Nu era o vedetă, Hole. O vedetă care regulează o ființă comună nu înseamnă nicio știre, ca să mă exprim așa. În afară de cazul în care cucoana decide să vorbească despre asta. Iar tipa a plecat de mult.

– Cum arăta?

– Zveltă, brunetă. Arătoasă.

– Haine?

– Haină neagră și lungă de piele.

– Mersi.

Hole sări în mașină.

– Hei, strigă Nakken. Eu ce mă aleg în schimb?

– Cu un somn bun în noaptea asta, zise Harry. Cu cunoașterea faptului că ai ajutat la efortul de a face orașul tău un loc mai sigur.

Strâmbându-se urât, Odin Nakken urmări vechitura de mașină vopsită în dungi de mașină de raliu accelerând cu un huruit. Venise

vremea să iasă din porcăria asta. Vremea să-și înainteze preavizul. Venise vremea să devină adult.

– Termenul-limită, rosti fotograful. Va trebui să mergem și să scriem porcăria asta.

Odin Nakken oftă resemnat.

Arve Støp se holbă în bezna măștii întrebându-se ce mai avea acea femeie de gând să facă. Îl târâse de cătușe în baie, îi înfipsese ceva ce ea susținea că e un revolver în coaste și îi poruncise să intre în cadă. Unde era ea acum? Își ținu respirația și își auzi propria inimă bătând, dar și un zumzâit electric. Oare se stingea vreunul dintre tuburile de neon din încăpere? Sângele de la tâmplă ajunsese în colțul gurii; putea gusta izul dulce metalic cu vârful limbii.

– Unde erai în noaptea în care a dispărut Birte Becker?

Vocea ei se auzea dinspre chiuvetă.

– Aici, în apartamentul meu, răspunse Støp, încercând să gândească.

Ea îi spusese că e polițistă și atunci își amintise unde o mai văzuse: la sala de curling.

– Singur?

– Da.

– Și în noaptea când a fost ucisă Sylvia Ottersen?

– La fel.

– Singur toată seara, fără să discuți cu cineva?

– Da.

– Deci n-ai alibi?

– Îți spun că am fost aici.

– Bine.

„Bine?" își zise Arve Støp. De ce era bine că nu avea alibi? Ce dorea ea de la el? Să forțeze o mărturisire? Și oare de ce bâzâitul acela electric devea mai puternic pe măsură ce ea se apropia de el?

– Întinde-te, porunci ea.

El se conformă și simți emailul rece al căzii arzând pielea de pe spatele și coapsele lui. Respirația i se condensase în interiorul măștii, o umezise, și astfel actul respirației devenea tot mai dificil. Apoi vocea se auzi din nou, mai aproape de data asta.

– Cum vrei să mori?

Să mori? Își ieșise din minți. Era nebună. Țicnită de-a dreptul. Sau nu? Își spuse că trebuie să-ți mențină mintea limpede; ea încerca doar să-l înfricoșeze. Oare Harry Hole era în spatele întregii povești? Oare îl subestimase pe polițistul ăla bețivan? Însă acum îi tremura întregul corp atât de tare, încât auzea cum ceasul lui Tag Heuer se izbește de email, ca și cum trupul lui acceptase deja ceea ce creierul încă nu putea. Își frecă ceafa de partea de jos a căzii, încercând să îndrepte masca de porc ca să vadă ceva prin fantele alea înguste. Avea să moară.

De aceea ea îl târâse în baie. Ca mizeria rezultată să nu fie prea mare, ca toate urmele să poată fi lesne îndepărtate. Prostii! „Tu ești Arve Støp, iar ea e de la poliție. Ăștia nu știu nimic."

– Bine, zise ea. Ridică-ți capul.

Masca. În fine. Procedă așa cum i se ceruse, simți mâinile ei atingându-i fruntea și ceafa, însă fără să slăbească strânsoarea măștii. Ceva subțire și tare i se strânse în jurul gâtului. Ce naiba? Un furtun!

– Nu... începu el, dar vocea i se stinse când furtunul i se strânse mai tare în jurul gâtului.

Cătușele se agitau spasmodic și zgâriau fundul căzii.

– Tu le-ai omorât pe toate, zise femeia, strângând și mai tare furtunul. Tu ești Omul de zăpadă, Arve Støp.

Gata. Ea o spusese cu glas tare. Lipsa de sânge din creier îl făcea să se simtă deja amețit. Clătină furibund din cap.

– Ba da, tu ești, zise ea, iar când strânse încă o dată el simți că i se taie gâtul. Tocmai ai fost demascat.

Întunericul îl învăluia. Ridică un picior și îl lăsă să cadă la loc, cu călcâiul izbind neajutorat fundul căzii. Un sunet sec reverberă în încăpere.

– Cunoști senzația aia de curgere năvalnică, Støp? Este creierul care nu primește suficient oxigen. Ce frumos, nu-i așa? Fostul meu soț se masturba în vreme ce eu îl strângeam de gât.

Încercă să urle, încercă să forțeze trecerea aerului rămas în restul trupului prin strânsoarea de fier a furtunului, însă îi fu imposibil. Isuse, individa nu dorea nici măcar o mărturisire? Apoi simți. Un ușor plescăit în creier, ca sfârâitul unor bule de șampanie. Așa avea să se încheie totul oare? Atât de ușor. Nu avea deloc chef să fie ușor.

– O să te spânzur în living, rosti vocea la urechea lui, în vreme ce o mână îl bătea cu afecțiune peste cap. Cu fața spre fiord. Ca să admiri priveliștea.

Apoi se auzi un sunet ascuțit, ca alarma de la unul dintre acele aparate de monitorizare a bătăilor inimii care se văd prin filme. Atunci când curba se aplatizează și inima încetează să mai bată.

26

Ziua 20

Tăcerea

Harry sună din nou la soneria lui Arve Støp.

O bufniță se plimba pe podul de peste canal, zgâindu-se la Amazonul negru parcat în mijlocul pieței pustii din Aker Brygge.

– Presupun că n-are de gând să deschidă dacă are o invitată cu el, zise Bjørn Holm, uitându-se la ușa de sticlă înaltă de trei metri.

Harry sună la celelalte sonerii.

– Sunt doar birouri, zise Holm. Støp locuiește singur la etajul de sus. Am citit undeva asta.

Harry privi în jurul lui.

– Nu, zise Holm, care ghicise ideea din capul colegului. Nu merge cu ranga. Iar sticla întărită cu oțel este incasabilă. Va trebui să așteptăm până ce îngriji...

Harry plecase deja înapoi la mașină. De această dată, Holm nu reuși să mai ghicească ideile din capul inspectorului. Cel puțin nu până ce Harry se urcă pe scaunul șoferului, iar Holm își aduse aminte că lăsase cheia în contact.

– Nu, Harry! Nu! Nu face...

Huruitul motorului îi acoperi vorbele. Roțile patinară pe asfaltul alunecos de la ploaie înainte de a prinde viteză. Bjørn Holm rămăsese

locului, agitându-și brațele, însă zări lucirea din ochii inspectorului și se feri din calea mașinii. Bara de protecție a vehiculului lovi ușa cu un zgomot înfundat. Sticla din ușă se transformă în mici cristale albe, care pentru o fracțiune de secundă plutiră în aer înainte de a cădea grămadă pe sol. Înainte ca Holm să poată evalua pagubele, Harry sări din mașină și trecu ca o furtună prin intrarea acum liberă.

Holm alergă disperat după el, înjurând. Harry înșfăcase un vas în care se afla un palmier înalt de doi metri, pe care îl duse până la lift, unde apăsă butonul de chemare. Când ușile strălucitoare de aluminiu se deschiseră, Harry înghesui vasul între ele și arătă cu mâna spre o ușă albă cu un semn verde de ieșire.

– Dacă o iei pe scările de incendiu, iar eu o iau pe scara principală, acoperim toate ieșirile. Ne revedem la etajul șase, Holm.

Holm era deja acoperit de sudoare înainte de a ajunge la etajul doi pe scara îngustă din fier. Nu era pregătit nici trupește, nici sufletește pentru așa ceva. Era un ofițer legist, pentru numele Domnului! Trusa lui cu instrumente reconstituia drame petrecute, nu construia unele noi.

Se opri o clipă. Însă nu auzi decât ecoul care se stingea al propriilor pași și propriile gemete de efort. Ce avea să facă dacă se întâlnea cu cineva? Harry îi spusese să-și aducă revolverul de serviciu, dar oare asta însemna că intenționase că-i ceară să-l și folosească? Holm se ținu de balustradă și începu să urce în fugă din nou. Ce-ar fi făcut Hank Williams? Și-ar fi îngropat capul în băutură. Sid Vicious? I-ar fi arătat degetul mijlociu. Iar Elvis? Elvis. Elvis Presley. Corect. Holm ținu strâns revolverului.

Treptele se terminară. Deschise ușa și acolo, la capătul coridorului, se găsea Harry, sprijinindu-se cu spatele de zid lângă o ușă maro. Ținea revolverul într-o mână, iar cealaltă mână și-o ținea la buze, făcându-i semn să păstreze liniștea, în vreme ce se uita la Holm și îi arăta ușa. Aceasta stătea întredeschisă.

– Trecem din cameră în cameră, șopti Harry după ce Holm ajunse alături de el. Tu iei încăperile din stânga, eu le iau pe cele din dreapta. Mergem în același ritm, spate în spate. Și nu uita să respiri.

– Așteaptă! șopti Holm. Dacă acolo e Katrine?

Harry se uită la el și așteptă.

– Adică... continuă Holm, încercând să dea sens ideii care îi trecea prin cap. În cel mai rău caz aș împușca... o colegă?

– În cel mai *rău* caz, replică Harry, o colegă te-ar împușca pe *tine*. Gata?

Tânărul ofițer legist din Skreia încuviință și își promise sieși că dacă totul avea să se încheie cu bine atunci avea să se dea cu ulei pe păr.

Harry împinse încet ușa cu piciorul și intră. Simți imediat curentul de aer. Ajunse la prima ușă din dreapta, unde apucă mânerul cu stânga, în timp ce ținea revolverul cu dreapta ațintit spre înainte. Împinse ușa și intră. Un birou. Gol. Peste biroul din încăpere atârna o hartă imensă a Norvegiei cu pioneze înfipte în ea.

Harry reveni în hol, unde îl aștepta Holm. Îi făcu semn acestuia să-și țină revolverul permanent ridicat în sus.

Merseră mai departe fără să scoată vreun zgomot.

Bucătăria, biblioteca, sala de fitness, camera de oaspeți, sera. Toate pustii.

Harry simți scăderea de temperatură. Când ajunseră în living își dădu seama de unde provenea aceasta. Ușa glisantă către terasă și piscină era larg deschisă; perdelele albe fluturau nervoase în bătaia vântului. Pe fiecare latură a încăperii se vedeau niște alei înguste, fiecare conducând către o încăpere. Harry îi făcu semn lui Holm să preia încăperea din dreapta, în vreme ce el ocupă poziție în fața celeilalte.

Harry inspiră adânc, se încovoie ca să fie o țintă mai mică, și deschise ușa.

În întuneric zări un pat, cearceafuri albe și ceva ce putea fi un trup. Mâna stângă pipăi zidul în căutarea unui întrerupător de lumină.

– Harry!

Era Holm.

– Aici, Harry!

Holm părea emoționat, însă Harry se făcu că nu aude și se concentră asupra întunericului din fața lui. Mâna găsi comutatorul, iar în secunda următoare camera fu inundată de lumină de la spoturile din tavan. Era pustie. Harry verifică dulapurile, apoi ieși. Holm stătea în fața celeilalte uși, cu arma îndreptată spre înăuntru.

– Nu se mișcă, șopti Holm. E mort. E...

– Atunci nu ar fi trebuit să mă chemi atât de imperativ, zise Harry, ducându-se spre cada de baie, unde se aplecă peste bărbatul dezbrăcat și îi scoase masca de porc.

În jurul gâtului omului se vedea o dungă subțire și roșie. Chipul lui era palid și umflat, iar ochii îi ieșiseră din orbite. Arve Støp cu greu putea fi recunoscut.

– Îi sun pe cei de la Omucideri, zise Holm.

– Stai așa.

Harry duse o palmă în fața gurii lui Støp. După aceea îl apucă de umăr și îl scutură bine.

– Ce faci?

Harry îl scutură și mai tare.

Holm își puse mâna pe umărul lui Harry.

– Dar, Harry, nu vezi că...?

Holm se cutremură. Støp deschisese ochii și acum începu să inspire aer cu nesaț – ca un scufundător care revine la suprafața apei – în înghițituri hulpave, profunde, cu un hârâit ieșindu-i din gât.

– Unde e ea? întrebă Harry.

Støp nu-și putea focaliza privirea. Din gura lui nu ieșiră decât niște gemete scurte.

– Așteaptă aici, Holm.

Holm încuviință din cap și se uită cum colegul lui părăsește baia.

Harry se duse la marginea terasei. Douăzeci și cinci de metri mai jos lucea apa neagă a canalului. În lumina lunii putea discerne sculptura femeii pe catalige în apă și podul pustiu. Și acolo... ceva lucitor plutea la suprafața apei, ca o burtă de pește mort. Spatele unei haine negre din piele. Katrine sărise. De la etajul șase.

Harry se postă chiar pe marginea terasei, printre ghivecele de flori goale. Prin minte îi trecu o imagine din trecut. Østmarka, și Øystein care sărise de pe munte în lacul Hauktjern. Harry și Tresko trăgându-l la mal. Øystein în patul din Rikshospitalet cu ceva care părea un întreg eșafodaj în jurul gâtului. Din toată povestea Harry învățase că de la mare înălțime este bine să sari, nu să plonjezi. Și să ții minte să îți ții brațele lipite de trup, ca să nu-ți rupi clavicula. Însă mai presus de orice e bine să te hotărăști înainte de a te uita în jos și să sari înainte ca groaza să îți invadeze celulele. De aceea haina lui Harry alunecă singură pe podeaua terasei cu un sunet moale, în vreme ce Harry plutea deja prin aer, ascultând mugetul din propriile urechi. Apa neagră se apropia cu viteză de el. Neagră precum antracitul.

Își lipi călcâiele unul de celălalt. În clipa următoare avu senzația că aerul este scos cu forță din trupul lui și o mână imensă încearcă să-i rupă hainele. Sunetele dispărură. După aceea simți răceala de moarte. Dădu din picioare și ieși la suprafață. Se liniști, reperă haina și începu să înoate. Deja începuse să nu-și mai simtă picioarele și știa că peste câteva minute trupul avea să înceteze să funcționeze din pricina temperaturii. Mai știa însă că, dacă reflexul laringian al lui Katrine funcționa și laringele se închidea la contactul cu apa, răceala survenită brusc putea să o salveze, căci avea să oprească metabolismul și să treacă celulele și organele organismului în hibernare, astfel încât să permită funcțiilor vitale să supraviețuiască astfel cu un consum minim de oxigen.

Harry se întinse și alunecă prin apa densă și grea către haina lucitoare de piele.

Ajunse acolo și o prinse.

Primul gând care îi trecu inconștient prin minte fu acela că ea trecuse deja în ținutul demonilor. Deoarece pe apă plutea doar haina ei.

Harry înjură, se răsuci în apă și se uită spre terasă. Urmări cu privirea marginea ei până la streșini, burlane și acoperișurile în pantă care duceau spre cealaltă latură a clădirii, apoi spre alte clădiri. Unde se aflau alte terase și o mulțime de ieșiri de incendiu și căi de scăpare prin labirintul de fațade din Aker Brygge. Bătu apa cu picioarele care deja nu se mai simțeau, confimându-și pentru sine faptul că Katrine nici măcar nu-l subestimase; Harry căzuse în capcana unuia dintre cele mai vechi trucuri din manualele de instruire. Preț de o clipă de nebunie, se gândi la moartea prin înecare; ar fi trebuit să fie plăcută.

Ceasul arăta ora patru dimineața, iar Arve Støp stătea întins, tremurând, pe patul din fața lui Harry, îmbrăcat cu un halat. Tenul lui părea să-și fi pierdut brusc bronzul, iar Støp devenise brusc un bătrânel. Însă pupilele lui își redobândiseră dimensiunile normale.

Harry făcuse un duș fierbinte și se așezase pe un scaun, îmbrăcat cu un pulover de la Holm și pantaloni de trening pe care îi împrumutase de la Støp. În living, Holm încerca prin intermediul mobilului să organizeze căutarea lui Katrine Bratt. Harry îi spusese să sune la ofițerul de serviciu care să lanseze o alertă generală; poliția de la aeroportul Gardemoen în caz că ea ar fi încercat să se urce la bordul uneia dintre cursele de dimineață; și unitatea de Forțe Speciale, Delta, care să scotocească apartamentul ei, deși Harry era destul de sigur că n-aveau să găsească pe nimeni acolo.

– Deci tu crezi că n-a fost o joacă doar cu tentă sexuală, ci Kathrine chiar a încercat să te omoare? întrebă Harry.

– Să cred? replică Støp cu dinții clănțănindu-i în gură. A încercat să mă sugrume!

– Mmm. Și te-a întrebat dacă ai un alibi pentru datele la care s-au petrecut crimele?

– Pentru a treia oară, da! gemu Støp.

– Deci ea crede că tu ești Omul de zăpadă?

– Dumnezeu știe ce crede ea. Femeia aia este evident sărită de pe fix.

– Poate, zise Harry. Dar asta nu o împiedică să aibă dreptate.

– Și cam despre ce fel de dreptate e vorba?

Støp se uită la ceas.

Harry știa că avocatul Krohn era deja pe drum și că acesta avea să-și reducă la tăcere clientul de îndată ce avea să sosească.

Se decise și se aplecă în față.

– Știm că ești tatăl lui Jonas Becker și al gemenelor Sylviei Ottersen.

Capul lui Støp țâșni în sus. Harry trebuia să riște.

– Idar Vetlesen era singura persoană care știa. Tu ești cel care l-a trimis în Elveția și i-ai plătit cursul despre sindromul lui Fahr, nu-i așa? Boala pe care tu însuți ai moștenit-o.

Harry își dădu seama că nu fusese deloc deplasat după modul în care se dilatară pupilele celuilalt.

– Bănuiesc că Vetlesen ți-a spus că începem să punem presiune asupra lui, insistă Harry. Poate că te-ai temut să nu cedeze. Sau poate că el a exploatat situația ca să obțină niște favoruri? Cum ar fi bani.

Bărbatul se holbă la Harry și clătină din cap.

– Cu toate astea, Støp, în mod cert ai fi avut multe de pierdut dacă s-ar fi aflat adevărul despre aceste paternități. Suficient ca să ai un motiv să-i ucizi pe cei care te-ar fi putut da de gol: mamele și Idar Vetlesen. Nu-i așa?

– Eu...

Privirea lui Støp începu să rătăcească prin încăpere.

– Eu... n-am nimic de adăugat. Støp căzu în față și își prinse capul în palme. Vorbește cu Krohn.

– Bine, zise Harry.

Nu mai avea prea mult timp. Deși mai deținea un atu. Unul chiar bun.

– O să le spun ce ai zis.

Harry aşteptă. Støp continua să zacă aplecat în faţă, nemişcat. Apoi, într-un târziu, îşi înălţă capul.

– Cui o *să le* spui?

– Ziariştilor, evident, răspunse Harry pe ton lejer. Sunt motive să cred că ne vor acorda un pic de atenţie, nu crezi? Aşa ceva ar fi ceea ce voi, oamenii de presă, numiţi o ştire în premieră, nu-i aşa?

Ceva se schimbă în privirea celuilalt.

– Cum adică? întrebă Støp, însă pe un ton care sugera că el ştie deja răspunsul.

– Un personaj bine cunoscut crede că ademeneşte o femeie acasă la el, în vreme ce lucrurile stau exact pe dos, zise Harry, studiind pictura de pe peretele din spatele lui Støp. Tabloul părea să reprezinte o femeie goală făcând echilibristică pe o frânghie îngustă. Personajul este convins să poarte o mască de porc, în ideea că este vorba de un joc de adulţi. El este găsit aşa de către poliţie, dezbrăcat şi plângând în propria lui cadă de baie.

– Nu poţi povesti aşa ceva! explodă Støp. Chestia asta... încalcă principiul confidenţialităţii clientului, nu-i aşa?

– Ei bine, replică Harry, poate că încalcă imaginea pe care ţi-ai construit-o despre tine, Støp. Oricum, nu încalcă nicio obligaţie de confidenţialitate. Mai degrabă din contră.

– Din contră??

Støp aproape că urlă. Clănţănitul dinţilor dispăruse, iar culoarea îi revenise în obraji.

Harry tuşi.

– Singurul meu capital şi mijloc de producţie este integritatea mea personală. Harry aşteptă până ce văzu cum Støp îşi recunoaşte propriile vorbe. Iar ca poliţist asta înseamnă, printre altele, să ţin publicul informat în măsura în care este posibil fără să dăunez anchetei. Iar în acest caz este posibil.

– Nu poţi face aşa ceva, icni Støp.

– Ba da, şi o voi face.

– Asta... asta m-ar zdrobi.

– Mai mult sau mai puțin în maniera în care revista *Liberal* zdrobește pe câte cineva în fiecare săptămână pe prima pagină?

Støp deschise și închise gura ca un pește pe uscat.

– Dar, evident, există compromisuri chiar și pentru oameni care au integritate personală, sublinie Harry.

Støp îl studie cu privirea.

– Sper că apreciezi faptul, continuă Harry plescăind din buze ca pentru a ține minte frazarea exactă, că eu, ca polițist, am datoria să exploatez această situație.

Støp încuviință încet.

– Să începem cu Birte Becker, propuse Harry. Cum ai cunoscut-o?

– Cred că ar trebui să ne oprim aici, rosti o voce.

Se răsuciră către ușă. După cum arăta situația, Johan Krohn avusese timp să facă duș, să se bărbierească și să-și calce cămașa.

– Bine, rosti Harry ridicând din umeri. Holm!

Chipul pistruiat al lui Holm se ivi în cadrul ușii, în spatele lui Krohn.

– Sună-l pe Odin Nakken de la *Verdens Gang*, zise Harry, uitându-se la Arve Støp. E-n regulă dacă îți înapoiez hainele mai târziu în cursul zilei?

– Stai, rosti Støp.

În încăpere se lăsă liniștea, în vreme ce Arve Støp își ridică ambele mâini și își frecă dosul palmelor de frunte, ca pentru a-și pune sângele în circulație.

– Johan, rosti el tărăgănat, va trebui să pleci. Mă descurc pe cont propriu.

– Arve, ripostă avocatul. Nu cred că ar trebui...

– Pleacă acasă și culcă-te, Johan. Te sun eu mai târziu.

– Ca avocatul tău trebuie să...

– Ca avocatul meu trebuie să-ți ții gura închisă și să-i pui lacăt, Johan. Ai priceput?

Johan Krohn se îndreptă de spate, își adună tot ce-i mai rămăsese din demnitatea lui rănită de avocat, apoi se răzgândi când zări expresia clientului său. Înclină scurt din cap, se răsuci pe călcâie și plecă.

– Unde eram? întrebă Støp.

– La început, răspunse Harry.

27

Ziua 20

ÎNCEPUTUL

Arve Støp o întâlnise pentru prima dată pe Birte Becker în Oslo, într-o zi friguroasă de iarnă, în timpul unui discurs pe care îl ținea pentru o agenție de organizare evenimente la Sentrum Auditorium. Era un seminar motivațional la care companiile își trimiteau angajații de la vârf pentru o așa-numită „împrospătare"; mai exact, predici menite să-i facă să muncească și mai mult. Prin prisma experienței acumulate de Arve Støp, cei mai mulți predicatori de la seminar erau oameni de afaceri care se bucuraseră de ceva succes fără a avea idei foarte originale, medaliați cu aur la diverse campionate importante din tot felul de sporturi lipsite de importanță sau alpiniști care își construiseră o carieră din cățărarea pe munți și coborârea înapoi pentru a povesti altora despre experiența trăită. Ce aveau cu toții în comun era pretenția că succesul lor se datora voinței lor extraordinare și moralului ridicat. Erau niște oameni motivați. Așa ar fi trebuit să arate motivarea.

Arve era ultimul vorbitor din program – pretinsese întotdeauna acest lucru ca pe o condiție esențială pentru ca el să vorbească. Așa putea începe discursul prin a-i demola pe ceilalți vorbitori ca fiind narcisiști lacomi, împărțindu-i în cele trei categorii mai sus menționate

și plasându-se pe sine în prima – succesul nu însemna o idee foarte originală de afaceri. Banii cheltuiți pe o astfel de zi motivațională erau risipiți; cei mai mulți ascultători din sală nu aveau niciodată să ajungă pe asemenea poziții ca vorbitorii, deoarece erau suficient de norocoși ca să nu nutrească dorința anormală de recunoaștere din partea altora, care îi chinuia pe cei care vorbeau de la tribună. Inclusiv pe el. O dorință despre care el spunea că fusese generată de lipsa de afecțiune a tatălui său. Ca atare, el unul se simțise obligat să caute iubirea și admirația altora și, ca atare, ar fi putut deveni actor sau muzician, doar că nu dispunea de talentul necesar.

În acest punct al discursului, uimirea din sânul audienței se transformase în râs. Și simpatie. Iar Støp știa că toate acestea aveau să culmineze prin admirație. Deoarece el stătea acolo și strălucea. Strălucea pentru că el și toată lumea de acolo știau că orice ar fi spus el era un succes, și nimeni nu se poate opune succesului, nici măcar persoana care îl repurtează. Subliniase că norocul reprezintă cel mai important factor al succesului, pedalase mai puțin pe talentul personal și subliniase că incompetența și comoditatea întâlnite pe scară largă în sectorul de afaceri norvegian aveau darul de a asigura succesul chiar și mediocrităților.

La sfârșit fusese aplaudat în picioare.

Iar el zâmbise în vreme ce o țintuia cu privirea pe frumusețea cu părul negru din primul rând, cea care avea să se dovedească a fi Birte. O observase din clipa în care intrase în sală. Era conștient că adesea combinația dintre picioarele zvelte și sânii mari era sinonimă cu implanturile de silicon, dar Støp nu era un opozant al chirurgiei estetice la femei. Lac de unghii, silicon: de principiu, unde era diferența? Cu aplauzele continuând să-i răsune în urechi, coborâse simplu de pe scenă, pornise de-a lungul primului rând și începuse să strângă mâinile celor pe care îi întâlnea. Era un gest înfumurat, aducând cu un gest pe care și l-ar fi permis un președinte american, însă lui nu-i păsase nici cât negru sub unghie; era fericit dacă reușea să

irite pe cineva. Se oprise în fața brunetei, care se uita la el cu obraji îmbujorați și sclipiri în ochi. Când întinsese mâna, ea se înclinase ca în fața unui membru al casei regale, iar el simțise colțurile dure ale cărții lui de vizită pe care i-o lăsă ei strângându-i mâna. Femeia se uită după o verighetă de căsătorie.

***

Inelul era simplu. Iar mâna ei dreaptă era îngustă și albă, însă îi strângea ferm mâna.

– Sylvia Ottersen, rosti ea cu un zâmbet naiv. Sunt o mare admiratoare, așa că trebuia să vă strâng mâna.

Astfel o întâlnise pentru prima dată pe Sylvia Ottersen, în magazinul ei Taste of Africa din Oslo, într-o zi fierbinte de vară. Aspectul ei era răpitor. Cu toate astea, era măritată.

Arve Støp se uitase la măștile africane și pusese o întrebare, astfel încât să nu facă situația și mai stânjenitoare decât era. Nu că ar fi fost stânjenitoare pentru el, dar observase că femeia de lângă el se crispase atunci când Sylvia Ottersen îi strânsese mâna. Numele femeii era Marita. Nu, era Marite. Insistase să îl aducă acolo ca să-i arate niște perne din piele de zebră pe care Marite – sau era Marita? – credea că *trebuie* să le cumpere pentru patul pe care ei doi îl părăsiseră nu cu multă vreme înainte și pe care acum rămăseseră fire de păr blond, care trebuiau îndepărtate.

– Nu mai avem zebră, răspunse Sylvia Ottersen. Dar ce ziceți de astea?

Se duse la un raft de lângă fereastră; lumina zilei îi evidenția formele deloc rele în opinia lui Arve. Însă părul ei șaten și banal era neîngrijit și lipsit de viață.

– Ce sunt? întrebă femeia al cărei nume începea cu M.

– Imitație din piele de gnu.

– Imitație? pufni M., dându-și șuvițele lungi și blonde peste umăr. O să așteptăm până ce primiți din nou zebră.

– Și pielea de zebră e imitație, rosti Sylvia, zâmbind ca unui copil căruia ar fi trebuit să-i explice că luna nu este din cașcaval.

– Înțeleg, zise M., formând cu buzele ei roșii un zâmbet acru și luându-l pe Arve de braț. Mulțumim că ne-ați permis să ne uităm.

Nu-i plăcuse ideea lui M. de a ieși împreună pentru a face paradă în public, și cu atât mai puțin îi plăcea acum strânsoarea ei pe brațul lui. Poate că ea observase neplăcerea lui când ajunseseră pe stradă. În orice caz, acum îi dădu drumul. El se uită la ceas.

– Hopa. Am o întâlnire.

– Nu luăm prânzul?

Ea îl privi cu o expresie de surpriză, menită să ascundă faptul că se simțea jignită.

– Poate te sun, zise el.

Îl sună ea. Trecuseră doar treizeci de minute de când el stătea pe scena de la Sentrum, iar acum ședea într-un taxi, în spatele unui plug care curăța drumul de zăpada murdară, aruncând-o pe partea laterală a drumului.

– Stăteam chiar în fața dumneavoastră, zise ea. Aș vrea să vă mulțumesc pentru discurs.

– Sper că nu m-am uitat prea îndelung, rosti el cu voce tare, ca să acopere zgomotul fierului care zgâria asfaltul.

Ea chicoti.

– Ai vreun plan pentru diseară? întrebă el.

– Niciunul care să nu poată fi schimbat... răspunse ea.

Frumoasă voce. Frumoase cuvinte.

Restul după-amiezii își văzu de treburi gândindu-se la ea, imaginându-și cum o regulează pe bufetul cu sertare din hol, cu capul ei izbindu-se de tabloul semnat Gerhard Richter pe care îl cumpărase din Berlin. Și zicându-și că asta era întotdeauna cea mai bună parte: așteptarea.

La ora opt ea sună la soneria de jos. El se găsea în hol. Auzi ecoul rotițelor mecanice ale liftului, ca o armă care este încărcată. Un zumzăit care creștea în intensitate. Simțea cum sângele îi face penisul să pulseze.

Apoi ea apăru. El avu senzația că primește o palmă peste față.

– Cine ești? întrebă el.

– Stine, răspunse ea, cu o ușoară expresie de surprindere pe chipul cărnos. Am sunat...

O măsură din cap până în picioare și pentru o clipă se gândi să treacă la treabă oricum; din când în când îl excitau și femeile obișnuite și mai puțin atrăgătoare. Își simți însă erecția scăzând în intensitate și respinse ideea.

– Îmi cer scuze, dar n-am avut cum să dau de tine, zise el. Tocmai am fost chemat la o ședință.

– O ședință? rosti ea, incapabilă să-și ascundă senzația de durere.

– O ședință de urgență. Poate te sun eu.

Rămase în hol și auzi ușile liftului deschizându-se jos și închizându-se. Apoi izbucni în râs. Râse până ce își dădu seama că era posibil să nu o mai vadă niciodată pe frumusețea brunetă din primul rând.

O revăzu o oră mai târziu. După ce luase prânzul singur la un local botezat cu inspirație Bar & Restaurant, își cumpărase un costum de la Kamikaze, pe care îl îmbrăcase pe loc și trecuse de două ori pe lângă Taste of Africa, aflat la umbră față de soarele fierbinte de afară. A treia oară intră.

– Înapoi deja? rosti zâmbind Sylvia Ottersen.

Cu doar o oră înainte ea fusese singură în magazinul întunecat și răcoros.

– Mi-au plăcut pernele, răspunse el.

– Da, sunt elegante, replică ea, mângâind imitația din piele de gnu.

– Mai aveți și altceva ce îmi puteți arăta?

Ea își înfipse o mână în șold. Își înălță capul. „Știe", își zise el. „Își dă seama."

– Depinde ce vreți să vedeți, zise ea.

El își auzi propriul tremurat din voce când răspunse:

– Aș vrea să vă văd sexul.

Ea îl lăsă să o reguleze în camera din spate, fără ca măcar să se sinchisească să încuie ușa magazinului.

Arve Støp termină aproape imediat. Din când în când, femeile obișnuite și mai puțin atrăgătoare îl excitau din cale afară de tare.

– Soțul meu e la magazin marțea și miercurea, zise ea la plecare. Joia?

– Poate, răspunse el, observând că deja i se pătase costumul de la Kamikaze.

Zăpada cădea în vârtejuri printre clădirile din Aker Brygge când îl sună Birte.

Îi spuse că presupusese că el îi dăduse cartea de vizită ca să îl contacteze.

Uneori Arve Støp se întreba de ce trebuia să posede aceste femei, de ce trebuia să aibă aceste relații sexuale care nu reprezentau altceva decât niște ritualuri ceremoniale de predare. Nu avusese destule cuceriri în viața lui? Să fi fost frica de bătrânețe? Oare credea că prin penetrarea atâtor femei le putea fura ceva din tinerețea lor? Și de ce acea grabă, ritmul frenetic? Poate că se datora certitudinii maladiei pe care o purta în el; că nu peste multă vreme el nu mai avea să fie bărbatul care era acum. Nu deținea răspunsuri, și oricum ce să facă cu ele? În aceeași noapte ascultase gemetele lui Birte, profunde ca ale unui bărbat, în vreme ce capul ei se izbea de tabloul semnat Gerhard Richter pe care îl cumpărase din Berlin.

Arve Støp își slobozi sămânța lui infectată în vreme ce clopoțelul de la ușa din față îi avertiza furios că cineva era pe cale să intre în

Taste of Africa. Încercă să se elibereze, însă Sylvia Ottersen rânji și îi strânse mai tare fesele. Se smulse din strânsoare și își ridică pantalonii. Sylvia alunecă de pe tejghea, își aranjă fusta de vară și înconjură tejgheaua ca să servească clientul. Arve Støp se duse în grabă la rafturile cu obiecte ornamentale, cu spatele spre încăpere, și își încheie nasturii de la pantaloni. Auzi în spatele lui o voce de bărbat care își cerea scuze că a întârziat; îi fusese greu să găsească un loc de parcare. Iar Sylvia îl avertizase cu o voce ascuțită că avea să se întâmple așa, după ce vacanța de vară luase sfârșit. Ea se întâlnea cu sora ei și deja era în întârziere, așa că el trebuia să preia clientul dinăuntru.

Arve Støp auzi vocea bărbatului chiar în spatele lui.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Se întoarse și zări un om sfrijit, cu ochi nefiresc de mari în spatele unor ochelari rotunzi, o cămașă de flanelă și un gât care îi aducea aminte de gâtul unei berze.

Privind peste umărul bărbatului, o zări pe Sylvia ieșind pe ușă, cu tivul fustei ridicat și o dâră umedă curgând pe spatele genunchiului gol. În acea clipă îi trecu prin minte că ea știuse că sperietoarea de ciori de lângă el, probabil soțul ei, avea să vină acolo. Ea *dorise* ca el să-i prindă asupra faptului.

– Mă descurc, mulțumesc. Am obținut ce am dorit, răspunse el, pornind spre ieșire.

Din când în când, Arve Støp își imagina cum ar reacționa dacă i s-ar spune că lăsase vreo femeie însărcinată. Dacă ar insista în privința avortului sau dacă ar vrea ca acel copil să se nască. Era absolut sigur doar de faptul că ar fi insistat într-o privință sau cealaltă; nu-i stătea în fire să lase decizia pe umerii altora.

Birte Becker îi spusese că nu aveau nevoie să folosească mijloace contraceptive, deoarece ea nu putea avea copii. Trei luni și șase raporturi sexuale mai târziu, când ea îl informase radiind de bucurie că, până la urmă, putea avea copii, el își dădu imediat seama că ea

avea să păstreze copilul. Reacționă intrând în panică și insistând asupra opțiunii alternative.

– Am cele mai bune contacte, îi zise el. În Elveția. Nimeni nu va ști.

– Asta e șansa mea de a fi mamă, Arve. Doctorul spune că e un miracol care s-ar putea să nu se mai repete.

– Atunci nu vreau să te mai văd niciodată, nici pe tine, nici copilul pe care s-ar putea să-l ai. Mă auzi?

– Copilul are nevoie de un tată, Arve. Și de o casă sigură.

– Pe care nu le vei găsi aici. Eu sunt purtătorul unei boli genetice cumplite. Înțelegi?

Birte Becker înțelesese. Și cum era o fată simplă, dar isteață, cu un tată bețiv și o mamă bolnavă de nervi, obișnuită de mică să se descurce singură, făcu ce trebuia să facă. Îi găsi copilului ei un tată și o casă sigură.

Lui Filip Becker nu-i venise să creadă atunci când această femeie frumoasă pe care el o curtase cu atâta îndârjire, fără niciun rezultat, cedase brusc și declarase că vrea să fie a lui. Și cum lui nu-i venea să creadă una ca asta, sămânța îndoielii fusese deja sădită. În clipa în care ea îl anunțase că a rămas gravidă cu el – la doar o săptămână după ce îi cedase în pat – sămânța începuse să încolțească.

Când Birte îl sună pe Arve ca să-l anunțe de nașterea lui Jonas și de faptul că bebelușul îi semăna leit, acesta rămăsese cu urechea lipită de receptor, privind în gol. Apoi îi ceruse lui Birte o fotografie. Aceasta veni prin poștă. Două săptămâni mai târziu, Birte se găsea, după cum fusese înțelegerea, într-o cafenea, cu Jonas în poală și verigheta pe deget, în vreme ce Arve ședea la altă masă, pretinzând că citește ziarul.

În acea noapte, Arve se răsuci pe o parte și alta în pat, gândindu-se neîncetat la maladia de care suferea.

Totul trebuia să se desfășoare cu discreție, cu un doctor în care putea avea încredere că-și va ține gura închisă. Pe scurt, trebuia să fie pramatia aia de chirurg de la clubul de curling: Idar Vetlesen.

Luă legătura cu Vetlesen, care lucra la clinica Marienlyst. Pramatia acceptă slujba și banii aferenți, după care, pe cheltuiala lui Arve, se duse la Geneva, unde cei mai renumiți experți în sindromul lui Fahr din Europa se adunau în fiecare an ca să țină un curs și să prezinte ultimele descoperiri descurajante ale cercetărilor lor.

Primele teste la care fu supus Jonas nu dezvăluiră nimic anormal, însă chiar dacă Vetlesen îi repetă întruna că simptomele apar, de obicei, la vârstă adultă – nici Arve nu avusese niciun simptom până la împlinirea vârstei de patruzeci de ani –, Støp insistă ca băiatul să fie examinat anual.

Trecuseră doi ani de când el își văzuse propria sămânță curgând pe piciorul Sylviei Ottersen când aceasta ieșea din magazin și din viața lui Arve Støp. El pur și simplu nu o mai căutase, și nici ea pe el. Până acum. Când îl sună, el îi spuse imediat că e pe drum către o ședință urgentă, însă ea îi spuse din scurt ce dorea. În patru propoziții, îi zise că în mod evident nu toată sperma lui se pierduse, căci acum avea gemene, soțul ei credea că sunt ale lui, iar ei aveau nevoie de un investitor dispus să mențină Taste of Africa pe linia de plutire.

– Cred că am injectat destule în magazinul ăla, replică Arve, care adesea reacționa la veștile proaste cu poante spirituale.

– Pe de altă parte, aș putea face rost de bani dacă m-aș duce la *Se og Hør*. Ăștia se dau în vânt după poveștile astea cu tatăl celebru al copilului meu, nu-i așa?

– Nu știi să blufezi, ripostă el. Ai prea multe de pierdut dacă faci asta.

– Situația s-a schimbat, replică ea. Am de gând să îl părăsesc pe Rolf dacă strâng destui bani ca să cumpăr partea lui de magazin. Problema cu magazinul constă în poziția lui, așa că voi pune drept condiție ca *Se og Hør* să publice fotografii cu el ca să-i facă puțină publicitate. Ai idee câți oameni citesc astfel de prostii?

Arve Støp avea idee. Fiecare al șaselea adult norvegian. El, unul, nu obiectase niciodată la apariția câte unui scandal drăguț din când

în când, dar ca lucrurile să pară ca și cum un bogătaș libidinos își exploatează statutul de vedetă cu o femeie măritată nevinovată de o asemenea manieră perfidă? Imaginea publică a lui Arve Støp netemătorul și cutezătorul ar fi fost terfelită definitiv, iar ieșirile pline de indignare morală din revista *Liberal* ar fi fost privite de toți ca fiind ipocrizii. Iar femeia nici măcar nu era atrăgătoare. Chestia asta nu mirosea bine. Nu mirosea deloc bine.

– Cam despre ce sumă vorbim? întrebă el.

După ce ajunseră la o înțelegere, el îl sună pe Idar Vetlesen la clinica Marienlyst și îi spuse că avea doi pacienți noi. Aranjară să procedeze la fel ca în cazul lui Jonas, mai întâi să facă testele ADN gemenelor, pe care să le trimită la Institutul de Medicină Legală pentru confirmarea paternității, apoi să înceapă verificarea simptomelor maladiei.

După ce încheie convorbirea, Arve Støp se lăsă pe spate pe fotoliul lui înalt, din piele, și văzu soarele strălucind peste vârfurile copacilor din Bygdøy și din peninsula Snarøya, știind că ar fi trebuit să se simtă tare deprimat. Însă nu se simțea așa. Se simțea încântat. Da, se simțea aproape fericit.

Amintirea îndepărtată a acelei fericiri fu primul lucru care îi trecu lui Arve Støp prin minte atunci când Idar Vetlesen îl sună ca să-l anunțe că ziarele speculau asupra faptului că femeia decapitată din Sollihøgda ar fi Sylvia Ottersen.

– Mai întâi dispare mama lui Jonas Becker, zise Vetlesen. Apoi este descoperită, moartă, mama gemenelor. Nu sunt deloc expert în calcule de probabilistică, dar trebuie să mergem la poliție, Arve. Ăștia umblă ca nebunii acum după conexiuni între evenimente.

În ultimii ani, Vetlesen începuse să scoată profituri frumușele, îmbunătățind imaginea vedetelor, dar în ochii lui Arve Støp el continua să fie o pramatie sau poate tocmai ca o consecință a ceea ce făcea el.

– Nu, nu mergem la poliție, răspunse Arve.

– Nu? Atunci va trebui să-mi dai un motiv bun.

– Bine. Despre ce sumă de bani discutăm?

– Dumnezeule, Arve, nu încerc să te șantajez. Pur și simplu nu pot să...

– Cât?

– Încetează. Ai un alibi sau nu?

– N-am niciun alibi, dar am o grămadă de bani. Spune-mi câte zerouri și mă gândesc la asta.

– Arve, dacă n-ai nimic de ascuns...

– Bineînțeles că am ceva de ascuns, idiotule! Crezi că am chef să fiu expus public drept corupător de neveste și suspect de crimă? Va trebui să ne întâlnim și să discutăm pe tema asta.

– Și v-ați întâlnit? întrebă Harry Hole.

Arve Støp clătină din cap. Dincolo de fereastra dormitorului vedea zorii zilei ivindu-se, însă apele fiordului continuau să fie negre.

– N-am ajuns atât de departe înainte ca el să moară.

– De ce nu mi-ai spus nimic din toate astea prima dată când am venit aici?

– Nu e evident? Nu știu nimic care să aibă vreo valoare pentru poliție, așa că de ce să mă amestec? Nu uita că am o marcă personală de care să mă îngrijesc, iar marca asta e dată de numele meu. Marca asta este, de fapt, singurul capital al revistei *Liberal*.

– Parcă țin minte că ai spus că singurul tău capital este integritatea personală.

Støp ridică din umeri.

– Integritate. Marcă. E același lucru.

– Deci dacă ceva seamănă a integritate, atunci chiar e integritate?

Støp se uită exasperat la Harry.

– Chestia asta vinde revista. Dacă oamenii simt că li se spune adevărul, atunci sunt mulțumiți.

– Mmm. Harry aruncă o privire ceasului. Și tu crezi că eu sunt satisfăcut acum?

Arve Støp nu-i răspunse.

28

Ziua 20

Maladie

Bjørn Holm îl conduse pe Harry din Aker Brygge până la sediul poliției. Inspectorul își îmbrăcase hainele ude, iar pielea artificială foșnea atunci când el își schimba poziția.

– Echipa Delta a fost la apartamentul ei acum douăzeci de minute, zise Holm. Nu era acolo. Au lăsat trei oameni de pază.

– Nu se va mai întoarce, replică Harry.

În biroul lui de la etajul șase, Harry se schimbă în uniforma de polițist care atârna pe un umeraș; nu o mai purtase de la înmormântarea lui Jack Halvorsen. Se uită în oglindă. Haina atârna pe el.

Gunnar Hagen fusese alertat și venise imediat la birou. Acum ședea pe scaunul lui și asculta raportul lui Harry. Era o relatare atât de dramatică, încât uită cu totul să se mai simtă iritat de modul cum stătea uniforma.

– Omul de zăpadă e Katrine Bratt, repetă încet Hagen, ca și cum rostirea cu voce tare făcea lucrurile mai ușor de înțeles.

Harry încuviință.

– Și tu îl crezi pe Støp?

– Da, răspunse Harry.

– Îi poate verifica cineva povestea?

– Sunt morți cu toții. Birte, Sylvia, Idar Vetlesen. Putea fi el Omul de zăpadă. Asta dorea să afle Katrine Bratt.

– Katrine? Dar tu spui că ea e Omul de zăpadă. De ce ar...?

– Eu spun că ea dorea să afle dacă el *putea* fi Omul de zăpadă. Dorea să găsească un țap ispășitor. Støp afirmă că atunci când el i-a zis că nu are alibi pentru zilele când s-au înfăptuit crimele ea i-ar fi spus: „Bine" și i-ar fi comunicat că tocmai a fost denumit Omul de zăpadă. Apoi a început să îl sugrume. Până ce a auzit mașina izbindu-se de ușa din față și și-a dat seama că suntem pe urmele ei, după care și-a luat zborul. Probabil că plănuia ca noi să îl găsim pe Støp mort în apartament, după toate aparențele sinucis prin spânzurare. Iar noi ne-am fi liniștit convinși că am descoperit vinovatul. La fel cum l-a ucis pe Idar Vetlesen. Și ca atunci când a încercat să-l împuște pe Filip Becker în timpul operațiunii de arestare.

– Cum? A încercat...?

– Ținea revolverul ațintit asupra lui, cu cocoșul ridicat. Am auzit cum dă drumul trăgaciului atunci când m-am postat pe linia ei de tragere.

Gunnar Hagen închise ochii și își masă tâmplele cu degetele.

– Te-am auzit. Dar deocamdată toate astea sunt speculații, Harry.

– Și mai e scrisoarea, replică Harry.

– Scrisoarea?

– De la Omul de zăpadă. Am dat peste document în computerul ei de acasă, datat înainte ca vreunul dintre noi să știe ceva despre Omul de zăpadă. Iar hârtia era în imprimantă.

– Isuse! Hagen lovi cu cotul tare în lemnul biroului și își îngropă fața în palme. Am angajat-o aici pe femeia aia! Știi ce înseamnă asta, Harry?

– Păi un scandal cât casa de mare. Lipsă de încredere în orice forță polițienească. Capete care vor fi tăiate la eșaloanele superioare.

Între degetele lui Hagen apăru o deschizătură, prin care el se uită dur la Harry.

– Mersi că ai fost atât de explicit.

– Plăcerea e de partea mea.

– O să-i chem pe șefi. Între timp, vreau ca tu și Bjørn Holm să vă țineți gurile ferecate. Cum rămâne cu Arve Støp? Va ciripi?

– N-are de ce, șefu'. Harry zâmbi. Se duce pe apa sâmbetei.

– Ce anume?

– Integritatea.

Ceasul arăta ora zece, iar de la fereastra biroului său, Harry urmărea lumina palidă a zilei cum învăluie, aproape ezitând acoperișurile nemișcate ale zilei de duminică din Grønland. Trecuseră mai bine de șase ore de când Katrine Bratt dispăruse din apartamentul lui Støp, iar până în acel moment căutarea ei nu dăduse rezultate. Evident că existau șanse ca ea să mai fie încă în Oslo, însă, dacă își pregătise o retragere strategică acum putea să fie deja departe. Harry nu se îndoia că ea se pregătise și pentru așa ceva.

Așa cum acum nu mai avea nicio îndoială că ea era Omul de zăpadă.

În primul rând, existau dovezile: scrisoarea și tentativele de crimă. Iar instinctul lui se confirmase: sentimentul că era urmărit îndeaproape, sentimentul că cineva se infiltrase în viața lui. Tăieturile din ziare de pe perete, rapoartele. Katrine ajunsese să îl cunoască atât de bine, încât îi putea prezice următoarele mutări, îl putea folosi pe el în jocul ei. Iar acum ea devenise un virus în sângele lui, un spion în interiorul creierului lui.

Auzi pe cineva intrând, dar nu se întoarse.

– I-am depistat telefonul mobil, se auzi vocea lui Skarre. E în Suedia.

– Îhî?

– Centrul de operațiuni Telenor spune că semnalul se deplasează spre sud. Localizarea și viteza se potrivesc cu trenul de Copenhaga care a plecat din Gara Centrală Oslo la șapte și cinci. Am vorbit cu poliția din Helsingborg; cei de acolo au nevoie de o cerere oficială ca

să efectueze o arestare. Trenul e programat să ajungă în jumătate de oră. Ce facem?

Harry înclină încet din cap, ca pentru sine însuși. Un pescăruș plutea afară purtat de vânt, după care își schimbă brusc direcția și se năpusti înspre copacii din parc. Poate că zărise vreo pradă. Sau pur și simplu se răzgândise. Așa cum procedează oamenii. Gara din Oslo la ora șapte dimineața.

– Harry? Ar putea ajunge în Danemarca dacă noi nu...

– Roagă-l pe Hagen să discute cu cei din Helsingborg, zise Harry, răsucindu-se pe călcâie și luându-și haina de pe cuier cu o singură mișcare rapidă.

Skarre îl urmări uimit pe inspector cum o apucă grăbit pe coridor, cu pași mari și hotărâți.

Ofițerul Orø de la magazia sediului central al poliției îl privi pe inspectorul pleșuv fără să-și ascundă uimirea și repetă:

– CS? Adică gaz?

– Două tuburi, răspunse Harry. Și o cutie cu muniție pentru revolver.

Ofițerul se duse șchiopătând până la magazie, bombănind printre dinți. Tipul ăla, Hole, era nebun de legat, toată lumea știa asta, dar de ce gaz lacrimogen? Dacă ar fi fost vorba despre altcineva de la sediu, ar fi crezut că e pentru o distracție mică între amici. Însă, din câte auzise el, Hole nu avea amici, cel puțin nu printre polițiști.

Când Orø se întoarse, inspectorul tuși.

– A cerut Katrine Bratt, de la divizia Omucideri, vreo armă de aici?

– Femeia de la secția de poliție din Bergen? Doar ceea ce se stipulează în regulament.

– Și ce spune regulamentul?

– Să înapoieze toate armele și muniția nefolosită la secția veche cu ocazia plecării de acolo și să ceară un revolver nou și două cutii cu muniție de la secția nouă.

– Așadar, n-are vreo armă mai mare decât un revolver?

Orø clătină, nedumerit, din cap.

– Mulțumesc, zise Harry, punând cutiile cu muniție și dozele verzui și cinlindrice cu gaz lacrimogen inventat de Corso și Stoughton în 1928 într-o geantă neagră.

Ofițerul nu replică, cel puțin nu până ce nu primi semnătura lui Hole pentru ceea ce livrase, după care mormăi:

– Să aveți o duminică pașnică.

***

Harry ședea în sala de așteptare de la spitalul Ullevål, cu geanta neagră alături. În încăpere mirosea a alcool, bătrânețe și moarte lentă. O pacientă ocupase un scaun vizavi de el și se uita fix la el, ca și cum ar fi încercat să localizeze pe cineva care nu se găsea acolo: o persoană pe care ea o cunoscuse, un iubit care nu se materializase niciodată, un fiu pe care credea că îl recunoaște.

Harry oftă, se uită la ceas și vizualiză în minte năvala polițiștilor în tren la Helsingborg. Conductorul trenului, care primise ordin de la șeful de stație să oprească trenul cu un kilometru înainte de gară. Forțele înarmate de poliție dispersate pe ambele laturi ale căii ferate, așteptând însoțite de câini polițiști. Inspectarea eficientă a vagoanelor, a compartimentelor, a toaletelor. Pasagerii reacționând îngroziți la vederea polițiștilor înarmați, o priveliște încă neobișnuită în ținuturile de vis ale Scandinaviei. Mâinile tremurânde și grăbite ale femeilor cărora li se cereau actele de identitate. Umerii aplecați ai polițiștilor, nervozitatea lor, dar și adrenalina provocată de neprevăzut. Nerăbdarea, îndoiala, iritarea și în cele din urmă dezamăgirea și disperarea lor că n-au găsit ce căutau. În cele din urmă, dacă aveau noroc și erau competenți, înjurăturile cu glas tare când aveau să descopere sursa semnalelor depistate de către celulele de telefonie mobilă: telefonul lui Katrine Bratt într-un coș de gunoi dintr-o toaletă.

Un chip zâmbitor apăru lângă el.

– Îl puteți vedea acum.

Harry se luă după femeia cu șolduri energice și late, îmbrăcată cu pantaloni albi. Aceasta deschise ușa.

– Dar să nu stați prea mult. Are nevoie de odihnă.

Stâle Aune zăcea pe patul rezervei de spital. Fața lui rotundă, cu vinișoare roșii, era trasă și atât de palidă, încât nuanța ei aproape că se confunda cu culoarea pernei de pe pat. Părul rar, ca al unui bebeluș, se lipea de fruntea mare a sexagenarului. Dacă nu ar fi zărit aceiași ochii vii și plini de jovialitate, Harry ar fi crezut că se uită la cadavrul psihologului diviziei Omucideri, în același timp consilierul spiritual personal al inspectorului.

– Doamne, Harry, zise Aune. Ai ajuns un schelet. Nu te simți bine?

Harry se simți nevoit să zâmbească. Aune se ridică în capul oaselor cu o grimasă pe chip.

– Îmi cer scuze că nu te-am vizitat până acum, zise Harry, trăgând un scaun până aproape de pat. Doar că spitalul... mă... nu știu exact.

– Spitalul îți amintește de mama ta atunci când erai doar un băiat. E-n regulă.

Harry înclină din cap și își plecă privirea asupra propriilor mâini.

– Te tratează bine?

– Așa ceva întrebi atunci când vizitezi pe cineva la închisoare, Harry, nu la un spital.

Harry înclină iarăși din cap.

Aune oftă.

– Știu că te preocupă starea mea, Harry. Dar te cunosc prea bine, așa că știu că n-ai venit aici din curtoazie. Haide, spune ce ai pe suflet.

– Poate să aștepte. Mi s-a spus că nu ești bine.

– A fi bine este o chestie relativă. Și, ca să vorbim tot în termeni relativi, sunt extraordinar de bine. Ar fi trebuit să mă vezi ieri. Mai exact, *n-ar fi trebuit* să mă vezi ieri.

Harry zâmbi cu privirea ațintită spre propriile mâini.

– E vorba despre Omul de zăpadă? întrebă Aune.

Harry încuviință.

– În sfârșit. Mă plictiseam de moarte aici. Hai, dă-i drumul!

Harry inspiră. Apoi îi relată celuilalt un rezumat al celor petrecute până atunci. Încercând să lase la o parte informațiile irelevante și speculative, dar fără să piardă din vedere detaliile esențiale. Aune îl întrerupse doar de câteva ori cu întrebări, în rest se mulțumi să asculte în tăcere, cu o expresie de concentrare întipărită pe chip. Iar după ce Harry încheie, bolnavul păru că-și revenise; obrajii lui se coloraseră și el stătea mai drept pe pat.

– Interesant, rosti Aune. Dar tu știi deja cine e vinovatul, așa că de ce ai venit la mine?

– Femeia asta e nebună, nu-i așa?

– Oamenii care comit astfel de crime sunt, fără excepție, nebuni. Deși nu neapărat în sens criminal.

– Cu toate astea, sunt câteva lucruri pe care nu le înțeleg în privința ei, zise Harry.

– Dumnezeule, eu abia dacă *înțeleg* câteva lucruri despre oameni, așa că în acest caz ești un psiholog mai bun ca mine.

– Avea doar nouăsprezece ani când le-a omorât pe cele două femei din Bergen și pe Gert Rafto. Cum poate o persoană atât de dezaxată să treacă de testele psihologice pentru Academia de Poliție și apoi pentru angajare atâția ani, fără ca nimeni să își dea seama?

– Bună întrebare. Poate că e un caz de cocteil.

– Caz de cocteil?

– Cineva cu câte un pic din toate. Suficient de schizofrenic pentru a auzi voci, dar în stare să-și mascheze boala de cei din jurul ei. Personalitate obsesiv-compulsivă amestecată cu un pic de paranoia, care o poate zăpăci cu privire la situație și la ce trebuie să facă pentru a scăpa, dar pe care restul lumii o percepe ca pe o simplă reticență. Fiara de tip bestie care se naște în timpul crimelor pe care le descrii se potrivește unei personalități de tip borderline, deși una care își poate controla furia.

– Mmm. Cu alte cuvinte, n-ai nici cea mai vagă idee?

Aune râse. Imediat îl cuprinse un acces de tuse.

– Îmi pare rău, Harry, mârâi el. Așa sunt cele mai multe cazuri. În psihologie am definit mai multe țarcuri în care mușteriii noștri refuză să intre. Nu sunt altceva decât niște ființe insolente nerecunoscătoare și confuze. Gândește-te la toate cercetările pe care le-am efectuat pentru ele!

– Mai e ceva. Când am descoperit cadavrul lui Gert Rafto ea a fost înspăimântată pe bune. Adică nu s-a prefăcut deloc. Mi-am dat seama de șocul prin care trecea; pupilele dilatate și negre, chiar dacă i-am îndreptat lanterna direct spre față.

– Aha! Asta e interesant. Aune se ridică și mai sus. De ce i-ai băgat lanterna în față? Bănuiai ceva încă de pe atunci?

Harry nu răspunse.

– Poate că ai dreptate, continuă Aune. Poate că ea și-a reprimat crimele; în niciun caz nu e ceva neobișnuit. Mi-ai spus că, de fapt, ea te-a ajutat mult în anchetă și nu a sabotat-o. Asta ar putea sugera că se bănuiește pe sine și nutrește dorința sinceră de a afla adevărul. Cât de multe știi despre noctambulism sau somnambulism?

– Știu că oamenii pot merge în somn. Pot vorbi în somn. Pot mânca, se pot îmbrăca și pot chiar ieși afară ca să conducă o mașină în somn.

– Corect. Dirijorul Harry Rosenthal dirija și cânta partituri de instrumente pentru simfonii întregi în somn. Au existat cel puțin cinci cazuri de crimă în care asasinul a fost achitat deoarece instanța a decis că el sau ea erau parasomniaci, adică sufereau de tulburări de somn. A existat un bărbat în Canada care, acum câțiva ani, s-a sculat, a condus mașina mai bine de douăzeci de kilometri, a parcat, și-a ucis soacra, cu care în general avea o relație excelentă, aproape că și-a sugrumat socrul, s-a dus acasă și s-a culcat la loc. A fost achitat.

– Vrei să spui că ea ar fi putut ucide în somn? Că e unul dintre parasomniacii ăia?

– E un diagnostic controversat. Dar imaginează-ți o persoană care intră regulat într-o stare ca de hibernare și care, ulterior, nu-și mai poate aminti cu limpezime ce a făcut. Cineva care are o imagine încețoșată, fragmentată a evenimentelor, ca într-un vis.

– Mmm.

– Și presupune că femeia asta a început să-și dea seama ce a făcut în cursul anchetei.

Harry înclină încet din cap.

– Și care își dă seama că, pentru a scăpa, are nevoie de un țap ispășitor.

– E de conceput. Aune făcu o grimasă. Oricum, din punct de vedere al psihicului uman, cele mai multe lucruri sunt de conceput. Problema e că nu putem vedea tulburările despre care discutăm; trebuie să presupunem că ele există doar pe baza simptomelor.

– Cum ar fi mucegaiul.

– Cum?

– Ce o poate face pe o persoană ca femeia asta atât de bolnavă?

Aune gemu.

– Tot ce există! Și nimic! Natura și grija.

– Un tată alcoolic și violent?

– Da, da, da. Nouăzeci de puncte pentru asta. Și o mamă cu un istoric de boală psihică, o experiență traumatizantă sau două în copilărie și ai toate elementele.

– Pare probabil ca, dacă ar fi devenit mai puternică decât tatăl ei alcoolic și violent, să încerce să-i facă rău? Să-l omoare?

– Nu e nicidecum imposibil. Îmi amintesc de un ca... Aune încremeni în mijlocul propoziției. Se holbă la Harry. Apoi se aplecă în față și șopti, cu un licăr dansându-i nebunește în ochi. Vrei să spui ce cred eu că vrei să spui?

Harry Hole își privi cu atenție unghiile de la mâini.

– La secția de poliție din Bergen mi s-a dat o fotografie a unui bărbat. Mi s-a părut ceva familiar la el, ca și cum l-aș mai fi întâlnit undeva. Abia acum înțeleg motivul. Era asemănarea de familie. Înainte de a

se numi Bratt după căsătorie, Katrine se numea Rafto. Gert Rafto era tatăl ei.

Pe drumul către trenul expres spre aeroport, Harry primi un telefon de la Skarre. Se înșelase. Nu găsiseră telefonul ei mobil în toaletă, ci pe raftul pentru bagaje dintr-un vagon.

Optzeci de minute mai târziu era învăluit de ceața cenușie. Căpitanul anunțase nori la joasă înălțime și ploaie în Bergen. „Vizibilitate zero", își spuse Harry. Avionul zbura doar pe baza instrumentelor de bord.

Ușa se deschise cu putere la câteva secunde după ce Thomas Helle, de la unitatea Persoane Dispărute, sunase la soneria de deasupra plăcuței pe care scria *Andreas, Eli și Trygve Kvale.*

– Slavă Domnului că ați venit așa de repede. Bărbatul care stătea în fața lui Helle privi în spatele polițistului. Unde sunt ceilalți?

– Sunt singur. Încă n-ați aflat nimic despre soția dumneavoastră?

Bărbatul, despre care Helle presupunea că e Andreas Kvale, cel care sunase la poliție, se uită uimit la el.

– A dispărut, v-am spus asta.

– Da, dar de obicei ele se întorc.

– Cine sunt *ele?*

Thomas Helle oftă.

– Pot să intru, domnule Kvale? Ploaia asta...

– A, scuze! Vă rog...

Bărbatul, de circa cincizeci de ani, se dădu la o parte, iar în întunericul din spatele lui Helle zări în tânăr brunet, de circa douăzeci de ani.

Thomas Helle decise să rezolve problema stând în picioare în hol. Într-o astfel de zi abia dacă exista personalul necesar la centrala telefonică; era duminică, iar cei aflați la slujbă o căutau pe Katrine Bratt. Un om de-al lor. Totul se desfășura cu discreție, însă zvonurile

care circulau deja sugerau că ea ar putea fi implicată în cazul Omul de zăpadă.

– Cum ați descoperit lipsa ei? întrebă Helle, pregătindu-se să scrie.

– Trygve și cu mine abia ne întorsesem dintr-o călătorie în Nordmarka. Am fost plecați două zile. Fără telefoane mobile, doar cu undițe de pescuit. Ea nu era acasă, nu existau mesaje și, așa cum am spus la telefon, ușa nu era încuiată. Ușa stă mereu încuiată, chiar atunci când ea e în casă. Soția mea este o femeie foarte neliniștită. Niciuna dintre hainele ei nu erau atinse. Nici încălțămintea. Doar papucii ei. Pe vremea asta...

– Ați sunat la cunoscuții ei? Inclusiv la vecini?

– Bineînțeles. Nimeni n-a auzit nimic.

Thomas Helle scria. Deja îl încerca o senzație; o senzație de recunoaștere. Soție și mamă dispărută.

– Spuneați că soția dumneavoastră e o femeie neliniștită, zise el. Atunci cui i-ar fi putut deschide ușa? Și pe cine ar fi putut lăsa să intre?

Observă cum tatăl și fiul schimbă o privire.

– Nu multor oameni, răspunse tatăl, cu convingere. Trebuie să fi fost cineva cunoscut de ea.

– Sau, poate, cineva în legătură cu care ea nu se simțea amenințată, replică Helle. Cum ar fi un copil sau o femeie?

Andreas Kvale încuviință.

– Sau cineva cu un motiv plauzibil ca să intre. De exemplu cineva de la compania de electricitate care să citească contorul.

Soțul ezită.

– Poate.

– Ați zărit ceva neobișnuit prin preajma casei?

– Neobișnuit? Cum adică?

Helle își mușcă buza de jos. Își făcu curaj.

– Ceva care să semene a... om de zăpadă?

Andreas Kvale se uită la fiul lui, care clătină energic din cap, îngrozit.

– Asta ca să eliminăm pista din cercetările noastre, rosti Helle pe un ton de conversație.

Fiul rosti ceva. Un mormăit încet.

– Cum? întrebă Helle.

– A zis că nu mai e zăpadă afară.

– Nu, bineînțeles că nu. Helle își băgă carnețelul în buzunarul hainei. O să apelez patrulele de stradă prin radio. Dacă ea nu revine acasă până diseară, o să intensificăm căutările. În nouăzeci și nouă la sută din cazuri, persoana dată dispărută se întoarce singură acasă. Asta e cartea mea de vizită...

Helle simți mâna lui Andreas Kvele pe brațul lui.

– Vreau să vă arăt ceva, domnule ofițer.

Thomas Helle îl urmă pe Kvale printr-o ușă de la capătul holului, apoi de-a lungul unei scări până în pivniță. Kvale deschise o ușă către o încăpere care mirosea a săpun și haine atârnate la uscat. În colț se găsea un uscător de haine de modă veche, lângă o mașină de spălat Electrolux de fabricație mai veche. Podeaua din cărămidă se înclina către scurgerea din mijloc. Podeaua era udă, iar pe zid se vedea apă, ca și cum podeaua ar fi fost recent spălată cu furtunul verde care zăcea pe ea. Însă nu asta îi atrase imediat atenția lui Thomas Helle. El observă articolul de îmbrăcăminte care atârna pe sfoară la uscat, prins cu cârlige de umeri. Sau, mai exact, ceea ce rămăsese din acel obiect. Fusese tăiat la nivelul pieptului. Marginea era zdrențuită și înnegrită din pricina arsurii.

29

Ziua 20

Gaz lacrimogen

Ploaia cădea ca o țârâială din ceruri peste orașul Bergen, care zăcea scăldat în lumina albastră a amurgului. Barca pe care Harry o rezervase îl aștepta la chei, la piciorul podului Puddefjord. Taxiul lui Harry opri în fața firmei de închiriere bărci.

Ambarcțiunea era un vas de navigație cu cabină, finlandez, bine întreținut, lung de nouă metri.

– Mă duc la pescuit, zise Harry, arătând spre harta nautică. Există stânci scufundate sau ceva despre care ar trebui să știu dacă mă duc acolo?

– Insula Finnøy? întrebă omul de la firma de închiriere. Luați o undiță cu plutitor și mulinetă, dar pescuitul e slab acolo.

– O să descopăr curând, nu? Cum pornești chestia asta?

Când Harry trecu de promontoriul Nordnes, în întunericul care începea să se lase, desluși stâlpul totemic printre copacii desfrunziți din parc. Marea era netedă și înspumată sub biciuirea ploii. Harry împinse maneta de lângă volan înainte, prora se înălță – și el fu nevoit să facă un pas în spate ca să se echilibreze – și ambarcațiunea prinse viteză.

Un sfert de oră mai târziu, Harry trase de manetă înapoi și vină barca înspre chei, în partea cea mai îndepărtată a insulei, la distanță de căsuța lui Rafto. Amară ambarcațiunea, luă undița de pescuit și

ascultă ploaia. Pescuitul nu era pasiunea lui. Mulineta era grea, iar cârligul se bălăngănea la capătul undiței. Harry scoase din apă niște alge, care se învârtiră în jurul undiței când el le eliberă. Ridică cârligul și îl curăță. Apoi încercă să lanseze din nou, dar se blocase ceva la mulinetă și aceasta atârna acum la douăzeci de centimetri sub vârful undiței și nu voia nici să se ridice, nici să coboare. Harry se uită la ceas. Dacă cineva fusese alertat de zgomotul motorului ambarcațiunii, până acum probabil se liniștise, iar el trebuia să termine treaba înainte de lăsarea nopții. Lăsă undița pe banchetă, deschise geanta cu care venise, scoase de acolo revolverul, deschise cutia cu gloanțe și încărcă arma. Înghesui cutiile cu gaz în buzunarele hainei și se urcă pe mal.

Avu nevoie de cinci minute ca să ajungă în vârful insulei pustii și să coboare înspre căsuțele închise iarna, aflate în cealaltă parte a insulei. Căsuța lui Rafto se ivi în fața lui, întunecată și neprimitoare. Harry găsi un loc pe o stâncă la douăzeci de metri depărtare, de unde se vedeau ușile și ferestrele căsuței. Ploaia i se infiltrase de mult prin materialul hainei militare verzi. Scoase una dintre cutiile cu gaz, căreia îi trase cuiul de siguranță. În cinci secunde valva susținută cu un arc avea să se deschidă și gazul avea să iasă șuierând afară. Alergă spre căsuță, ținând cutia în mâna întinsă, apoi aruncă cutia înspre fereastra căsuței. Geamul se sparse cu un zgomot slab. Harry se retrase către stâncă și își ridică revolverul. Prin ploaie auzea doza de gaz sfârâind și vedea cum fereastra devine cenușie pe interior.

Dacă Katrine era acolo, n-avea cum să reziste mai mult de câteva secunde.

Ațintì revolverul spre căsuță. Așteptă, cu cătarea îndreptată spre clădire.

După două minute nu se întâmplase nimic.

Harry așteptă alte două minute.

Apoi pregăti a doua doză, se duse la ușă cu arma ridicată și încercă broasca. Încuiată. Cam șubredă totuși. Se dădu patru pași înapoi și se năpusti spre ușă.

Ușa cedă de-a lungul balamalelor, iar Harry năvăli în încăperea plină de fum, cu umărul drept înainte. Gazul îi atacă imediat ochii. Harry își ținu respirația în vreme ce bâjbâia spre ușa spre pivniță. Deschise chepengul, scoase cuiul de siguranță de la a doua cutie și-i dădu drumul în pivniță.

Apoi alergă afară din căsuță. Găsi o băltoacă cu apă și se afundă până la genunchi, cu ochii și nasul curgându-i, apoi își vârî capul sub apă cu ambii ochi deschiși, cât de adânc putu, până ce nasul lui atinse pietrele de dedesubt. Repetă procedura de două ori. Nasul și cerul gurii continuau să-l usture ca naiba, însă ochii i se limpeziseră. Aținti iarăși revolverul înspre cabană. Așteptă. Și iar așteptă.

– Haide! Haide, nemernico!

Însă nu ieși nimeni din căsuță.

După un sfert de oră fumul încetă să mai iasă prin gaura din perete. Harry se întoarse la căsuță și deschise ușa. Tuși și aruncă o ultimă privire înăuntru. Pustiu învăluit în ceață. Zbor doar cu ajutorul instrumentelor de bord. La naiba, la naiba, la naiba!

În vreme ce se îndrepta înapoi spre ambarcațiune afară se întunecase așa de tare, încât Harry știa că o să se confrunte cu probleme de vizibilitate. Dezlegă parâmele, se urcă la bord și apucă maneta de viteză. Prin minte îi trecu un gând: nu dormise de aproape treizeci și șase de ore, nu mâncase de dis-de-dimineață, era ud până la piele și zburase până în nenorocitul de Bergen de pomană. Dacă motorul ambarcațiunii nu pornea la primul contact, avea să ciuruiască chila cu goanțe calibrul 38 și avea să înoate până la mal. Motorul porni cu un huruit. Lui Harry aproape că îi păru rău. Tocmai era pe punctul de a împinge maneta de viteze când o văzu.

Stătea chiar în fața lui, pe treptele care duceau în jos sub punte. Se sprijinea cu nonșalanță de cadrul ușii cabinei, îmbrăcată cu un pulover gri peste o rochie neagră.

– Mâinile sus! îi ordonă ea.

Porunca sunase atât de copilărească, încât aproape că părea o glumă. Revolverul negru ațintit spre el nu mai semăna deloc a glumă. Nici amenințarea care urmă.

– Dacă nu faci ce-ți spun te împușc în stomac, Harry. Ceea ce îți va distruge nervii spatelui și te va paraliza. Va urma un glonț în cap. Dar să începem cu stomacul...

Katrine coborî țeava armei.

Harry dădu drumul volanului și manetei și își ridică mâinile.

– Dă-te în spate dacă ești amabil, îi ceru ea.

Katrine urcă scările. Abia acum Harry observă lucirea din ochii ei, aceeași pe care o zărise atunci când îl arestaseră pe Becker și aceeași pe care o observase în barul Fenris. Însă irișii ei scânteiau acum. Harry se retrase până ce simți scaunul de la pupa lipindu-se de picioarele lui.

– Stai jos, ordonă Katrine, oprind motorul bărcii.

Harry se prăbuși pe scaun, așezându-se pe undița de pescuit, și simți apa de pe scaunul de plastic pătrunzându-i prin pantaloni.

– Cum m-ai găsit? întrebă ea.

Harry ridică din umeri.

– Haide, zise ea, ridicând arma. Satisfă-mi curiozitatea, Harry.

– Ei bine, replică Harry, încercând să citească ceva pe fața ei palidă și trasă.

Însă păși pe teritoriu necunoscut; chipul acelei femei nu-i aparținea acelei Katrine Bratt pe care o cunoștea el. Pe care crezuse că o cunoaște.

– Toată lumea are un tipar comportamental, se auzi Harry spunând. Un plan de joc.

– Înțeleg. Și care e planul meu?

– Să arăți într-o direcție și să fugi în cealaltă.

– Oh?

Harry sesiză greutatea revolverului în buzunarul din dreapta al hainei. Își ridică partea din spate a trupului și deplasă undița de sub el, lăsându-și mâna dreaptă pe scaun.

– Scrii o scrisoare pe care o semnezi Omul de zăpadă, mi-o trimiți mie și câteva săptămâni mai târziu apari la sediul poliției. Primul lucru pe care îl faci este să îmi comunici că Hagen a cerut ca eu să am grijă de tine. Hagen n-a cerut niciodată așa ceva.

– Corect până aici. Altceva?

– Ți-ai aruncat haina în canalul din fața apartamentului lui Støp și te-ai făcut nevăzută în direcție opusă, peste acoperiș. Ca atare, tiparul tău spune că atunci când îți lași telefonul mobil într-un tren care se îndreaptă spre est, tu îți iei zborul spre vest.

– Bravo. Și cum mi-am luat zborul?

– Nu cu avionul, evident. Știai că la Gardemoen paza va fi întărită. Bănuiesc că ai abandonat telefonul în gara centrală din Oslo cu mult înainte de plecarea trenului, te-ai dus la autogară și ai luat un autobuz de dimineață spre vest. Aș putea presupune că ai împărțit drumul în mai multe etape. Ai tot schimbat autobuzele.

– Notodden expres, replică Katrine. De acolo autobuzul spre Bergen. M-am dat jos în Voss și am cumpărat haine. Autobuzul către Ytre Arna. De acolo până la Bergen o cursă locală. Am plătit un pescar de la Zacharias să mă aducă aici. N-ai ghicit deloc rău, Harry.

– Nu era așa de greu. Tu și cu mine ne asemănăm destul de mult.

Katrine îți înalță capul.

– Dacă erai așa de sigur, cum de ai venit singur?

– Nu sunt singur. Müller-Nilsen și oamenii lui sunt deja pe drum, cu barca.

Katrine râse. Harry își apropie mâna de buzunarul hainei.

– Sunt de acord că ne asemănăm, Harry. Dar când vine vorba de mințit, mă pricep mai bine ca tine.

Harry înghiți în sec. Avea mâna rece. Degetele trebuiau să i se supună comenzii date de creier.

– Da, sunt sigur că ție îți vine mai ușor asta, zise el. Cum ar fi să ucizi.

– Oh? Acum arăți de parcă ai fi gata să mă ucizi. Mâna ta se apropie alarmant de mult de buzunarul hainei. Ridică-te și scoate-ți haina. Încet. Și arunc-o aici.

Harry înjură în sinea lui, dar se conformă ordinului. Haina lui aterizează pe punte la picioarele lui Katrine cu un zgomot înfundat. Fără să-și ia privirea de la Harry, ea apucă haina și o aruncă peste bord.

– Oricum venise vremea să-ți iei una nouă, zise ea.

– Mmm, făcu Harry. Adică una care să se potrivească la culoare cu morcovul din mijlocul feței mele?

Katrine clipi de două ori și Harry observă în ochii ei o urmă de confuzie.

– Ascultă, Katrine. Am venit aici ca să te ajut. Ai nevoie de ajutor. Ești bolnavă, Katrine. Boala este cea care te-a făcut să îi ucizi pe toți.

Katrine începu să clatine încet din cap. Arătă înspre insulă.

– Am stat în căsuță două ore ca să te aștept, Harry. Pentru că știam că o să vii. Te-am studiat, Harry. Întotdeauna găsești ce cauți. De-asta te-am și ales.

– M-ai ales?

– Da, te-am ales. Ca să-l descoperi pe Omul de zăpadă în locul meu. De aceea ți-am trimis scrisoarea.

– De ce nu l-ai putut găsi pe Omul de zăpadă singură? Nici nu aveai prea departe de căutat.

Ea clătină din cap.

– Am încercat, Harry. Am încercat ani la rând. Știam că nu o să reușesc pe cont propriu. Trebuia să fii tu. Ești singura persoană care a reușit să prindă un criminal în serie. Aveam nevoie de Harry Hole. Katrine schiță un zâmbet trist. O ultimă întrebare, Harry. Cum de ai crezut că te-am înșelat?

Harry se întrebă cum avea să se sfârșească totul. Un glonț în frunte? Lațul electric? Un drum în larg urmat de moartea prin înec? Înghiți în gol. Ar fi trebuit să se teamă. Să-i fie atât de teamă, încât să nu mai poată gândi, atât de teamă, încât să cadă pe punte și s-o implore să-i lase viața. De ce nu-i era teamă? Nu putea fi vorba de mândrie; își înghițise mândria cu whisky și o scuipase afară de câteva ori. Putea fi, evident, vorba de partea rațională a creierului, care știa că teama nu ajută la nimic; din contră, i-ar fi scurtat viața și mai mult. Trase

concluzia că nu-i era teamă din oboseală. O oboseală profundă, care îi dădea doar senzația că vrea să termine cu toată povestea.

– Undeva în sufletul meu am știut că toată povestea asta a început demult, zise Harry, constatând că nu mai simțea frigul. Era ceva planificat și persoana din spatele poveștii reușise să pătrundă în mintea mea. Nu sunt prea mulți oameni din care să aleg, Katrine. Iar când am văzut tăieturile de ziar din apartamentul tău, am știut că tu ești.

Harry o văzu clipind, dezorientată. Și simți o umbră de îndoială cuprinzându-i mintea și pătrunzând în logica pe care i se păruse atât de clară. Sau nu? Nu existase mereu un sâmbure de îndoială? Ploaia ușoară se transformă brusc într-una torențială; apa începu să răpăie cu mii de ciocane pe puntea bărcii. Harry văzu gura ei deschizându-se și degetul înconjurând trăgaciul. Apucă undița de lângă el și se uită fix la țeava armei. Așa avea să se sfârșească totul, într-o barcă de pe coasta de vest, fără martori, fără probe. În minte îi apăru o imagine. A lui Oleg. Singur.

Întinse cu putere undița în fața lui, înspre Katrine. Era un asalt disperat, o tentativă jalnică de a răsturna situația, de a păcăli soarta. Vârful moale lovi obrazul femeii, nu tare, căci ea cu greu putea simți o asemenea lovitură, iar împunsătura nu o răni și nici măcar nu o dezechilibră. Privind mai târziu în retrospectivă, Harry nu-și aminti dacă cele petrecute fuseseră cu intenție, pe jumătate gândite sau dintr-un noroc chior: mișcarea accelerată a mulinetei determină ca cei douăzeci de centimetri de gută desfăcută să se înfășoare în jurul capului ei de o asemenea manieră încât mulineta își continuă drumul și îi izbi dinții din gura ei deschisă. Iar când Harry trase tare de undiță, vârful cârligului își îndeplini menirea pentru care fusese proiectat: să se agațe de carne. Se înfipse în colțul din dreapta al gurii femeii. Iar Harry trase cu atâta violență, încât capul lui Katrine Bratt fu dat pe spate și în dreapta cu asemenea putere, că Harry avu pentru o clipă impresia că îi desprinde capul de pe umeri. După o fracțiune de secundă corpul ei urmă mișcarea de rotație a capului, mai întâi spre

dreapta, apoi înspre Harry. Corpul ei își continua mișcarea de rotație atunci când se prăbuși pe punte în fața lui Harry.

Acesta se lăsă peste ea, cu genunchii în față. Genunchii o loviră în ambele părți ale claviculei, și atunci el știu că îi imobilizase brațele.

Smulse revolverul din mâna paralizată și înfipse țeava într-unul din ochii ei măriți. Simțea arma ușoară și vedea oțelul lipit de globul ei ocular, dar Katrine nu clipi. Din contră. Zâmbi. Un zâmbet larg. Lărgit și mai mult de colțul sfârtecat al gurii și de dinții mânjiți de sânge, pe care ploaia încerca să-i spele.

30

Ziua 20

Țap ispășitor

Când Harry ajunse la mal cu ambarcațiunea, pe cheiul de sub podul Pudderfjord apăru Knut Müller-Nilsen în persoană. El, doi ofițeri de poliție și psihiatrul de serviciu coborâră împreună cu Harry sub punte, unde Katrine Bratt zăcea legată cu cătușele de pat. Femeia primi o doză de tranchilizant antipsihotic și fu transportată către un vehicul care aștepta.

Nilsen îi mulțumi lui Harry pentru că fusese de acord să gestioneze chestiunea cu discreție.

– Să încercăm să păstrăm asta pentru noi, zise Harry, uitându-se înspre cerul din care turna apă. Cei din Oslo vor dori să preia controlul dacă povestea se află.

– Bineînțeles, încuviință Nilsen.

– Kjersti Rødsmoen, se auzi o voce care îi făcu pe amândoi să se întoarcă. Psihiatră.

Femeia care se zgâia la Harry avea patruzeci și ceva de ani, un păr deschis la culoare și o haină mare de un roșu strălucitor. Ținea o țigară în mână și nu părea deloc deranjată că ploaia o uda atât pe ea, cât și țigara.

– A fost dramatic? întrebă ea.

– Nu, răspunse Harry, simțind revolverul lui Katrine lipit de pielea de sub centura pantalonilor. S-a predat fără a opune rezistență.

– Ce a spus?

– Nimic.

– Nimic?

– Niciun cuvânt. Care e diagnosticul dumneavoastră?

– În mod clar, o psihoză, zise Rødsmoen fără ezitare. Ceea ce nu implică defel că ar fi nebună. E doar modul prin care mintea gestionează inimaginabilul. La fel cum creierul alege leșinul atunci când durerea e prea mare. Aș presupune că s-a aflat sub un stres foarte mare pe o perioadă îndelungată. M-aș înșela?

Harry clătină din cap.

– Va mai putea să vorbească?

– Da, răspunse psihiatra, uitându-se cu dezamăgire la țigara udă. Dar nu știu când. Acum are nevoie de odihnă.

– Odihnă? pufni Nilsen. E un criminal în serie.

– Iar eu sunt psihiatră, replică femeia, aruncând țigara și pornind în direcția unei mașini Honda mici și roșii, care părea prăfuită chiar și în ploaia torențială.

– Ce ai de gând să faci? întrebă Nilsen.

– Să prind ultimul avion spre casă, răspunse Harry.

– Nu, zău. Arăți ca un schelet. Secția noastră are o înțelegere cu Rica Travel Hotel. Te ducem acolo și îți trimitem niște haine uscate. Au și restaurant acolo.

După ce se cază și ajunse în fața oglinzii de la baie din camera mică de hotel, Harry se gândi la ceea ce spusese Müller-Nilsen. Despre faptul că arăta ca un schelet. Și la cât de aproape fusese de moarte. Sau nu fusese? După ce făcu un duș și mâncă ceva în restaurantul pustiu, se întoarse în cameră și încercă să doarmă. Nu reuși, așa că porni televizorul. Porcării pe toate canalele, cu excepția postului NRK2, unde se difuza filmul *Memento*. Mai văzuse acel film. Povestea era prezentată din perspectiva unui om cu o boală la creier, cu memoria pe

termen scurt a unui peștișor de aur. O femeie fusese omorâtă. Protagonistul scrisese numele ucigașului pe un film Polaroid, deoarece știa că îl va uita. Întrebarea era dacă el putea avea încredere în ceea ce scrisese. Harry dădu un picior dulapului care ascundea minibarul, sub televizor. Acesta avea o ușă maronie și nu era încuiat.

Ar fi trebuit să prindă ultimul avion spre casă.

Tocmai se dădea jos din pat când mobilul lui sună undeva în încăpere. Își vârî mâna în buzunarul pantalonilor uzi care atârnau pe spătarul unui scaun lângă calorifer. Era Rakel, care îl întrebă unde se găsea. Și care îi mai spuse că ei doi trebuiau să discute. Nu în apartamentul lui, ci undeva într-un loc public.

Harry se lăsă să cadă înapoi pe pat, cu ochii închiși.

– Ca să-mi spui că nu mai putem să ne întâlnim? întrebă el.

– Ca să îți spun că nu ne mai putem întâlni, zise ea. Nu mai suport.

– E suficient dacă îmi spui asta la telefon, Rakel.

– Nu, nu e. Nu te va răni îndeajuns.

Harry gemu. Ea avea dreptate.

Conveniră să se vadă a doua zi la ora unsprezece lângă muzeul Fram din Bygdøy, o atracție turistică unde te puteai face lesne nevăzut printre numeroșii nemți și japonezi. Ea îl întrebă ce căuta în Bergen. Harry îi povesti și îi ceru să păstreze vestea doar pentru ea până ce avea să citească despre asta în ziare peste câteva zile.

Închiseră, și Harry rămase întins uitându-se la minibar, în vreme ce filmul continua să se deruleze în ordine cronologică inversă. Aproape că fusese ucis, iubirea vieții lui nu mai voia să-l vadă și el încheiase cel mai groaznic caz din experiența proprie. Sau nu-l încheiase? Nu răspunsese atunci când Nilsen întrebase de ce alesese să o vâneze pe Bratt pe cont propriu, dar acum știa. Era vorba de îndoială. Sau de speranță. Această speranță disperată că lucrurile nu aveau să stea în final așa cum arătaseră. Și cum încă arătau. Însă acum speranța trebuia eliminată. Haide, avea trei motive bune și o haită de câini în

capul pieptuui, care lătrau cu toții ca posedați. Și atunci de ce să nu deschidă oricum minibarul?

Harry se ridică în picioare, se duse la baie, deschise robinetul și bău, lăsând jetul de apă să-i curgă peste față. Se îndreptă de spate și se privi în oglindă. Ca un schelet. De ce să nu bea acel schelet? Cu voce tare, scuipă răspunsul drept în propria față:

– Deoarece atunci n-ar mai durea suficient de tare.

***

Gunnar Hagen era obosit. Obosit în străfundul sufletului. Privi în jurul lui. Era aproape miezul nopții și el se găsea într-o sală de conferințe din vârful uneia dintre clădirile centrale din Oslo. Tot ce îl înconjura era de un maroniu sclipitor: podeaua, tavanul cu corpuri de iluminat, pereții cu portrete pictate ale foștilor președinți de club care deținuseră localul, masa de mahon cu o suprafață de zece metri pătrați și mapa de scris din piele din fața fiecăruia dintre cei doisprezece bărbați strânși în jurul mesei. Hagen fusese sunat de superintendentul-șef cu o oră înainte și fusese convocat la acea adresă. Îi știa pe unii oameni din încăpere – așa cum era șeful poliției –, iar pe alții îi văzuse prin ziare, însă habar n-avea cine erau cei mai mulți dintre ei. Superintendentul-șef îi puse la curent cu evenimentele. Omul de zăpadă era o polițistă din Bergen care operase o vreme pe poziția ei din cadrul diviziei Omucideri din Grønland. Ea reușise să îi păcălească pe toți, iar acum că o prinseseră, aveau să fie obligați în curând să facă public scandalul.

După ce șeful termină, în încăpere se lăsă o tăcere la fel de groasă precum fumul de trabuc.

Fumul se ridica dinspre capătul mesei, unde un bărbat cu părul alb ședea lăsat pe spate pe fotoliul lui, cu chipul ascuns în umbră. Omul scoase acum pentru prima dată un sunet. Doar un mic oftat. Iar Gunnar Hagen își dădu seama că toată lumea care vorbise până atunci se întorcea acum spre acel individ.

– A naibii poveste, Torleif, rosti bărbatul cu părul alb cu o voce surprinzător de piţigăiată şi de efeminată. Foarte dăunătoare. Încrederea în sistem. Noi suntem la vârf. Iar asta înseamnă... întreaga încăpere păru să-şi ţină respiraţia în vreme ce individul pufăi din trabuc... că vor trebui să cadă capete. Întrebarea e ale cui capete.

Şeful poliţiei îşi drese glasul.

– Aveţi vreo sugestie?

– Încă nu, răspunse păr alb. Dar cred că tu şi cu Torleif aveţi. Daţi-i drumul.

– În opinia noastră, au fost comise greşeli în numirea echipei şi în fazele de urmărire. A fost vorba de erori umane şi nu de greşeli de sistem. De aceea, problema nu ţine de management în mod direct. Ca atare, propunem să facem distincţie între responsabilitate şi vinovăţie. Managementul îşi asumă responsabilitatea, cu umilinţă, şi...

– Sari peste chestiile astea, interveni păr alb. Cine e ţapul ispăşitor?

Superintendentul-şef îşi potrivi gulerul mai bine. Gunnar Hagen îşi dădea seama că era extrem de stânjenit.

– Inspectorul Harry Hole, anunţă superintendentul-şef.

Se lăsă din nou tăcerea cât timp bărbatul cu păr alb îşi reaprinse trabucul. Bricheta clincăni de mai multe ori. Apoi se auzi un zgomot ca de supt din umbră şi fumul începu să se ridice din nou.

– Nu-i o idee rea, rosti vocea piţigăiată. Dacă ar fi fost vorba despre altcineva în afară de Hole aş fi spus că trebuie să găsiţi ţapul ispăşitor undeva pe o treaptă mai sus în sistem. Un inspector nu e suficient de gras pe post de miel de sacrificiu. Într-adevăr, poate că ţi-aş fi cerut să te gândeşti chiar la tine, Torleif. Însă Hole e un ofiţer care a ieşit în evidenţă; s-a dus la emisiunea aia. E un personaj popular, cu o anumită reputaţie de detectiv. Da, chestia asta ar fi percepută ca echitabilă. Dar el va vrea să coopereze?

– Lăsaţi asta pe seama noastră, zise superintendentul-şef. Ei, Gunnar?

Gunnar Hagen căscă gura. Gândul lui se îndreptă – dintre toate lucrurile posibile – spre soţia lui. La toate sacrificiile făcute de ea ca

el să poată avea o carieră. Când se căsătoriseră, ea renunțase la studii și se mutase împreună cu el oriunde era trimis de Forțele Speciale și, ulterior, de conducerea poliției. Era o femeie înțeleaptă și inteligentă, egala lui în multe privințe, superioară lui în unele aspecte. La ea se ducea atunci când apăreau probleme legate de carieră și de chestiuni morale. În plus, ea avusese mereu câte un sfat bun. Nu era mai puțin adevărat că, poate, el nu reușise să dobândească acea carieră ilustră la care speraseră amândoi. Însă acum lucrurile păreau mai roz. Poziția lui de șef la Omucideri nu putea conduce decât tot mai sus. Singura problemă care se punea era să nu calce strâmb. Iar așa ceva nu ar fi trebuit să constituie o dificultate.

– Ei, Gunnar? repetă superintendentul-șef.

Era așa de obosit. Obosit până în străfundurile sufletului. „Asta e pentru tine, își zise el. Așa ai fi procedat și tu, iubito."

31

Ziua 21

Polul Sud

Harry și Rakel stăteau în dreptul prorei machetei de lemn a vasului *Fram* din muzeu, uitându-se la un grup de turiști japonezi care fotografiau frânghiile și catargele, în vreme ce, cu zâmbete și încuviințări din cap, ignorau ghidul care le explica faptul că acel vas simplu îi transportase atât pe Fridtjof Nansen în timpul tentativei sale eșuate din anul 1893 de a ajunge primul la Polul Nord, cât și pe Roald Amundsen când acesta îl bătuse pe Scott în cursa către Polul Sud din 1911.

– Mi-am uitat ceasul pe masa ta, zise Rakel.

– Asta e o șmecherie veche, răspunse Harry. Înseamnă că va trebui să vii înapoi după el.

Ea își lăsă o mână peste mâna lui pe balustradă și clătină din cap.

– Mi l-a dăruit Mathias de ziua mea.

„De care eu am uitat," își zise Harry.

– Vrem să ieșim în oraș și o să înceapă cu întrebările dacă nu mă vede purtându-l. Și tu știi cât de bine mă pricep eu să mint. Ai putea...?

– Ți-l aduc înainte de ora patru, promise el.

– Mersi. O să fiu la lucru, dar pune-l în colivia pentru păsări de pe perete, lângă ușă. Acolo...

Nu avea nevoie să mai spună altceva. Acolo lăsa ea mereu cheile de la casă atunci când el ajungea acasă după ce ea se culcase. Harry lovi balustrada cu palma.

– După Arve Støp, problema lui Roald Amundsen a fost aceea că a câștigat. El spune că toate poveștile bune se referă la cei care pierd.

Rakel nu-i răspunse.

– Presupun că e un soi de consolare, zise Harry. Mergem?

Afară ningea.

– Deci s-a terminat acum? întrebă ea. Până data viitoare?

El îi aruncă o privire scurtă ca să se asigure că ea se referea la Omul de zăpadă, și nu la ei doi.

– Nu știm unde se află cadavrele, răspunse Harry. Azi-dimineață am stat cu ea în celulă înainte de a mă duce la aeroport, dar nu a spus nimic. Doar privește fix în fața ei, ca și cum ar fi cineva acolo.

– Ai spus cuiva că te duci singur la Bergen? întrebă ea din senin.

Harry clătină din cap.

– De ce nu?

– Păi era posibil să mă înșel. Așa m-aș fi putut întoarce în liniște fără să-mi pierd credibilitatea.

– Nu de-asta ai făcut-o, zise ea.

Harry îi aruncă din nou o privire. Rakel părea chiar mai sătulă de acest subiect ca el.

– Ca să fiu sincer, habar n-am, recunoscu el. Presupun că am sperat că până la urmă nu va fi ea.

– Deoarece e ca tine? Deoarece puteai fi tu?

Harry nu-și amintea să-i fi spus vreodată că el și Katrine erau asemănători.

– Părea atât de singură și de înfricoșată, zise Harry, în vreme ce fulgii de zăpadă îi înțepau pleoapele. Ca o persoană care s-a rătăcit la amurg.

La naiba, la naiba, la naiba! Clipi și simți lacrimile, ca un pumn încleștat, căutând să-și forțeze un drum de ieșire din el. Oare era în

pragul unei căderi nervoase? Încremeni când mâna caldă a lui Rakel îi mângâie ceafa.

– Tu nu ești ea, Harry. Ești altfel.

– Sunt?

Harry schiță un zâmbet, îndepărtându-i mâna.

– Tu nu omori oameni nevinovați, Harry.

Harry refuză oferta lui Rakel de a-l duce cu mașina și se duse la autobuz. Se uită la fulgii care cădeau din cer și la fiordul de dincolo de geam, gândindu-se la felul cum Rakel folosise cuvântul *nevinovați* doar în ultima clipă.

Harry era pe punctul de a deschide poarta de la bloc când își aduse aminte că nu mai avea cafea instant, așa că străbătu cei cincizeci de metri până la Niazi, magazinul din colț.

– Nu sunt obișnuit să te văd la o astfel de oră din zi, îl întâmpină Ali, luând banii.

– O zi liberă, răspunse Harry.

– Ce vreme, nu? Ăștia spun că o să se depună zăpadă de jumătate de metru în următoarele douăzeci și patru de ore.

Harry se jucă însă cu borcanul de cafea.

– Din întâmplare i-am speriat pe Salma și Muhammad în curte zilele trecute.

– Da, am auzit.

– Îmi pare rău. Eram un pic stresat, asta-i tot.

– E-n regulă. Eu mă temeam să nu te fi apucat iarăși de băut.

Harry clătină din cap și schiță un zâmbet palid. Îi plăcea abordarea directă a pakistanezului.

– Bine, zise Ali, punând restul pe tejghea. Cum merge redecorarea?

– Redecorarea? Harry luă restul. Te referi la omul cu mucegaiul?

– Omul cu mucegaiul?

– Da, tipul care verifică pivnița de mucegai. Stormann sau ceva asemănător.

– Mucegai în *pivniță*?

Ali se uită la Harry cu o privire îngrozită.

– Nu știai? întrebă Harry. Tu ești președintele comitetului locatarilor. Credeam că a discutat cu tine.

Ali clătină încet din cap.

– Poate că a discutat cu Bjørn.

– Cine e Bjørn?

– Bjørn Asbjørnsen, care locuiește la parter de treisprezece ani, replică Ali, aruncându-i lui Harry o privire plină de reproș. Și a fost vicepreședinte de tot atâta vreme.

– A, da, Bjørn, exclamă Harry, pretinzând că recunoaște numele.

– O să verific povestea asta, rosti Ali.

Ajuns sus, în apartament, Harry își scoase cizmele, se duse drept în dormitor și se culcă. Nu dormise aproape deloc în camera de hotel din Bergen. Se trezi cu gura uscată și dureri de stomac. Se sculă ca să bea apă și se opri brusc când ajunse în hol.

Nu observase când intrase, dar pereții erau din nou văruiți.

Porni din cameră în cameră. Ce magie. Lucrarea fusese executată cu atâta măiestrie, încât putea jura că pereții nu fuseseră atinși. Niciun fel de găuri vechi vizibile, nicio linie de îmbinare strâmbă. Atinse peretele din sufragerie ca pentru a se convinge că nu suferea de vreo halucinație.

Pe masa din sufragerie, în fața fotoliului, se găsea o bucată galbenă de hârtie. Un mesaj scris de mână. Literele erau ordonate și ciudat de atrăgătoare.

S-a dus. Nu mă veți mai vedea. Stormann.

P.S. A trebuit să schimb una dintre plăcile de la un perete, căci m-am tăiat și sângele s-a prelins pe ea. Dacă sângele intră în lemnul netratat nu mai poate fi spălat. Alternativa ar fi fost să vopsesc întregul perete în roșu.

Harry se lăsă pe fotoliu și cercetă cu privirea pereții netezi.

Abia când ajunse în bucătărie descoperi că miracolul nu era deplin. Calendarul cu Rakel și Oleg dispăruse. Rochia albastră ca seninul cerului. Înjură cu voce tare și se apucă să scotocească febril tomberoanele de gunoi și chiar bena de plastic pentru obiecte mari din curte înainte de a trage concluzia că cea mai fericită perioadă din viața lui tocmai fusese eradicată împreună cu mucegaiul.

În mod cert era o zi diferită de lucru pentru psihiatra Kjersti Rødsmoen. Și nu doar pentru că soarele își făcuse o rară apariție pe cerul Bergenului și în acel moment strălucea prin ferestrele coridorului de la departamentul psihiatric al spitalului Haukeland din Sandviken, pe care ea îl străbătea cu pași rapizi. Departamentul își schimbase numele de atâtea ori, încât foarte puțini locuitori ai orașului știau că denumirea oficială actuală era aceea de spitalul Sandviken. În orice caz, era, până la noi ordine, un țarc închis, în vreme ce orașul Bergen aștepta ca cineva să pretindă că terminologia inducea în eroare sau era, în orice caz, defăimătoare.

Ura, și în același timp abia aștepta sesiunea iminentă care urma cu pacienta aflată în condițiile celor mai stricte măsuri de securitate din câte își amintea ea că fuseseră luate vreodată în cadrul departamentului. Ajunseseră la un acord privind granițele etice și procedurile de urmat cu Espen Lepsvik, de la Kripos, și cu Knut Müller-Nilsen de la poliția din Bergen. Pacienta era psihotică și, ca atare, nu putea lua parte la un interogatoriu de poliție. Kjersti era psihiatră și avea dreptul să discute cu pacienta, dar ținând cont în primul rând de interesele pacientei, care puteau fi diferite de cele ale anchetei polițienești. Nu în ultimul rând, mai era chestiunea confidențialității medic-pacient. Kjersti era nevoită să estimeze singură dacă informațiile rezultate din discuția cu pacienta puteau fi socotite ca având o asemenea importanță pentru poliție, încât să fie transmise mai departe. Iar acele informații nu aveau nicio valabilitate în instanță, deoarece proveneau de la o persoană psihotică. Pe scurt, se

găseau acum pe un teren minat etic și legal, în care cel mai mic pas greșit putea avea consecințe catastrofale, căci tot ceea ce întreprindea ea avea să fie analizat de sistemul juridic și de mass-media.

În fața ușii de la camera de consultație se găseau un angajat al departamentului spitalului și un polițist. Kjersti arătă spre legitimația prinsă de halatul ei alb, iar ofițerul îi deschise ușa.

Convenția încheiată spunea că angajatul departamentului avea să țină sub supraveghere ceea ce urma să se petreacă în acea încăpere și să sune imediat alarma dacă se dovedea necesar.

Kjersti se așeză pe scaun și cercetă pacienta cu privirea. Îi venea greu să-și imagineze că femeia din fața ei reprezenta un pericol, așa cum era ea, mică de statură și cu părul lăsat peste față, cu copci negre în locul în care gura îi fusese cusută și cu ochi larg deschiși care păreau să privească cu o groază nedisimulată înspre ceva ce Kjersti nu putea vedea. Din contră, acea femeie părea atât de incapabilă de vreo acțiune periculoasă, încât lăsa impresia că un simplu șuvoi de aer suflat spre ea ar răsturna-o. Faptul că acea femeie ucisese oameni cu sânge rece era pur și simplu de neconceput. Însă așa era mereu.

– Bună, zise psihiatra. Eu sunt Kjersti.

Niciun răspuns.

– Ce problemă crezi că ai? întrebă ea.

Întrebarea provenea direct din manualul privind conversațiile cu persoanele psihotice. Alternativa era: *Cum crezi că te pot ajuta?*

Niciun răspuns.

– Ești în siguranță în camera asta. Nimeni nu-ți va face rău. Eu nu-ți voi face rău. Ești în siguranță deplină.

Conform manualului, o astfel de declarație consistentă ar fi trebuit să-l liniștească pe pacientul psihotic, deoarece psihoza este caracterizată de o frică incontrolabilă. Kjersti Rødsmoen se simțea ca o stewardesă care prezintă procedurile de urgență înainte de decolare. O rutină mecanică. Demonstrația privind vesta de salvare se ține chiar și pe rute care traversează cele mai aride deșerturi. Deoarece

acea declarație proclama ceea ce pacientul vrea să audă: ai voie să fii înspăimântat, dar o să avem noi grijă de tine.

Venise vremea să verifice modul în care pacienta percepea realitatea.

– Știi ce zi e azi?

Tăcere.

– Uită-te la ceasul de pe peretele de colo. Poți să-mi spui ce oră e?

În chip de răspuns primi o privire în gol năucă.

Kjersti așteptă. Și continuă să aștepte. Minutarul ceasului se deplasa în pas de gâscă tremurând.

Nu mai era nicio speranță.

– O să plec acum, zise Kjersti. Va veni cineva să te ia. Ești în siguranță.

Se duse spre ușă.

– Trebuie să vorbesc cu Harry.

Vocea pacientei era profundă, aproape masculină.

Kjersti se opri și se întoarse.

– Cine e Harry?

– Harry Hole. E urgent.

Kjersti încercă să stabilească un contact vizual, dar femeia din fața ei continua să se holbeze în gol în universul ei îndepărtat.

– Mă tem că va trebui să-mi explici cine e Harry Hole, Katrine.

– Inspector de criminalistică din Oslo. Iar dacă trebuie să mi te adresezi pe nume, folosește numele de familie, Kjersti.

– Bratt?

– Rafto.

– Înțeleg. Dar nu poți să-mi spui mie ce vrei să-i spui lui Harry Hole, ca să-i transmit...

– Nu pricepi. O să moară cu toții.

Kjersti se lăsă încet înapoi pe scaun.

– Ba înțeleg. Și de ce crezi tu că o să moară cu toții, Katrine?

În fine, contact vizual. Iar ceea ce văzu Kjersti în ochii aceia o făcu se gândească la unul dintre cartoanele roșii din jocul de Monopoly pe

care ea îl ținea în casa ei de vacanță: Casele și hotelurile tale au ars în întregime.

– Niciunul din voi nu înțelege nimic, răspunse vocea joasă, masculină. Nu eu sunt făptașa.

La ora două, Harry opri mașina în curbă sub casa de lemn a lui Rakel din Holmenkollveien. Ninsoarea se potolise și Harry își zise că n-ar fi fost deloc înțelept să lase urme de cauciucuri pe aleea de acces. Sub cizmele lui zăpada scotea niște sunete moi și ascuțite. Pe măsură ce se apropia de casă, lumina tare a zilei se reflecta de ferestrele întunecate din pricina protecției solare.

Urcă treptele către ușa din față, deschise ușița coliviei pentru păsări, lăsă ceasul lui Rakel înăuntru și închise ușița. Tocmai se întorsese ca să plece când ușa din spatele lui se deschise cu putere.

– Harry!

Harry se răsuci pe călcâie, înghiți în sec și reuși să schițeze un zâmbet. Înaintea lui stătea un bărbat gol, cu excepția unui prosop înfășurat în jurul mijlocului.

– Mathias, rosti el, uimit, holbându-se la pieptul celuilalt. M-ai speriat. Credeam că ești la lucru la ora asta a zilei.

– Scuze, zise Mathias râzând și încrucișându-și repede brațele peste piept. Am lucrat până târziu noaptea trecută. Mi-am luat liber azi. Tocmai mă duceam la duș când am auzit zgomote la ușă. Am presupus că e Oleg; cheia lui se înțepenește uneori, înțelegi?

„Se înțepenește", se amuză Harry în sinea lui. Asta însemna că Oleg avea acum cheia pe care obișnuia el să o folosească. Și că Mathias avea cheia lui Oleg. Minte de femeie.

– Te ajut cu ceva, Harry?

Polițistul observă că celălalt își ținea brațele încrucișate nefiresc de sus, ca și cum încerca să ascundă ceva.

– Nu, răspunse Harry cu nonșalanță. Treceam pe aici și aveam ceva pentru Oleg.

– De ce nu ai bătut la ușă?

Harry înghiți în sec.

– Mi-am dat brusc seama că el nu s-a întors de la școală încă.

– Da? Cum ți-ai dat seama de asta?

Harry înclină din cap înspre Mathias, ca și cum l-ar fi lăudat pentru întrebare. Pe chipul prietenos și deschis al lui Mathias nu se zărea nici urmă de suspiciune, ci doar dorința sinceră de a clarifica ceva ce el nu înțelegea.

– Zăpada, zise Harry.

– Zăpada?

– Da. Ninsoarea a încetat acum două ore, iar pe trepte nu se văd urme de pași.

– Măi să fie, Harry, izbucni Mathias cu entuziasm. Asta înseamnă ceea ce eu numesc raționament deductiv aplicat în viața de zi cu zi. Ești un detectiv bun, nu încape îndoială.

Harry râse subțire. Brațele încrucișate ale lui Mathias se lăsaseră puțin în jos, așa că Harry putea vedea acum la ce se referise Rakel prin ciudățenia fizică a individului. Acolo unde era de așteptat să se vadă două sfârcuri, pielea era întinsă, albă și neîntreruptă de ceva.

– E o chestie ereditară, zise Mathias, care în mod cert urmărise direcția privirii lui Harry. Nici tata n-avea sfârcuri. E o raritate, dar destul de inofensivă. Și oricum, ce să facă bărbații cu ele?

– Așa e, zise Harry, simțind cum i se înroșesc urechile.

– Vrei să-i dau eu ceva lui Oleg?

Harry își mută privirea. Aceasta se opri instinctiv asupra coliviei pentru păsări, după care se duse mai departe.

– O să vin altădată, replică Harry, schițând o grimasă despre care spera să inspire încredere. Fă-ți dușul.

– Bine.

– Ne mai vedem.

Când ajunse înapoi în mașină, primul lucru pe care îl făcu Harry fu să izbească însă cu ambele mâini volanul și să înjure cu voce tare.

Se comportase ca un puști de doisprezece ani prins cu mâța în sac. Îl mințise pe Mathias în față. Mințise și se înjosise și fusese un rahat cu ochi.

Porni motorul și dădu drumul ambreiajului cu furie, ca să pedepsească mașina. Nu mai avea energia să se gândească la asta acum. Trebuia să se concentreze asupra altor lucruri. Însă nu reuși, iar mintea lui efectua tot felul de asocieri haotice în vreme ce el conducea mașina spre centrul orașului. Se gândi la ciudățenii, la sfârcuri plate și roșii care arătau ca niște pete de sânge pe pielea goală. La pete de sânge pe lemnul netratat. Iar din cine știe ce cauză în minte îi reveniră cuvintele individului cu mucegaiurile: „Alternativa ar fi fost să vopsesc tot peretele roșu".

Omul cu mucegaiurile sângerase. Harry închise pe jumătate ochii și vizualiză tăietura. Trebuia să fi fost o tăietură adâncă pentru a face atâta mizerie, încât... alternativa să fie aceea de a vopsi întregul perete în roșu.

Harry apăsă frâna cu putere. Auzi claxoane din spate, se uită în oglinda retrovizoare și văzu un automobil Hiace derapând pe zăpada proaspăt depusă până ce cauciucurile prinseră o bucată mai uscată de asfalt, astfel că vehiculul alunecă pe lângă el și îl depăși.

Harry deschise portiera, sări afară și constată că se găsea în apropiere de stadionul de la poalele Holmenkollveien. Inspiră adânc și începu să-și pună ordine în gânduri, demontându-le ca să vadă dacă le poate asambla la loc. Reconstitui rapid întregul ansamblu, fără a forța vreo idee. Căci ideile se așezau singure în ordine. Pulsul i se acceleră. Și totul se potrivea, mai exact se potrivea ideea că Omul de zăpadă plănuise cum să se infiltreze în mintea lui Harry, după care ieșise afară, pe stradă, ca să se ducă acolo unde se simțea bine. Iar cadavrele – asta ar fi explicat ce se întâmplase cu cadavrele. Tremurând, Harry își aprinse o țigară și începu să reconstruiască ceea ce întrezărise într-o fracțiune de secundă. Penele de pui cu margini înnegrite.

Harry nu credea în inspirație, introspecții divine sau telepatie. Însă credea în noroc. Nu în norocul cu care te naști, ci în norocul

sistematic pe care îl capeți prin muncă îndelungată și lansarea în jurul tău a unei plase cu ochiuri atât de fine, încât la un moment dat aveai șansa să-ți pice în poală. Însă acesta nu era acel gen de noroc. Era doar o întâmplare. O întâmplare atipică. Asta dacă el avea dreptate, bineînțeles. Harry se uită în jos și descoperi că tropotea prin zăpadă. Că avea, la propriu, picioarele lipite de sol.

Se înapoie la mașină, scoase telefonul mobil și îl sună pe Bjørn Holm.

– Da, Harry? răspunse o voce somnoroasă, nazală și aproape de nerecunoscut.

– Pari mahmur, zise Harry, brusc alertat.

– Aș vrea eu, șuieră Holm. Sunt răcit cobză. Tremur sub două plapumi. Mă dor toate oasele...

– Ascultă, i-o reteză Harry. Ții minte când ți-am cerut să iei temperatura puilor ca să afli câtă vreme trecuse de când Sylvia îi omorâse în șopron?

– Da?

– Iar după aceea ai zis că unul era mai cald decât ceilalți doi.

Holm strănută.

– Da. Skarre sugera că poate a avut febră. O teorie perfect plauzibilă.

– Eu cred că era mai cald deoarece a fost omorât după ce Sylvia a fost ucisă, cu alte cuvinte cel puțin o oră mai târziu.

– Da? De către cine?

– De către Omul de zăpadă.

Harry auzi un pufnet tare și prelung înainte ca Holm să răspundă:

– Vrei să spui că ea a luat securea Sylviei, s-a dus înapoi și...

– Nu, era în pădure. Ar fi trebuit să reacționez când am văzut-o, dar bineînțeles că nu mai auzisem niciodată de acel lat de tăiere atunci când noi studiam resturile puilor.

– Și ce ai văzut?

– O pană despicată cu o margine înnegrită. Vezi tu, cred că Omul de zăpadă a folosit latul.

– Corect, zise Holm. Dar de ce ar fi ucis ea un pui?

– Ca să vopsească în roșu întregul perete.

– Cum?

– Am o idee, zise Harry.

– Rahat, mormăi Holm. Presupun că ideea asta înseamnă că trebuie să mă dau jos din pat.

– Păi... începu Harry.

Probabil că ninsoarea doar luase o pauză, căci la ora trei se porni din nou, și fulgi mari și pufoși cădeau peste Østland. O pătură cenușie de zloată acoperea șoseaua E16 mai sus de Bærum.

În cel mai înalt punct al șoselei, Sollihøgda, Harry și Holm virară pe drumul forestier alunecos.

Cinci minute mai târziu, Ralf Ottersen stătea în fața lor în cadrul ușii. În spatele lui, în sufragerie, Harry o vedea pe Ane Pedersen așezată pe canapea.

– Am vrut doar să ne mai uităm o dată la podeaua șopronului, zise Harry.

Ralf Ottersen își ridică ochelarii pe nas. Holm scoase un acces de tuse hârâită.

– Vă rog, le răspunse Ottersen.

În vreme ce se îndreptau către șopron, Harry avu senzația că Ottersen rămăsese lipit de ușă și continua să se uite la ei.

Butucul era în același loc, însă nu se mai vedea nici urmă de vreun pui, viu sau mort. De perete se sprijinea o lopată cu lamă ascuțită. O lopată de săpat pământul, nu de dat zăpada. Harry se duse la raftul cu scule. Conturul securei care ar fi trebuit să atârne acolo îi aduse aminte lui Harry de contururile trasate cu creta în jurul cadavrele de la locul crimei.

– Cred că Omul de zăpadă a venit aici și a omorât cel de-al treilea pui ca să împrăștie sânge pe podea. Omul de zăpadă nu ar fi putut răsturna podeaua și alternativa era să o vopsească pe toată în roșu.

– Mi-ai spus asta și în mașină, dar tot sunt nedumerit.

– Dacă vrei să ascunzi pete roșii, fie le scoți, fie vopsești totul în roșu. Cred că Omul de zăpadă încerca să ascundă ceva. Un indiciu.

– Ce fel de indiciu?

– Ceva roșu, imposibil de îndepărtat din pricina faptului că se impregnează în lemnul netratat.

– Sânge? Ea încerca să ascundă sângele cu alt sânge? Asta e ideea ta?

Harry înșfăcă o mătură și se apucă să măture praful strâns pe lângă butuc. Se ghemui și simți revolverul lui Katrine apăsându-l sub centură. Studie podeaua cu privirea. Încă se mai vedea un luciu roz.

– Ai pozele pe care le-am făcut aici cu tine? întrebă Harry. Începe să verifici locurile unde se vedea cel mai mult sânge. Era la ceva distanță de butuc, în jurul lui.

Holm scoase pozele din geanta lui.

– Știm că deasupra era sânge de pui, zise Harry. Însă imaginează-ți că primul sânge vărsat aici a avut timp să satureze lemnul și să fie absorbit în acesta și, ca atare, nu s-a amestecat cu sângele turnat peste el ulterior. Ce mă întreb eu este dacă mai poți lua mostre din primul sânge, cu alte cuvinte din sângele care s-a îmbibat în lemn?

Holm clipi nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Ce naiba ar trebui să răspund la asta?

– Ei bine, zise Harry, singurul răspuns pe care îl voi accepta este da.

Holm replică printr-un acces prelung de tuse.

Harry plecă înspre casă. Ciocăni în ușă, și Ralf Ottersen ieși afară.

– Colegul meu va sta aici o vreme, anunță Harry. Vă deranjează dacă mai vine din când în când înăuntru ca să se încălzească?

– Nicio problemă, răspunse Ottersen cu ezitări. Acum după ce mai săpați?

– Voiam să vă întreb același lucru, replică Harry. Am văzut pământ pe lopata de acolo.

– A, chestia aia. Gropi pentru gard.

Harry aruncă o privire spre solul acoperit cu zăpadă și care se întindea spre pădurea densă și întunecată. Se întrebă pentru ce voia Ottersen să facă un gard. Pe cine nu voia să lase înăuntru. Sau afară. Căci văzuse bine frica din ochii omului.

Harry făcu un gest spre sufragerie.

– Aveți un musafir...

Fu întrerupt de soneria telefonului mobil.

Era Skarre.

– Am mai găsit unul, anunță acesta.

Harry se uită înspre pădure și simți fulgii mari de nea cum se topesc pe obrajii și pe fruntea lui.

– Un alt ce anume? mormăi el în chip de răspuns, chiar dacă intuise replica din tonul lui Skarre.

– Un alt om de zăpadă.

Psihiatra Kjersti Rødsmoen îl sună pe șeful de poliție Knut Müller-Nilsen când acesta și Espen Lepsvik, de la Kripos, ieșeau din secția de poliție.

– Katrine Bratt a vorbit, anunță femeia. Și cred că ar trebui să veniți la spital ca să auziți ce are de spus.

32

Ziua 21

Tancurile

Skarre tropăia pe urmele din zăpadă care duceau către copaci în fața lui Harry. Întunericul lăsat la începutul după-amiezii prevestea venirea iernii. Deasupra lor lucea turnul de comunicații Tryvann, iar sub ei licărea orașul Oslo. Harry condusese direct de la Sollihøgda și lăsase mașina în parcarea mare și pustie unde noi absolvenți se strângeau ca niște spiriduși în fiecare primăvară pentru efectuarea ritualurilor obligatorii de adulți ai speciei: țopăiau în jurul focului, băutul de alcool până la amorțire, abandonul sălbatic în partide de sex frenetic. Ceremonia de absolvire a lui Harry fusese diferită. El avusese doar doi tovarăși, pe Bruce Springsteen și „Independence Day", care urlaseră din casetofonul lui de pe buncărul german de pe plaja Nordstrand.

– L-a descoperit un trecător, zise Skarre.

– Și a considerat necesar să raporteze poliției existența unui om de zăpadă în pădure?

– Era însoțit de un câine. Acesta a... în fine... vei vedea singur.

Ieșiră în spațiu deschis. Când îi zări pe Skarre și pe Harry, un tânăr se îndreptă de spate și veni spre ei.

– Thomas Helle, unitatea Persoane Dispărute, se prezentă el. Suntem bucuroși că ai ajuns aici, Hole.

Harry se uită surprins la tânărul ofițer, dar își dădu seama că acesta vorbise serios.

Pe un deal în fața lui, Harry urmări echipa de la Criminalistică în acțiune. Skarre trecu pe sub cordonul roșu instalat de poliție, iar Harry pe deasupra. O potecă marca itinerarul pe care îl aveau de urmat ca să nu distrugă probele încă existente. Ofițerii prezenți observară prezența lui Harry și a lui Skarre, și în tăcere se dădură deoparte ca să-i observe pe nou-veniți. Ca și cum ei asta ar fi așteptat: o șansă de a se remarca. De a strânge reacții.

– Oh, la naiba, exclamă Skarre, dându-se înapoi cu un pas.

Harry simți brusc cum capul i se răcește, ca și cum tot sângele i se scursese din creier, lăsând în urmă o senzație de nimicnicie.

Nu era vorba de detaliile crimei, pentru că la prima vedere cadavrul gol al femeii nu părea mutilat cu brutalitate. Nu ca în cazurile Sylviei Ottersen și al lui Gert Rafto. Ceea ce îl făcuse să pălească pe Harry era aranjamentul cadavrului, studiat, construit cu sânge-rece. Corpul ședea pe doi bulgări de zăpadă, care fuseseră sprijiniți de trunchiul unui copac, unul deasupra celuilalt, ca un om de zăpadă incomplet. Cadavrul stătea sprijinit de copac, dar orice deplasare laterală a lui era prevenită de un cablu de oțel atașat de o creangă groasă de deasupra capului. Cablul se termina într-un laț rigid în jurul gâtului victimei, astfel îndoit încât nu-i atingea nici umerii, nici gâtul ei, ca un lasou încremenit în mișcare după ce a căzut perfect peste victimă. Brațele femeii erau legate la spate. Ochii și gura ei erau închise, fapt care conferea chipului o expresie de seninătate, ca și cum femeia ar fi dormit.

Era aproape posibil să crezi că acel cadavru fusese aranjat cu o atenție plină de afecțiune. Asta până când vedeai cusăturile de pe pielea goală și palidă. Marginile pielii de sub firul aproape invizibil erau separate doar de o îmbinare egală și fină de sânge înnegrit. Un șir de

cusături se desfășura peste jumătatea de sus a corpului, chiar sub sâni. Celălalt șir îi înconjura gâtul. „Lucrare impecabilă de expert", își zise Harry în sinea lui. Nicio gaură de cusătură vizibilă, nicio linie strâmbă.

– Seamănă cu rahatul ăla de artă abstractă, zise Skarre. Cum se cheamă?

– Instalație, rosti o voce în spatele lui.

Harry își înclină capul. Aveau dreptate. Dar ceva intra în conflict cu impresia de operă chirurgicală perfectă.

– Tipul a ciopârțit-o în bucăți, rosti el cu o voce care suna strangulată. Și a asamblat-o la loc.

– Tipul? se miră Skarre.

– Poate ca s-o transporte mai ușor, interveni Helle. Cred că știu cine e victima. A fost dată dispărută ieri de către soțul ei. Omul e pe drum încoace acum.

– De unde știi că ea e?

– Soțul ei a găsit o rochie cu urme de arsură pe ea. Helle arătă spre cadavru. Cam pe unde sunt cusăturile.

Harry se concentră asupra propriei respirații. Acum își dădea seama de imperfecțiune. Omul de zăpadă era neterminat. Iar nodurile și unghiurile cablului metalic erau nefinisate. Păreau făcute în pripă, la întâmplare. Ca și cum totul ar fi fost doar o repetiție, o înscenare. Prima etapă a unei lucrări neterminate. Și de ce fuseseră mâinile victimei legate la spate? Femeia trebuia să fi murit cu mult timp înainte să fie adusă acolo. Făcea totul parte din aranjament? Harry își drese glasul.

– De ce nu mi s-a spus despre chestia asta până acum?

– I-am raportat șefului meu, care a raportat mai departe superintendentului-șef, răspunse Helle. Tot ce ni s-a comunicat a fost să ținem totul pentru noi înșine până la noi ordine. Presupun că povestea era legată de... aruncă o privire iute spre ceilalți ofițeri... fugara asta anonimă.

– Katrine Bratt? se miră Skarre.

– N-am auzit numele ăla, rosti o voce din spatele lor.

Se întoarseră. Superintendentul-șef stătea cu mâinile băgate în buzunarele hainei și picioarele depărtate. Ochii lui reci și albaștri examinau cadavrul.

– Ăsta ar fi trebuit să apară la expoziția de artă din toamnă.

Ofițerii mai tineri se uitară cu ochii mari la superintendentul-șef, care, impasibil, se întoarse spre Harry.

– Am câteva vorbe să discut între patru ochi cu tine, inspectore.

Cei doi se îndepărtară de cordonul poliției.

– Ce mizerie, zise superintendentul-șef. Stătea cu fața spre Harry, dar privirea lui se furișa către luminile de sub ei. Am avut o ședință. De-aia trebuia să discut cu tine în particular.

– Cine a avut o ședință?

– Nu contează, Harry. Important este că am luat o decizie.

– Mda?

Superintendentul-șef bătu zăpada cu picioarele, iar Harry se întrebă o clipă dacă ar fi trebuit să-l avertizeze că astfel contamina locul crimei.

– Mă gândisem să discut chestiunea asta cu tine în noaptea asta, Harry. În împrejurări mai calme și mai discrete. Dar, odată cu descoperirea acestui nou cadavru, chestiunea a devenit urgentă. Presa va fi călare pe noi în câteva ore. Și cum nu dispunem de răgazul pe care îl speram, va trebui să facem oficial numele Omului de zăpadă. Și să explicăm cum a reușit Katrine Bratt să obțină postul și să opereze fără ca noi să știm. Șefii trebuie să-și asume responsabilitatea, evident. De-asta sunt șefi, e de la sine înțeles.

– Despre ce e vorba, șefu'?

– Despre credibilitatea poliției din Oslo. Rahatul se supune legii gravitației, Harry. Cu cât cade mai de sus, cu atât murdărește o suprafață mai mare. Indivizii de la niveluri inferioare pot comite gafe și pe urmă să fie iertați. Însă dacă pierdem încrederea oamenilor în competența poliției, în controlul exercitat de ea, atunci suntem terminați. Presupun că-ți dai seama care e miza, Harry.

– Timpul ne presează, șefu'.

Superintendentul-șef își luă ochii de la peisaj și-l privi fix pe inspector.

– Știi ce înseamnă kamikaze?

Harry își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Să fii japonez, spălat pe creier și să te zdrobești cu avionul într-un portavion american?

– Așa credeam și eu. Însă Gunnar Hagen spune că japonezii nu au folosit niciodată ei înșiși acest cuvânt; a fost o interpretare greșită a spărgătorilor americani de coduri. Kamikaze este numele unui taifun care i-a salvat pe japonezi într-o bătălie împotriva mongolilor cândva, în secolul al XIII-lea. Tradus literal înseamnă „vânt divin". Ce imagine, nu-i așa?

Harry nu răspunse.

– Acum avem și noi nevoie de un astfel de vânt, continuă superintendentul-șef.

Harry înclină încet din cap. Înțelegea.

– Vreți să-și asume cineva vina pentru numirea lui Katrine Bratt? Pentru că n-a depistat-o din timp? Pe scurt, pentru tot rahatul împrăștiat?

– A cere cuiva să se sacrifice astfel nu face pe nimeni să se simtă bine. Mai ales atunci când respectivul sacrificiu înseamnă să-ți salvezi pielea. Atunci trebuie să ții minte că toate astea se petrec cu un scop mai presus decât simplii indivizi. Privirea polițistului reveni la priveliștea orașului. Truda de furnică, Harry. Munca îndelungată, loialitatea, autonegarea de sine, uneori lipsită de sens. Truda de furnică face ca totul să merite.

Harry își șterse fața cu mâna. Trădare. Înjunghiere pe la spate. Lașitate. Încercă să-și înghită furia. Își spuse că superintendentul-șef avea dreptate. Cineva trebuia sacrificat și vina trebuia aruncată cât mai jos posibil pe lanțul ierarhic. Destul de corect. De fapt, chiar că ar fi trebuit să-și dea seama în privința lui Katrine mai din vreme.

Harry se îndreptă de spate. Într-un mod ciudat, se simțea ușurat. De foarte multă vreme sesizase că lucrurile aveau să se termine astfel

pentru el. De atâta vreme încât, în esență, ajunsese și el să accepte. Așa cum colegii lui din Societatea Polițiștilor Morți își făcuseră ieșirea: fără fanfară și insigne de onoare, fără altceva în afara respectului de sine și a respectului celor care îi cunoscuseră, cei puțini care știau despre ce era vorba. Truda de furnică.

– Înțeleg, zise Harry. Și accept. Va trebui să mă intruiești asupra modului în care vrei să se petreacă lucrurile. Oricum, eu tot cred că va trebui să amânăm conferința de presă timp de câteva ore, până ce aflăm mai multe.

Superintendentul-șef clătină din cap.

– Nu înțelegi, Harry.

– S-ar putea să existe aspecte noi ale cazului.

– Nu tu ești cel care va trage paiul scurt.

– Verificăm ca să vedem... Harry se opri. Ce-ai spus, șefu'?

– Asta a fost propunerea inițială, dar Gunnar Hagen a refuzat să meargă pe această cale. Așa că el își va asuma vina. Acum e la biroul lui și își scrie demisia. Eu am vrut să te informez ca să știi ce se întâmplă atunci când va avea loc conferința de presă.

– Hagen? făcu Harry.

– Un soldat bun, replică superintendentul-șef, bătându-l pe Harry pe umăr. Eu plec acum. Conferința de presă e la ora opt în sala mare, bine?

Harry urmări spatele superintendentului-șef cum se micșorează odată cu distanța și simți telefonul mobil vibrând în buzunarul hainei. Citi ce era afișat pe ecran înainte de a se decide să preia apelul.

– *Love me tender,* rosti Bjørn Holm în engleză. Sunt la institut.

– Ce ai?

– În podea era sânge uman. Doamna de la laboratorul de aici spune că din nefericire sângele este supraestimat ca sursă de ADN, așa că se îndoiește că va descoperi material celular pentru un profil ADN. Însă a verificat grupa de sânge și ghici ce am găsit.

Holm făcu o pauză înainte de a-și da seama că Harry nu părea deloc să vrea să joace *Cine vrea să fie milionar?,* așa că merse mai departe.

– E o grupă de sânge care elimină majoritatea oamenilor, ca să spunem așa. Doi oameni dintr-o sută o au, iar în toate arhivele criminalistice sunt doar o sută și douăzeci și trei de criminali cu ea. Dacă Katrine Bratt are grupa asta atunci avem un indiciu excelent că ea a sângerat în șopronul lui Ottersen.

– Verifică cu ofițerul de serviciu. Acolo e o listă cu grupele de sânge ale fiecărui ofițer din sediu.

– Da? Isuse, atunci am să verific chiar acum.

– Dar să nu fii dezamăgit dacă vei afla că ea nu are B negativ.

Harry aproape că auzi uluiala colegului său și așteptă.

– Cum Dumnezeu ai știut că e B negativ?

– Cât de repede te poți întâlni cu mine la departamentul de anatomie?

Era ora șase și angajații cu program fix de la spitalul Sandviken plecaseră de ceva vreme acasă. Însă lumina din biroul lui Kjersti Rødsmoen continua să ardă. Psihiatra văzu că Espen Lepsvik și Knut Müller-Nilsen își aveau carnețelele pregătite, se uită la propriul ei carnețel și îi dădu drumul.

– Katrine Rafto mi-a spus că l-a iubit pe tatăl ei mai presus de orice. Femeia se uită la cei doi bărbați. Era doar o fetiță când el a fost acuzat de ziariști că ar fi un om violent. Katrine a fost rănită, înspăimântată și extrem de confuză. La școală era luată peste picior din pricina celor scrise în ziare. La scurt timp după aceea, părinții ei s-au despărțit. Când Katrine a împlinit nouăsprezece ani, tatăl ei a dispărut în aceeași perioadă în care o femeie a fost ucisă în Bergen și o alta a dispărut. Ancheta a fost abandonată, dar în interiorul poliției se credea că tatăl ei le omorâse pe femei și apoi își luase viața, știind că nu poate scăpa de așa ceva. Atunci Katrine a decis să se alăture poliției, să lămurească acele crime și să-și răzbune tatăl.

Kjersti Rødsmoen își ridică privirea. Niciunul dintre cei doi polițiști nu nota nimic. Se uitau doar la ea.

– Ca atare, după ce a absolvit Facultatea de Drept, s-a înscris la Academia de Poliție, continuă femeia. Iar după încheierea instruirii

a fost angajată la divizia Omucideri din Bergen. Unde în scurt timp a început să parcurgă din nou cazul tatălui ei în timpul liber. Când treaba asta a fost descoperită și ea oprită, Katrine a cerut transferul la unitatea Ofense Sexuale. Corect?

– Afirmativ, răspunse Nilsen.

– S-a avut grijă ca ea să nu se mai poată apropia de ancheta cu privire la tatăl ei, așa că ea a început să cerceteze cazuri înrudite. În vreme ce parcurgea rapoartele referitoare la persoanele dispărute la nivel național, a făcut o descoperire interesantă. Mai exact, a descoperit că în anii care au urmat dispariției tatălui ei au apărut rapoarte cu privire la femei dispărute în circumstanțe care aveau mai multe puncte comune cu dispariția lui Onny Hetland. Kjersti își răsfoi carnețelul. Oricum, pentru a reuși să ajungă undeva, Katrine avea nevoie de ajutor și știa că nu va avea parte de așa ceva în Bergen. Ca atare, s-a decis să introducă în ecuație pe cineva cu experiență în prinderea criminalilor în serie. Dar nu dorea să se știe că ea, fata lui Rafto, se afla în spatele situației.

Espen Lepsvik, ofițerul de la Kripos, clătină încet din cap în vreme ce Kjersti merse mai departe:

– După cercetări amănunțite, alegerea ei s-a oprit la inspectorul Harry Hole de la divizia Omucideri din Oslo. I-a scris o scrisoare și a semnat-o cu porecla cu efect misterios Omul de zăpadă, ca să-i trezească inspectorului curiozitatea și pentru că un om de zăpadă fusese menționat în câteva din declarațiile martorilor legate de cazurile de dispariție. Se vorbea de un om de zăpadă și în însemnările tatălui ei legate de asasinatul de pe muntele Ulriken. Când brigada de Omucideri din Oslo a început să caute un detectiv, declarându-și preferința pentru femei, Katrine a aplicat și a fost chemată la un interviu. A spus că slujba i-a fost oferită mai mult sau mai puțin chiar înainte ca ea să ia loc pe scaun.

Rødsmoen făcu o pauză, dar cum cei doi bărbați nu spuneau nimic, merse mai departe:

– Încă din prima zi, Katrine s-a asigurat că intră în contact cu Harry Hole și că e cooptată în echipa de anchetă. Cu tot ce știa deja despre Hole și despre caz, i-a fost relativ ușor să-l manipuleze pe inspector și să-l atragă către Bergen și dispariția tatălui ei. Cu ajutorul lui Hole, și-a găsit tatăl. Într-un congelator de pe insula Finnøy.

Kjersti își scoase ochelarii.

– Nu ai nevoie de prea multă imaginație ca să înțelegi că o experiență de o asemenea natură reprezintă baza unei reacții psihologice. Stresul s-a accentuat atunci când, de trei ori, ea a crezut că ucigașul a fost demascat. Prima dată Idar Vetlesen, apoi un oarecare... își cercetă însemnările... Filip Becker. Și în cele din urmă Arve Støp. Doar ca să descopere că de fiecare dată persoana nu era cea potrivită. A încercat să obțină o mărturisire de la Støp, dar a renunțat atunci când și-a dat seama că nu el era omul vânat de ea. Și-a luat zborul din acel loc când și-a auzit colegii apropiindu-se. Spune că nu dorea să fie oprită până la încheierea misiunii. Care era aceea de a identifica făptașul. În acest punct cred că putem afirma cu certitudine că ea devenise afectată serios de psihoză. S-a întors la Finnøy, unde era convinsă că Hole îi va lua urma. Și, de fapt, s-a dovedit chiar că a avut dreptate. La apariția lui, l-a dezarmat ca să-l determine să-i asculte sugestiile cu privire la mersul investigației.

– Dezarmat? interveni Nilsen. Noi am înțeles că ea s-a predat fără să se opună.

– Ea spune că rana de la gură i-a fost provocată de Harry Hole, care a surprins-o nepregătită, răspunse Kjersti.

– Ar trebui să credem o psihopată? întrebă Lepsvik.

– Nu mai e psihopată, răspunse Kjersti, subliniind cuvintele. Ar trebui să o menținem sub observație încă vreo câteva zile, dar după aceea ar trebui să fiți pregătiți să o luați înapoi. Asta dacă încă o mai considerați suspectă.

Ultima remarcă rămase suspendată în aer, până ce Espen Lepsvik se aplecă peste masă.

– Asta înseamnă că dumneavoastră credeți că ea spune adevărul?

– Așa ceva nu intră în competențele mele și nu pot comenta, replică Kjersti, închizându-și carnețelul.

– Și dacă v-aș întreba în calitate de nespecialist?

Pe buzele psihiatrei înflori un zâmbet.

– Cred că ar trebui să continuați să credeți ceea ce deja credeți, inspectore.

Holm străbătuse distanța scurtă de la Institutul de Medicină Legală până la clădirea vecină, Departamentul de Anatomie, și acum aștepta în garaj. Harry veni cu mașina de la Tryvann. Lângă Holm se găsea tehnicianul în salopetă verde cu cercei în urechi, cel care scotea un cadavru de acolo ultima dată când Harry vizitase locul.

– Lund-Helgesen nu e aici azi, îl informă Holm.

– Atunci poate ne arăți și nouă ce e pe aici, îi zise Harry tehnicianului.

– Nu ni se permite să arătăm... începu individul în salopetă verde, însă fu întrerupt de Harry.

– Cum te cheamă?

– Kai Robøle.

– Bine, Robøle, zise Harry, scoțându-și legitimația de poliție. Îți acord eu permisiunea.

Tehnicianul ridică din umeri și descuie ușa.

– Ați avut noroc să găsiți pe cineva înăuntru. După ora cinci e mereu pustiu.

– Eu aveam impresia că voi faceți multe ore suplimentare, replică Harry.

Robøle clătină din cap.

– Nu la subsol cu toate cadavrele, omule. Aici ne place să lucrăm la lumina zilei. Zâmbi, deși nu părea amuzat. Ce ați vrea să vedeți?

– Cele mai recente cadavre, răspunse Harry.

Tehnicianul descuie și îi conduse către o cameră pardosită cu opt cuve, câte patru pe fiecare parte, cu un coridor îngust între ele. Fiecare cuvă era acoperită cu un capac metalic.

– Sunt acolo, spuse tehnicianul. Patru în fiecare cuvă. Cuvele sunt pline cu alcool.

– Frumos, zise Holm printre dinți.

Ar fi fost imposibil de spus dacă tehnicianul înțelese intenționat greșit, dar el răspunse:

– Patruzeci la sută alcool pur.

– Deci treizeci și două de cadavre, rosti Harry. Asta e tot?

– Avem în jur de patruzeci de cadavre, dar astea sunt ultimele. De obicei le lasă să zacă aici un an înainte de a începe practica pe ele.

– Cum sunt aduse?

– Cu mașina de la morgă. Uneori le colectăm noi înșine.

– Și le aduceți prin garaj?

– Da.

– Și după aceea ce se întâmplă?

– Ce se întâmplă? Păi le conservăm, facem o incizie în coapsă și injectăm o substanță de fixare. Așa se păstrează bine. Apoi le facem etichete metalice și le ștampilăm numărul care se găsește în documente.

– Ce documente?

– Documentele care însoțesc cadavrul. Sunt arhivate sus, în birou. Atașăm o etichetă de degetul mare de la picior, una de un deget de la mână și una de o ureche. Încercăm să păstrăm diversele părți ale cadavrului înregistrate, chiar și după disecare, astfel încât părțile cadavrului să fie incinerate împreună când vine timpul.

– Verificați în mod regulat cadavrele dacă se potrivesc cu documentația primită?

– Să verificăm? Tehnicianul se scărpină în cap. Doar dacă trebuie să transportăm cadavre. Cele mai multe dintre ele apar aici, în Oslo, așa că noi aprovizionăm universitățile din Tromsø, Trondheim și Bergen atunci când ele nu au destule.

– Deci este posibil ca aici să zacă un cadavru care n-ar trebui să fie aici, nu?

– A, nu. Toți cei de aici și-au donat corpul institutului printr-un testament.

– Asta mă întrebam și eu, zise Harry, lăsându-se pe vine lângă una dintre cuve.

– Ce anume?

– Ascultă, Robøle. Am să-ți pun o întrebare ipotetică. Și vreau să te gândești bine înainte de a răspunde. Bine?

Tehnicianul încuviință în grabă.

Harry își îndreptă spatele.

– Este posibil ca o persoană cu acces la încăperile astea să aducă aici cadavre, prin garaj, noaptea, să le atașeze etichete metalice cu numere false, să pună cadavrul într-o cuvă dintr-astea și să presupună cu o mare probabilitate că fapta nu va fi niciodată descoperită?

Kai Robøle ezită. Se scărpină în cap ceva mai tare. Își plimbă un deget peste șirul de cercei.

Harry își mută greutatea pe celălalt picior. Gura lui Holm se deschisese pe jumătate.

– Posibil, răspunse tehnicianul. Nimic nu poate opri ca așa ceva să se întâmple.

– Nimic nu poate opri ca așa ceva să se întâmple?

Robøle clătină din cap și râse scurt.

– Nu, absolut nimic. E foarte fezabil.

– În cazul ăsta aș dori să văd acum aceste cadavre.

Robøle îl măsură cu privirea pe polițistul înalt.

– Aici? Acum?

– Poți începe de la spate, pe stânga.

– Cred că va trebui să sun pe cineva care să-mi dea autorizație.

– Dacă vrei să întârzii investigația noastră criminalistică, n-ai decât.

– Crimă?

Robøle își scărpină un ochi.

– Ai auzit de Omul de zăpadă?

Tehnicianul clipi de două ori. Apoi se întoarse, se duse la lanțurile care atârnau de un scripete motorizat prins în tavan, le trase jos până la cuvă cu zgomot și atașă cele două cârlige de capacul metalic de pe cuvă, apucă telecomanda și apăsă. Scripetele începu să bâzâie, trăgând

lanțurile. Capacul se ridică încet de pe cuvă, urmărit cu ochii mari de Harry și Holm. De partea de jos a capacului erau fixate două foi metalice, una sub alta, separate de o foaie verticală. De fiecare parte a partiției centrale se găsea câte un cadavru gol. Cadavrele semănau cu niște păpuși palide, o impresie întărită de inciziile dreptunghiulare, negre, din coapsele lor. Când cadavrele ajunseră la înălțimea șoldului, tehnicianul apăsă pe butonul de oprire. În tăcerea care urmă se auzi sunetul picăturilor de alcool căzând cu ecou pe pardoseală.

– Ei bine? întrebă Robøle.

– Nu, răspunse Harry. Următoarea.

Tehnicianul repetă procedura. Alte patru cadavre apărură din cuva învecinată.

Harry clătină din cap.

Când apăru al treilea recipient, Harry tresări. Tehnicianul, care interpretă greșit reacția inspectorului ca fiind de groază, zâmbi satisfăcut.

– Ce e aia? întrebă Harry, arătând spre femeia fără cap.

– Probabil că s-a înapoiat de la vreuna dintre celelalte universități, răspunse tehnicianul. Ale noastre tind să rămână întregi.

Harry se aplecă și atinse cadavrul. Era rece, iar consistența lui nefiresc de tare, din pricina substanței de conservare. Își plimbă degetul de-a lungul tăieturii. Era netedă și carnea palidă.

– Folosim un bisturiu pe exterior, după care un fierăstrău subțire, explică Robøle.

– Mmm.

Harry se aplecă peste cadavru, apucă brațul drept al femeii și o întoarse cu fața spre el.

– Ce faceți? țipă tehnicianul.

– Vezi ceva pe spatele ei? îl întrebă Harry pe Holm, care stătea de cealaltă parte a cadavrului.

Holm încuviință din cap.

– Un tatuaj. Pare un steag.

– Care?

– Habar n-am. Verde, galben și roșu. Cu o pentagramă la mijloc.

– Etiopia, zise Harry, dând drumul leșului, care căzu la loc pe spate. Femeia asta nu și-a donat trupul, dar trupul ei a fost donat, dacă mă pot exprima așa. Este Sylvia Ottersen.

Kai Robøle continua să clipească, de parcă ar fi sperat ca nimic să nu se întâmple dacă el clipea suficient de des.

Harry își așeză o mână pe umărul lui.

– Fă rost de cineva care are acces la documentele pentru cadavre și parcurge-le pe toate. Acum. Eu trebuie să plec.

– Ce se petrece? întrebă Holm. Sincer îți spun că nu pricep nimic.

– Încearcă, îi răspunse Harry. Uită tot ce credeai că știi și încearcă.

– Bine, dar ce se petrece?

– Sunt două răspunsuri la chestia asta, zise Harry. Unul ar fi că ne apropiem de Omul de zăpadă.

– Și celălalt?

– Nu știu.

PARTEA A CINCEA

33

Miercuri, 5 noiembrie 1980

Omul de zăpadă

Era ziua în care a venit ninsoarea. La ora unsprezece dimineața, fulgi mari au început să cadă dintr-un cer lipsit de culoare și au invadat câmpurile, grădinile și pajiștile din Romerike ca o armada din spațiul extraterestru.

Mathias stătea singur în mașina Toyota Corolla a mamei sale, în fața unei case din Kolloveien. Habar n-avea ce făcea maică-sa înăuntru în casă. Ea spusese că nu va dura mult. Însă deja durase mult. Lăsase motorul pornit și radioul mașinii transmitea melodia *Under snø,* interpretată de noua trupă feminină Dollie. Mathias deschise portiera mașinii și se dădu jos. Din pricina zăpezii, o tăcere aproape nefirească se lăsase peste case. Se aplecă, luă o mână de zăpadă albă și lipicioasă și formă un bulgăre.

În acea zi aruncaseră cu bulgări de zăpadă spre el în curtea școlii și îl strigaseră „Mathias fără sfârcuri", minunații lui colegi din clasa a VII-a A. Ura gimnaziul, ura să aibă treisprezece ani. Totul începuse după prima oră de sport, atunci când se descoperise că el nu avea sfârcuri. Conform doctorului, putea fi vorba de ceva ereditar, așa că fusese testat pentru mai multe maladii. Mami le spusese lui și lui tati că tatăl ei, care murise atunci când mami era mică, nu avusese nici

el sfârcuri. Însă uitându-se într-unul dintre albumele foto ale bunicii lui, Mathias dăduse peste o poză a bunicului în timpul sezonului de însămânțare, în pantaloni și bretele, la bustul gol. Iar în acea poză el avea în mod clar sfârcuri.

Mathias tasă bulgărele de zăpadă. Voia să-l arunce în cineva. Cu putere. Atât de tare, încât să doară. Însă nu era nimeni în jur pe care să-l lovească. Putea închipui o țintă în care să arunce. Puse bulgărele pe zăpadă, lângă garaj. Începu să-l rostogolească. Cristalele de omăt se lipiră unele de altele. După ce străbătu întreaga pajiște așa, bulgărele îi ajunsese deja la stomac, lăsând în urma lui o dâră de iarbă maronie. Continuă să-l rostogolească. Când nu mai putu să-l împingă, începu un bulgăre nou. Era și acesta mare. Abia reuși să-l ridice peste primul bulgăre. Apoi confecționă un cap, se cățără peste cei doi bulgări de la bază și îl puse în vârf. Omul de zăpadă se înălțase lângă una dintre ferestrele casei. Dinăuntru se auzeau sunete. Rupse două crengi din măr și le înfipse în părțile laterale ale omului de zăpadă. Strânse niște pietriș de pe treptele de la intrare și confecționă din ele doi ochi și o linie curbă pentru o gură zâmbitoare. Apoi înconjură cu coapsele capul omului de zăpadă și, stând pe umerii acestuia, se uită prin geamul ferestrei.

În camera luminată se vedea un bărbat cu pieptul gol împingându-și șoldurile înapoi și înainte cu ochii închiși, ca și cum ar fi dansat. De pe patul din fața lui se ivea o pereche de picioare desfăcute. Mathias nu vedea, dar știa că acolo era Sara. Asta era mama lui. Știa că cei doi se regulau.

Mathias își strânse coapsele în jurul capului de zăpadă și simți răceala în scrot. Nu mai putea să respire; în jurul gâtului lui părea să se strângă o sârmă de oțel.

Șoldurile bărbatului se loveau din nou și din nou de mama lui. Mathias se holbă înăuntru la pieptul bărbatului, în vreme ce amorțeala rece i se răspândea de la scrot la stomac, apoi în sus până ce îi ajunse la cap. Bărbatul își înfigea membrul în ea. Așa cum văzuse el

în reviste. Curând bărbatul avea să împrăștie spermă în interiorul mamei lui. Iar bărbatul nu avea sfârcuri.

Brusc, bărbatul se opri. Avea ochii deschiși acum. Iar aceștia se uitau la Mathias.

Mathias își slăbi strânsoarea, alunecă pe spatele omului de zăpadă, sări jos și se ghemui, tăcut ca un șoricel, așteptând. Mintea i-o luase razna. Era un băiat deștept și inteligent, mereu i se spusese asta. Profesorii spuseseră despre el că era ciudat, dar cu facultăți mentale excelente. Ca atare, toate gândurile lui se îmbinau acum, ca piesele unui puzzle pe care el îl încerca de multă vreme. Însă imaginea care reieși era intolerabilă, de neînțeles. Nu putea fi o imagine corectă. Trebuia să fie cea corectă.

Mathias își ascultă propriile gemete.

Era corect. Pur și simplu știa asta. Totul se potrivea. Răceala mamei lui față de taică-său. Discuțiile despre care credeau că el nu le aude; amenințările disperate și rugămințile tatălui ca ea să rămână, nu doar de dragul lui, ci de dragul lui Mathias, căci ei doi aveau un copil împreună, nu?! Și râsul amarnic al maică-sii. Bunicul din albumul foto și minciunile lui mami. Evident că Mathias nu crezuse nimic atunci când Stian, colegul lui de clasă, spusese că mama lui Mathias Fără-Sfârcuri avea un iubit care locuia pe platou și zisese că mătușa lui îi povestise asta. Căci Stian era la fel de idiot ca și ceilalți și nu înțelegea nimic. Nici măcar atunci când, două zile mai târziu, Stian își descoperise pisica atârnând de vârful stâlpului pentru steag al școlii.

Tati nu știa. Mathias simțea cu tot corpul că tati credea că Mathias era... era al lui. Și nu trebuia să afle niciodată că nu era. Niciodată. Asta l-ar fi omorât. Mai degrabă Mathias s-ar fi omorât pe sine. Da, exact asta dorea. Dorea să moară, dorea să plece, să plece departe de maică-sa, de alcool, de Stian și... de tot restul. Se sculă în picioare, dădu un șut omului de zăpadă și alergă la mașină.

Avea să o ia cu el. Și ea avea să moară.

Când maică-sa ieși și el descuie portiera, trecuseră aproape patruzeci de minute de când ea intrase în casă.

– S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea.

– Da, răspunse Mathias, mutându-se pe canapeaua din spate ca ea să îl vadă în oglinda retrovizoare. L-am văzut.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, răsucind cheia în contact.

– Omul de zăpadă...

– Și cum arăta omul de zăpadă?

Motorul porni cu un huruit și ea dădu drumul la ambreiaj cu asemenea rapiditate, încât Mathias aproape că scăpă cricul de mașină pe care-l ținea în mână.

– Tati ne așteaptă, zise ea. Va trebui să ne grăbim.

Porni radioul. Se auzea doar un crainic care mormăia ceva despre alegerile din America și Ronald Reagan. În ciuda acestui fapt, ea dădu volumul mai tare. O luară peste coama dealului, apoi coborâră spre șoseaua principală și spre râu. Pe câmpul din fața lor se vedeau paie rigide și galbene ivindu-se din zăpadă.

– O să murim, zise Mathias.

– Ce ai spus?

– O să murim.

Ea dădu radioul mai încet. Mathias se pregăti. Se aplecă înainte printre scaune și își ridică brațul.

– O să murim, șopti el.

Apoi lovi.

Cricul o izbi direct în ceafă, cu un zgomot sec. Maică-sa nu păru să reacționeze, ci doar să devină mai țeapănă pe scaun, așa că el o lovi din nou. Și din nou. Mașina tresăltă când piciorul ei alunecă de pe pedala de ambreiaj, însă de pe buzele ei continua să nu iasă niciun sunet. „Poate că centrul vorbirii din creierul ei a fost zdrobit", își zise Mathias. La a patra lovitură simți cum capul ei cedează, cum pare să se înmoaie. Mașina continuă să înainteze și chiar să accelereze, însă Mathias știa că maică-sa nu mai era conștientă. Automobilul Toyota Corolla traversă șoseaua principală și își continuă drumul peste câmpul din cealaltă parte a șoselei. Zăpada încetini mașina, dar nu

suficient cât s-o oprească. Apoi vehiculul atinse buza râului și alunecă sub suprafața lată și neagră a apei. Sări și rămase nemișcată o clipă, înainte de a fi prinsă de curent și răsucită pe loc. Apa se strecură prin spațiile dintre portiere și caroserie, prin găurile de prindere ale diverselor dispozitive și pe părțile laterale ale geamurilor, în vreme ce mașina continua să plutească domol în josul apei. Mathias se uită pe geam, făcu din mână înspre o mașină de pe șoseaua principală, însă cei dinăuntru nu părură să îl vadă. Apa creștea în interior. Brusc, o auzi pe maică-sa mormăind ceva. Se uită la ea și văzu rănile profunde de sub părul ei de pe ceafă, plin de sânge. Maică-sa se mișca sub centura de siguranță. Apa începea să se ridice rapid acum; ajunsese deja la genunchii lui Mathias. Se simți cuprins de panică. Nu voia să moară. Nu atunci, nu așa. Lovi cu cricul geamul portierei. Sticla se făcu țăndări și apa năvăli înăuntru. Sări de pe scaun și se strecură prin spațiul dintre partea de sus a geamului și masa de apă care năvălea înăuntru. Unul dintre bocancii din picioare i se prinse în cadrul portierei; își răsuci piciorul și simți bocancul desprinzându-se. Apoi se eliberă și începu să înoate spre mal. Văzu că o mașină se oprise pe șoseaua principală și doi oameni se dăduseră jos și deja alergau prin zăpadă înspre râu.

Mathias era un înotător bun. Era bun la multe lucruri. Atunci de ce nu îl plăceau? Un bărbat veni mai aproape de el în apă și îl trase pe mal. Mathias se prăbuși pe zăpadă. Nu deoarece nu mai rezista, ci deoarece din instinct știa că era cel mai deștept lucru de făcut. Închise ochii și auzi o voce agitată la urechea lui întrebând dacă mai era cineva în mașină. Dacă mai era cineva, poate reușeau să mai salveze persoana. Mathias clătină încet din cap. Vocea întrebă dacă era sigur.

Poliția avea să pună ulterior accidentul pe seama condițiilor de drum alunecos, și rănile femeii înecate impactului automobilului cu apa. De fapt, mașina abia dacă fusese zgâriată, dar în cele din urmă era singura explicație plauzibilă pentru rănile ei. Așa cum starea de șoc era singura explicație posibilă pentru răspunsul băiatului dat

celor ajunși primii la fața locului și care îl întrebaseră dacă mai e cineva în mașină, iar el răspunsese răspicat:

– Nu, doar eu. Sunt singur.

– Nu, doar eu, repetă Mathias afirmația șase ani mai târziu. Sunt singur.

– Mersi, răspunse băiatul care stătea în fața lui și își lăsa tava cu mâncare pe masa de cantină pe care până atunci Mathias o avusese singur la dispoziție.

Afară, ploaia bătea darabana asupra Facultății de Medicină din Bergen, o bătaie ritmică ce avea să dureze până la primăvară.

– Și tu ești nou la medicină? întrebă băiatul, iar Mathias urmări cuțitul acestuia tăind șnițelul vienez gros.

Încuviință.

– Ai accent de Østland, zise băiatul. N-ai intrat în Oslo?

– N-am vrut să mă duc în Oslo, răspunse Mathias.

– De ce?

– Nu cunosc pe nimeni acolo.

– Atunci pe cine cunoști aici?

– Pe nimeni.

– Nici eu nu cunosc pe nimeni aici. Cum te cheamă?

– Mathias. Lund-Helgesen. Și pe tine?

– Idar Vetlesen. Ai urcat pe muntele Ulriken?

– Nu.

Însă Mathias urcase pe Ulriken. Și pe Fløyen, și pe Sandviksfjellet. Străbătuse potecile înguste către Fisketorget, către Torgalmenningen – piața principală, văzuse pinguinii și leii-de-mare din Aquarium, băuse bere în Wesselstuen, ascultase o trupă nouă și supraevaluată în Garage și urmărise cum SK Brann pierde un meci de fotbal pe stadionul Brann. Mathias își găsise timp ca să facă toate aceste lucruri care se fac cu prietenii tăi studenți. Le făcuse singur.

Se duse din nou peste tot cu Idar, pretinzând mereu că este pentru prima dată.

În scurt timp, Mathias descoperi că Idar era un dependent de evenimente sociale, așa că, ținându-se aproape de acest individ, Mathias se trezi în centrul atenției.

– De ce ai ales să studiezi medicina? îl întrebă Idar pe Mathias la o petrecere, într-un apartament aparținând unui student cu nume tradițional de locuitor al Bergenului.

Era seara balului anual de toamnă al studenților mediciniști, iar Idar invitase două fete frumoase din Bergen, îmbrăcate cu rochii negre și cu părul strând în coc, care se aplecaseră ca să audă ce vorbeau cei doi.

– Ca să fac lumea mai bună, răspunse Mathias, dând pe gât berea lui călâie marca Hansa. Dar tu?

– Ca să câștig bani, mi se pare un motiv bun, zise Idar, făcându-le fetelor cu ochiul.

Una dintre ele se așeză lângă Mathias.

– Ai insignă de donator de sânge, zise fata. Ce grupă de sânge ai?

– B negativ. Ce faci acum?

– Hai să nu vorbim despre asta. B negativ? Nu e extrem de rară?

– Da. De unde știi?

– Fac cursuri de soră medicală.

– Corect, zise Mathias. În ce an?

– Trei.

– Te-ai gândit în ce ai să te specializezi?

– Să nu vorbim despre asta, replică fata, punându-și o mână fierbinte pe coapsa lui.

Cinci ore mai târziu, în timp ce era întinsă, goală, sub el, pe pat, ea repetă aceeași propoziție.

– Așa ceva nu mi s-a mai întâmplat până acum, zise el.

Ea zâmbi și îl mângâie pe obraz.

– Deci nu e nimic în neregulă cu mine?

– Cum? îngăimă el. Nu.

Ea râse.

– Cred că ești dulce. Ești drăguț și gânditor. Apropo, ce s-a întâmplat cu astea?

Îl ciupi de piept.

Mathias simți ceva negru pogorând asupra lui. Ceva rău, negru și minunat.

– Așa m-am născut, răspunse el.

– E o boală?

– Vine odată cu fenomenul Raynaud și sclerodermia.

– Cum?

– O boală ereditară care provoacă îngroșarea țesuturilor conjunctive din trup.

– E periculoasă?

Fata îi mângâie prudentă pieptul cu degetele.

Mathias zâmbi și simți un început de erecție.

– Fenomenul Raynaud înseamnă doar că degetele de la mâini și de la picioare ți se răcesc și ți se albesc. Sclerodermia e mai rea...

– Da?

– Țesutul conjunctiv îngroșat întinde pielea. Totul e netezit și ridurile dispar.

– Și nu e bine?

Mathias simțea mâna ei explorând înspre partea de jos a trupului.

– Pielea întinsă începe să deranjeze expresiile faciale, astfel că poți face mai puține grimase. Ca și cum fața ți-ar deveni o mască.

Mâna mică și fierbinte se închise în jurul penisului lui.

– Mâinile și, cu timpul, brațele ți se încovoaie și nu le mai poți îndrepta. În cele din urmă, rămâi acolo, incapabil să te mai miști, pe măsură ce ești sufocat de propria piele.

Ea șopti pe nerăsuflate:

– Pare o moarte oribilă.

– Cel mai bun sfat este să te sinucizi înainte ca durerea să te înnebunească. Te deranjează să te întinzi la capul patului? Aș vrea să stau în picioare ca s-o fac.

– De-asta studiezi medicina, nu? zise ea. Ca să afli mai multe. Ca să găsești o cale de a trăi cu boala.

– Tot ce doresc, replică el, ridicându-se și postându-se la capul patului cu penisul erect în aer... este să aflu când a sosit vremea să mor.

Noul doctor Mathias Lund-Helgesen era popular în cadrul departamentului de neurologie de la spitalul Haukeland din Bergen. Atât colegii, cât și pacienții îl descriau ca pe o persoană competentă, înțeleaptă și, nu în ultimul rând, un bun ascultător. Ultima apreciere era de mare ajutor, întrucât el adesea primea pacienți cu diverse simptome, în general moștenite și adesea fără prea mare perspectivă de vindecare, ci doar de alinare a suferințelor. Iar în rarele ocazii când la spital se prezentau pacienți cu sclerodermie, aceștia erau imediat trimiși la tânărul doctor prietenos, care începea să se gândească la o specializare în imunologie. Era început de toamnă când Laila Aasen și soțul ei au ajuns la el cu fata lor. Articulațiile fetei se înțepeniseră și fata suferea de dureri mari; primul gând al lui Mathias se îndreptă către boala lui Bekhterev. Atât Laila Aasen, cât și soțul ei confirmară că în familia lor existaseră cazuri de boli reumatice, așa că Mathias luă mostre de sânge atât de la ei, cât și de la fată.

Când veniră rezultatele, Mathias ședea la biroul lui. Fu nevoit să le citească de trei ori. Aceeași senzație rea, neagră și minunată ieși la suprafață. Analizele erau negative. Atât din punct de vedere medical, în sensul în care boala lui Bekhterev putea fi eliminată drept cauză a afecțiunii, cât și din punct de vedere al familiei, în sensul în care domnul Aasen nu putea fi tatăl fetei. Iar Mathias știa că el habar n-are. Însă femeia știa; Laila Aasen știa. Văzuse cum fața ei se strâmbă atunci când ceruse probe de sânge de la toți trei. Oare ea încă se regula cu celălalt? Cum arăta individul? Locuia într-o casă singură, cu pajiște mare în față? Ce suferințe secrete avea el? Și cum și când avea să afle fata că toată viața ei a fost înșelată de acea curvă mincinoasă?

Mathias se uită în jos și constată că răsturnase paharul cu apă de pe masă. O pată mare și umedă se răspândea pe pantaloni în dreptul scrotului. Simți răceala întinzându-se către stomac și mai sus, către cap.

O sună pe Laila Aasen și o informă de rezultat. Rezultatul medical. Femeia îi mulțumi, cu o voce în care se auzea liniștirea, și închise. Mathias se uită fix la telefon multă vreme. Doamne, cum o ura. În acea noapte zăcu fără să poată dormi pe salteaua îngustă din garsoniera unde stătuse după terminarea studiilor. Încercă să citească, dar literele dansau în fața ochilor lui. Încercă să se masturbeze, acțiune care de regulă îl obosea îndeajuns ca după aceea să doarmă, dar nu se putea concentra. Înfipse un ac în degetul de la piciorul mare, care se albise iarăși de tot, doar ca să vadă dacă percepe vreo senzație. În cele din urmă se ghemui sub plapumă și plânse până ce zorii zilei începură să lumineze cerul nopții.

Lui Mathias i se încredințau, de asemenea, cazurile neurologice mai generale, iar unul dintre acestea era cel al unui ofițer de poliție de la secția de poliție din Bergen. După examinare, polițistul de vârstă mijlocie se ridică și se îmbrăcă. Combinația dintre izul emanat de corpul lui și halena mirosind a băutură era amețitoare.

– Ei bine? mârâi polițistul, ca și cum Mathias era unul dintre subordonații lui.

– Primele stadii de neuropatie, răspunse Mathias. Sunt afectați nervii de la labele picioarelor. Senzațiile percepute sunt reduse.

– Crezi că de-asta am început să merg ca un nenorocit de bețiv?

– Ești bețiv, Rafto?

Polițistul, care se încheia la cămașă, se opri și gâtul i se înroși, ca mercurul urcând în termometru.

– Ce-ai spus, nevolnic înfumurat?

– De regulă, polineuropatiile se datorează consumului exgerat de alcool. Dacă vei continua să bei riști să ți se distrugă creierul pentru totdeauna. Ai auzit de Korsakov, Rafto? Nu? Să sperăm că n-ai să auzi niciodată, deoarece dacă auzi acest nume în general se întâmplă

în legătură cu un sindrom extrem de neplăcut numit după el. Când te uiți în oglindă și te întrebi dacă ești beţiv, nu știu ce-ți răspunzi, dar ți-aș sugera ca data viitoare să pui o întrebare suplimentară: Vreau să mor acum sau mai vreau să am parte de ceva timp?

Gert Rafto se uită fix la tânărul în halat de doctor. Apoi înjură printre dinți, ieși ca o furtună și trânti ușa în urma lui.

Patru săptămâni mai târziu, Rafto sună la telefon. Îl întrebă pe Mathias dacă putea să vină ca să-l vadă.

– Trec mâine, zise Mathias.

– Nu se poate. E urgent.

– Atunci du-te la Urgență.

– Ascultă-mă, Lund-Helgesen. Stau în pat de trei zile fără să mă pot mișca. Ești singurul care m-a întrebat fără menajamente dacă sunt beţiv. Da, sunt beţiv. Și nu, nu vreau să mor. Nu încă.

Apartamentul lui Gert Rafto puțea a gunoaie, cutii goale de bere și a trup nespălat. Însă nu și a resturi de mâncare, căci nu se găsea nimic de mâncare în casă.

– Ăsta e un supliment cu vitamina B1, zise Mathias, ridicând seringa în lumină. Te va pune pe picioare.

– Mulțumesc, zise Gert Rafto.

Cinci minute mai târziu dormea deja.

Mathias se plimbă prin apartament. Pe birou se găsea o fotografie a lui Rafto cu o fată brunetă pe umeri. Deasupra biroului, pe perete, atârnau fotografii care păreau făcute la locurile diverselor crime. Multe fotografii. Mathias se uită atent la toate. Desprinse câteva și studie detaliile. Dumnezeule, cât de neîndemânatici fuseseră criminalii. Ineficiența lor se putea mai ales observa asupra cadavrelor cu răni de la arme ascuțite sau boante. Deschise sertare și căută mai multe fotografii. Găsi rapoarte, însemnări, câteva obiecte de valoare: inele, ceasuri de femeie, coliere. Și tăieturi de ziar. Le citi. Numele lui Gert Rafto apărea în aproape toate, adesea cu citate din conferințele de presă la care el vorbise despre idiotenia criminalilor și despre

modul în care el îi prinsese. Deoarece era limpede că el îi prinsese, pe fiecare dintre ei.

Șase ore mai târziu, când Gert Rafto se trezi, Mathias era încă acolo. Ședea pe pat cu două rapoarte criminalistice în poală.

– Spune-mi, zise Mathias. Cum ai comite o crimă dacă nu vrei să fii prins?

– Să mă eviți pe mine, răspunse Rafto, căutând cu privirea ceva de băut. Dacă detectivul e bun, oricum n-ai nicio șansă.

– Și dacă tot aș vrea să o fac în ciuda detectivului bun?

– Atunci m-aș împrieteni cu detectivul înainte de a comite crima, replică Gert Rafto. După aceea, după crimă, l-aș ucide și pe el.

– Ciudat, zise Mathias. Exact la asta mă gândeam și eu.

În săptămânile care urmară, Mathias îl vizită de mai multe ori acasă pe Gert Rafto. Polițistul își reveni rapid, iar cei doi discutară adesea și pe îndelete despre boală, stil de viață și moarte și despre singurele două lucruri pe care Gert Rafto le iubea pe pământ: fata lui, Katrine, care, absolut de neînțeles, îl iubea la fel de mult pe tatăl ei, și căsuța de pe insula Finnøy, singurul loc unde Rafto era sigur că își găsește liniștea. Cel mai mult însă discutară despre cazurile de crimă rezolvate de Gert Rafto. Despre triumfuri. Iar Mathias îl încurajă să vorbească, îi spuse că bătălia contra alcoolului poate fi câștigată, că Rafto putea sărbători noi triumfuri câtă vreme se ținea departe de sticlă.

Iar când sfârșitul toamnei se lăsă peste Bergen, cu zile și mai scurte și ploi și mai îndelungate, Mathias avea planul pregătit.

Într-o dimineață o sună pe Laila Aasen acasă.

Își dădu numele și ea ascultă în tăcere cum el îi explică motivul apelului. Mostra de sânge de la fiică adusese elemente noi, și el știa acum că Bastian Aasen nu era tatăl biologic al copilului. Era important să i se dea o mostră de sânge de la tatăl adevărat. Asta însemna în mod necesar ca fata și Bastian să fie înștiințați despre relația dintre ei. Își dădea mama consimțământul?

Mathias așteptă, dându-i timp femeii să înțeleagă implicațiile vorbelor lui.

Apoi spuse că, dacă ea considera că e important ca această chestiune să rămână ascunsă, el putea continua să fie de ajutor, dar atunci lucrurile trebuiau rezolvate „neoficial".

– Neoficial? repetă femeia, cu vocea apatică a cuiva șocat de cele aflate.

– Ca doctor sunt obligat să respect regulile etice privitoare la confidențialitatea față de pacient, care în acest caz este fiica dumneavoastră. Însă eu fac cercetări în domeniul sindroamelor și, ca atare, sunt extrem de interesat de urmărirea cazului ei. Dacă, folosindu-vă de cea mai mare discreție, v-ați putea întâlni cu mine în această după-amiază...

– Da, șopti ea cu voce tremurândă. Da, vă rog.

– Bine. Luați ultima telecabină către vârful Ulriken. Nu vom fi deranjați de nimeni acolo și ne putem înapoia pe jos. Sper că apreciați cum se cuvine riscurile pe care mi le asum, așa că vă rog să nu menționați absolut nimănui nimic despre această întâlnire.

– Bineînțeles că nu! Aveți încredere în mine.

Mathias continuă să țină receptorul la ureche după ce ea închise. Cu buzele lipite de plasticul cenușiu șopti:

– Și de ce ar trebui să aibă cineva încredere în tine, târfă?

Laila Aasen recunoscu faptul că îi spusese unei prietene că avea să se întâlnească cu el abia când zăcea întinsă pe zăpadă, cu un bisturiu la gât. Deoarece, de fapt, ele două avuseseră inițial o întâlnire la cină. Însă nu-i dăduse prietenei decât prenumele, fără a-i spune și motivul întâlnirii.

– De ce ai vorbit despre asta?

– Ca s-o necăjesc, hohoti Laila. E atât de băgăcioasă.

El apăsă lama subțire de oțel mai tare pe pielea ei și Laila rosti, printre sughițuri, numele și adresa prietenei. După care nu mai scoase nicio vorbă.

Două zile mai târziu, când citi în ziare despre omorârea Lailei Aasen și disparițiile lui Onny Hetland și Gert Rafto, Mathias se trezi că îl încearcă sentimente amestecate. În primul rând, era nemulțumit de uciderea Lailei Aasen. Lucrurile nu se desfășuraseră așa cum le planificase el; își pierduse controlul într-o izbucnire de furie și de panică. De aici rezultase o mizerie prea mare, prea multă curățenie de făcut, o prea mare asemănare cu pozele de la locul crimelor din apartamentul lui Rafto. Și prea puțin timp ca să se bucure de răzbunare, de dreptatea înfăptuită.

Uciderea lui Onny Hetland decursese chiar și mai rău, ajungând aproape catastrofal. Curajul îl părăsise de două ori în vreme ce era pe punctul de a suna la soneria femeii, așa că se îndepărtase. A treia oară își dăduse seama că era prea târziu. Cineva era deja acolo și suna la sonerie. Gert Rafto. După plecarea lui Rafto, sunase și se prezentase ca asistentul lui Rafto, așa că fusese primit. Însă Onny îi comunicase că nu-i va spune ceea ce îi spusese lui Rafto; femeia promisese că acea chestiune va rămâne strict între ei doi. Vorbi abia după ce Mathias îi incizase mâna cu bisturiul.

Mathias deduse din vorbele ei că Gert Rafto decisese să rezolve cazul pe cont propriu. Voia să-și refacă reputația, idiotul!

Oricum, nu era nimic de criticat în legătură cu eliminarea lui Onny Hetland. Foarte puține zgomote, foarte puțin sânge. Iar tranșarea trupului femeii în duș se efectuase cu eficiență și rapiditate. Băgase toate părțile componente în sacoșe de plastic, pe care le așezase în rucsacul și geanta mare pe care le adusese cu el tocmai în acest scop. Cu ocazia vizitelor la Rafto, primise informația că unul dintre primele lucruri pe care poliția le verifică în cazurile de crimă este acela al mașinilor observate în preajma locului faptei de către vecini sau al curselor de taxi înregistrate. Ca atare, parcursese tot drumul înapoi la apartamentul lui pe jos.

Acum nu-i mai rămăsese de îndeplinit decât ultima parte a instrucțiunilor lui Gert Rafto pentru comiterea crimei perfecte: să-l omoare pe detectiv.

Ciudat, dar această ultimă crimă fusese cea mai bună dintre cele trei. Ciudat, deoarece Mathias nu nutrea niciun sentiment pentru Rafto și în niciun caz ura pe care o simțise pentru Laila Aasen. Treaba se rezumase mai degrabă la ideea de a se apropia, pentru prima dată, de opera estetică pe care el o avea în vedere, de ideea modului de execuție al crimei. Experiența lui legată de actul în sine era, mai presus de toate, exact atât de oribilă și șocantă precum sperase el că va fi. Încă mai auzea urletele lui Rafto răsunând pe insula pustie. Și cel mai ciudat lucru dintre toate: pe drumul de întoarcere descoperise că degetele lui de la picioare nu mai erau albe și amorțite; ca și cum procesul de înghețare treptată a extremităților lui fusese oprit pe moment, ca și cum el s-ar fi vindecat.

Patru ani mai târziu, Mathias omorâse alte patru femei, iar el își dădea deja seama că toate acele crime reprezentau o tentativă de a reconstitui uciderea maică-sii. Trase singur concluzia că era nebun.

Sau, mai exact, că suferea de o tulburare serioasă de personalitate. Toată literatura de specialitate pe care o citise indica așa ceva. Natura ritualică a crimelor, faptul că ele trebuiau să se petreacă în ziua căderii primei ninsori din an, faptul că el se simțea obligat să facă un om de zăpadă. Și, nu în ultimul rând, faptul că era tot mai sadic în comiterea faptelor.

Însă o astfel de introspecție nu reuși în niciun fel să-l împiedice de la a-și continua planul. Deoarece timpul era scurt; fenomenul Raynaud începuse deja să apară cu o frecvență crescută, iar el avea impresia că detectează primele simptome de sclerodermie: o rigiditate a feței care în cele din urmă avea să-i confere aspectul acela revoltător cu nasul ridicat în sus și gura de pește pe care ajungeau să-l aibă în final bolnavii cel mai rău afectați.

Se mutase la Oslo ca să-și continue munca în domeniul imunologiei și al canalelor apoase din creier, deoarece centrul de cercetări pentru aceste domenii era Departamentul de Anatomie din Gaustad. Pe lângă cercetările lui, Mathias lucra la clinica Marienlyst, unde era

angajat Idar, care îl și recomandase. Totodată, făcea gărzi de noapte la Urgență, de vreme ce oricum tot nu putea să doarmă.

Nu-i era deloc greu să găsească noi victime. Inițial fusese vorba de mostrele de sânge ale pacienților care eliminau în multe situații paternitatea, apoi apăruseră testele ADN de la unitatea pentru Paternitate a Institutului de Medicină Legală. Dispunând de competențe destul de limitate, chiar și pentru un generalist, Idar accepta la modul deschis sfaturi de la el în toate cazurile privitoare la boli genetice și sindroamelor aferente. Iar, dacă părinții erau tineri, sfatul lui Mathias era invariabil același:

– Fă-i pe ambii părinți să vină la prima consultație, ia probe de salivă de la toată lumea, spune-le că sunt pentru verificarea florei bacteriene și trimite mostrele la unitatea pentru Paternitate, astfel încât măcar să știm că plecăm la lucru dintr-un punct corect.

Iar Idar, idiotul, făcea ce i se cerea. Asta însemna că în scurt timp Mathias avea deja un dosar despre femei cu copii care navigau sub un steag fals, ca să folosim o figură de stil. Și cel mai bun lucru era acela că nu exista nimic care să-l lege pe el de aceste femei, deoarece mostrele de salivă erau trimise sub semnătura lui Idar.

Metoda de a le atrage în capcană era aceeași cu cea folosită cu succes în cazul Lailei Aasen. Un apel telefonic și stabilirea unei întâlniri într-un loc secret, necunoscut. Se întâmplase o singură dată ca victima țintită să cedeze nervos la telefon și să se ducă la soțul ei ca să-i povestească totul. Iar acel episod se încheiase prin destrămarea familiei, așa că femeia își primise oricum răsplata pentru fapta ei.

Multă vreme Mathias se gândise cum să se descotorosească de cadavre cu mai multă eficiență. În orice caz, era limpede că metoda pe care o folosise în cazul Onny Hetland nu era viabilă pe termen lung. Dizolvase cadavrul femeii în acid clorhidric în baia apartamentului său. Era un proces riscant și laborios, dăunător sănătății, care durase aproape trei săptămâni. Ca atare, se bucurase enorm când descoperise soluția. Cuvele de depozitat cadavre de la Departamentul

de Anatomie. Era o soluție simplă și strălucită. La fel ca și laţul electric de tăiere.

Citise despre asta într-o revistă de anatomie, în cadrul căreia un expert francez în anatomie recomanda acest dispozitiv veterinar pentru uzul pe cadavre care începuseră să se descompună, deoarece laţul tăia ţesuturile moi, intrate în putrefacție cu aceeași precizie ca și oasele și pentru că putea fi folosit simultan la mai multe cadavre fără pericol de transmitere a bacteriilor. Își dăduse imediat seama că, prin intermediul unui astfel de laţ de tranșare a victimelor, transportul putea fi radical simplificat. Ca atare, îl contactase pe producător, zburase până la Rouen și participase la demonstrarea utilității instrumentului, într-o engleză stricată, într-o dimineață cețoasă, în interiorul unui șopron de animale din nordul Franței. Laţul consta dintr-un mâner simplu de formă și mărime aproximativ similare unei banane și era prevăzut cu un ecran metalic de protejare a mâinilor contra arsurilor. Sârma era subțire ca o gută de pescuit și pătrundea în ambele capete ale bananei, de unde putea fi întinsă sau slăbită cu ajutorul unui buton. Mai exista și un comutator de pornire-oprire, care activa elementul de încălzire alimentat prin baterie și făcea sârma care semăna cu un garou să devină alb-incandescentă în câteva secunde. Mathias fusese vrăjit: instrumentul avea să-i folosească și altceva în afară de tranșarea corpurilor. Când auzise prețul aproape că izbucnise în râs. Laţul îl costa pe Mathias mai puțin decât zborul până acolo. Cu bateriile incluse.

Studiul publicat de suedezi și care trăgea concluzia că undeva între 15 și 20 la sută dintre copii aveau un alt tată biologic decât cel trecut în acte reflecta experiența personală a lui Mathias. Nu era singur. După cum nu era singurul care trebuia să îndure o moarte crudă și prematură din pricină că maică-sa se încurcase cu un individ cu genele afectate. Însă avea să fie singur în privința actului de curățire, a luptei împotriva bolii, a cruciadei. Se îndoia că îi va mulțumi cineva sau o să fie ridicat în slăvi. Știa însă un lucru: că aveau cu toții să-l țină minte multă vreme după moartea lui. Căci el în sfârșit descoperise

care avea să fie faima lui pentru posteritate, opera lui de artă, ultima lovitură a sabiei lui.

Șansa fusese cea care pusese lucrurile în mișcare.

Îl văzuse la televizor. Pe polițist. Harry Hole. Lui Hole i se lua un interviu deoarece vânase un criminal în serie în Australia. Iar Mathias își aminti de sfatul lui Gert Rafto: „Să mă eviți pe mine". Își mai aminti însă și de satisfacția încercată atunci când el îl luase viața vânătorului. Senzația de supremație. Sentimentul de putere. După aceea, nimic nu se mai comparase cu uciderea ofițerului de poliție. Iar acest faimos erou pe nume Hole părea să aducă întru câtva cu Rafto, manifestând aceeași furie și aceeași lipsă de tact în comunicare.

Cu toate astea, poate că ar fi uitat de tot de Harry Hole dacă a doua zi un ginecolog de la clinica Marienlyst nu ar fi menționat la cantină că auzise faptul că, în ciuda aparențelor, acel detectiv masiv care apăruse la televizor era un alcoolic și un țicnit. Auzind asta, Gabriella, medic pediatru, adăugă că îl avea ca pacient pe fiul prietenei lui Hole. Oleg, un băiat simpatic.

– Ăsta o să devină și el alcoolic, replică ginecologul. Se transmite prin gene, să știi.

– Nu Hole e tatăl, ripostă Gabriella. Dar ce e interesant e faptul că individul care este înregistrat ca tată, un profesor sau așa ceva din Moscova, este și el alcoolic.

– Hei, n-am auzit așa ceva! strigă Idar Vetlesen pe deasupra râsetelor generale. Nu uitați de confidențialitatea relației cu pacientul, oameni buni!

Prânzul se desfășurase mai departe, dar Mathias nu reuși să uite ce spusese Gabriella. Sau, mai exact, modul în care ea se exprimase: „Individul înregistrat ca tată".

Ca atare, după terminarea prânzului, Mathias se luă după medicul pediatru până la cabinetul ei, intră în urma femeii și închise ușa.

– Pot să te întreb ceva, Gabriella?

– A, bună, rosti ea, și obrajii i se îmbujorară ușor.

Mathias știa că ea îl place și presupunea că ea îl găsește chipeș, prietenos, amuzant și bun ascultător. De câteva ori, în mod indirect, chiar îl invitase la diverse întâlniri, dar el refuzase.

– După cum știi, am voie să folosesc unele dintre mostrele de sânge ale clinicii pentru cercetările mele, zise el. De fapt, chiar am descoperit ceva interesant în mostra băiatului despre care vorbeai. Fiul prietenei lui Hole.

– Din câte am înțeles eu, relația lor e acum de domeniul trecutului.

– Nu zău? Am găsit ceva în mostra de sânge, așa că mă întrebam dacă nu există o tară de familie...

Mathias crezu că sesizează o anumită dezamăgire pe chipul femeii. Cât despre el însuși, fu departe de a se simți dezamăgit de ceea ce ea îi spuse.

– Mulțumesc, rosti el la final, ridicându-se și ieșind din cabinet.

Își simțea inima bătând cu putere, pompând cu forță sângele dătător de viață; își simțea picioarele propulsându-l înainte fără să consume energie și își simțea plăcerea din suflet înconjurându-l cu o căldură incandescentă ca a unui laț tăietor. Căci știa că acela e doar începutul. Începutul sfârșitului.

Asociația Rezidenților din Holmenkollen își ținea petrecerea de vară într-o zi fierbinte de august. Pe pajiștea din fața pavilionului asociației, adulții ședeau pe scaune rabatabile, sub umbrele, și beau vin alb, în vreme ce copiii alergau printre mese sau jucau fotbal pe aleea cu pietriș. Deși femeia purta niște ochelari de soare imenși care îi ascundeau fața, Mathias o recunoscu după fotografiile pe care le descărcase de pe site-ul firmei unde lucra ea. Ședea singură, așa că el se duse la ea și o întrebă cu un zâmbet stângace dacă poate sta lângă ea și pretinse că o cunoaște. Acum știa bine cum să joace un astfel de joc. Nu mai era Mathias Fără-Sfârcuri de pe vremuri.

Femeia își coborî ochelarii de soare, îl cercetă cu privirea, iar el hotărî că fotografia descărcată era mincinoasă. Ea era mult mai frumoasă în realitate. Atât de frumoasă, încât pentru o clipă el socoti

că planul A conținea un punct slab: concluzia că ea avea să îl dorească nu mai părea deloc certă. O femeie precum Rakel – mamă singură sau nu – dispunea de alternative. Planul B avea, pentru siguranță, același rezultat ca și planul A, dar nu era nici pe departe la fel de dătător de satisfacții.

– Sunt timid în societate, rosti el, ridicând paharul de plastic din mână într-o tentativă stingherită de salut. Am fost invitat aici de un amic care locuiește în apropiere, însă el n-a apărut. Și toți par să se cunoască între ei pe aici. Promit să o șterg în clipa în care el apare.

Ea râse. Lui Mathias îi plăcea râsetul ei. Știa că primele trei secunde critice trecuseră în favoarea lui.

– Tocmai am văzut un băiat marcând un gol fantastic pe aleea aia de colo, zise Mathias. Nu m-ar deranja să pun pariu că ești înrudită cu el.

– Da? Poate că a fost Oleg, fiul meu.

Femeia reuși să mascheze asta, dar, după nenumărate ședințe avute cu pacienții lui, Mathias știa că nicio femeie nu rezistă laudelor adresate copiilor ei.

– Drăguță petrecere, zise el. Vecini simpatici.

– Îți plac petrecerile cu vecinii altora?

– Cred că prietenii mei sunt îngrijorați că îmi petrec prea mult timpul singur, răspunse el. Așa că încearcă să mă înveselească. Prin vecinii lor de succes, de pildă. Luă o gură de lichid din paharul de plastic. Și prin vin de casă foarte dulce. Cum te cheamă?

– Rakel. Fauke.

– Bună, Rakel. Mathias.

Îi strânse mâna. O mână mică și fermă.

– Nu ai nimic de băut, zise el. Dă-mi voie. Dulce și de casă?

La întoarcere, după ce îi dădu paharul, își scoase pagerul și se uită la acesta cu o expresie de îngrijorare pe chip.

– Știi ceva, Rakel? Mi-ar plăcea să rămân și să te cunosc mai bine, dar la Urgențe e lipsă de oameni și au nevoie de încă un om. Așa că

mă duc să îmi îmbrac costumul de Superman ca să îmi croiesc drum spre oraș.

– Păcat, zise ea.

– Așa crezi? Durează doar câteva ore. O să stai mult pe aici?

– Nu știu. Depinde de Oleg.

– Bine. Atunci vedem. Oricum, mă bucur că te-am cunoscut.

Îi strânse iarăși mâna. Apoi plecă, știind că învinsese în prima rundă.

Merse cu mașina până la apartamentul lui din Torshov și citi un articol interesant despre canalele apoase din creier. Când se întoarse, la ora opt, ea ședea sub una dintre umbrele, purtând o pălărie mare și albă pe cap. Îi zâmbi când el se așeză alături de ea.

– Ai salvat vreo viață? întrebă ea.

– Mai mult julituri și vânătăi, răspunse Mathias. O apendicită. Punctul culminant a fost un băiat care și-a înfipt o sticlă de limonadă în nas. I-am spus maică-sii că probabil e prea mic ca să tragă coca pe nas. Păcat, dar oamenii în astfel de situații nu prea au simțul umorului...

Ea râse. Acel râs rafinat și înalt care aproape că îl făcea pe el să vrea ca toată acea poveste să fie adevărată.

Mathias observase deja cum pielea i se îngroșa în diverse zone ale trupului, dar în toamna anului 2004 observă primele semne ale intrării bolii în faza următoare. O fază la care el nu dorea să asiste. Întinderea feței. Intenția lui fusese aceea de a o face pe Eli Kvale victima anului, apoi pe târfele, Birte Becker și Sylvia Ottersen, în anii care ar fi urmat. Cel mai interesant era să vadă dacă poliția reușea să stabilească legătura între ultimele două victime și nemernicul de Arve Støp. Însă, așa cum stăteau lucrurile, planurile trebuiau devansate. Își promisese dintotdeauna că odată ce aveau să-l apuce durerile avea să încheie toate socotelile. Iar acum ajunsese acolo. Decise să le ucidă pe toate trei. Apoi să încheie cu marele final: Rakel și polițistul.

Până atunci lucrase sub acoperire, iar acum venise vremea să își expună public munca de o viață. Să facă tot ce trebuia ca să lase în urmă indicii clare, să le arate conexiunile, să le ofere imaginea de ansamblu.

Începu cu Birte. Conveniră să discute despre problema lui Jonas acasă la ea, după ce soțul ei pleca seara spre Bergen. Mathias ajunse la ora convenită, iar ea îi luase haina în hol și se întorsese ca să o pună în cuier. Mathias avea rareori ocazia de a improviza, dar o eșarfă roz atârna de un umeraș, iar el o apucă din instinct. O răsucise de două ori înainte de a se posta în spatele femeii și de a pune eșarfa în jurul gâtului ei. O ridică pe femeia micuță de pe podea și o aduse în fața oglinzii ca să-i poată vedea ochii. Aceștia ieșeau din orbite, dându-i femeii aspectul unui pește care tocmai a fost scos din apă pe uscat.

După ce o ascunse în mașină, se duse în grădină la omul de zăpadă pe care îl confecționase cu o noapte înainte. Presă telefonul mobil de pieptul omului de zăpadă, umplu restul cavității cu zăpadă și legă eșarfa în jurul gâtului. Trecuse deja de miezul nopții când ajunse la garajul de la Departamentul de Anatomie, unde injectă substanță de conservare în corpul femeii, prinse de ea etichetele metalice și puse cadavrul pe un loc neocupat dintr-una dintre cuve.

Veni apoi rândul Sylviei. O sună, îi livră discursul obișnuit și conveniră să se întâlnească în pădurea din spatele pistei de sărituri cu schiurile din Holmenkollen, un loc pe care el îl mai folosise în ocazii anterioare. Însă de această dată în apropiere se găseau oameni, așa că nu riscă. Îi explică femeii că, spre deosebire de el, Idar Vetlesen nu era chiar un bun specialist în sindromul Fahr și că ei doi trebuiau să se întâlnească din nou. Ea îi sugeră să o sune a doua zi, seara, când avea să fie singură acasă.

A doua zi, Mathias conduse până acolo, o găsi în șopron și se năpusti pe loc asupra ei.

Însă totul fu cât pe-aci să se termine cu o catastrofă.

Nebuna aruncase cu securea înspre el, îl lovise într-o parte, îi tăiase haina și cămașa și-i lezase un vas de sânge, astfel încât sângele lui se împrăștiase pe toată podeaua șopronului. Sânge cu grupa B

negativ. Sânge cu o grupă pe care o au doar doi oameni dintr-o sută. Ca atare, după ce o ucisese pe femeie în pădure și îi abandonase capul pe trunchiul omului de zăpadă, se întoarse, omorî un pui și împrăștie sângele acestuia pe podea ca să mascheze propriul sânge.

Fuseseră douăzeci și patru de ore stresante, dar cel mai ciudat lucru era acela că în acea noapte nu simți nicio durere. Iar în zilele următoare citi despre caz în ziare, nutrind în tăcere un sentiment de triumf. Omul de zăpadă. Ăsta era numele pe care i-l dăduseră. Un nume care avea să fie ținut minte. N-ar fi bănuit niciodată că doar câteva cuvinte tipărite într-un ziar îi puteau conferi o asemenea senzație de putere și influență. Aproape că regreta că operase clandestin atâția ani. Și totul era atât de ușor! El se tot gândise la faptul că spusele lui Gert Rafto erau adevărate, că un detectiv bun găsea întotdeauna ucigașul. Însă dăduse peste Harry Hole și zărise frustrarea de pe chipul ridat al polițistului. Era chipul cuiva care nu înțelegea nimic.

Dar apoi, în vreme ce Mathias își pregătea ultimii pași, ideea îi veni ca un fulger din senin. Idar Vetlesen. Îl sună ca să-i spună că Hole îl vizitase și îi pusese întrebări despre Arve Støp și îl presase ca să depisteze legături. Iar Idar însuși se întreba ce se întâmpla; în definitiv, era improbabil ca alegerea victimelor să se fi petrecut la întâmplare. Și, în afară de el însuși și de Støp, Mathias era singura persoană care știa despre cererile de paternitate de vreme ce acesta, ca de obicei, îl ajutase pe Idar la stabilirea diagnosticelor.

Idar se agită, evident, dar din fericire Mathias reuși să-l calmeze. Îi spuse lui Idar să nu zică nimănui nimic și să se întâlnească într-un loc sigur, unde nu puteau fi văzuți de nimeni.

Mathias aproape că izbucni în râs spunând toate astea; practic, erau aceleași cuvinte pe care le folosea pentru victimele lui de sex feminin. Presupuse că de vină trebuia să fie tensiunea momentului.

Idar îi propuse clubul de curling. Mathias închise convorbirea și se gândi la opțiuni.

Îi veni ideea că putea aranja lucrurile să arate ca și cum Idar era Omul de zăpadă și în același timp să își facă rost pentru sine de un răgaz.

Timp de o oră, după aceea, detalie în minte amănuntele sinuciderii lui Idar. Chiar dacă îl aprecia pe prietenul lui din multe puncte de vedere, un astfel de proces mental era ciudat de stimulativ și chiar o sursă de inspirație. Asemenea lucrului la marele lui proiect. Ultimul om de zăpadă. Ea va trebui să stea – așa cum procedase el cu atâția ani în urmă, în prima zi de ninsoare – pe umerii omului de zăpadă, ca să simtă răceala prin coapse și să vadă prin fereastră, să urmărească trădarea, bărbatul care îi va aduce moartea: Harry Hole. Închise ochii și văzu cu ochii minții lațul de deasupra capului ei. Acesta lucea și scânteia. Ca un halou fals.

34

Ziua 21

Sirene

Harry se urcă în mașina din garajul Departamentului de Anatomie. Închise portiera și ochii și încercă să gândească limpede. Primul lucru pe care îl avea de făcut era să descopere unde se afla Mathias.

Îl șterse pe Mathias din telefonul mobil, așa că sună la serviciul de evidență a persoanelor, de unde obținu numărul și adresa. Tastă 1881, observă în vreme ce aștepta că respirația i se accelerase și încercă să se calmeze.

– Bună, Harry.

Vocea lui Mathias era slabă, dar suna la fel de plăcut surprinsă ca de obicei.

– Îmi cer scuze că te deranjez, zise Harry.

– Nu mă deranjezi deloc, Harry.

– A, bine. Unde ești acum?

– Acasă. Mă duc să mă văd cu Rakel și cu Oleg.

– Minunat. Mă întrebam dacă ai putea să-i dai ceva lui Oleg din partea mea.

Urmă o pauză. Harry strânse din fălci, făcând dinții să-i scrâșnească.

– Bineînțeles, răspunse Mathias. Însă Oleg e acasă acum, așa că poți...

– Rakel, îl întrerupse Harry. Noi... Nu prea am chef să o văd astăzi. Aș putea trece pe la tine o clipă?

O nouă pauză. Harry își lipi telefonul mai bine de ureche și ascultă cu mare atenție, ca și cum ar fi vrut să își dea seama ce gândește interlocutorul lui. Însă nu auzi decât o respirație și ceva muzică de fundal în surdină, un soi de instrument japonez și încă ceva asemănător. Și-l imagină pe Mathias într-un apartament auster, minimalist. Poate nu foarte mare, dar în mod evident curat, fără să existe ceva lăsat la întâmplare. Iar acum probabil că se îmbrăcase cu o cămașă neutră, albastru-deschis și își schimbase bandajul de pe partea laterală a trupului. Asta deoarece, atunci când stătuse pe trepte în fața lui Harry, nu își ținuse brațele încrucișate atât de sus ca să nu i se vadă lipsa sfârcurilor, ci ca să ascundă rana provocată de secure.

– Bineînțeles, zise Mathias.

Harry nu-și putu da seama dacă vocea celuilalt părea neutră. Muzica de fundal se oprise.

– Mulțumesc, zise Harry. Vin repede, dar promite-mi că o să mă aștepți.

– Promit, replică Mathias. Dar, Harry...

– Da?

Harry inspiră adânc.

– Știi unde stau?

– Mi-a spus Rakel.

Harry se înjură singur. De ce nu spusese că avea adresa de la evidența populației? Nu ar fi existat nicio suspiciune dacă ar fi spus asta.

– Chiar așa? se miră Mathias.

– Da.

– Bine. Vino direct. Ușa nu e încuiată.

Harry închise și se uită fix la telefon. Nu găsea nicio explicație rațională pentru presimțirea lui că timpul se grăbea și că el trebuia să lupte pentru propria viață înainte de lăsarea întunericului. Așa că decise că își imagina tot felul de lucruri. Că acel gen de frică nu ajuta

la nimic, acea groază care se naște odată cu lăsarea nopții, când nu mai ești în stare să vezi ferma bunicii tale.

Tastă un alt număr.

– Da, răspunse Hagen.

Vocea lui era lipsită de tonalitate și de viață. Harry presupuse că era vocea unui om care își scrie demisia.

– Lasă hârțogăraia, îi zise Harry. Trebuie să-l suni pe șeful poliției. Am nevoie de autorizație de folosire a focului. Pentru arestarea criminalului suspect la adresa Åsengata 12, Torshov.

– Harry...

– Ascultă. Rămășițele Sylviei Ottersen zac într-o cuvă de la Departamentul de Anatomie. Katrine nu e Omul de zăpadă. Înțelegi?

Tăcere.

– Nu, mărturisi Hagen.

– Omul de zăpadă este un cercetător de la Departament, Mathias Lund-Helgesen.

– Lund-Helgesen? Măi, să fie. Adică...?

– Da, doctorul care ne-a ajutat atât de tare ca să ne concentrăm atenția pe Idar Vetlesen.

Viața revenise în vocea lui Hagen.

– Șeful o să întrebe dacă există probabilitatea ca omul să fie înarmat.

– Păi, din câte știm, nu a folosit arme de foc împotriva niciuneia dintre victimele sale.

Trecură câteva secunde înainte ca Hagen să-și dea seama de sarcasm.

– Îl sun chiar acum, zise el.

Harry închise și răsuci cheia în contact, în vreme ce îl suna pe Magnus Skarre cu cealaltă mână. Skarre și motorul răspunseră în aceeași secundă.

– Încă în Tryvann? strigă Harry ca să acopere huruitul motorului.

– Da.

– Lasă totul baltă și urcă-te într-o mașină. Vino să te întâlnești cu mine la intersecția Åsengata/Vogts. E o arestare.

– S-a dezlănțuit iadul, nu-i așa?

– Mda, răspunse Harry.

Cauciucurile scrâșniră pe asfalt când el dădu drumul ambreiajului. Se gândi la Jonas. Din cine știe ce motiv se gândi la Jonas.

Una dintre cele șase mașini de patrulă cerute de Harry de la ofițerul de gardă se găsea deja în intersecția din Åsengata atunci când detectivul coborî prin poarta Vogts dinspre Storo. Harry urcă mașina pe trotuar, sări din ea și se duse la polițiști. Aceștia coborâră geamurile portierelor și îi dădură lui Harry stația de emisie-recepție cerută de el.

– Opriți luminile, ordonă Harry, arătând înspre lumina albastră rotitoare de pe mașină.

Apăsă pe butonul de vorbire și le ceru mașinilor de patrulă să oprească sirenele și luminile cu mult înainte de a ajunge la fața locului.

Patru minute mai târziu, șase mașini de poliție așteptau în intersecție. Ofițerii de poliție, printre care se regăseau Skarre și Ola Li, de la divizia Omucideri, se strânseseră în jurul mașinii lui Harry, în care acesta ședea, cu o hartă în poală, dând indicații.

– Li, iei trei mașini și blochezi toate rutele de evadare posibile. Aici, aici și aici.

Li se aplecă peste hartă și încuviință din cap.

Harry se întoarse către Skarre.

– Îngrijitorul?

Skarre ridică telefonul.

– Acum vorbesc cu el. E pe drum spre ușa principală cu cheile.

– Bine. Ia șase oameni și postați-vă lângă intrare, pe scările din spate și, dacă e posibil, pe acoperiș. Voi acoperiți spatele, da? A venit mașina Delta?

– Aici.

Doi dintre ofițeri, asemănători cu ceilalți din patrulă, semnalară că aveau un vehicul obișnuit pentru echipa Delta, Unitatea de Forțe Speciale instruită în mod special pentru acest gen de operațiuni.

– Bun, vreau să vă duceți acum în fața intrării principale. Sunteți cu toții înarmați?

Ofițerii încuviințară. Unii dintre ei erau echipați cu mitraliere MP5, pe care le scoseseră din rastelul mașinii. Ceilalți aveau doar revolvere de serviciu. Era o chestiune care ținea de economii bugetare, așa cum explicase o dată șeful poliției.

– Îngrijitorul spune că Lund-Helgesen locuiește la etajul doi, zise Skarre, strecurându-și telefonul mobil în buzunarul de la haină. Pe fiecare etaj e doar câte un apartament. Nu există ieșiri către acoperiș. Ca să ajungă la scara din spate ar trebui să urce la etajul trei și apoi să treacă printr-o mansardă încuiată.

– Bine, zise Harry. Trimite doi oameni pe scările din spate și spune-le să aștepte în mansardă.

– Înțeles.

Harry luă cu el pe cei doi ofițeri în haine de polițist care veniseră primii la fața locului. Un ofițer mai vârstnic și un tânăr plin de coșuri, amândoi lucrând cu Skarre și înainte. În loc să se ducă spre imobilul vizat, traversară strada și intrară în blocul de vizavi.

Cei doi băieți mici ai familiei Stigson, care locuia la etajul doi, se uitară cu ochii mari la cei doi oameni în uniformă în vreme ce tatăl lor îl asculta pe Harry explicând de ce poliția trebuia să folosească apartamentul familiei pentru scurtă vreme. Harry intră în sufragerie, împinse canapeaua de la fereastră și se uită mai bine la apartamentul de pe cealaltă parte a străzii.

– Luminile sunt aprinse în living, anunță el.

– Cineva stă jos acolo, rosti ofițerul mai vârstnic, care ocupase poziție lângă Harry.

– Am auzit că vederea ți se deteriorează cu treizeci la sută după ce faci cincizeci de ani, replică Harry.

– Nu sunt orb. În fotoliul ăla mare de acolo se poate vedea vârful capului și mâna odihnindu-se pe brațul fotoliului.

Harry miji ochii. La naiba, avea nevoie de ochelari? Ei bine, dacă bătrânul credea că vede pe cineva, atunci așa trebuia să fie.

– Stai aici și dă de știre dacă se mișcă. Bine?

– Bine, zâmbi celălalt polițist.

Harry îl luă pe tânăr cu el.

– Cine e înăuntru? întrebă ofițerul tânăr cu voce tare, pe deasupra zgomotelor scoase de picioarele lor, în vreme ce coborau în fugă treptele scării.

– Ai auzit de Omul de zăpadă?

– O, la naiba.

– Corect.

Traversară în goană strada către celălalt bloc. Îngrijitorul, Skarre și cinci polițiști în uniformă așteptau, pregătiți, la ușa de intrare.

– N-am cheie pentru apartamente, rosti îngrijitorul. Doar pentru ușa asta.

– E-n regulă, răspunse Harry. Toată lumea și-a pregătit armele? Vom face cât mai puțin zgomot. Bine? Delta, veniți cu mine...

Harry scoase revolverul Smith&Wesson al lui Katrine și îi făcu semn îngrijitorului, care răsuci cheia în broască.

Harry și cei doi oameni din echipa Delta, ambii înarmați cu arme MP5, urcară fără zgomot scara, câte trei trepte o dată.

Se opriră la etajul doi, în fața unei uși albastre fără plăcuță. Un ofițer își lipi urechea de ușă, se uită la Harry și clătină din cap. Harry dăduse la minimum volumul de la stația de emisie-recepție, pe care acum o duse la gură.

– Alpha către... Harry nu alocase nume de apel și nu ținea minte prenumele oamenilor... către fereastra de lângă canapea. S-a mișcat ținta? Terminat.

Dădu drumul butonului și se auzi un hârâit. Apoi se auzi și vocea:

– Continuă să stea pe fotoliu.

– Înțeles. Intrăm. Terminat și închis.

Unul dintre ofițeri încuviință din cap și scoase o rangă, în vreme ce celălalt se dădu în spate și se înfipse bine pe picioare.

Harry văzuse acea tehnică folosită înainte; un om dărâmă ușa, iar celălalt năvălește în încăpere. Nu deoarece nu ar fi putut să spargă pur și simplu ușa, ci pentru că bufnetul puternic, forța și viteza acțiunii paralizează ținta, și în nouă cazuri din zece aceasta încremenește pe scaun, canapea sau pat.

Însă Harry ridică mâna. Apăsă mânerul ușii și împinse.

Mathias nu mințise; era descuiată.

Ușa se deschise fără zgomot. Harry arătă spre propriul piept în semn că va intra primul.

Apartamentul nu era deloc minimalist în sensul pe care și-l imaginase Harry.

Era minimalist în aceea că nu se găsea nimic acolo: fără pantofi în hol, fără mobilă, fără tablouri. Doar pereți goi care implorau un tapet nou sau o bidinea de vopsea. Apartamentul părea abandonat de destul de multă vreme.

Ușa livingului era întredeschisă, iar prin spărtură Harry putea vedea brațul fotoliului și o mână pe acesta. O mână mică, cu ceas. Își ținu respirația, făcu doi pași mari, strânse revolverul cu ambele mâini și deschise ușa larg cu talpa piciorului.

Simți cum însoțitorii lui – care se deplasaseră la marginea razei lui vizuale – încremenesc.

Și auzi o șoaptă abia perceptibilă:

– Isuse Hristoase...

Un candelabru mare, aprins, atârna deasupra fotoliului și lumina persoana care ședea acolo și privea fix spre Harry. Gâtul purta urme de strangulare, fața era palidă și frumoasă, părul negru și rochia albastră ca seninul cerului, cu floricele albe mici. Aceeași rochie ca în fotografia din calendarul din bucătăria lui. Harry simți că îi explodează inima, în vreme ce restul trupului înțepeni ca o stâncă. Încercă să se miște, dar nu se putea desprinde de privirea sticloasă a femeii.

De acei ochi sticloși și acuzatori. Care îl acuzau că nu intervenise; el nu știuse nimic despre toată povestea, dar ar fi trebuit să intervină, ar fi trebuit să pună capăt poveștii, ar fi trebuit să o salveze pe femeie.

Era la fel de albă cum fusese mama lui pe patul de moarte.

– Verificați restul apartamentului, rosti Harry cu o voce groasă, lăsându-și revolverul în jos.

Făcu un pas nesigur către cadavru și apucă încheietura mâinii femeii. Era rece ca gheața și lipsită de viață, ca marmura. Cu toate astea simțea un ticăit, un puls slab, și pentru o fracțiune absurdă de secundă își zise că femeia fusese doar aranjată ca să pară moartă. Apoi își plecă privirea și observă că ticăia ceasul de la mâna ei.

– Nu mai e nimeni aici, îl auzi spunând pe unul dintre ofițeri în spatele lui. Apoi tuși. Știi cine e?

– Da, răspunse Harry, plimbându-și o mână peste geamul ceasului.

Același ceas pe care cu doar câteva ore în urmă îl ținuse în mâna lui. Ceasul care fusese uitat în dormitorul lui. Pe care îl lăsase în colivia pentru păsări, deoarece prietenul lui Rakel o scotea în oraș în seara asta. La o petrecere. Ca să sărbătorească faptul că de-acum înainte ei doi vor fi una.

Harry privi din nou ochii ei, acei ochi acuzatori.

„Da", își zise el. „Vinovat de toate acuzațiile."

Skarre venise și el în apartament și stătea în spatele lui Harry, uitându-se peste umăr la moarta de pe fotoliu. Alături de el stăteau cei doi ofițeri Delta.

– Strangulată? întrebă el.

Harry nu răspunse și nici nu se mișcă din loc. Una dintre bretelele rochiei albastre alunecase de pe umărul femeii.

– Cam neobișnuit să porți rochie de vară în decembrie, zise Skarre, mai mult de dragul conversației.

– Așa face ea de obicei, răspunse Harry, cu o voce care părea că vine de tare departe.

– Cine face? se miră Skarre.

– Rakel.

Polițistul tresări. O văzuse pe fosta iubită a lui Harry în vremea când lucra pentru poliție.

– Este... este... acea Rakel? Dar...

– E rochia ei, replică Harry. Și ceasul ei. A îmbrăcat-o ca pe Rakel. Dar femeia care șade aici este Birte Becker.

Skarre se uită în tăcere la cadavru. Nu semăna cu niciun alt cadavru văzut de el. Cel de față era alb precum ceara și umflat.

– Veniți cu mine, zise Harry, îndreptându-și atenția către cei doi ofițeri Delta înainte de a se întoarce spre Skarre. Tu stai aici și cercetează apartamentul. Sună la unitatea de intervenție din Tryvann și spune-le celor de acolo că îi așteaptă o nouă treabă.

– Tu ce ai de gând să faci?

– Să dansez, răspunse Harry.

În apartament se instaură liniștea după ce cei trei bărbați coborâră scările în fugă. Câteva secunde mai târziu, Skarre auzi o mașină pornind și scrâșnet de cauciucuri pe asfaltul de la poarta Vogts.

Lumina albastră se învârtea și lumina drumul. Harry stătea pe scaunul pasagerului din față și asculta telefonul sunând la celălalt capăt al liniei. Atârnate de oglinda retrovizoare, două femei în miniatură și îmbrăcate sumar dansau în sunetele tânguitoare ale sirenei de poliție în vreme ce mașina făcea slalom printre vehiculele de pe Ring 3.

„Te rog", imploră el în gând. „Te rog ridică, Rakel."

Se uită la dansatoarele de metal de sub oglindă, gândindu-se că și el era ca ele: cineva care dansa lipsit de voință proprie după muzica interpretată de altcineva, un personaj comic într-o farsă în care Harry se găsea mereu la doi pași în spatele evenimentelor, trecând prin uși întotdeauna puțin prea târziu și fiind întâmpinat doar de râsetele publicului.

Harry cedă.

– La naiba, la naiba, la naiba! urlă el, izbind telefonul mobil de geamul portierei.

Acesta alunecă pe bordul mașinii, apoi căzu pe podea. Ofițerul care era la volan schimbă o privire cu colegul lui în oglinda retrovizoare.

– Oprește sirena, ceru Harry.

Aceasta se opri.

Iar atenția lui Harry fu atrasă de un sunet venind dinspre podeaua mașinii.

Ridică telefonul.

– Alo! strigă el. Alo. Ești acasă, Rakel?

– Bineînțeles că sunt, mă suni pe numărul de fix. Era vocea ei. Un râset blând și calm. S-a întâmplat ceva?

– Și Oleg e acasă?

– Da, răspunse ea. E în bucătărie și mănâncă. Îl așteptăm pe Mathias. Ce s-a întâmplat, Harry?

– Ascultă-mă cu atenție, Rakel. Mă auzi?

– Mă înspăimânți, Harry. Ce e?

– Pune lanțul de siguranță la ușă.

– De ce? E încuiată și...

– Pune lanțul ăla, Rakel! urlă Harry.

– Bine. Bine!

O auzi spunându-i ceva lui Oleg, apoi se auzi un scârțâit de scaun și pași alergând. Când reveni, vocea lui Rakel tremura.

– Acum spune-mi ce se petrece, Harry.

– O voi face. Mai întâi trebuie să-mi promiți că nu-l vei lăsa pe Mathias în casă sub nicio formă.

– Mathias? Ești beat, Harry? N-ai dreptul să...

– Mathias e periculos, Rakel. Mă aflu într-o mașină de poliție, alături de alți doi ofițeri, și venim spre tine. Îți explic restul mai târziu. Acum vreau să te uiți pe fereastră. Vezi ceva?

O auzi cum ezită. Însă nu mai spuse nimic, ci doar așteptă. Căci știa cu o bruscă certitudine că ea avea încredere în el, că îl credea,

așa cum făcuse întotdeauna. Se apropiau de tunelul din Nydalen. Pe marginea șoselei zăpada se întindea ca o lână gri-alburie. Apoi vocea ei reveni:

– Nu văd nimic. Dar nu știu nici ce să caut, nu?

– Deci nu vezi un om de zăpadă? întrebă încet Harry.

După tăcerea care urmă, își dădu seama că lucrurile se limpezeau pentru ea.

– Spune-mi că nu se întâmplă așa ceva, Harry, șopti ea. Spune-mi că totul e doar un vis.

El închise ochii și se întrebă dacă ea nu cumva avea dreptate. Cu ochii minții o văzu pe Birte Becker pe fotoliu. Bineînțeles că era un vis.

– Ți-am lăsat ceasul în colivia pentru păsări, rosti el.

– Dar nu era acolo, probabil... începu ea, apoi se opri și scoase un geamăt. O, Dumnezeule!

35

Ziua 21

MONSTRU

Din bucătărie, Rakel putea vedea cele trei direcții din care se putea apropia o persoană de casă. În spate exista o pantă scurtă, dar abruptă, greu de coborât, mai ales acum, că se așezase zăpadă pe jos. Se plimbă de la o fereastră la alta. Se zgâi afară și încercă toate ferestrele ca să se asigure că erau bine închise. După război, când construise acea casă, tatăl ei montase ferestrele sus pe pereți, cu grilaje din bare de fier. Rakel știa că toate acestea aveau de-a face cu războiul și cu un rus care se furișase în buncărul lor din apropiere de Leningrad și împușcase toți camarazii tatălui ei în somn. Îi împușcase pe toți, cu excepția lui. El dormise cel mai aproape de ușă, atât de obosit, încât nu se trezise decât la sunetul alarmei și descoperise că pătura lui e plină de cartușe goale. Fusese ultima noapte în care el dormise ca lumea, conform spuselor lui. Însă Rakel urâse mereu barele de fier. Până acum.

– Nu mă pot duce sus în camera mea? întrebă Oleg, lovind piciorul masiv al mesei de bucătărie.

– Nu, răspunse Rakel. Trebuie să stai aici.

– Ce a făcut Mathias?

– Harry ne va explica totul când sosește. Ești sigur că ai prins cum trebuie lanțul de siguranță?

– Da, mamă. Mi-aș dori ca tati să fie aici.

– Tati? Nu îl mai auzise folosind acel cuvânt. Cu excepția lui Harry, dar asta se întâmplase cu câțiva ani în urmă. Te referi la tatăl tău din Rusia?

– El nu e tati.

Oleg spusese asta cu o convingere care o înfioră pe Rakel.

– Ușa de la pivniță! țipă ea.

– Cum?

– Mathias are chei și de la ușa de la pivniță. Ce facem?

– Simplu, răspunse Oleg, terminându-și de băut paharul cu apă. Bagi unul dintre scaunele de grădină sub mânerul ușii. Au înălțimea potrivită. Nicio șansă să pătrundă cineva pe acolo.

– Ai încercat? întrebă ea, surprinsă.

– Harry a încercat odată când ne jucam de-a cowboy-ii.

– Stai aici, rosti ea, pornind spre hol și spre ușa de la pivniță.

– Așteaptă.

Ea se opri.

– Am văzut cum a procedat, zise Oleg, care se ridicase în picioare. Stai aici, mamă.

Ea se uită la el. Doamne, cum mai crescuse în ultimul an; în curând avea să ajungă mai înalt decât ea. Iar în acei ochi negri ai lui, copilăria ceda loc la ceva ce pentru moment însemna doar sfidare tinerească, dar care, după cum ea își dădea deja seama, avea să se transforme cu timpul în spiritul hotărât al unui adult.

Rakel ezită.

– Lasă-mă pe mine, rosti el.

În tonul lui se ghicea rugămintea. Iar ea știa că asta reprezenta ceva important pentru el, ceva care se referea la chestiuni mult mai mari. Se referea la înfrângerea temerilor copilărești. Se referea la ritualuri de adult. Se referea la faptul că el începea să semene cu tatăl lui. Oricine ar fi crezut Oleg că este acela.

– Grăbește-te, șopti ea.

Oleg alergă.

Ea rămase lângă fereastră și privi afară. Ascultă posibilele sunete ale unei mașini pe alee. Se rugă ca Harry să ajungă primul. Se întrebă cât de liniște era. Și nu avu nici cea mai vagă idee de unde îi apăru următorul gând: cât de liniște avea să fie.

Însă atunci auzi un sunet. Un sunet slab. La început presupuse că venea dinafară. După aceea fu sigură că provine de undeva din spatele ei. Se întoarse. Nu văzu nimic altceva decât bucătăria pustie. Apoi se auzi iar acel sunet. Ca un ticăit greu de ceas. Sau ca un deget izbit de o masă. Masa. Făcu ochii mari. De acolo venea sunetul. Atunci văzu. O picătură de apă aterizase pe masă. Își ridică încet fața spre tavan. În mijlocul zugrăvelii albe se formase un cerc închis la culoare. Iar din mijlocul acelui cerc se alungea o picătură scânteietoare. Aceasta căzu și ateriză pe masă. Rakel văzu totul, și totuși sunetul o făcu să tresară, ca și cum ea ar fi primit o palmă neașteptată peste cap.

„Doamne, trebuie să fie de la baie!" Oare uitase iarăși să închidă dușul? Nu mai fusese la etaj de când ajunsese acasă; se hotărâse să gătească imediat, așa că era posibil ca apa să fi curs încă de dimineață. Și *trebuia* să se întâmple taman acum, în mijlocul evenimentelor.

Se duse în hol, urcă în grabă scara și porni spre baie. Nu auzea dușul curgând. Deschise ușa. Podeaua era uscată. Apa nu curgea. Închise ușa de la baie și rămase locului câteva secunde. Aruncă o privire spre ușa dormitorului alăturat. Se duse încet într-acolo. Își puse mâna pe clanță. Ezită. Ascultă din nou după sunet de mașini afară. Apoi deschise ușa. Privi în încăpere. Voia să țipe. Din instinct însă știa că nu trebuie să facă asta, că trebuie să păstreze tăcerea. O tăcere deplină.

– La naiba, la naiba, la naiba! urlă Harry, după care dădu un pumn în bordul mașinii de îl făcu pe acesta să tremure. Ce se petrece?

Circulația mașinilor se oprise în fața tunelului. Stăteau deja acolo de două minute.

În acea secundă, prin stația radio se auzi și motivul:

– A avut loc o coliziune pe Ring 3 la ieșirea din tunelul spre vest la Tåsen. Nu sunt victime. Mașina de descarcerare e pe drum.

Mânat de un impuls brusc, Harry înșfăcă microfonul.

– Știți despre cine e vorba?

– Știm că sunt două mașini, ambele echipate cu cauciucuri de vară, rosti laconic vocea nazală în stația radio.

– Zăpada de noiembrie întotdeauna provoacă haos, zise ofițerul din spatele mașinii.

Harry nu răspunse, ci bătu darabana cu degetele în bordul mașinii. Cântări opțiunile pe care le avea. În fața și în spatele lor se găsea un număr mare de mașini blocate; nu puteau trece printre ele cu toate luminile albastre și sirenele din lume pornite. Putea sări din mașină ca să o ia la fugă spre capătul tunelului, să ceară unei mașini de patrulă ca să-l aștepte acolo, dar era vorba de aproape doi kilometri.

Era liniște în mașină acum; nu se auzea decât huruitul slab al celorlalte mașini care stăteau pe loc. Duba din fața lor înaintă cu un metru și mașina de poliție o urmă. Frână abia când aproape că lovi bara de protecție spate a dubei, ca și cum polițistul de la volan s-ar fi temut că orice altceva în afară de condusul agresiv l-ar fi determinat pe inspector să explodeze din nou. Frâna bruscă le făcu pe cele două minidansatoare din metal să danseze vesele în tăcerea care urmă.

Harry se gândi din nou la Jonas. Și totuși, de ce? Ce îl determinase să se gândească la Jonas atunci când vorbise cu Mathias la telefon? Era ceva legat de sunete. Sunetele din fundal.

Harry se uită cu atenție la cele două dansatoare prinse de oglindă. Și, brusc, toate piesele jocului se uniră.

Știa de ce se gândise la Jonas. Știa ce fusese acel sunet de fundal. Și mai știa că nu are nicio secundă de pierdut. Sau – încercă să-și reprime gândul – că nu mai era nevoie să se grăbească. Era deja prea târziu.

Oleg se grăbi pe coridorul întunecat al pivniței fără să se uite în stânga sau în dreapta, știind că depozitele de sare de pe pereții de cărămidă aveau forme de fantome albe. Încercă să se concentreze pe ceea ce avea de făcut, să nu se gândească la altceva, să nu permită gândurilor nepotrivite să pătrundă în mintea lui. Asta îi spusese Harry. Era posibil să-i învingă pe singurii monștri care existau, cei dinăuntrul propriului creier. Dar trebuia să muncești serios pentru asta. Trebuia să te confrunți cu ei și să te bați cu ei cât de des puteai. Bătălii minore pe care să le câștigi. Apoi să te duci acasă, să-ți oblojești rănile și să încerci din nou. Făcuse asta, căci fusese singur în pivniță de multe ori; fusese obligat să se ducă acolo, evident, ca să se asigure că patinele lui stăteau la rece.

Apucă scaunul de grădină și îl trase după el, astfel încât zgomotul să spargă liniștea. Verifică dacă ușa pivniței era încuiată. Apoi potrivi scaunul sub mâner și se asigură că nu se mișcă. Gata. Încremeni. Ce era aia? Își ridică privirea spre ferestruica din ușă. Nu reuși să mai țină pe loc gândurile rele, care se năpustiră asupra lui. Cineva stătea afară. Vru să o ia la fugă, dar se forță să rămână pe loc. Se luptă împotriva gândurilor cu alte gânduri. „Eu sunt înăuntru", își spuse el. „Sunt la fel de în siguranță aici ca și acolo sus." Inspiră adânc și își simți inima bătând ca o tobă. Apoi se aplecă în față și se zgâi prin fereastră. Zări reflecția propriului chip. Însă deasupra acestuia văzu un alt chip, unul deformat, care nu era al lui. Și mai văzu mâini, brațe de monstru, care erau ridicate. Oleg se dădu înapoi, îngrozit. Se lovi de ceva și simți niște mâini acoperindu-i fața și gura. Nu putea să urle. Căci voia să urle. Voia să țipe că lucrurile nu se petreceau acum în mintea lui, acum era vorba despre monstru, care se găsea înăuntru. Și cu toții aveau să moară.

– E în casă, zise Harry.

Ceilalți ofițeri îl priviră neînțelegând, în vreme ce Harry apăsă butonul de reapelare de pe telefon.

– Credeam că e muzică japoneză, dar erau tuburile metalice ale clopoțelului de vânt. Genul de jucărie pe care o are și Jonas în camera lui. Și pe care o are și Oleg. Mathias a fost acolo tot timpul. Mi-a spus-o chiar el, nu...?

– La ce te referi? riscă să întrebe ofițerul din spatele mașinii.

– A spus că e acasă. Iar asta înseamnă acum casa din Holmenkollveien, evident. A spus chiar că tocmai *coboară* pentru a se întâlni cu Rakel și cu Oleg. Ar fi trebuit să-mi dau seama. În definitiv, Holmenkollveien este sus față de Torshov. Era la primul etaj din Holmenkollveien. Tocmai cobora. Trebuie să îi scoatem din casa aia acum. Răspunde, pentru numele lui Dumnezeu!

– Poate că nu e în apropiere de...

– Sunt patru telefoane în casă. El a tăiat legătura telefonică. Trebuie să ajung acolo.

– Putem trimite o altă mașină de patrulă, zise șoferul.

– Nu! ripostă Harry. Oricum e prea târziu. A pus mâna pe ei. Și singura șansă pe care o avem este ultimul pion. Eu.

– Tu?

– Da. Fac parte din planul lui.

– Vrei să spui că *nu* iei parte la planul lui, nu?

– Nu. Fac parte. Mă așteaptă.

Cei doi polițiști schimbară o privire în vreme ce auziră huruitul unei motorețe care își croia drum printre mașinile staționate în spatele lor.

– Crezi că el e?

– Da, răspunse Harry, zărind motoreta în oglinda retrovizoare.

Își zise că ăsta era singurul răspuns pe care îl putea da. Deoarece era singurul răspuns care oferea oarece speranță.

Oleg se împotrivi cu toată puterea, dar deveni inert în strânsoarea de fier a monstrului când simți lama rece de oțel lipită de gât.

– Ăsta e un bisturiu, Oleg. Monstrul avea vocea lui Mathias. Îl folosim ca să disecăm oameni. N-ai crede cât de ușor este.

Apoi monstrul îi spuse să deschidă gura mare, înghesui o cârpă murdară în gura lui și îi ordonă să se întindă pe burtă, cu brațele la spate. Cum Oleg nu se supuse imediat, lama de oțel ajunse lipită de ureche și Oleg simți sânge fierbinte începând să curgă de-a lungul umărului și înăuntrul tricoului. Se întinse pe burtă pe podeaua de ciment înghețat, iar monstrul se așeză peste el. Lângă fața lui căzu o cutie roșie. Oleg citi eticheta. Legături de plastic, genul de legături subțiri care se montează pe cabluri și pe ambalajele de jucării, îngrozitor de enervante deoarece nu se puteau slăbi, ci doar întări și nu puteau fi rupte, oricât de subțiri ar fi fost. Simți plasticul subțire pătrunzându-i în pielea din jurul încheieturilor mâinilor și din jurul gleznelor.

Apoi se trezi ridicat și aruncat. Nu avu răgazul necesar ca să aștepte durerea, căci aterizâ moale, cu un bufnet. Își ridică privirea. Zăcea pe spate în congelator; simțea gheața care se rupsese arzându-i pielea de pe antebrațe și de pe față. Deasupra lui stătea monstrul, cu capul înclinat într-o parte.

– Adio, rosti acesta. Ne vom întâlni dincolo nu peste multă vreme.

Capacul fu trântit peste Oleg, care rămase în beznă. Oleg auzi cheia răsucită în broască, apoi pași depărtându-se. Încercă să-și ridice limba, să o treacă peste cârpă. Trebuia să iasă. Trebuia să respire. Trebuia să aibă aer.

Rakel încetase să mai respire. Stătea în ușa dormitorului știind că ceea ce vedea reprezenta o nebunie. O nebunie care îi înfiora pielea, îi căsca gura și îi scotea ochii din orbite.

Patul și celelalte piese de mobilier fuseseră împinse la pereți, iar podeaua era acoperită cu o suprafața aproape invizibilă de apă, tulburată doar atunci când peste ea cădea o nouă picătură. Însă Rakel

nu observa asta; singurul lucru pe care îl vedea era imensul om de zăpadă care domina centrul încăperii.

Pălăria de pe cap, cu gura zâmbitoare, aproape că atingea tavanul.

Când își regăsi într-un târziu răsuflarea și oxigenul reîncepu să circule către creierul ei, Rakel recunoscu mirosul de lână udă și lemn ud și auzi pârâitul zăpezii care se topea. Înspre ea năvăli un val de frig, dar nu asta îi înfiora pielea, ci căldura trupească a bărbatului care stătea în spatele ei.

– Nu e o frumusețe? zise Mathias. L-am făcut special pentru tine.

– Mathias...

– Șșt. Individul își puse un soi de braț protector în jurul gâtului ei. Rakel se uită în jos. Mâna lui ținea un bisturiu. Nu vorbi, iubire. Sunt multe de făcut și timpul e atât de scurt.

– De ce? De ce?

– Asta e ziua noastră, Rakel. Restul vieții este atât de incredibil de scurt, așa că trebuie să sărbătorim, nu să pierdem timpul explicând. Te rog să-ți duci brațele la spate.

Rakel se conformă. Nu-l auzise pe Oleg venind dinspre pivniță. Poate că era încă acolo; poate că el reușea să scape dacă ea îl reținea pe Mathias.

– Aș vrea să aflu de ce, zise ea, auzindu-și propria emoție cum îi deformează corzile vocale.

– Pentru că ești o târfă.

Rakel simți ceva subțire și dur strângându-se în jurul încheieturilor mâinilor. Simți respirația lui caldă pe gât. Buzele lui. Apoi limba lui. Strânse din dinți, știind că dacă țipă el s-ar putea opri, iar ea voia ca el să continue așa, să piardă timp. Limba își croi drum în sus către urechea ei. Un pic de ronțăială.

– Iar băiatul născut din destrăbălarea ta e în congelator, șopti el.

– Oleg? rosti ea, simțind că-și pierde controlul.

– Liniștește-te, draga mea, nu va muri de frig.

– N-nu?

– Cu mult înainte ca trupul să i se răcească, băiatul târfei va muri prin asfixiere. E doar matematică.

– Matema...

– Am făcut calculele cu multă vreme înainte. Totul a fost calculat.

O motoretă zgomotoasă aluneca în sus pe șoseaua șerpuită din Holmenkollen, în întuneric. Zgomotul motorului reverbera printre case, iar cei care se uitau la vehicul socoteau o nebunie curată condusul în astfel de condiții de ninsoare. Ar fi fost bine ca motociclistului să i se ia permisul. Numai că acesta nu avea așa ceva.

Harry acceleră pe șosea către casa de bușteni negri, dar în curba strânsă roțile derapară pe zăpada proaspătă și Harry simți cum motoreta pierde din viteză. Nu încercă să corecteze derapajul, ci se mulțumi să sară de pe șa, iar motoreta continuă să se rostogolească în josul pantei, țâșni printre câteva crengi joase de copaci și se opri într-un trunchi de copac, după care se răsturnă pe o parte, împroșcând zăpadă cu roata din spate, apoi rămase încremenită.

Până în acel moment, Harry ajunsese deja la jumătatea scării.

Nu se vedeau urme de pași pe zăpadă, nici către casă, nici dinspre aceasta. Își scoase revolverul și se năpusti spre ușă.

Era neîncuiată. Așa cum i se promisese.

Se strecură în hol și primul lucru pe care îl zări fu ușa pivniței larg deschisă.

Harry se opri ca să asculte. Se auzea un sunet, un soi de răpăit. Părea să vină dinspre bucătărie. Harry ezită. Apoi se hotărî pentru pivniță.

Cu revolverul ațintit înainte, coborî tiptil scara. Ajuns jos, se opri ca să-și lase privirea să se obișnuiască cu bezna, și ascultă. Avea senzația că întreaga încăpere își ținea respirația. Zări scaunul de grădină sub mânerul ușii. Oleg. Privirea lui merse mai departe. Se decisese să urce scara înapoi când atenția îi fu atrasă de pata întunecată de pe podeaua de cărămidă de sub congelator. Apă? Se apropie cu un pas. Trebuia să provină de sub congelator. Se forță să nu se

gândească la tot felul de ipoteze și trase de capac. Încuiat. Cheia era în broască, dar Rakel nu încuia de obicei congelatorul. În creierul lui apărură imagini de pe insula Finnøy. Se grăbi, răsuci cheia și înălță capacul.

Harry apucă să prindă o lucire metalică din adâncurile congelatorului înainte ca o durere arzătoare resimțită pe față să-l facă să se arunce repede pe spate. Un cuțit? Căzuse între două coșuri cu rufe murdare și o siluetă, rapidă și fantomatică, ieșise deja din congelator și stătea aplecată deasupra lui.

– Poliția! strigă Harry, ridicându-și repede arma. Nu mișca!

Silueta se opri cu o mână ridicată deasupra capului.

– H-harry?

– Oleg?

Harry coborî revolverul și văzu ce ținea băiatul în mână. O lamă de patină.

– Eu... credeam că s-a întors Mathias, șopti Oleg.

Harry se ridică în picioare.

– Unde e Mathias?

– Nu știu. A spus că ne vom revedea curând, așa că am presupus...

– De unde provine patina?

Harry simți gust metalic de sânge în gură și degetele lui descoperiră tăietura de pe față, care sângera abundent.

– Era în congelator. Oleg schiță un zâmbet. Aveam parte de atâta scandal că las patinele pe trepte, încât am decis să le țin sub mazărea congelată, unde mami nu avea să le vadă. Noi nu mâncăm niciodată mazăre, după cum știi.

Oleg se luă după Harry, care începuse deja să urce scara.

– Din fericire am dat la ascuțit lamele patinelor, așa că am avut cu ce să tai legăturile. Mi-a fost imposibil să descui capacul, dar am reușit să dau câteva găuri în el ca să intre ceva aer. Și am spart becul, ca să atunci când el deschide capacul să nu aibă lumină.

– Iar căldura trupului tău a topit gheața care s-a scurs prin găuri, zise Harry.

Ajunseră în holul casei, unde Harry îl trase pe Oleg către ușa din față, pe care o deschise, după care îi arătă băiatului clădirea de vizavi.

– Vezi lumina de la vecini? Fugi și stai acolo până ce vin să te iau. Bine?

– Nu! se opuse Oleg cu fermitate. Mami...

– Șșt! Ascultă. Acum cel mai bun lucru pe care îl poți face pentru mami este să dispari de aici.

– Vreau să o găsesc!

Harry prinse umerii băiatului și îi strânse până ce în ochii lui Oleg apărură lacrimi de durere.

– Când spun să fugi, fugi, idiotule!

Rostise asta cu voce joasă, dar cu atâta furie reprimată încât Oleg clipi nedumerit din ochi și o lacrimă se rostogoli peste gene, după care se prelinse pe obraz. Apoi băiatul se răsuci pe călcâie, ieși în goană pe ușă și fu imediat înghițit de întuneric și de zăpadă.

Harry apucă stația de emisie-recepție și apăsă butonul de vorbire.

– Aici Harry. Sunteți departe?

– Suntem la stadion. Terminat.

Harry recunoscu vocea lui Gunnar Hagen.

– Sunt înăuntru, zise Harry. Veniți în fața casei, dar nu intrați până nu vă spun eu. Terminat.

– Înțeles.

– Terminat și închis.

Harry se îndreptă către sunetul care continua să se audă dinspre bucătărie. Din cadrul ușii observă șuvoiul subțire de apă care cădea din tavan. Fusese vopsit în gri de către tencuiala dizolvată și acum răpăia furios pe masa de bucătărie.

Harry urcă scara până la etajul întâi în patru pași mari. Merse în vârful picioarelor până la ușa dormitorului. Înghiți în sec. Cercetă clanța ușii. De afară puteau auzi sunetul îndepărtat al sirenelor de

poliție apropiindu-se. Sângele din tăietură cădea pe podeaua din parchet cu un sunet înfundat.

Acum simțea totul, ca pe o presiune exercitată asupra tâmplelor; acolo avea să se sfârșească totul. Exista și un anumit gen de logică. De câte ori stătuse el așa, în fața ușii dormitorului, la ivirea zorilor, după o noapte în care promisese să stea acasă, cu ea, de câte ori stătuse acolo cu conștiința încărcată, știind că ea dormea înăuntru? Cu grijă, apăsă clanța, știind că aceasta avea să scârțâie pe la jumătatea cursei. Iar ea avea să se trezească, să se uite la el cu ochi somonorși, să încerce să-l pedepsească printr-o privire mânioasă, până ce el avea să se strecoare sub plapumă, să se furișeze către trupul ei și să simtă cum rigiditatea acestuia se topește. Iar ea avea să mormăie de plăcere, dar fără să manifeste prea multă încântare. Iar după aceea el avea să o mângâie și mai mult, să o sărute și să îi ronțăie urechea, să devină servitorul ei până ce ea avea să stea deasupra lui, nu ca o regină pe tron, ci torcând și gemând, lacomă și supărată în același timp.

Închise pumnul în jurul clanței și observă cum mâna lui recunoaște forma plată și unghiulară. Apăsă cu infinită grijă. Așteptă scârțâitul cunoscut. Care nu se auzi. Ceva era altfel. Întâmpina rezistență. Oare întărise cineva arcurile? Dădu drumul clanței, cu blândețe. Se aplecă la nivelul gaurei cheii și încercă să vadă ceva înăuntru. Negru. Cineva blocase gaura.

– Rakel! strigă el. Ești acolo?

Niciun răspuns. Își lipi urechea de ușă. Avu impresia că aude un soi de zgâriat, dar nu era sigur. Apucă iarăși clanța. O zgâlțâi. Se răzgândi, îi dădu drumul și se repezi în baia alăturată. Deschise ferestruica, își împinse trupul prin gaură și se aplecă înafară. Printre barele negre de fier de la fereastra dormitorului se vedea lumină. Își înfipse călcâiele în cadrul pervazului, își încordă mușchii de la picioare și ieși cât putu de mult din baie, lipindu-se de zidul exterior. Degetele lui pipăiră în zadar ca să se prindă de ceva printre bușteni negeluiți, în vreme ce pe față i se așezau fulgi de zăpadă, care se

topeau în sângele care îi curgea pe obraz. Se forță mai tare; cadrul ferestrei apăsa pe piciorul lui atât de tare, încât Harry avea impresia că osul lui avea să cedeze. Mâinile continuau să se plimbe de-a lungul zidului ca niște păianjeni cu cinci picioare înnebuniți. Îl dureau mușchii stomacului. Însă fereastra era prea departe, nu putea ajunge la ea. Se uită în jos, la solul de sub el, știind că sub stratul subțire de nea se găsea pavajul dur.

Simți ceva rece cu vârfurile degetelor.

O bară de fier.

Reuși să își pună două degete în jurul barei. Apoi cealaltă mână. Își eliberă picioarele îndurerate, se legănă în aer și, înfrigurat, reuși să găsească un sprijin de picior ca să mai elibereze din presiunea asupra brațelor. În sfârșit putea vedea în dormitor. Și văzu. Creierul lui se luptă să absoarbă scena, în vreme ce el își dădu imediat seama la ce se uita: opera de artă finisată, al cărei prototip îl văzuse de atâtea ori până atunci.

Rakel avea ochii larg deschiși și negri. Era îmbrăcată cu o rochie. Roșie-închis. Culoarea paharului cu Campari. Carmin. Capul ei era ridicat spre tavan, ca și cum ea ar fi stat pe un gard, încercând să vadă peste acesta, iar din acea poziție se uita în jos și în afară către Harry. Umerii ei erau trași înapoi și brațele ascunse vederii. Harry presupuse că avea mâinile legate la spate. Obrajii erau umflați, ca și cum Rakel avea îndesat în gură un ciorap sau o cârpă. Ședea cu picioarele desfăcute pe umerii unui om de zăpadă imens. Picioarele ei goale stăteau încrucișate în fața pieptului omului de zăpadă, iar Harry vedea de afară cum mușchii încordați ai picioarelor tremură. Nu trebuia să cadă de acolo. Nici nu putea. Căci în jurul gâtului ei nu se găsea un cablu cenușiu, inert, ca în cazul lui Eli Kvale, ci un cerc alb lucitor, ca o imitație absurdă după o veche reclamă la pastă de dinți, unde se promitea un cerc de încredere, noroc în dragoste și viață lungă și fericită. Un cablu înainta de la mânerul negru al lațului de tăiere înspre un cârlig din tavan, deasupra capului lui Rakel. Cablul

continua către cealaltă parte a încăperii, înspre ușă. Înspre clanță. Cablul nu era gros, dar era suficient de lung ca să furnizeze acea rezistență simțită de Harry când încercase clanța. Dacă ar fi deschis atunci ușa, ba chiar dacă ar fi apăsat clanța până la capăt, metalul alb și incandescent i-ar fi tăiat gâtul lui Rakel, chiar sub bărbie.

Rakel se uita fix la Harry, fără să clipească. Mușchii de pe fața ei tresăltau, alternând între furie și groază. Lațul era prea îngust ca ea să-și scoată capul din el nevătămată; ca atare, își ținea capul în jos ca să nu atingă incandescența aducătoare de moarte care atârna aproape vertical în jurul gâtului ei.

Se uită la Harry, apoi se uită la podea și înapoi la Harry. Iar Harry pricepu.

Mormane cenușii de zăpadă zăceau deja în apa care acoperea podeaua. Omul de zăpadă se topea. Cu repeziciune.

Harry se sprijini bine cu picirul și trase de bare cât de tare putu. Acestea nu se clintiră și nici măcar nu scoaseră vreun scârțâit dătător de speranță. Fierul era subțire, dar ferm încastrat în lemn.

Silueta dinăuntru se legăna.

– Ține-te! strigă Harry. Ajung repede la tine!

Minciuni. Nu era în stare să îndoaie barele nici măcar cu o rangă solidă. Și n-avea timp la dispoziție ca să le taie cu fierăstrăul. La naiba cu tatăl ei, nebunul naibii! Îl dureau brațele. Auzi sirena asurzitoare a primei mașini virând pe alee. Privi în jur. Era unul dintre vehiculele speciale ale echipei Delta, un Land Rover mare și blindat, ca o bestie. De pe scaunul pasagerului sări un bărbat îmbrăcat cu haină verde militară, care luă poziție în spatele vehiculului și ridică o stație de emisie-recepție. Stația lui Harry pârâi.

– Alo! strigă Harry.

Surprins, omul se uită în stânga și în dreapta lui.

– Aici sus, șefu'.

Gunnar Hagen se îndreptă în spatele vehiculului, în timp ce o mașină de patrulă se ivi în fața casei, cu luminile albastre învârtindu-se.

– Să ne repezim în casă? strigă Hagen.

– Nu! țipă înapoi Harry. A prins-o în laț. Doar...

– Doar?

Harry își ridică privirea și se uită fix. Nu în jos, înspre oraș, ci în sus, înspre pista de sărituri de schi iluminată Holmenkollen, aflată în susul muntelui.

– Doar ce, Harry?

– Doar așteaptă.

– Să aștept?

– Trebuie să gândesc.

Harry își odihni fruntea de barele reci. Îl dureau brațele. Își îndoi genunchii ca să-și lase cea mai mare parte a greutății corpului pe picioare. Lațul de tăiere trebuia să aibă un comutator de oprire. Probabil pe mânerul de plastic. Puteau sparge fereastra și introduce un băț lung cu o oglindă atașată ca astfel, poate... Dar cum naiba puteau apăsa pe comutatorul de oprire fără să miște ceva din loc și... și...? Harry încercă să nu se gândească la stratul revoltător de subțire de piele și țesut moale care proteja artera carotidă. Încercă să gândească constructiv și să ignore senzația de panică ce îi făcea urechile să țiuie și îi spunea să pătrundă înăuntru și să preia controlul situației.

Puteau intra pe ușă. Fără să o deschidă. Doar să desprindă panoul. Aveau nevoie de o drujbă. Dar cine să aibă așa ceva? Doar toată lumea din Holmenkollen. În definitiv, fiecare locuitor de acolo avea câte o pădure în propria grădină.

– Fă rost de o drujbă de la casa vecinilor, urlă Harry.

Auzi jos zgomot de pași alergând. Și ceva pocnind în dormitor. Harry simți că-i stă inima în loc și se holbă înăuntru. Întreaga parte stângă a omului de zăpadă dispăruse. Se desprinsese de restul trupului și aterizase în apă. Omul de zăpadă se dezintegra. Harry văzu cum întregul trup al lui Rakel tremură în vreme ce ea se lupta să-și mențină echilibrul ca să se țină la distanță de lațul-spânzurătoare în

formă de lacrimă. Drujba aia n-avea să ajungă niciodată la timp, darămite să mai și taie ușa.

– Hagen! Harry își auzi isteria din voce. Mașinile de patrulă au un lanț de tractare. Ridică-l până aici și lipsește Land Roverul cu spatele de zid.

Harry auzi mai multe voci, apoi motorul Land Roverlui dând în marșarier.

– Prinde!

Harry dădu drumul barei cu o mână și se întoarse ca să vadă cablul încolăcit urcând spre el. Se întinse în întuneric, prinse cablul și se ținu bine în timp ce restul cablului se descolăci și căzu înapoi pe sol cu un bufnet.

– Leagă capătul de bara de tractare.

La capătul cablului se găsea un cârlig de prindere atașat. Manevrând cu iuțeală, prinse cârligul de joncțiunea barelor metalice din mijlocul ferestrei și siguranța pocni închisă. Prindere de cătușe.

Un alt zgomot din dormitor. Harry nu se mai uită. N-avea sens.

– Dă-i drumul! urlă el.

După care apucă marginea jgheabului de scurs apa cu ambele mâini, folosindu-se de grilaj pe post de scară și auzi mașina crescându-și turația, în vreme ce el se rostogoli pe acoperiș. Cu pieptul lipit de țiglele de pe acoperiș și cu ochii închiși, auzea motorul cum se căznește, cum turația lui variază și cum gem barele de fier. Alte gemete. Și altele. Haide! Harry era conștient că timpul trecea mai încet decât credea el. Și totuși nu suficient de încet. Apoi – în vreme ce el aștepta pocnetul binecuvântat –, turația motorului se înteți brusc. La naiba! Harry își dădu seama că roțile Land Roverului ajunseseră să se învârtă în gol.

Prin minte îi trecu un gând: ar fi putut rosti o rugăciune. Știa însă că Dumnezeu luase decizia Lui, că destinul era deja hotărât, că lozul lui trebuia cumpărat de pe piața neagră. Însă sufletul lui oricum nu valora cine știe ce fără ea. Gândul dispăru în aceeași secundă,

întrerupt doar de scrâșnetul cauciucurilor, o turație a motorului tot mai slabă și un geamăt al barelor tot mai intens.

Cauciucurile mari și grele se afundau deja în pavaj.

Apoi se auzi pocnetul. Turația crescu brusc, apoi muri. Urmă o secundă de tăcere totală. După care un bufnet îngrozitor când grilajul lovi acoperișul mașinii de dedesubt.

Harry se împinse în sus. Se ridică cu spatele la curte, pe marginea jgheabului și simți cum acesta începe să cedeze. Apoi se aplecă, se prinse de jgheab cu ambele mâini și își aruncă picioarele în jos. Se agită ca un pendul dinspre jgheab înspre fereastră. Un berbece. În clipa în care geamul vechi și subțire al ferestrei cedă, trosnind sub loviturile bocancilor lui, Harry își dădu drumul. Câteva zecimi de secundă habar n-avu unde avea să aterizeze: jos în curte, pe colții zimțați de sticlă ai ferestrei sparte sau în dormitor.

Se auzi un pocnet puternic, probabil din pricina unei siguranțe electrice care sărise, și totul deveni negru.

Harry pluti în aer printr-o încăpere cu nimic, fără să simtă ceva, fără să-și amintească ceva, fără să fie el însuși ceva.

Iar când lumina reveni, singurul lui gând fu acela că dorea să se întoarcă în spațiul prin care trecuse. Durerea radia din întregul trup. Zăcea pe spate în apă rece ca gheața. Însă probabil că era deja mort, deoarece se uita în sus la un înger îmbrăcat în rochie roșie ca sângele și îi vedea haloul din jurul capului lucind în întuneric. Treptat reveniră sunetele. Zgârieturile. Respirația. Apoi zări chipul distorsionat, panica, gura căscată și înfundată cu o bilă galbenă, picioarele scurmând zăpada. Voia doar să închidă ochii. Un sunet, ca un geamăt pe ton coborât. Zăpadă udă prăbușindu-se.

Gândindu-se în retrospectivă, Harry nu putea spune ce se întâmplase exact; ținea minte doar izul răscolitor al lațului tăietor arzând carnea.

Chiar în clipele în care omul de zăpadă se prăbușea complet, Harry se ridică. Rakel căzu în față. Harry își ridică mâna dreaptă, în vreme ce înconjura coapsele ei cu mâna stângă, pentru a o susține.

Știa că e prea târziu. Carnea sfârâia, nările lui se umpleau cu un miros dulce și grăsos și sângele îi curgea pe față. Se uită în sus. Mâna lui dreaptă era plasată între lucirea incandescentă a lațului și gâtul lui Rakel. Greutatea gâtului ei forță mâna lui să coboare lipită de cablul fierbinte, care intră în carnea degetelor lui ca un cuțit încălzit printr-o bucată de unt. Iar după ce lațul avea să-i ardă lui degetele complet, avea să-i taie ei gâtul. Veni și durerea, întârziată și surdă, ca un baros inițial ezitant, apoi insistent lovind un clopot de alarmă. Harry se luptă cu el ca să rămână în picioare. Trebuia să-și țină liberă mâna stângă. Orbit de sânge, o ridică pe Rakel pe umerii lui și-și întinse mâna liberă peste cap. Simți pielea ei pe buricele degetelor, simți părul ei des, simți lațul arzându-i pielea înainte ca mâna să-i găsească plasticul dur, mânerul. Degetele lui dădură peste un comutator. Îl acționă spre dreapta. Se opri imediat ce lațul începu să se strângă. Apoi degetele lui găsiră alt comutator și apăsară. Sunetele dispărură, lumina clipi și Harry își dădu seama că era pe punctul de a-și pierde conștiința din nou. „Inspiră", își ordonă singur. Cel mai important lucru era să transmită oxigen către creier. Însă genunchii lui începeau să-l trădeze. Lucirea albă de deasupra lui deveni roșie. Apoi se stinse treptat până ce deveni neagră.

În spatele lui auzi sunet de sticlă zdrobită sub mai multe perechi de tălpi groase de bocanci.

– Am prins-o, rosti o voce în spatele lui.

Harry se prăbuși în genunchi, în apa plină de sânge, cu ghemotoace se zăpadă și legături de prindere din plastic plutind în jurul lui. Creierul lui pulsa, ca și cum sursa de energie care îl ținea în viață începea să cedeze.

Cineva rosti ceva în spatele lui. Prinse fragmente din cele rostite, inspiră adânc și gemu:

– Cum?

– Ea e în viață, repetă vocea.

Auzul i se stabiliză. Și vederea. Se întoarse. Doi oameni îmbrăcați în negru o întinseseră pe Rakel pe pat și tăiaseră legăturile de plastic. Fără niciun fel de avertisment, Harry începu să verse tot ce avea în stomac. Două gemete puternice și tot ce era înăuntru se revărsă. Se uită la voma care plutea pe apă și simți nevoia isterică de a râde tare. Deoarece degetul lui părea să fi fost scuipat împreună cu conținutul stomacului. Își înălță mâna dreaptă și se uită la ciotul sângerând ca o confirmare. Degetul lui era cel care plutea în apă.

– Oleg..

Era vocea lui Rakel.

Harry apucă o legătură de plastic, o înfășură în jurul ciotului rămas din degetul mijlociu și strânse cât putu de tare. Procedă la fel cu degetul arătător, care fusese despicat până la os, dar continua să stea atașat de restul mâinii.

Apoi se duse la pat, întinse plapuma peste Rakel și se așeză alături de ea. Ochii care îl priveau de pe pat erau mari și negri din pricina șocului, iar sângele curgea din rănile provocate de lațul electric la contactul cu pielea de pe ambele părți ale gâtului ei. Îi luă mâna cu mâna stângă, nevătămată.

– Oleg, repetă ea.

– E bine, zise Harry, răspunzând apăsării mâinii ei. E la vecini. S-a terminat.

O văzu cum încerca să-și concentreze privirea.

– Îmi promiți? șopti ea cu voce stinsă.

– Îți promit.

– Slavă Domnului.

Rakel oftă o singură dată, își îngropă fața în palme și începu să plângă.

Harry își privi mâna rănită. Fie legăturile de plastic opriseră sângerarea, fie el nu mai avea sânge în organism.

– Unde e Mathias? întrebă el încet.

Rakel ridică brusc capul și-i spuse repede.

– Tocmai mi-ai promis că...

– Unde s-a dus, Rakel?

– Nu știu.

– A spus ceva?

Mâna ei mângâie mâna lui.

– Nu pleca acum, Harry. Sunt sigură că altcineva poate...

– Ce a spus?

După felul în care reacționă trupul ei, Harry își dădu seama că ridicase glasul.

– A spus că totul s-a terminat acum și că va trage concluzia, zise ea, în vreme ce lacrimile se strângeau iarăși în ochii ei negri. Și că sfârșitul va însemna un omagiu adus vieții.

– Un omagiu adus vieții? Astea au fost cuvintele folosite?

Ea încuviință. Harry își desprinse mâna din mâna ei, se ridică și se duse la fereastră. Scrută cerul nopții. Ninsoarea încetase. Se uită la monumentul iluminat care putea fi văzut aproape de pretutindeni din Oslo. Pârtia de sărituri cu schiurile. Ca o virgulă albă pe fundalul crestei negre. Sau ca un punct.

Harry reveni la pat, se aplecă și o sărută pe Rakel pe frunte.

– Unde te duci? șopti ea.

Harry își ridică mâna însângerată și zâmbi.

– La un doctor.

Părăsi încăperea. Se împiedică pe scară. Ieși afară în frigul și întunericul alb din curte, însă greața și starea de rău nu voiau cu niciun chip să-l părăsească.

Hagen stătea lângă mașina Land Rover și vorbea la un telefon mobil.

Întrerupse conversația și încuviință din cap când Harry întrebă dacă îl puteau duce cu mașina.

Harry se așeză în spate. Se gândea la felul cum Rakel îi mulțumise Domnului. Evident că ea nu avea de unde să știe că altcineva merita

mulțumirile ei. Sau că oferta fusese acceptată de către cumpărător. Și că vremea plății începuse deja.

– Spre centru? întrebă șoferul.

Harry clătină din cap și arătă în sus. Degetul arătător de la mâna dreaptă părea ciudat de singur între degetul mare și inelar.

36

Ziua 21

Turnul

Drumul cu mașina de la casa lui Rakel până la pârtia de sărituri Holmenkollen dura trei minute. O luară prin tunel și opriră mașina pe promontoriul de vizionare, printre magazinele de suveniruri. Pârtia arăta ca o cascadă albă înghețată, care plonja în jos printre standuri și se lățea o sută de metri mai jos într-o limbă lată de oprire a schiorilor.

– De unde știi că e aici? întrebă Hagen.

– Pentru că el mi-a spus că o să fie, răspunse Harry. Stăteam la marginea unui patinoar și mi-a spus că în ziua în care își va termina opera vieții lui și va ajunge atât de bolnav încât va fi în pragul morții va sări de pe turnul de colo. Ca un omagiu adus vieții. Harry arătă către turnul iluminat și spre panta care urca înspre cerul negru de deasupra lor. Și știa că eu voi ține minte asta.

– Nebunie, șopti Gunnar Hagen, zgâindu-se la cușca imensă de sticlă înghesuită în vârful turnului.

– Pot să împrumut cătușele tale? întrebă Harry, întorcându-se spre șoferul mașinii.

– Ai deja o pereche, zise Hagen, dând din cap către încheietura mâinii drepte a lui Harry, de care inspectorul își atașase o cătușă. Cealaltă atârna deschisă.

– Aș vrea două, replică Harry, luând cutia de piele de la șofer. Mă poți ajuta? Îmi lipsesc câteva degete...

Hagen clătină din cap în vreme ce atașa o jumătate din perechea de cătușe a șoferului de încheietura celeilalte mâini a lui Harry.

– Nu sunt deloc bucuros că te duci singur acolo. Mă sperie.

– Sus nu prea există spațiu și, în plus, așa pot să discut cu el. Harry scoase revolverul lui Katrine. Și-l mai am și pe ăsta.

– Păi tocmai asta mă sperie, Harry.

Inspectorul Hole îi aruncă șefului său o privire rapidă înainte de a se răsuci și a deschide portiera mașinii cu mâna întreagă.

Ofițerul de poliție îl însoți pe Harry până la intrarea Muzeului Schiului, prin care Harry trebuia să treacă pentru a ajunge la liftul care avea să-l ducă în turn. Luaseră cu ei o rangă ca să spargă ușa. Însă când se apropiară fasciculele luminoase ale lanternelor prinseră în raza lor fragmente de sticlă lucind pe podea după casa de intrare. O alarmă îndepărtată vuia undeva în interiorul muzeului.

– Bun, deci știm că omul nostru e aici, zise Harry, asigurându-se că revolverul lui stă bine prins la centură. Pune doi oameni la ieșirea din spate imediat ce sosește următoarea mașină de patrulă.

Harry luă lanterna, păși în încăperile întunecate și trecu în grabă pe lângă afișe și fotografii cu eroi norvegieni ai schiului, steaguri norvegiene, unsoare norvegiană pentru schi, regi și prințese ai Norvegiei, toate acestea acompaniate de texte succinte în care se proclama faptul că Norvegia era o națiune dată naibii, fapt care îi amintea lui Harry de ce el nu fusese niciodată în stare să înghită acel muzeu.

Liftul se găsea în spate. Un ascensor îngust, închis pe toate laturile. Harry studie ușa liftului. Simți sudoarea rece de pe piele. Lângă lift se găsea o scară de oțel.

Opt etaje mai sus, Harry regreta decizia luată. Reveniseră amețeala și greața, așa că îi venea tot mai des să vomite. Sunetul pașilor pe metal trezea ecouri în susul și în josul scării, iar cătușele care atârnau de încheieturile mâinilor scoteau o muzică proprie când se izbeau

de balustradă. În aceste momente, inima lui Harry ar fi trebuit să pompeze adrenalină și să-i pregătească trupul pentru acțiune. Poate că era prea epuizat, prea istovit de energie. Sau poate că știa că se terminase totul. Jocul luase sfârșit, cu un final evident.

Harry urcă mai departe. Pășea pe trepte cu hotărâre, fără să se mai deranjeze să fie discret, știind că fusese de mult auzit de celălalt.

Scara ducea direct către cușca întunecată. Harry stinse lanterna și simți un curent rece de aer imediat ce capul lui apăru deasupra nivelului podelei. Lumina palidă a lunii cădea în încăpere. Camera avea cam patru metri pătrați, cu pereți de sticlă de jur împrejur și o balustradă de oțel de care se țineau turiștii cuprinși de un amestec de groază și bucurie în vreme ce se bucurau de priveliștea orașului sau își imaginau cum ar fi fost să se lanseze pe pantă în jos pe schiuri. Sau să cadă din turn, să se prăbușească precum o piatră în direcția caselor de jos și să se zdrobească printre copacii aflați la mare distanță.

Harry păși pe ultima treaptă și se întoarse către silueta care ieșea în evidență pe fondul luminilor orașului de dedesubt. Silueta ședea pe balustradă, în dreptul ferestrei mari deschise prin care intra aerul rece.

– Frumos, nu?

Vocea lui Mathias suna ușoară, aproape veselă.

– Dacă te referi la priveliște, sunt de acord.

– Nu mă refeream la priveliște, Harry.

Unul din picioarele lui Mathias atârna afară, în vreme ce Harry stătea lângă scară.

– Cine a ucis-o, tu sau omul de zăpadă, Harry?

– Tu ce crezi?

– Cred că tu ai făcut-o. În definitiv, ești un tip deștept. Contam pe tine. E o senzație groaznică, nu-i așa? Bineînțeles că așa nu mai e prea ușor să vezi frumusețea. Când tocmai ai ucis persoana pe care o iubești cel mai mult.

– Ei bine, rosti Harry, apropiindu-se cu un pas, presupun că tu nu prea ai de unde să ai habar despre iubire, nu?

– Nu? Mathias își sprijini capul de cadrul ferestrei și râse. Pe prima femeie pe care am ucis-o am iubit-o mai mult decât orice altceva pe pământul ăsta.

– Atunci de ce ai făcut-o?

Harry simți un junghi dureros când își mișcă mâna dreaptă către spate și către revolver.

– Pentru că maică-mea era o mincinoasă și o târfă, răspunse Mathias.

Harry își scoase brusc mâna de la spate și ridică revolverul.

– Coboară de acolo, Mathias. Cu mâinile ridicate.

Mathias îl privi pe Harry cu curiozitate.

– Știi că există o șansă de douăzeci la sută ca maică-ta să fi fost la fel, Harry? O șansă de douăzeci la sută ca tu să fii fiul unei târfe. Ce ai de spus față de așa ceva?

– M-ai auzit, Mathias.

– Hai să fac lucrurile mai ușoare pentru tine, Harry. În primul rând, refuz să mă supun ordinului. În al doilea rând, poți să declari că nu mi-ai văzut mâinile, așa că puteam să fiu înarmat. Haide, trage, Harry.

– Dă-te jos.

– Rakel era o târfă, Harry. Iar Oleg era fiul unei târfe. Ar trebui să-mi mulțumești că te-am lăsat pe tine să o omori.

Harry trecu arma în mâna stângă. Capetele libere ale perechilor de cătușe se loviră unul de celălalt.

– Gândește-te la asta, Harry. Dacă mă arestezi, o să fiu declarat iresponsabil, pe urmă o să fiu cocoloșit de atenție în cine știe ce spital de psihiatrie timp de câțiva ani, după care o să fiu eliberat. Împușcă-mă acum.

– Vrei să mori, zise Harry, apropiindu-se și mai mult. Deoarece o să mori oricum de sclerodermie.

Mathias lovi cu palma cadrul ferestrei.

– Bine lucrat, Harry. Ai verificat ce ți-am spus despre anticorpii din sângele meu.

– L-am întrebat pe Idar. Iar după aceea am citit despre sclerodermie. Dacă ai boala în tine, e ușor să alegi o altă moarte. De exemplu, o moarte spectaculoasă, care ar părea să încununeze această așa-zisă muncă de o viață a ta.

– Aud disprețul din vocea ta, Harry. Dar într-o bună zi o să înțelegi și tu.

– Ce să înțeleg?

– Că lucrăm în aceeași branșă, Harry. Ne luptăm cu boala. Numai că bolile cu care ne luptăm noi doi nu pot fi eradicate. Toate victoriile sunt doar temporare. Ca atare, rămâne doar lupta ca munca noastră de o viață. Iar lupta mea se încheie aici. Nu vrei să mă împuști, Harry?

Harry se uită în ochii lui Mathias. Apoi întoarse revolverul în palmă. I-l întinse lui Mathias, cu mânerul înainte.

– Fă-o tu singur, nenorocitule.

Mathias se încruntă. Harry observă ezitarea, bănuiala. Care treptat fu înlocuită de un zâmbet.

– Cum dorești.

Mathias se întinse dincolo de balustradă și luă arma. Mângâie oțelul negru.

– Ai comis o gravă eroare aici, prietene, zise el, îndreptând revolverul către Harry. Tu vei însemna un punct final extrem de spectaculos, Harry. Garanția că opera mea nu va fi uitată.

Harry se uită fix la țeava neagră, urmărind cocoșul cum își înalță micul lui cap urât. Totul părea să se miște mai încet, iar camera părea să se învârtă. Mathias ținti. Harry ținti și el. Și își mișcă iute brațul drept. Cătușele scoaseră un șuierat slab în aer, în vreme ce Mathias apăsă pe trăgaci. Clinchetul sec fu urmat de un pocnet metalic atunci când cătușa desfăcută se prinse de încheietura mâinii.

– Rakel a supraviețuit, zise Harry. Ai dat greș, nemernic sadic.

Harry văzu cum Mathias face ochii mari. Apoi cum aceștia se îngustează. Îi văzu uitându-se fix la revolverul care nu trăsese, apoi la fierul din jurul încheieturii care îl lega de Harry.

– Tu... ai scos gloanțele.

Harry clătină din cap.

– Katrine Bratt nu a avut niciodată gloanțe în revolverul ei.

Mathias se uită la Harry, apoi se lăsă pe spate.

– Haide.

Apoi sări.

Harry fu tras înainte și își pierdu echilibrul. Încercă să se țină pe picioare, dar Mathias era prea greu, iar Harry era slăbit de pierderile de sânge. Polițistul țipă în vreme ce era târât peste balustrada de oțel și atras către fereastră și către abis. În vreme ce își ducea mâna stângă deasupra capului, spre spate, văzu un picior de scaun și pe el stând singur într-o garsonieră murdară, fără ferestre, în Cabrini Green din Chicago. Harry auzi scrâșnetul de metal frecat pe metal, apoi se rostogoli prin noapte în cădere liberă. Acum jocul luase cu adevărat sfârșit.

Gunnar Hagen se uita fix la turnul de sărituri cu schiurile, însă ninsoarea care începuse din nou să cadă din cer îi deranja vederea.

– Harry! repetă el în stația de emisie-recepție. Ești acolo?

Dădu drumul butonului, însă îi răspunseră din nou doar paraziții electrostatici.

Între timp, în parcarea deschisă a parcului ajunseseră patru mașini de patrulă, iar oamenii erau cuprinși de o confuzie totală după ce auziseră cu câteva secunde înainte țipătul venind dinspre turn.

– Au căzut, rosti ofițerul de lângă el. Sunt sigur că am zărit două siluete căzând din cușca de sticlă.

Gunnar Hagen își plecă fruntea în semn de resemnare. Nu prea știa de ce sau cum, dar pentru o clipă avu impresia că există o logică absurdă a unui astfel de sfârșit; exista un soi de echilibru cosmic.

Nonsens. Ce nonsens idiot.

Hagen nu vedea vehiculele de poliție în ninsoarea care cădea, dar auzea lamentările sirenelor, ca niște femei care se tânguiau; forțele veneau deja în număr mare într-acolo. Și știa că acele sunete aveau

să atragă prădătorii: vulturii din presă, vecinii curioși, șefii dornici de sânge. Aveau cu toții să apară ca să-și ia partea favorită din cadavru, delicatesa la care râvneau. Iar cele două feluri de mâncare din seara aceea – omul de zăpadă urât de toți și polițistul respingător – aveau să le placă enorm. Nu exista nicio logică, niciun echilibru, doar foame și hrană. Stația de emisie-recepție a lui Hagen pârâi.

– Nu-i putem găsi! Terminat.

Hagen aștepta, întrebându-se cum avea să le explice superiorilor că îl lăsase pe Harry să se ducă singur. Cum avea să le explice că el era doar superiorul lui Harry, nu șeful lui, și nu fusese niciodată așa ceva. Și că exista și acolo o logică, și că el unul nu dădea, de fapt, doi bani pe faptul că ei aveau să înțeleagă sau nu.

– Ce se petrece?

Hagen se întoarse. Era Magnus Skarre.

– Harry a căzut, zise Hagen, dând din cap înspre turn. Acum îi caută cadavrul.

– Cadavrul? Al lui Harry? Nicio șansă.

– Nicio șansă?

Hagen se răsuci către Skarre, care mijea ochii înspre turn.

– Credeam că îl cunoști pe tip deja, Hagen.

Hagen simți că, în ciuda aparenței, invidia convingerea tânărului ofițer.

Stația de emisie-recepție cârâi din nou.

– Nu sunt aici!

Skarre se întoarse către el. Privirile li se întâlniră și Skarre dădu din umeri în semn de *Ce-ți-am-spus-eu?*

– Hei, tu! strigă Hagen către șoferul Land Roverului, indicând farul de căutare montat pe acoperișul mașinii. Îndreaptă chestia aia către cușca de sticlă. Și fă-mi rost urgent de un binoclu.

Câteva secunde mai târziu, un fascicul luminos sfâșie noaptea.

– Vezi ceva? întrebă Skarre.

– Zăpadă, zise Hagen, lipindu-și binoclul de ochi. Luminează un pic mai sus. Stop! Așteaptă... Doamne!

– Ce e?

– Măi să fie.

În acea clipă, ninsoarea se potoli, ca o imensă cortină care e trasă din fața privirilor spectatorilor. Hagen auzi mai mulți polițiști strigând. Imaginea semăna cu aceea a doi oameni înlănțuiți care atârnau de oglinda retrovizoare a unei mașini. Cel care se afla mai jos stătea cu o mână ridicată deasupra capului, într-un soi de gest de triumf; celălalt avea ambele brațe întinse în plan vertical, ca și cum ar fi fost răstignit în lateral. Ambii păreau lipsiți de viață, cu capetele plecate, în timp ce se legănau încet în aer.

Prin binoclu Hagen vedea cătușele care legau mâna stângă a lui Harry de balustrada din interiorul cuștii de sticlă.

– Măi să fie, repetă Hagen.

Dintr-o pură șansă, când Harry Hole își recăpătă conștiința, lângă el stătea ghemuit Thomas Helle, tânărul ofițer de la unitatea Persoane Dispărute. Patru polițiști îi trăseseră pe Harry și pe Mathias Lund-Helgesen înapoi în cușca de sticlă. Iar în anii care aveau să urmeze, Helle avea să repete la nesfârșit primele reacții ciudate ale inspectorului urât de toți.

– Privea cu ochii mari, ca un nebun, și întreba dacă Lund-Helgesen trăia! Ca și cum ar fi fost îngrozit că tipul murise. Ca și cum ăsta ar fi fost cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla. Iar când am spus „da" și l-am anunțat că era dus de acolo cu ambulanța, a țipat că trebuie să-i scoatem lui Lund-Hegelsen șireturile și cureaua și că trebuie să ne asigurăm că nu se va sinucide. Ați mai auzit așa ceva? Să arăți atâta grijă pentru un individ care tocmai a încercat să-ți ucidă fosta parteneră de viață?

37

Ziua 22

Tati

Jonas avusese impresia că auzise sunetele metalice ale clopoțelului de vânt, dar adormise la loc. Deschise ochii abia când auzi zgomotele înăbușite. În încăpere se afla cineva. Era tati, care ședea pe marginea patului.

Iar sunetele înăbușite erau plânsetele lui.

Jonas se ridică în capul oaselor pe pat. Puse o mână pe umărul tatălui lui și simți cum acesta tremură. Era ciudat; nu observase niciodată până atunci ce umeri înguști avea tatăl lui.

– Au... au găsit-o, oftă el. Mami e...

– Știu, îl întrerupse Jonas. Am visat.

Tatăl se răsuci spre el, surprins. În lumina lunii care se strecura printre draperii, Jonas vedea lacrimile șiroind pe obrajii tatălui.

– Acum suntem doar noi doi, tati, zise el.

Taică-său deschise gura. O dată. De două ori. Însă nu reuși să articuleze nicio vorbă. Apoi întinse brațele, îl înconjură pe Jonas cu ele și îl trase la pieptul lui. Îl ținu strâns lipit. Jonas își lăsă capul pe gâtul tatălui său și simți lacrimile fierbinți cum îi cad pe pielea capului.

– Știi ce, Jonas? șopti tatăl lui printre lacrimi. Te iubesc enorm de mult. Tu ești cel mai scump lucru pe care îl am. Ești băiatul meu. Mă

auzi? Băiatul meu. Și vei fi așa întotdeauna. Ne vom descurca, nu? Nu crezi?

– Ba da, tati, șopti Jonas. Ne vom descurca. Tu și cu mine.

38

Decembrie 2004

Lebedele

Era decembrie și câmpurile de dincolo de fereastra spitalului zăceau golașe și maronii sub cerul de un cenușiu ca oțelul. De-a lungul șoselei, cauciucurile mașinilor sfârâiau pe asfaltul uscat, iar oamenii care mergeau pe jos traversau în fugă pasajul de trecere cu gulerele de la haine ridicate și fețe înghețate de frig. Însă înăuntrul zidurilor clădirii oamenii păreau mai dornici să se strângă laolaltă. Iar pe masa din curte, cele două lumânări marcau cea de-a doua duminică a Adventului.

Harry se opri în cadrul ușii. Ståle Aune ședea în capul oaselor pe pat și pesemne tocmai spusese o glumă, căci șefa de la unitatea de Medicină Legală, Beate Lønn, încă râdea. În poala femeii se odihnea un bebeluș îmbujorat, care se uita la Harry cu ochi mari și rotunzi și gura deschisă.

– Prietene! rosti Ståle când dădu cu ochii de polițist.

Harry intră, o îmbrățișă pe Beate și întinse mâna spre Aune.

– Arăți mai bine decât ultima dată când ne-am văzut, zise Harry.

– Așția spun că voi fi externat înainte de Crăciun, răspunse Aune, strângându-i mâna lui Harry. Astea-s minciuni pentru copii. Ce s-a întâmplat?

Harry îi îngădui să-i studieze mâna dreaptă.

– Degetul mijlociu a fost desprins cu totul și n-a mai putut fi salvat. Au reparat cum au putut arătătorul, iar terminațiile nervoase vor crește la loc cu un milimetru pe lună încercând să refacă singure vechile legături. Totuși, doctorii spun că va trebui să trăiesc cu o paralizie permanentă pe o latură a degetului.

– Un preț mare.

– Nu, răspunse Harry. O bere mică.

Aune încuviință din cap.

– Vreo veste legată de aducerea cazului în instanță? întrebă Beate, care se ridicase în picioare ca să așeze bebelușul în căruț.

– Nu, răspunse Harry, urmărind mișcările eficiente ale ofițerului legist.

– Apărarea va încerca să obțină ca Lund-Helgesen să fie declarat nebun, zise Aune, preferând acest termen colocvial, dar care, în opinia lui, reprezenta nu doar un termen potrivit pentru a descrie individul, ci și unul poetic. Iar ca să nu obțină așa ceva ar fi nevoie de un psiholog chiar mai prost ca mine.

– A, da, oricum o să stea închis pe viață, rosti Beate, înclinându-și capul și aranjând păturica bebelușului.

– Ce rușine că pe viață nu înseamnă cu viața, mârâi Aune, scoțând la iveală o mână pentru a lua paharul de pe noptiera de lângă el. Cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât tind mai mult să cred că răul e rău, indiferent că e vorba de boală psihică sau nu. Suntem cu toții mai mult sau mai puțin dispuși la acțiuni malefice, dar predispoziția noastră nu ne poate exonera de fapte. Pentru numele lui Dumnezeu, cu toții suferim de tulburări de personalitate. Și acțiunile noastre sunt cele care ne definesc gradul de boală. Suntem egali în fața legii, așa se spune, dar așa ceva e lipsit de sens câtă vreme nimeni nu e egal. În timpul Marii Ciume, marinarii care tușeau erau imediat aruncați peste bord. Bineînțeles că erau. Căci justiția înseamnă un cuțit bont, atât ca filosofie, cât și ca judecător. Nu avem decât perspective medicale bune sau mai puțin bune, dragii mei.

– Cu toate astea, interveni Harry, uitându-se la ciotul degetului mijlociu, încă învelit în pansament, în cazul ăsta decizia va fi pe viață.

– Da?

– Perspective medicale proaste.

În încăpere se lăsă liniștea.

– V-am spus că mi s-a oferit o proteză de deget? anunță Harry, fluturându-și mâna dreaptă. Însă mie îmi place mâna așa cum e. Patru degete. Mână de desene animate.

– Ce ai făcut cu degetul care era acolo?

– Am încercat să-l donez Departamentului de Anatomie, dar cei de acolo nu au fost interesați. Așa că o să-l împăiez și o să-l așez pe birou, așa cum procedează Hagen cu degetul mic al japonezului. Poate că un deget mijlociu ridicat în sus ar reprezenta pentru vizitatori o întâmpinare potrivită, în stil Hole.

Ceilalți doi râseră.

– Ce fac Oleg și Rakel? întrebă Beate.

– Surprinzător de bine, răspunse Harry. Niște duri.

– Și Katrine Bratt?

– Mai bine. Am vizitat-o săptămâna trecută. Revine la lucru în februarie. Se întoarce la vechea ei unitate din Bergen.

– Zău? Nu a fost cât p-aci să împuște pe cineva în elanul ei?

– Greșeală de apreciere. S-a dovedit că ea umbla peste tot cu un revolver gol. De aceea a îndrăznit să apese pe trăgaci atât de mult. Iar eu ar fi trebuit să știu asta!

– Da?

– Când te muți de la o secție de poliție la alta trebuie să predai revolverul de serviciu și să primești unul nou, cu două cutii de muniție. În sertarul ei de la birou se găseau două cutii nedesfăcute.

Urmă o clipă de tăcere.

– E bine că ea și-a revenit, zise Beate, mângâind părul bebelușului.

– Da, răspunse Harry, cu mintea în altă parte.

Își dădu seama că era adevărat. Katrine chiar părea să se simtă mai bine. Când o vizitase, acasă la mama ei, în Bergen, Katrine tocmai

făcuse un duș după o alergare îndelungată pe muntele Sandviken. Părul ei era încă ud, iar obrajii roșii de la efort. Maică-sa îi servise cu ceai, iar Katrine vorbise despre cât de obsesiv devenise cazul tatălui ei. Și își ceruse scuze că îl atrăsese și pe Harry în această chestiune. Și totuși el nu zărise niciun fel de regret în ochii ei.

– Psihiatra mea spune că sunt doar cu câteva centimi mai înclinată spre extremism decât majoritatea oamenilor, zisese ea, râzând și ridicând din umeri. Însă acum am terminat cu toate astea. Sunt lucruri care m-au urmărit din copilărie. Acum el a fost reabilitat și eu îmi pot vedea mai departe de viață.

– Să învârți hârtii pentru unitatea Ofense Sexuale?

– O să încep de acolo, după care mai vedem. Chiar și politicienii marcanți au parte de reveniri.

După aceea privirea ei se îndreptase către fereastră, dincolo de fiord. Poate către insula Finnøy. Iar când plecase de acolo, Harry își dăduse seama că rana din sufletul ei nu avea să se vindece niciodată.

Își privi acum mâna. Aune avea dreptate; dacă fiecare copil era un miracol perfect, atunci viața însemna în esență un proces degenerativ.

O soră medicală tuși în dreptul ușii.

– A venit vremea câtorva înțepături, Aune.

– Of, lasă-mă te rog în pace, soră.

– Nimeni nu e lăsat în pace pe aici.

Aune oftă.

– Ce e mai rău, soră? Să iei viața unei persoane care vrea să trăiască sau să iei moartea de la o persoană care vrea să moară?

Beate, sora și Aune râseră, și niciunul nu-l observă pe Harry cum tresare pe scaunul lui.

Harry urcă pe jos panta abruptă de la spital către lacul Sognsvann. Nu se vedeau mulți oameni prin jur, ci doar amatori de plimbări care își urmau circuitele fixe în jurul lacului. Rakel îl aștepta la intrarea dinspre șosea.

Se îmbrățișară și porniră să se plimbe în tăcere. Aerul era rece și aspru, iar soarele strălucea mat pe un cer de un bleu palid. Frunzele uscate trosneau și se fărâmițau sub pașii lor.

– Am umblat în somn, zise Harry.

– Da?

– Da. Și probabil că fac asta de o vreme.

– Nu e așa de ușor să fii prezent tot timpul, replică ea.

– Nu, nu. Harry clătină din cap. Vorbesc serios. Cred că mă trezesc noaptea și umblu prin apartament. Dumnezeu știe ce făceam.

– Cum ai descoperit?

– În noaptea în care am venit acasă de la spital stăteam în bucătărie și mă uitam la podea, la câteva urme umede de pași. Apoi mi-am dat seama că sunt gol, cu excepția cizmelor mele de cauciuc, că e miezul nopții și că țin un ciocan în mână.

Rakel zâmbi și privi în jos. Sări un pas ca să meargă amândoi în același ritm.

– Eu am mers în somn ceva vreme. Imediat după ce am rămas însărcinată.

– Aune mi-a zis că adulții devin somnambuli în perioade de stres.

Se opriră la marginea apei. Urmăriră o pereche de lebede plutind pe lângă ei, imobile și tăcute, pe suprafața cenușie a apei.

– Am știut din prima clipă cine e tatăl lui Oleg, zise ea. Însă n-am știut că el și cu mine vom avea un copil atunci când el a fost informat că prietena lui din Oslo e gravidă.

Harry își umplu plămânii cu aerul tare. Simți cum acesta înțeapă. Mirosea a iarnă. Închise ochii în bătaia soarelui și ascultă.

– Până când am aflat, el luase deja decizia și plecase din Moscova către Oslo. Aveam două opțiuni. Să-i dau copilului un tată în Moscova, un tată care să-l iubească și să aibă grijă de el ca și cum ar fi fost copilul lui – câtă vreme credea că *este* al lui – sau copilul să rămână fără tată. Era absurd. Știi ce cred eu despre minciună. Dacă mi-ar fi spus cineva că eu – tocmai *eu* dintre toți oamenii – voi alege într-o bună zi să-mi trăiesc restul vieții pe baza unei minciuni, aș fi negat cu vehemență,

evident. Crezi că totul e simplu când ești tânăr; nu știi nimic despre deciziile imposibile pe care s-ar putea să fii nevoit să le iei. Și dacă ar fi trebuit să mă gândesc doar la mine, decizia ar fi fost simplă. Însă erau așa de multe lucruri de luat în calcul. Nu doar dacă nu cumva l-aș fi zdrobit pe Fjodor și i-aș fi sfidat familia, ci și dacă nu cumva distrugeam și viața omului care se dusese la Oslo și a familiei sale. Și pe urmă mai era și Oleg de luat în calcul. Oleg venea pe primul loc.

– Înțeleg, zise Harry. Înțeleg totul.

– Nu, replică ea. Nu înțelegi de ce nu ți-am spus toate astea înainte. Cu tine alături nu trebuia să mai iau pe nimeni în calcul. Probabil că gândești că am încercat să par o persoană mai bună decât sunt.

– Nu gândesc asta, răspunse Harry. Nu cred că ești o persoană mai bună decât ești.

Ea își lăsă capul pe umărul lui.

– Crezi că e adevărat ce se spune despre lebede? întrebă ea. Că sunt credincioase una alteia până ce moartea le desparte?

– Cred că sunt credincioase promisiunilor pe care le-au făcut, răspunse Harry.

– Și ce fel de promisiuni fac lebedele?

– Aș zice că niciuna.

– Deci te referi la tine acum? De fapt, îmi plăcea mai mult de tine atunci când făceai promisiuni și le încălcai.

– Vrei și alte promisiuni?

Ea clătină din cap.

Când porniră din nou de pe loc, ea își vârî brațul sub brațul lui.

– Aș vrea să o luăm de la capăt, oftă ea. Să pretindem că nu s-a întâmplat nimic.

– Știu.

– Dar mai știi și că nu e bine.

Harry auzi intonația care însemna că vorbele reprezentau o declarație; în orice caz, un mic semn de întrebare rămăsese undeva ascuns acolo.

– M-am gândit să plec, zise el.

– Da? Unde?

– Nu știu. Să nu vii după mine ca să mă cauți. Mai ales nu în Africa de Nord.

– Africa de Nord?

– E o replică a lui Marty Feldman dintr-un film. Vrea să evadeze și în același timp să fie găsit.

– Înțeleg.

O umbră trecu pe lângă ei și peste copacii cenușii-gălbui. Își ridicară privirea. Era una dintre lebede.

– Cum au decurs lucrurile în film? întrebă Rakel. Ei doi s-au regăsit în cele din urmă?

– Bineînțeles.

– Când te întorci?

– Niciodată, replică Harry. Nu mă întorc niciodată.

Într-o pivniță rece dintr-un bloc din Tøyen, doi reprezentanți îngrijorați ai comitetului locatarilor stăteau și se uitau la un om îmbrăcat în salopetă de lucru, purtând mănuși în mâini și ochelari cu lentile neobișnuit de groase la ochi. Din gura omului răsuflarea ieșea ca un soi de praf de tencuială atunci când vorbea.

– Asta e problema cu mucegaiul. Nu vezi că e aici.

Omul făcu o pauză. Își apăsă degetul mijlociu pe șuvița de păr care îi stătea lipită de frunte.

– Dar el e.

De același autor
la Editura RAO